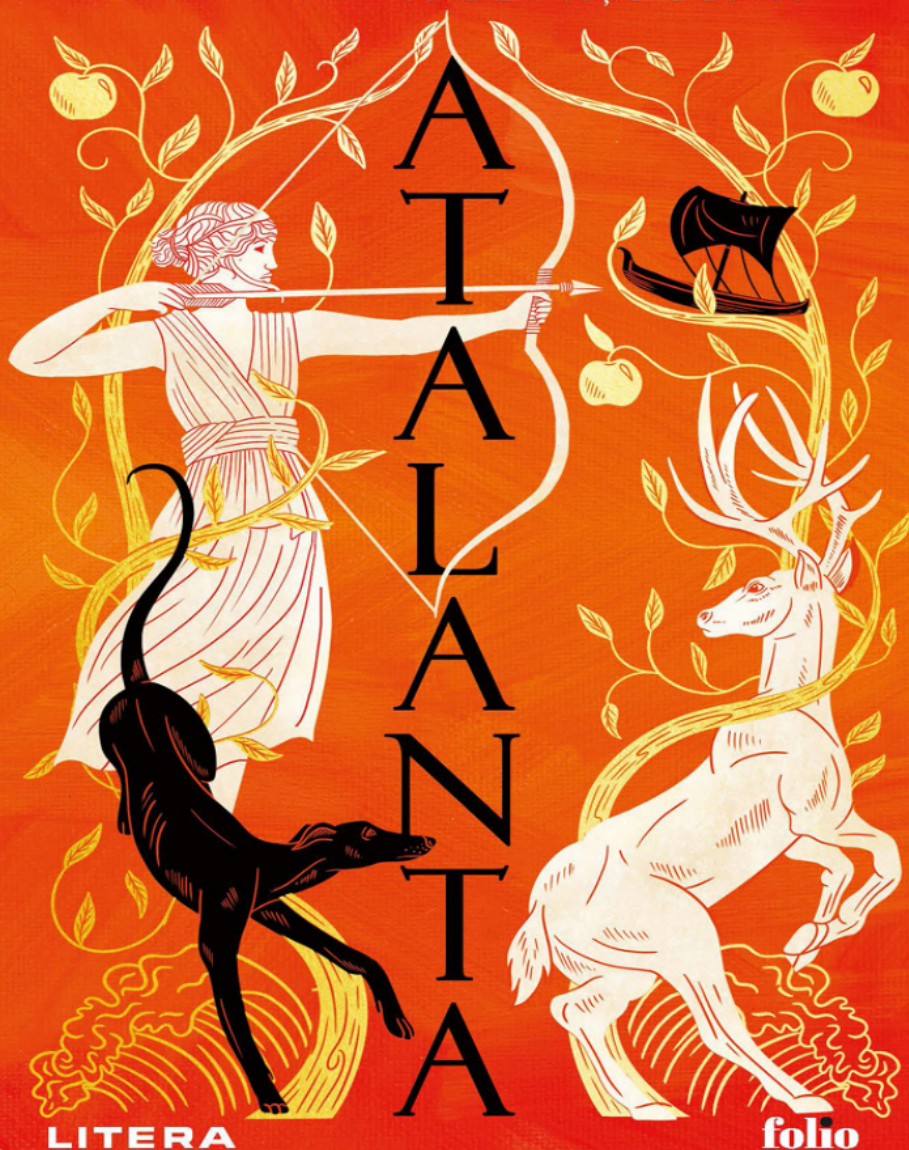

JENNIFER SAINT

Autoarea bestsellerelor ARIADNA și ELECTRA

folio

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune literară contemporană – romane aflate
în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

JENNIFER
SAINT

ATALANTA

Traducere din limba engleză
IRINA-MARINA BORȚOI

LITERA
București

Atalanta

Jennifer Saint

Copyright © 2023 Jennifer Saint

Jennifer Saint și-a declarat dreptul de a fi identificată

drept autoarea acestei lucrări în conformitate cu

Copyright, Designs and Patents Act 1998.

Ediție publicată pentru prima dată de WILDFIRE,

un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP

Design copertă © Micaela Alcaino pentru Headline Publishing Group

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Atalanta

Jennifer Saint

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa

Corector: Ionel Palade

Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-629-9

ISBN EPUB 978-630-338-037-7

*Pentru Bee și Steph, grupul meu de scriitori din nord,
căroră le-a plăcut acest roman de la prima sa încarnare
și l-au aclamat la fiecare pas*

Atalanta: din greacă, Ἀταλάντη (*Atalante*), adică „egală ca statură“

„Atalanta era deosebit de iute de picior... ea nu se arăta vederii decât din întâmplare, când urmărirea vânatul ori se apăra de vreun bărbat; iar atunci țâșnea iute ca fulgerul.“

Thomas Stanley, traducător (1665), *Claudius Aelianus His Various History: Book XIII* (paginile 258 – 287)

PROLOG

Când m-am născut, m-au părăsit pe un deal. Regele își rostise porunca – „dacă e fată, lăsați-o să degere pe munte“ –, așa că un suflet nefericit a fost trimis de la palat cu acest omuleț nedorit, bun de aruncat la gunoi: o fetiță, în locul moștenitorului glorios pe care și-l dorea regele.

Abandonată pe pământul gol, presupun că am urlat cât m-au ținut plămânii mei mici. Sau am zăcut, scâncind de frică, privind-o cum se apropie tot mai mult. Ursoaica mamă, cu puii încă orbi și cu blana umedă, atrasă de sunetul plângăreț al unui nou-născut părăsit, încă la apogeul neliniștii sale materne.

Mi-ar plăcea să cred că am ridicat ochii spre ea, spre ursoaica mamă, și că i-am susținut privirea. Că nu m-am ferit de răsuflarea ei fierbinte sau de mângâierea aspră a labei sale. Probabil a fost prea îngrijorată ca să mă lase acolo, incapabilă să suporte plânsetul unui sugar înfometat, așa că m-a ridicat de acolo și m-a luat cu ea.

Am crescut mare cu lapte de ursoaică. Am învățat să mă iau la trântă cu frații mei ursuleți, m-am deprins cu joaca dură și nemiloasă. N-am plâns niciodată când ghearele sau colții lor îmi zgâriau pielea sau când mârâiau și se repezeau asupra mea. În schimb, îmi răsuceam degetele în blana lor, îi trăgeam la pământ, îmi îngropam dinții în coastele lor și mușcam cât de tare puteam. Noaptea, ne încovrigam laolaltă, un talmeș-balmeș de membre ursești și omenеști, cu pernutele moi ale labelor lor odihnite pe pielea mea maronită de soare, în cuibul nostru cald din frunze și pământ, cu rașpelul umed al limbilor lor pe fața mea.

Anotimpurile au trecut și, înțărcați de la laptele mamei lor, au învățat să vâneze singuri, șovăitori la început, cocoțați în poziții precare pe bolovani alunecoși, în râul iute care curgea prin pădurea noastră. Eu stăteam cu picioarele încrucișate pe malul acoperit cu iarbă, privind în apă după săgeata strălucitoare a solzilor de pește, așa cum făceau și ei, râzând de gesturile lor neîndemânaticе, de plescăiturile care îi udau learcă. La început, mama lor stătea aproape, atentă la ei, dar pe măsură ce încrederea lor sporea, a început să hoinărească din ce în ce mai departe. Adulmeca aerul, cu ochii atrași de pantele dealurilor, în timp ce atenția i se îndepărta de

la noi, stârnită de altceva.

Puii și-au dat seama înaintea mea. S-au risipit înainte să apară el, masculul uriaș în căutarea unei partenere. S-au ascuns în copaci când el s-a ivit agale din munți, din vreo peșteră îndepărtată unde o fi ajuns mirosul ursoaicei, purtat de adierea proaspătă a primăverii. O chemare irezistibilă pentru acest monstru care, în două picioare, părea cât copacii de înalt. Huruitul din gâtlejul lui suna ca tunetul care scuturase crengile, în timp ce eu stăteam la adăpost printre puii adormiți, toată iarna.

Și ea l-a simțit. Într-o clipită, cât a durat până să se schimbe vântul, ea a devenit alta; iute, dură, inevitabilă. Mângâierile ei iubitoare s-au prefăcut în mârâieli și lovituri din zbor; dacă cei mici se uitau cumva în urmă, cu jind, înainte să se ascundă pe ramurile înalte, ea sărea să-i alunge. Eu tremuram de după un bolovan și simțeam suflul fierbinte de aer, în timp ce ea își răgea avertismentele. Singura mamă pe care o cunoscusem în scurta mea viață dispăruse, înlocuită de ceva înfiorător.

L-a lăsat să o urmeze. De unde mă ascundeam, i-am văzut capul uriaș cum o împunge în grumaz, iar ea îi răspunde, frecându-și botul de el.

La început, puii erau agitați, dar după o vreme s-au liniștit și, în cele din urmă, au coborât unul câte unul pe pământ. Am privit cum frații și surorile mele se îndepărtează separat în pădure, înghițiți iute de trunchiurile impunătoare și ramurile verzi.

Dezorientată, am plecat și eu, cutreierând fără țință printre copaci, însă cu timpul, lacrimile mi s-au uscat și gâfâielile mi s-au domolit. Știam unde mă aflui, iar familiaritatea pădurii mă liniștea în timp ce mergeam. Aerul era verde-auriu, filtrat printre frunze, plin de parfum de pini și chiparoși și pământ moale și negru. Un păianjen gras stătea chircit în centrul plasei țesute între două crengi, cu corpul maroniu, păros, și picioarele dungate aproape nevăzute pe fundalul scoarței. Un șarpe a țâșnit în față, încolăcindu-se iute într-un cerc protector, iar luciul de diamant al solzilor săi scânteia acolo unde cădea pe ei lumina soarelui. Pe versanții mai înalți ai muntelui, unde copacii se răreau, dădeau târcoale leii, tacticoși și silențioși printre tufișurile zdrențuite și aflorimente. O pădure tăioasă, cu colți și gheare, șiroind de venin, palpitând de viață și frumusețe. În ea se intersectau o mie de fire întrepătrunse: de la rădăcinile străvechi ce se îmbibau cu apă în adâncurile pământului, astfel încât copacii să-și poată înălța coroanele mărețe către soare, la insectele care scormoneau în crevasele adânci ale scoarței, la păsările care cuibăreau printre crengi, la căprioarele

care călcau ușor și prădătorii ce stăteau la pândă, gata să se năpustească asupra lor.

Și, în mijlocul tuturor, eram eu.

PARTEA ÎNTÂI

A venit la mine în pădure după ce au plecat urșii. Ar fi fost o privilegiște impunătoare pentru oricine, mai înaltă și mai puternică decât putea fi orice muritoare – deși eu nu știam asta pe vremea aceea –, cu un arc sclipitor în mână, un licăr îndârjit în ochi și o haită de câini de vânătoare la picioare. Însă chiar și așa micuță cum eram, curiozitatea mi-era mai puternică decât teama. Când a întins mâna spre mine, am acceptat-o.

Îmi amintesc când am zărit prima dată dumbrava în care m-a condus, ieșind din pâlcul de chiparoși din spatele ei. Am fost orbită pentru o clipă de lumina aurie ce se reflecta din suprafața scânteietoare a iazului din fața noastră. Am strâns din ochi, i-am deschis din nou și am clipit.

Dincolo de apă, săpată în versantul înclinat al muntelui, era o peșteră largă, presărată cu bolovani mari în fața intrării. Și, așezate pe porțiunile netede ale stâncilor, erau niște femei, nimfe, cum aveam să aflu că se numesc. Aerul fremăta de sporovăielile lor blânde și râsetele lor delicate. Am ridicat privirea la femeia care mă adusese aici, și ea a zâmbit.

Mi-au oferit fructe de pădure, coapte și dulci. Îmi amintesc gustul apei reci și limpezi din care mi-au dat să beau, cât de neîndemânatică eram cu pocalul pe care l-au ținut la gura izvorului pentru mine. În noaptea aceea, nu am dormit lipită de blana călduroasă a urșilor, cu bătăile grele ale inimilor lor bubuindu-mi în urechi, ci pe un pat din piei de animale, iar a doua zi m-am trezit în zvonul unei femei care cânta.

Aveam să descopăr că Artemis era cea care venise după mine și mă adusese în dumbrava ei sacră. Artemis, zeița vânătorii, căreia îi aparțineau pădurea și toate viețuitoarele sale. Cu toții ne aplecam sub privirea ei de argint, cu toții ne înclinam în fața măreției sale, de la râmele care se târau în pământ până la lupii urlători. Pădurea din Arcadia scânteia de puterea ei.

M-a încredințat nimfelor să mă crească. Era îndatorirea lor să mă învețe ceea ce ea găsea prea plicticos; îndatorirea lor să mă îndrume să înțeleg cum vorbesc ele și să învăț, poticnit la început, cum să răspund; îndatorirea lor să-mi arate cum să țeș pânza din care făceau

tunicile simple pe care le purtau toate și cum să-i cinstesc pe ceilalți zei și pe celelalte zeițe, despre care îmi spuneau cum se numesc, deși nici unii nu veneau vreodată în pădurea noastră. M-au învățat de unde să adun fructe de pădure, cum să le ocolesc pe cele care m-ar fi îmbolnăvit, m-au avertizat să nu culeg ciupercile aparent inofensive, care mi-ar fi scurs toată viața din mine. Am văzut că își dedicau viața lui Artemis; ele vedeau de pădure în locul ei, îi îngrijeau izvoarele, râurile, plantele și toate viețuitoarele din ea. În schimb, locuiau acolo, iubite și ocrotite de ea.

La început, vizitele ei mi-au părut sporadice, imprevizibile. Din peștera unde dormeam alături de nimfe, priveam trecerea lunii pe cer, îi urmăream creșterea, dintr-o seceră subțire într-un glob strălucitor. Am învățat că niciodată nu se făcea din nou subțire fără ca ea să vină la noi. Cutreierând prin pădure, eram mereu atentă. Căinii care așteptaseră răbdători lângă ea când mă găsisese prima dată mă urmau acum printre copaci, de parcă și ei își căutau stăpâna. Erau șapte, iar la început mi-a fost mai ușor să stau cu ei decât cu nimfele. Blana lor moale îmi amintea de urși, și colții lor ascuțiți nu mă înfiorau niciodată. Fiecare foșnet de crengi sau pocnet de rămurele îmi atrăgea atenția în timp ce umblam, mă pironea în locul în care mă aflam, căutând printre grămezile de rădăcini noduroase orice semn al întoarcerii ei. Eram nerăbdătoare să se întoarcă și să vadă cât învățasem de fiecare dată în lipsa ei. Ori de câte ori pleca, surprinzătoare și neașteptată ca o ploaie bruscă de primăvară, simțeam cum îmi tresare inima.

Le chema pe nimfe să vină după ea, iar ele mă lăsau în urmă, alergând cu pași ușori printre copaci și întorcându-se la asfințit, cu prada legată și atârnată peste umeri. În serile acelea, dumbrava se umplea de aroma de carne friptă, după care îmi lăsa gura apă. Tânjeam să mă duc și eu cu ele, tânjeam după ziua în care avea să mă creadă suficient de folositoare, cât să mă lase să vin cu ea.

Au mai trecut cinci ierni până când a venit la mine într-o dimineață, la începutul primăverii, când abia se crăpa de ziuă, și a șoptit, la gura peșterii: „Atalanta?“, iar eu am sărit în picioare. Obrajii îi erau îmbujorați, ochii îi străluceau, tunică îi era încinsă lejer la mijloc, iar în mână avea arcul neted și frumos. A salutat căinii, apoi a înclinat din cap, făcându-mi semn să o urmez în adâncurile pădurii, indicându-mi să pășesc la fel de tăcut ca ea și să mă opresc să privesc în jur, cu mișcări iuți ca săgeata, la intervale frecvente. Am simțit cum crește presiunea înăuntrul meu, iar bucuria voioasă stârnită de acest nou

sport amenința să explodeze în hohote de râs euforic, însă le-am înghițit la loc, încordându-mi bărbia la fel de tare ca ea și călcând exact pe unde călca și ea, pe pământul moale. Căinii mergeau în șir înaintea noastră, cu urechile ciulite și adulmecând cu poftă aerul. Când au prins mirosul pe care-l căutau, ea m-a tras iute la pământ, lângă ea, și m-am chircit după un buștean căzut, trăgând cu ochiul peste mușchiul catifelat, în timp ce ea și-a îngustat privirea și a ținut cu arcul.

Cerbul a ieșit dintre copaci, speriat de câini. Era o făptură maiestuoasă, cu coarnele întinzându-i-se în lung și-n lat de pe fruntea-i largă, poate cel mai mareț exemplar din câte văzusem până atunci. Săgeata ei i-a străpuns grumazul într-o clipită, înainte ca ochii lui de un cafeniu lichid să surprindă pericolul peste care dăduse, și animalul s-a prăbușit la pământ, cu un firicel roșu șiroind de sub săgeata subțire din lemn, slobozită de arcul zeiței.

Ea mi-a surprins privirea plină de admirație și a zâmbit. Data viitoare, mi-a arătat cum să țin arcul, iar greutatea lui părea să-mi zvâcnească în palme, tremurând de forță.

De atunci încolo, am trăit pentru zilele în care Artemis sosea în dumbravă, când mă chema în liniștea zorilor, cu arcul în mână. Vocea ei, răsunându-mi grav și insistent în urechi, în timp ce îmi șoptea instrucțiunile: cum să pândesc mișcarea căprioarei ascunse adânc printre ferigi, cum să mă fac nemișcată, nevăzută, cu ochii pironiți asupra țintei, cu arcul încordat în mâini, până nu mai rămânea nimic pe lume, decât eu și prada mea. Expiram când săgeata zbura drept spre grumazul animalului, exact așa cum îmi arătase ea. Sub îndrumarea ei, mi-am modelat un arc numai al meu și nu mergeam nicăieri în pădure fără el. Pentru mine, nu exista nimic mai dulce pe lume decât râsetele ei de încântare când nimeream ținta.

Pe lângă fiorul izbânzii și satisfacția uciderii, voiam să-i fac pe plac. După cum îmi spusese nimfele, sub ocrotirea lui Artemis, aveam șansa să cresc liberă și voioasă. Ea nu trăia precum ceilalți zei, iar viața mea nu era nici ea ca a altor oameni. Artemis întorcea spatele sălilor de aur de pe Muntele Olimp, mărețul palat dintre nori unde locuiau ceilalți nemuritori. În schimb, ea a ales să-și ducă viața în pădure, preferând să se scalde în iazuri, la lumina argintie a lunii, iar în timpul zilei, să alerge printre copaci, iute și grațioasă, cu o tolă cu săgeți aruncată peste umăr și arcul mereu pregătit. Am văzut că îi făcea plăcere să aibă o muritoare care să crească după chipul și asemănarea ei, și eu mă bucuram la rândul-mi de asta, chiar dacă nu

întelegeam exact cât de multă recunoștință îi datoram cu adevărat.

Nu cunoscusem niciodată un cămin omenesc; nu cuprindeam cu mintea ce lucru rar e să fii protejată unei zeițe, să-mi petrec copilăria în simplitatea sălbatică și magia pură a pădurilor.

Poate că Artemis a ales să întoarcă spatele celorlalți olimpieni, însă pădurile din Arcadia erau pline de însoțitoarele ei. Nimfele care mă îngrijeau îi erau devotate și o urmau peste tot: zeci de fiice fără vârstă ale râurilor, izvoarelor, oceanelor și vânturilor, tinere care alergau și vânau și se scăldau alături de zeiță.

Ele îmi spuneau povești. La început, cel mai mult îmi plăcea când mi-o istoriseam pe a mea – cum fusesem părăsită pe munte și salvată de ursoaica mamă și apoi de Artemis. Astfel, păstram vii în memorie amintirile de la începutul vieții mele. Nu voiam să uit cine am fost înainte să vin să trăiesc alături de femeile acestea blânde și care râdeau mereu. Nu voiam să pierd ceea ce simțisem, euforia pe care o cunoscusem când mă agățam de blana ursoaicei, ținându-mă bine în vreme ce goneam prin pădure, iar mușchii ei puternici se mișcau sub mine și copacii zburau pe lângă noi.

Eram însă plină de curiozitate, pe când îmi priveam noile tovarăse, din punctul meu de observație, cocoțată pe un bolovan de lângă iaz, la umbra crengilor delicate ale sălciilor. Una era Phiale, care, în lunile de vară, atunci când apa scădea, putea mereu să facă să curgă mai multă din izvoare, chiar dacă din ele nu mai rămăsese decât un firicel subțire, în timp ce Crocale plutea grațioasă pe pământ, lăsând în urma ei flori ce se deschideau. Când pământul se usca și se întărea, copt de căldura soarelui, Psekas putea să facă să cadă ploaia din cer, ca să hrănească solul însetat. M-am întrebat cum de învățaseră asemenea trucuri.

– Ați locuit mereu în pădure? le-am întrebat.

– Nu mereu, mi-a zis Phiale. Unele dintre noi suntem fiicele titanului Oceanus, fluviul uriaș care încinge pământul de jur împrejur. Tatăl nostru ne-a trimis la Artemis când eram copile și de atunci locuim aici.

Asta mi-a stârnit altă întrebare: deși eu creșteam repede tot timpul și eram deja aproape la fel de înaltă ca nimfele, ele de ce nu păreau să se schimbe niciodată?

– La fel ca Artemis, am crescut din copilărie și am căpătat forma asta și așa vom rămâne, a explicat Phiale. În vreme ce zeița nu va muri niciodată, noi putem fi vătămate de fiarele sălbatice sau... în alte feluri. S-a oprit o clipă. Nimfele pot fi ucise, la fel ca animalele pe care

le vânați în pădure. Dar ravagiile trecerii vremii nu ne vor atinge niciodată.

– Dar eu? am întrebat.

Mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a netezit şuvițele de păr care îmi ieșiseră din coada împletită.

– Tu ești muritoare, Atalanta. Nu ești ca nici un alt muritor care a trăit vreodată, dar vei crește și vei îmbătrâni ca orice om.

– Nu o înspăimânta.

Apropiindu-se din partea îndepărtată a dumbrăvii, cu părul desprins din coadă și fața mânjită cu urme de țărână, Callisto se întorcea de la vânătoare. Și-a aruncat sulița deoparte, lăsând-o să cadă cu un zăngănit pe o piatră, și s-a așezat pe pământ, lângă bolovanul pe care sedeam eu.

– Nu mă înspăimântă, am zis eu, apoi am întins mâna și am cules o frunză din buclele încurcate ale lui Callisto.

– Firește că nu, a spus ea, lăsând capul pe spate și închizând ochii în fața luminii blânde a soarelui.

– Ești ostenită? a întrebat-o Phiale.

Callisto a ridicat mâna și mi-a prins degetele într-ale ei.

– Am vânat cu Artemis, dar a gonit mult prea departe. Nu pot să țin pasul cu ea. Un zâmbet înțepător i-a ridicat colțurile gurii. Nu ca Atalanta noastră, care poate deja să alerge toată ziua pe versanți cu ea și să se întoarcă înviorată și gata de și mai multă alergătură.

Phiale a râs.

– Atalanta e doar tânără, de-asta e așa de plină de energie.

– Nu crezi că va fi formidabilă când va fi crescut de tot? Eu așa cred. Callisto mi-a strâns degetele și apoi a deschis ochii, privind în sus la mine. Ai să-mi iei numaidecât locul de cea mai apropiată însoțitoare, a zis ea.

Nu era nici un strop de amărăciune în glasul ei, nici o urmă de gelozie. A spus-o simplu și sincer, cu afecțiunea pe care mi-o arăta mereu. Pieptul mi s-a umflat de mândrie și am întors privirea, neștiind cum să răspund.

Am simțit-o în aceeași clipă, furnicătura bruscă din aer, de parcă pădurea însăși ar fi fost în alertă în așteptarea sa. Însemna un singur lucru. Artemis era aici.

A intrat în lumină cu pași mari, iar nimfele au sărit să o slujească. Ea stătea în mijlocul lor, cu un cap și jumătate mai înaltă decât toate, și ținea în mână o lance pătată de sânge. Încă strălucea de fiorul și efortul vânătorii. Le-a dat sulița, arcul și tolba cu săgeți unor nimfe

care stăteau gata să o ajute, iar ele le-au așezat cu grijă la marginea peșterii. În timp ce ele se ocupau de arme, Crocale i-a dat jos tunica de pe umeri și i-a strâns părul în creștet, în timp ce zeița intra goală în apă.

Artemis a oftat de mulțumire când soarele de la amiază a prins-o în strălucirea sa, scoțându-i în evidență chipul întors spre cer, curbele umerilor și ale sânilor. Era o clipă atât de frumoasă, atât de armonioasă, încât cred că toate am fost suspendate în ea.

– Au fost și niște bărbați la vânătoare în dimineața asta, a spus Callisto.

Era ceva semnificativ în tonul ei, un fel de înțeles care a trecut de la ea la Phiale în timp ce se priveau una pe alta și apoi pe Artemis, care încă se îmbăia fericită.

Eu m-am îndreptat mai tare de spate.

– Cât de aproape au ajuns?

– Nu foarte, a râs Callisto.

– Niciodată nu se apropie, am zis eu.

Bărbați, câini și cai. Pătrundeau din când în când în pădurea noastră, cu cornii mugind și zbieretele lor tunătoare sperind păsările din vârfurile copacilor, dar în tot zgomotul și haosul lor, niciodată n-au știut măcar o clipă cât de aproape erau de mine, de vreo nimfă sau chiar de zeiță.

Chipul lui Phiale era neobișnuit de sever.

– Nu fi atât de sigură, a zis ea. Au mai ajuns și altă dată în adâncurile pădurii.

Am ridicat din umeri.

– Nu sunt suficient de iuți cât să ne întrezărească mai mult decât o clipă.

– Nu trebuie să-i lași nici măcar să te întrezărească, a zis Phiale, scuturând din cap, iar eu am simțit un licăr de iritare din pricina îngrijorării sale.

– E adevărat, nu trebuie.

Callisto s-a ridicat în picioare, s-a dus în peșteră, a luat de acolo o cupă cu gura largă și a scufundat-o în izvorul care umplea mereu iazul.

– Un vânător a găsit odată dumbrava asta sacră, a spus Phiale. Callisto stătea pe jumătate în umbrele peșterii, așa că nu-i zăream fața, dar privirea lui Phiale era hotărâtă și serioasă, fixată asupra mea în timp ce vorbea. S-a îndepărtat de tovarășii lui și, în timp ce-i căuta, a nimerit drept pe malurile iazului.

– Chiar așa?

Nu eram sigură dacă să o cred sau nu. Poate că era o glumă sau o poveste pe care o spunea ca să-mi pună la încercare naivitatea.

– Artemis se îmbăia, la fel ca acum, a continuat Phiale.

Nimfele care i se alăturaseră lui Artemis în apă râdeau și improșcau totul în jur, și prin vacarmul acela nu aveau cum să audă povestea ei, dar chiar și așa, Phiale a coborât vocea atât de mult, încât a trebuit să mă chinui să o aud.

– Nimfele s-au aruncat în iaz, adunându-se în jurul zeiței ca s-o ferească de privirea lui, dar el parcă rămăsese împietrit în loc, holbându-se la ea.

Fără să vreau, am simțit un val de neliniște.

– Ea ce a făcut?

– Bărbatul avea doi câini cu el, a zis Callisto. Artemis era furioasă, așa cum n-am văzut-o niciodată. Îmi amintesc chipul ei, cum s-a uitat la câini și apoi iar la bărbat. Era liniște, nimeni nu mișca, iar apoi, dintr-odată, a lovit apa cu palma, improșcându-l peste față. Glasul ei... nu mai era ca glasul lui Artemis, era mai grav, înfiorător. I-a spus să se ducă și să le spună tovarășilor lui că a văzut-o goală pe zeiță.

Phiale a continuat povestea.

– A încercat să scape, a luat-o la fugă spre copaci, dar am văzut că, din păr, de unde îi picura apă, îi creștea ceva pe cap, ceva ce nu avea sens. M-am holbat la el, fiindcă nu-mi puteam crede ochilor, dar în timp ce el urla, am văzut cum prindeau formă două coarne, care îi ieșeau răsucindu-se din cap.

– Coarne? am exclamat eu. Dar cum...?

– A căzut, iar acum, pe tot corpul, îi creștea blană. Se zgâlțâia, iar și iar, iar urletele lui au răsunat până la cer, după care s-a rostogolit pe patru picioare; nu mai era om, ci cerb.

– Câinii..., a zis Callisto și a înghițit în sec.

– A încercat să fugă, dar picioarele i se împleticeau sub el. Au sărit pe dată la grumazul lui, și toată dumbrava s-a umplut de mârâielile lor.

– Eu n-am putut să privesc, a spus Callisto.

Eram fascinată și scârbită în egală măsură de cele auzite.

– Dar nu-i acesta un avertisment ca oamenii să se țină departe? De ce înseamnă că eu trebuie să mă feresc de ei? Dacă ne urmăresc încoace, o să fie primiți cu aceeași pedeapsă.

– Închipuie-ți că Artemis n-ar fi fost aici în ziua aceea. Phiale și-a dat părul de pe față, cu un gest nerăbdător. Închipuie-ți că un bărbat

ar fi găsit-o pe vreuna dintre noi aici în lipsa ei, că ar fi dat peste vreo nimfă care se îmbăia singură, dezgolită și vulnerabilă. Dacă ar ști că suntem aici, ce crezi că ar face?

– Nu știu, am zis, dar îmi dădeam seama din tonul ei că era ceva îngrozitor.

Callisto a venit spre noi, ieșind din nou în lumină.

– Sigur că nu știi, iar asta e datorită felului în care trăim aici, doar noi, femeile, și Artemis.

– Artemis ne apără aici, a zis Phiale. În schimb, toate am făcut același jurământ: să nu avem nimic de-a face cu bărbații.

– Căinii lui au urlat toată seara, căutându-și stăpânul, a povestit Callisto. Tânjeau după laudele lui pentru prada pe care reușiseră s-o ucidă. I-am auzit pe prietenii lui cum îi strigau numele în depărtare, Acteon, iar și iar. Abia după multe ore au renunțat.

M-am gândit puțin la asta.

– A venit să vâneze. A găsit ceva mai puternic decât el.

Asta era calea pădurii. Artemis mă învățase acest lucru pe când pândeam prada în pădure, cu arcul în mână. Trebuia să fim în stare să doborâm orice întâlneam în cale, să fim destul de puternice încât să ieșim victorioase de fiecare dată.

– Așa este, a zis Phiale. Dar Artemis nu e mereu aici și nu toate suntem la fel de iuți de picior ca tine, Atalanta.

Acum parcă se înveselea; a râs când a spus asta, recăpătându-și aerul jucăuș dintotdeauna.

– Nici nu suntem la fel de pricepute cu arcul cum ești tu deja, a adăugat Callisto și m-a sărutat pe frunte.

Dar eu aveam să fiu acolo, chiar și când Artemis lipsea. Îi privisem pe vânători doar ca pe o pacoste zgomotoasă, dar acum am hotărât că dacă se va apropia vreunul la fel de mult ca Acteon, voi avea eu grijă să nu aibă deloc parte de o soartă mai bună. Fusesem uneori tentată să țâșnesc în fața lor, să văd dacă vreunul dintre ei ar reuși vreodată să mă zărească fie și pentru o clipă. Acum, când o să dea năvală cu caii și căinii lor, o să întorc spatele sosirii lor nedorite și zgomotoase și o să mă afund și mai adânc în inima pădurii, unde ei nu vor reuși niciodată să mă urmărească.

Eram hotărâtă să mă fac tot mai puternică și mai iute. Mă străduiam din răspluteri, exersam în fiecare zi trasul cu arcul și îmi perfecționam ținta. Când Artemis avea să vină după mine, urma să-i arăt cât de pricepută am ajuns, doborând cerbi și pume deopotrivă. Aveam să mă iau la întrecere cu ea pe pantele abrupte ale munților, cu picioarele

zvâcnind, cu răsuflarea chinuită și disperată, întotdeauna doar cu puțin în urma ei. Eram destul de tânără încât să cred că într-o bună zi aş putea s-o înving, că aş putea să fiu mai iute decât o zeiță. Voiam ca ea să aibă încredere că puteam să le apăr pe toate, așa cum făcea ea: eu, care crescusem cu încăierările urșilor și care pândeam prin pădure în liniște, cu arcul și săgețile după mine. Ea îmi era soră, mamă, călăuză și învățătoare în același timp, și îmi doream și eu să fiu la fel ca ea și să nu mă tem de nimic.

Am dat peste o pajiște plină cu flori, cu capete roșii, gingașe, plecându-se peste iarba grasă. Mi s-a părut un loc superb unde să ne odihnim, dar Artemis s-a încruntat când a văzut-o, iar nemulțumirea de pe chipul ei n-a făcut decât să se adâncească atunci când adierea ne-a adus un parfum dulce și puternic și am văzut ghirlanda uitată acolo. Era o cunună de flori roz, împletite laolaltă și lăsate printre celelalte flori, de petalele cărora se atingeau. I-am aruncat o privire lui Artemis, uluită de dezgustul care îi schimonosea trăsăturile feței.

– Ce e? am întrebat. Cine a lăsat-o aici?

Nu-mi dădeam seama de ce s-ar fi simțit ofensată. Smocuri moi de nori albi pluteau pe cer, soarele strălucea blând și auriu peste iarba care se unduia delicat, florile se răspândeau, înflorind viu colorate, un plop își întindea ramurile mari, ca să facă umbră.

– Trandafiri, a spus Artemis, atingând ghirlanda cu piciorul și stârnindu-i parfumul greu și senzual. Mișcarea a scuturat câteva petale, care au căzut pe pământ cu un fluturat. Lăsați aici de vreun muritor necugetat, poate de vreun vânător amoretat, drept ofrandă pentru Afrodita, în zadarnica speranță că ea ar îndrăzni vreodată să se întoarcă aici.

Mi-am ținut răsuflarea, fiindcă nu voiam s-o întrerup nici cu cea mai mică mișcare. Artemis vorbea rareori despre ceilalți zei. Nu dăduse niciodată vreun semn că unul dintre ei ar fi fost vreodată în pădurea noastră, pe tărâmul ei, unde puterea îi era nedisputată. Nimfele erau cele care m-au învățat să-i venerez pe ceilalți, astfel încât să evit ca, din greșală, să-l neglijez sau să-l insult pe vreunul din ei. Știam de Dionysos, care învăța muritorii cum să facă vin din struguri, de Zeus, care mânua fulgerele și spinteca văzduhul cu mânia lui furtunoasă, de Demetra, care binecuvânta pământul astfel încât să dea roade și să ne hrănească, de Poseidon, care domnea asupra mărilor pe care nu le văzusem niciodată și nu puteam decât să mi le închipui. Zeități ale războiului, ale cântecului și poeziei, ale strategiei, înțelepciunii, căsătoriei, ale atâtor alte lucruri, dintre care unele îmi atingeau viața, iar altele nici măcar nu se apropiau de ea. Afrodita se afla cu siguranță în cea din urmă categorie.

Artemis a întors fața de la trandafiri, privindu-mă în schimb pe

mine. A zâmbit, și orice urmă de enervare i s-a risipit.

– Sunt zece ani de când te-am găsit cutreierând prin pădure, a zis ea. Deja ești mai înaltă decât toate nimfele și încă nu ești femeie în toată firea. Ești suficient de curajoasă cât să vrei să le aperi, chiar dacă nu știi mereu care-i amenințarea.

Privirea ei s-a întors brusc la trandafirii de pe jos și a strâns din buze, de parcă ar fi luat o hotărâre.

– Pădurea asta era sub stăpânirea Rheeli, mama zeilor. Ea a condus înaintea tuturor; zeii toți s-au născut din ea și la fel și munții aceștia. Lângă tronul ei dormeau lei; când pornea printre copaci, ei îi trăgeau carul, cele mai puternice și mai feroase dintre fiare, îmblânzite numai de ea. Pădurea a trecut de la ea la mine, și nici un alt olimpian nu a îndrăznit să intervină pe pământurile mele.

În jurul nostru, păsările ciripeau vesele în vârfurile copacilor. Parfumul trandafirilor plutea în aer, mai greu și mai sufocant acum.

– Când a venit Afrodita, îl căuta pe iubitul ei, firește. Un muritor pe nume Adonis, căruia îi plăcea să vâneze. O vreme s-a amuzat și ea cu asta, hăituind iepuri sălbatici și păsări și crezându-se vitează. L-a implorat să se țină departe de urși, lupi și lei, a stăruit să nu pândească niciodată vreun mistreț și să riște măcar o zgârietură pe trupul său frumos. Și-a răsfrânt buza, apoi a continuat: Obișnuiau să se culce împreună aici, pe pajiștea asta.

Am făcut ochii mari.

– În pădurile mele, Atalanta, locul unde mi-am adus nimfele să trăiască în pace, a spus ea și a scuturat din cap. Pe pajiștea asta a venit cu rana mortală pe care a căpătat-o când a deranjat o fiară sălbatică în pădure, o creatură mai feroasă decât el, una din cele pe care ea îl avertizase să le ocolească. I-a murit în brațe, iar sângele lui s-a scurs pe pământ, unde s-a amestecat cu lacrimile ei.

Artemis a făcut un pas hotărât înainte, zdrobind un mănunchi de flori roșii sub călcâiul sandalei.

– Astea au răsărit în locul în care a murit, a zis ea.

Când a ridicat talpa, am văzut tulpinile rupte, petalele împrăstiate.

– Ea nu s-a mai întors niciodată aici.

Am încuviințat din cap, de parcă aș fi înțeles pe deplin. Mereu tânjeam să aflu mai multe, dar când o conversație o plictisea ori spusese destul, în ochii zeiței citeam ceva atât de amenințător, încât nu mă aventuram vreodată să pun întrebări. Abia mai târziu reluam ce spusese, încercând să smulg de acolo orice înțeles care putea să-mi fi scăpat.

Era mereu aspră, imprevizibilă, dispărea într-o clipită și se întorcea pe neașteptate. În seara aceea, după ce a plecat din nou, m-am alăturat nimfelor, strânse în jurul focului, de unde urcau fuioare subțiri de fum spre cerul înstelat, iar notele râsetelor și sporovăielilor lor se împleteau armonios în asfințitul liniștit. Psekas rotea un ulcior în mâini, făcând valuri în lichidul întunecat dinăuntru. Mirosul său, dulce și amețitor, mi-a amintit de trandafiri. Zâmbind, a ridicat un ulcior cu apă și a turnat puțină înăuntru, lăsând lichidele să se amestece. Pe când a început să-l dea din mână în mână, m-am surprins că întind mâna după o cupă.

De obicei, preferam să beau apa rece și proaspătă din izvoare. În seara asta însă, eram fascinată de parfumul vinului. L-am inspirat, privind culoarea intensă și bogată, și am luat o înghițitură. Avea un iz acrișor, un gust aspru de fructe și mirodenii, care mai întâi m-a făcut să strâmb din nas. Dar am simțit cum mă încălzește pe dinăuntru și am mai luat o înghițitură, în vreme ce căldura aceea îmi radia prin corp.

Crocale s-a lăsat pe spate, odihnindu-se pe scoarța noduroasă a stejarului care își întindea ramurile deasupra noastră, cu frunzele ce fluturau pe fundalul cerului nocturn, cu stelele scânteind printre crengi. Și-a trecut leneș degetele printre florile micuțe și albe care creșteau în jurul ei. Era ceva atât de languros și relaxat la seara asta. Nu că ar fi fost mai bine când Artemis nu se afla acolo, atâta doar că era altfel. Când era cu noi, totul părea mai viu, mai vibrant. Eu stăteam mai dreaptă, mai alertă, ascultam mai atent. Cu ea plecată, am lăsat conversația să curgă în jurul meu, până când mi-am amintit de pajiștea pe care o găsiserăm în după-amiaza aceea și am întrerupt discuția cu o întrebare care dintr-odată mi se părea apăsătoare.

– Când a părăsit Afrodita pădurea?

Psekas s-a uitat pieziș la mine.

– Cum adică?

– Artemis mi-a arătat azi pajiștea unde cresc florile ei. Mă întrebam cât de demult a fost.

Psekas a ridicat din umeri.

– Nu știu, a zis, aruncând o privire iute de jur împrejur și luând o sorbitură lungă din vin. A venit aici la întâlnire cu iubitul ei. Artemis nu putea să sufere nici că a venit măcar, dar n-am fi știut nimic dacă nu ne-ar fi spus; era furioasă, desigur. Dar eu cred că zeița căuta un loc ascuns, departe de ochii lumii.

– Pădurea asta îi aparține lui Artemis însă, a intervenit Callisto, apoi

a ridicat ulciorul cu apă, turnând încă puțină în vin și amestecând.

Crocale s-a aplecat în față și și-a întins cupa, să i-o umple din nou.

– Afrodita a aflat asta destul de clar, așa zice.

– Artemis a zis că un animal l-a ucis pe Adonis, am spus eu. Un accident de vânătoare.

Crocale a încuviințat din cap, deși am văzut cum schimbă o privire cu Psekas, preț de o clipă. A sorbit prelung din vin și s-a lăsat iar pe spate.

– Artemis n-a iertat-o pe Afrodita că s-a atins de una din favoritele ei. Nu îi tolera prezența aici. Furia ei era constantă și înnegura fiecare zi.

– Fără îndoială, voia să ne apere pe toate, a spus Callisto.

Tonul ei era blând, dar am simțit o notă de avertizare în glasul ei.

– De ce, ce s-a întâmplat cu favorita ei? Era o nimfă? am întrebat.

Crocale a oftat.

– O fată căreia Artemis îi era devotată. Erau cele mai bune prietene. Numele ei era Persefona.

– Persefona, regina Infernului? am întrebat.

Crocale a dat din cap că da.

– Și-au petrecut copilăria împreună, și cel mai îndrăgit loc era insula Siciliei, unde se jucau pe pajiști și culegeau toporași. Amândouă juraseră să ducă o viață fără bărbați, cum am făcut noi toate.

– Dar Afrodita avea alte planuri. Lumina lunii se reflecta în vinul din cupa lui Callisto, când a înclinat-o într-o parte și apoi în alta, cu ochii triști în timp ce vorbea. A vrut să-și dovedească puterea, să arate că nu există colț sau peșteră pe lumea asta unde să nu aibă influență. Chiar și în Infern.

– L-a trimis pe fiul ei, Eros, după Hades, a zis Crocale. A vrut ca regele cel înghețat al morților să ardă de dorință. Așa că Eros și-a slobozit săgeata, iar Hades a fost cuprins de un dor de Persefona căruia nu i-a putut rezista.

– Așa că Persefona s-a căsătorit cu Hades? am întrebat eu.

– Și Artemis și-a pierdut cea mai iubită prietenă, a încheiat Callisto.

– Așa că, vezi tu, întâmplarea asta a făcut ca ofensa de a-l aduce pe Adonis aici să fie încă și mai gravă, a spus Psekas. Chiar nu a putut să suporte așa ceva.

M-am gândit la Artemis, cum a zdrobit florile roșii sub tălpi.

– Înțeleg.

Crocale și-a întins brațele deasupra capului, lăsându-le să cadă la loc pe lângă trup, cu un tremur ușor.

– Dar la fel cum Artemis nu a iertat ce s-a întâmplat cu Persefona, sunt sigură că Afrodita nu a iertat nici ea pierderea lui Adonis.

– De unde știi? am întrebat.

– Există o lume dincolo de pădure, a zis Crocale. Noi am venit să locuim aici, cu Artemis. I-a aruncat din nou o privire lui Psekas. Sora noastră, Peitho, s-a dus în schimb să-i fie slujnică Afroditei.

– Sunt nimfe pretutindeni în lume, a întărit și Psekas spusele ei. Unele care trăiesc ca noi, altele, foarte diferit.

M-am încruntat și am înghițit ultimul strop de vin din cupă.

– Sora voastră a avut de ales?

– A avut, a râs Psekas.

– Și acum vă dușmăniți, ca Afrodita și Artemis?

– Nici pe departe. E sora noastră și o iubim la fel ca întotdeauna.

Am dat să mai zic ceva, dar Callisto s-a ridicat în picioare.

– Cred că e timpul să dormim, a încheiat ea.

Mă simțeam obosită, împovărată de o greutate plăcută. O bufniță a țipat încet din vârful unui copac, iar contururile întunecate ale munților, înălțându-se după siluetele umbrite ale copacilor, îmi păreau niște prieteni vechi. „E de neînțeles“, m-am gândit eu în timp ce mă duceam la culcare, „cum ar putea alege cineva un alt cămin decât acesta, un alt protector decât pe Artemis.“

Alte nimfe veniseră să ni se alăture de-a lungul anilor, trimise de tați nemuritori, care căutau un adăpost pentru numeroasele fiice de care se trezeau că sunt responsabili. La scurt timp după seara aceea, a sosit Arethusa. Tatăl ei era Nereu, un zeu străvechi al mărilor, după am auzit-o cum că le spunea celorlalte, pe când eu mă strecuram printre copaci cu arcul și săgețile, ca să vânez. Am urmărit prada prin pădure, cu pasul ușor și fără să fac nici un zgomot, până când Helios a început să coboare pe arcul său măreț de cerc, și soarele a început să se scufunde din nou. Am ajuns la malul unui râu. Recunoscătoare, mi-am dezbrăcat tunică și am intrat în apă, spălând praful și mizeria care mi se lipeau de piele. Am despicat suprafața apei și m-am lăsat să plutesc, în vreme ce curenții blânzi îmi spălau oboseala și îmi linișteau mușchii dureroși. Nu eram singură acolo; sporovăiala unui grup mic de nimfe, aflate pe țărm, plutea în aer, iar eu am ridicat o mână către ele. Callisto s-a ridicat din grup, și-a scos și ea tunică și a intrat în râu. Înotam deseori împreună și schimbam povești despre vânătoria din ziua aceea. Așteptând să ajungă la mine, am închis ochii, cuprinsă de o mulțumire fericită, lăsându-mi părul să se răsfire în jurul meu. Dar în timp ce mă desfătam cu amintirile de peste zi, am simțit cum îmi

atinge cineva capul. Am deschis imediat ochii, și am simțit că mă furnică pielea. Era senzația inconfundabilă a unor degete care îmi treceau prin păr.

M-am uitat în jurul meu și am văzut-o pe Callisto încă aproape de cealaltă margine, în nici un caz lângă mine. Nu vreo nimfă mă trăgea de păr. Era altceva în râu.

M-am răsucit în apă, smulgându-mă din strânsoare, și am plescăit frenetic spre partea unde era apa mică, apucându-mă de iarba lungă ca să ies pe uscat, unde aș fi fost în siguranță, trăgându-mi în grabă tunică peste cap și luându-mi arcul. Am rămas gâfâind pe malul râului, cercetând undele ca să văd ce mă prinsese. Callisto sărise și ea afară, văzându-mă cuprinsă de panică, iar privirile ni s-au întâlnit. Nimfele de pe cealaltă parte s-au ridicat, nedumerite, dar precaute, în liniștea spartă a amurgului ce se strângea în jurul nostru.

Iar apoi Arethusa a țipat. Arethusa, care se aplecase prea mult peste râul ce părea dintr-odată alcătuit din zeci de mâini de apă, și toate îi șerpuiau pe trup. S-a răsucit, s-a desprins din strânsoarea lor și a ajuns pe noroiul alunecos, țipând din nou, când am auzit vocea lui gâlgâind din adâncuri, un mârâit gros, de apă curgătoare, formând cuvintele:

– Eu sunt Alfeu, zeul acestui râu.

M-a trecut un fior pe șira spinării. Artemis era zeița pădurii noastre, dar acești zei minori răsăreau în orice iaz sau gârlă. Cei mai mulți nu îndrăzneau să-și atragă mânia ei, dar alții erau mai nerușinați și mai curajoși.

Arethusa s-a ridicat în picioare și a fugit, dar în timp ce eu priveam întreaga scenă, o vâltoare de bulbuci a despicat suprafața, și o siluetă scânteietoare, șiroind de apă, a început să se înalțe. Fără să stau pe gânduri, m-am aruncat la loc în apă, înotând spre celălalt țărm, ieșind pe marginea nămolosă și fugind după ea. Dar și el o urmărea, și pașii lui lipăiau în urma ei. Dacă aș fi tras cu săgețile, ar fi trecut drept prin ape și i s-ar fi înfipt ei în carne. În plămâni, răsuflarea îmi era aspră și dureroasă, dar am strigat-o pe Artemis, chiar când el s-a înălțat deasupra Arehusei ca un val, iar luna ce ieșea din nori s-a reflectat în creasta sa scânteietoare.

Aerul a încremenit. Călcâiele mele au zgâriat pământul când m-am oprit din goană. Simțeam cum furia lui Artemis zvâcnește în tăcerea din jur. Probabil că era destul de aproape cât să-mi audă țipătul disperat, ori a simțit ea însăși prezența lui Alfeu. Și înainte ca Alfeu să poată coborî, Arethusa cea ostentă a dispărut, iar într-o clipită, în locul ei a rămas un nor de aburi. El și-a întors capul imens dintr-o

parte în alta, căutând-o. Un picur constant de apă răsuna din centrul grămăjoarei de ceață, din locul unde stătuse nimfa. Apoi, dintr-odată, s-a căscat o despicătură în pământul de dedesubt, și norul s-a prăbușit, iar un torent de apă a prins a cădea iute în pământ.

Alfeu a mugit de frustrare, lăsând bulbuci firoși de spumă în țărână când a sărit după ea în apă, dar eu am auzit-o pe Artemis cum râde încetișor în spatele meu și am întors repede capul.

– O s-o prindă?

Zeița a scuturat din cap.

– O să încerce. O s-o urmărească departe, cât de departe poate, dar acum ea e un pârau iute, care curge pe sub pământ, până hăt, tocmai în Infern. Nu poate s-o urmeze atât de adânc; va trebui să se întoarcă la apele lui.

– În Infern? am întrebat. Atunci e moartă?

Cu doar câteva minute în urmă, Arethusa râdea pe malul râului. În spatele lui Artemis, o vedeam pe Callisto, cu părul picurând de apă și tunica umedă pe piele, cu ochii mari de spaimă. Probabil că a venit după noi și a văzut ce s-a întâmplat.

– În nici un caz, a spus Artemis. O să curgă înapoi pe pământ, pe o insulă departe de aici. O să fie un izvor sacru, binecuvântat de mine.

Licărul din ochii ei m-a făcut să nu mai întreb nimic altceva. M-am uitat în spatele ei, văzând că lui Callisto i se alăturaseră și celelalte nimfe. Am văzut-o cum mătură aerul cu brațele, trasând forma norului care fusese o fată, și am zărit înțelegerea care mijea pe chipurile lor în timp ce ascultau. Nu m-am întors la ele. În schimb, am urmat-o pe Artemis, iar inima ce mi-o luase la galop începea să încetinească. Mersul ei printre copaci era grațios, sigur și încrezător. Părul ei, ca întotdeauna, era prins în cozi împletite strâns la ceafă, picioarele îi erau goale sub tivul tunicii până la genunchi, iar arcul îi sclipea auriu la spate. Am trecut pe lângă râul de unde fugisem, cu apele întunecate precum cerul. Foșnetul valurilor ca cerneala, care se topeau pe țărnam, era pașnic. Celelalte nimfe nu se întorseseră. Poate că Alfeu stătea bosumflat pe undeva prin adâncuri, neîndrăznind să o provoace pe Artemis. Liniștea se pogorâse din nou peste pădure. Zeița s-a oprit, s-a așezat pe o piatră ca să-și lege sandala, iar linia puternică a maxilarului și pomeților era argintată de lumina lunii.

Nu puteam s-o las baltă. Aveam prea multe întrebări și, oricât de atentă eram să nu o enervez, trebuia să știu mai multe. Am încercat să-mi păstrez tonul calm în timp ce vorbeam.

– Deci Arethusa nu mai e, am zis eu.

Artemis s-a aplecat, sprijininindu-se pe coate și întorcând fața spre cer.

– Ortigia e o insulă frumoasă, a spus ea.

– N-are cum să fie mai frumos ca aici.

– Păi, dacă voia să rămână, atunci trebuia să alerge mai repede. Tonul vocii îi era blând, în pofida finalității reci a cuvintelor sale. E o indulgență față de ea că nu l-am lăsat pe Alfeu să facă ce voia.

Îi simțeam încă degetele încălcite prin părul meu, și m-am cutremurat.

– Ai fost la vânătoare azi, a spus Artemis. Te-am învățat să fii atentă, te-am avertizat să te ferești de pume și de lupi, care ar putea să vrea să-ți sfâșie carnea și să te mănânce de vie. Dar dacă vreunul dintre acești zei ai râurilor pune mâna pe tine... e altceva.

Priveam cum săgețile fracturate ale luminii selenare se joacă pe luciul apei. Iarba îmi mângâia călcâiele, aerul era blând și răcoros pe pielea mea.

– Atunci îi e mai bine cum e acum decât dacă ar fi prins-o?

Artemis a oftat.

– A scăpat de bărbați pentru totdeauna. Așa că îi e mai bine decât multora.

S-a întors pe piatră, odihnindu-și bărbia în palme și privindu-mă drept în față. Putea să fie o tânără oarecare: îmbrăcată simplu, fără să fie împovărată de metale prețioase sau podoabe înzorzonate. Doar neînfricarea ei o făcea să iasă în evidență, hotărârea neclintită din privirea ei, relaxarea și încrederea ei neabătută.

– Știi că plec din păduri și merg în cetăți pentru un singur motiv, a zis.

– Ca să răspunzi rugăciunilor femeilor de acolo, am încuviințat eu.

– Rugăciunilor femeilor aflate în chinurile facerii, a zis ea. Sunt atât de multe, mai multe decât poate să ajute Illythia, zeița durerilor facerii, de una singură. Le ajut când sunt chemată, când sunt disperate. A scuturat din cap, iar ochii i s-au întunecat. Nu e ceva ce ți-ai dori să vezi vreodată, cum e când se ajunge la disparare.

– Cât de rău e?

– Îngrozitor. E primul lucru pe care l-am văzut: pe mama mea, Leto, în chinurile facerii. Era fiică de titan și fusese siluită de Zeus. Soția lui, Hera, s-a infuriat; numai asta nu-și dorea, și mai mulți bastarzi de-ai lui în calea sa, așa că a blestemat-o pe mama să nu poată să nască niciodată, nici pe pământ, nici pe apă. A cutreierat lumea în lung și în lat, cu pruncii captivi în pântec, disperată și ostenită, până când a

găsit o insulă plutitoare unde în sfârșit m-a putut aduce pe lume. Cu fratele meu geamăn, Apollo, a fost însă o problemă. Nu-i de mirare, a râs ea. A mai durat o zi întreagă, în care a găfăit și a transpirat și a urlat că o s-o sfâșie în două. Din fericire, eu m-am născut cu ochii limpezi și sigură pe picioare. Am văzut care era problema și am ajutat-o să-l îndrume afară din pântec, să-l nască în siguranță. El nu a rămas cu noi prea multă vreme, firește. Nu îl interesa s-o ajute să se refacă; avea o lume întreagă de explorat și cucerit. Eu am avut grijă de ea, eu i-am vindecat trupul frânt. Am adunat de mâncare, așa am învățat să vânez.

– Și Hera a mai venit vreodată după voi?

Artemis nu îmi povestise niciodată nimic din toate astea. Dacă m-aș fi gândit măcar la asta, aș fi presupus că a apărut pe lume complet formată, ca sora ei Atena, care a ieșit din capul lui Zeus deja îmbrăcată în armură și gata să lupte.

– Nu, n-a îndrăznit. Zeus era mulțumit să aibă niște gemeni atât de pricepuți, așa că a pus piciorul în prag. Pe mine oricum nu m-a interesat niciodată să petrec prea mult timp cu restul, iar Hera nu avea chef să intre în păduri. Am făcut o înțelegere cu el: dacă mă lăsa să am munții și fetele mele, atunci mă feream din calea Herei. Dar cel mai mult îmi doream să trăiesc neatinsă de bărbați. Nu aveam de gând să mă afl în poziția mamei mele, dacă puteam să evit acest lucru.

– Și el ce a spus?

Încă aveam impresia că Artemis îmi spune povești. Era o parte atât de integrantă a pădurii, încât nu mi-o puteam imagina într-o sală cu un tron de aur, tocmindu-se cu regele nemuritorilor.

– I s-a părut foarte nostim. O viață de castitate era ceva ce nu putea nici măcar să cuprindă cu mintea, dar a fost de acord și m-a lăsat în pace să fac ce vreau, a spus ea, zâmbind mulțumită.

Frunzele foșneau pe partea cealaltă a râului. Pe când priveam, frunzișul s-a depărtat, și o ursoaică a ieșit cu pași târșăiți din ascunzătoare, îndreptându-se tacticos spre bolovanii de la marginea apei. Așezându-se, și-a înclinat capul mare și blănos spre noi preț de o clipă, apoi l-a coborât ca să bea. Am simțit cum liniștea se revarsă din Artemis precum undele apei, o clipă de armonie atât de pură și de desăvârșită, încât aveam senzația că asta era lumea toată: noi, râul și ursoaica.

– Mi-aș dori s-o fi putut salva, am zis eu. Înainte ca Alfeu să se apropie prea tare.

– Este salvată.

Am încercat să-mi imaginez Ortigia; o insulă îndepărtată, cu izvorul său singuratic. Cum ar fi fost dacă m-aș fi aflat eu în locul ei, dacă aș fi fost o pradă mai ușoară pentru zeul râului, așa cum fusese Arethusă.

Artemis părea mulțumită. Eu m-am lăsat pe spate, încercând să-mi așez corpul așa cum stătea ea, sperând că aveam și eu aceeași destindere grațioasă. Cuvintele ei îmi răsunau în minte – „Trebuia să alerge mai repede“ – și mi-am jurat că eu voi fi mereu suficient de iute. Oricare ar fi fost pericolele ce pândeau în pădure, nu puteam să-l las pe nici unul dintre ele să mă ajungă.

Nu am mai vorbit cu Artemis despre Arethusa, dar m-am gândit de multe ori la conversația noastră. Mă preocupa când ieșeam singură la vânătoare, la fel și amintirea a ceea ce îmi spusese odinioară Phiale, că nimfele nu se schimbă niciodată, nu mor niciodată de bătrânețe. După ce am pierdut-o pe Arethusa, am înțeles puțin mai bine care erau celelalte rele care puteau să li se întâmple. Dar eu eram muritoare, nu nimfă, și eu mă schimbam. Pe măsură ce creșteam, mă trezeam că tânjesc după altceva; nu să le părăsesc sau să-mi schimb viața cea fericită, ci pur și simplu tânjeam după ceva. Nu știam ce îmi doream cu atâta ardoare până când nu am găsit o peșteră drept în inima pădurii, ascunsă adânc într-o vale, înconjurată pe toate părțile de niște versanți atât de abrupti, încât eram convinsă că nici un alt muritor nu-i va putea escalada vreodată, nu că ar fi fost prea puțin probabil ca vreunul să ajungă atât de departe în adâncul pădurii. Un cerc de dafini înconjura peștera, cu trunchiurile înțesate de mușchi catifelat. Iarbă moale creștea pe pământ, presărată cu brândușe portocalii și zambile de un albastru intens, iar prin fața intrării în peșteră curgea un izvor rece și limpede.

M-am întors în dumbrava nimfelor și le-am spus că mi-am găsit un adăpost doar al meu. Am fost la fel de surprinsă precum Callisto de propriile-mi cuvinte.

– Nu vrei să mai locuiești printre noi? a întrebat.

– Tot în pădure o să fiu, am zis eu.

Nu știam cum să explic imboldul pe care-l simțeam, de a avea o parte din pădure doar pentru mine. Împărțisem totul cu nimfele încă din ziua când m-au adoptat. Acum îmi doream ceva care să-mi aparțină doar mie.

Cu toate că nu puteam să explic asta în cuvinte, Callisto a părut să înțeleagă.

– Nu sta departe prea mult timp, a zis ea, iar eu am promis că așa voi face.

Curând am învățat fiecare punct de sprijin de pe pantele abrupte, cum să mă las ușor să cad printre ramurile copacilor, punând la încercare rezistența elastică a fiecărei crengi sub greutatea mea, cum să disting trilurile și ciripitul fiecărei păsări, locul unde izvoarele se

întâlneau într-un puhoi zgomotos și unde curenții se luptau unul cu altul și trăgeau sub apă orice înotător care nu bănuia pericolul. Mi-am respectat promisiunea făcută lui Callisto și mă alăturam nimfelor în fiecare zi când se adunau pe malurile pâraielor scânteietoare, ca să se întindă pe pietre, să-și împletească părul una alteia și să râdă la soare. Uneori zăream umbra sfichiuitoare a unei driade, zeitățile păzitoare ale pădurii, atât de rar văzute și niciodată îndeajuns de îndrăznețe cât să se alătore sporovăielii, privind în schimb cu jind dintre copaci, unde erau în siguranță. În fiecare seară, mă bucuram să mă întorc singură în peșteră, desfătându-mă cu liniștea din jurul meu.

Au trecut anotimpurile, mai multe cicluri chiar, și eu m-am făcut mai puternică și mai pricepută cu fiecare an.

Nu ne-am mai scăldat niciodată în râul lui Alfeu, însă amintirea a ceea ce i s-a întâmplat Arethusei s-a șters cu timpul. Eram mare de-acum, tot cu un strop mai scundă decât Artemis, dar mai înaltă ca oricine altcineva, și oricum mă îndoiam că zeul râului ar fi îndrăznit să mă mai apuce acum de păr în apă. Zilele lunguroase și nedeslușite ale verii se lungeau; după-amiezi lente în care soarele sfredelea cu razele sale, și iazurile pe care le vizitam erau ca niște oglinzi, neclintite și strălucitoare. Stăteam cu nimfele, mă întindeam pe pietre, mă strecuram în apă când căldura devenea insuportabilă. Artemis părea să fie tot timpul în mijlocul nostru, râzând și cântând, lipsită de griji ca oricare dintre noi. Numai din când în când observam cum ochii ei lunecă spre linia orizontului, devenind brusc vigilenți, înainte ca lumina să i se întoarcă în priviri și să ne zâmbească din nou.

Încercam mereu să plec la vânătoare dimineața devreme, înainte să răsară soarele. Dacă pierdeam noțiunea timpului, căldura se întărea pe când eu eram pe versanții înclinați, făcându-mi sudoarea să-mi curgă râuri-râuri pe șira spinării, și oricât de multe burdufuri cu apă aș fi cărat cu mine, tot n-ar fi fost de ajuns. Într-o astfel de zi, m-am trezit într-o parte deasă a pădurii, cu setea bubuindu-mi în tâmples și lama ca de cuțit a soarelui spintecând frunzele de deasupra capului meu. Am încercat zadarnic să aud clipocitul apei peste pietre sau plescăitul vreunui pârâu din apropiere. Am înaintat printre copaci și am găsit un luminiș presărat cu bolovani grei, dar numai pământ uscat și însetat unde eram convinsă că odinioară fusese un izvor.

M-am uitat urât la sulita grea pe care o căram, cea pe care o cioplisem singură și care mă împovăra acum cu greutatea ei. Am dezlegat burduful gol de la cingătoare, în care ținusem apă, l-am întors pe dos în speranța că a rămas măcar un strop cu care să-mi

umezesc buzele, dar n-am găsit nimic. Mi-am închipuit cum îl umplu din izvorul care curgea la intrarea în peșteră, luând în căușul palmei apa aceea rece și proaspătă. Printre dinți îmi şuiera un aer uscat și, cuprinsă de frustrare, am azvârlit sulița într-unul dintre bolovani.

Vârful ascuțit a lovit piatra cu un pârâit răsunător și am simțit cum se aprinde mulțumirea în mine. M-am întors în cerc, încercând să mă orientez din nou. Am mijit ochii, privind printre trunchiurile de copaci îmbrăcate în iederă, încercând să-mi amintesc unde s-ar afla cel mai apropiat izvor. Mi-am apăsât fruntea cu degetele mari, simțind cum pulsul îmi zvâcnește adânc și greu prin țeastă. Un picur neîndurător îmi distrăgea atenția și nu mă lăsa să mă concentrez.

Am deschis brusc ochii.

Sulița mea zăcea pe jos, unde ricoșase din stânca tare, și vedeam cum un firicel de apă șerpuia de-a lungul ei, picurând pe pământ când ajungea la capăt. L-am urmărit până la sursă: crăpătura unde aruncasem sulița, unde vârful ei spintecase piatra în două. Acum, un izvor mititel bolborosea prin crăpătură, iar apa strălucea în lumina soarelui. Mititel, dar suficient.

M-am aruncat în genunchi lângă el și am lipit burduful gol de piatră. Apa a început să curgă de-a binelea, revărsându-se pe margini și îmbibând pământul din jur. Am băut cu nesaț, recunoscătoare, și am umplut din nou burduful. Ceața groasă din creier s-a risipit, lăsând locul limpezimii, iar durerea care îmi strângea tâmpile slăbea cu fiecare înghițitură. În cele din urmă, m-am ridicat, simțind o întindere plăcută în coapse, ușurarea delicioasă a încordării și furnicăturile efortului. M-am șters la gură cu palma și am aruncat o privire prin luminiș. Razele soarelui coborau de-acum pieziș, așa că trebuie să fi fost după-amiază târziu. Legănându-mă pe călcâie, am apucat sulița și m-am ridicat în picioare. Am simțit un mic val de mândrie când m-am uitat în urmă la izvor; mărturie a forței aruncării mele, a felului în care puteam să scot apă din piatră seacă.

M-am întors la nimfe. Am hotărât că, până la urmă, era prea cald ca să vânez. În schimb, am adunat flori sălbatice și le-am lăsat pe nimfe să mi le îndeplinească în păr.

Căldura s-a întetit constant vreme de săptămâni întregi, iar povara ei devenea aproape insuportabilă. Nu exista răgaz, nici măcar noaptea; peștera mea parcă era lipsită de aer, nici măcar o adiere nu făcea copacii de afară să foșnească.

Când a venit furtuna, a fost ca o ușurare. O sumedenie de fulgere sfâșiau cerul, tunetele mugeau dinspre răsărit, și stropi grași cădeau cu

plesnet în iaz, deformând reflexia stelelor în apă. Am râs în hohote, încântată de ploaie. Am sărit impulsiv din pat, disperată să simt stropii pe piele. Singură și neînfricăată, afară în întuneric, mă învârteam pe loc, cu picioarele goale pe pământul reavăn, cu fața întoarsă spre cerurile sălbaticе, lăsând ploaia să mă ude learcă. Apa îmi curgea râuri-râuri prin păr, îmbibându-mi tunica subțire, delicios de rece, scuturându-mi în sfârșit greutatea din mădulare.

N-am auzit-o când s-a apropiat; suspinele ei trebuie să fi fost purtate departe de vânt. Norii care se adunau în fața lunii îi ascundeau privirii silueta ce cobora împleticindu-se pe pantele abrupte, către mine. Prima dată când i-am perceput prezența a fost când s-a izbit de mine și am apucat-o instinctiv de umeri, înfigându-mi degetele în carnea ei, în timp ce ea încerca să se elibereze. Părul negru îi era lipit de față, răsuflarea îi ieșea de pe buze în rafale aspre, panicate, și o simțeam ca pe o pasăre plăpândă în mâinile mele.

– Callisto? am întrebat, dar ea nu putea rosti cuvintele cu care să-mi răspundă. Tot ce a ieșit a fost un țipăt ascuțit, sfâșietor. Vino înăuntru, să te adăpostești de ploaie.

Încă se zvârcolea, încă se lupta să se elibereze, iar eu m-am întrebat dacă mă recunoștea măcar. Chiar în aceeași zi înotaserăm împreună în râu, dar părea să-și fi pierdut toate simțurile în fața unei spaime oarbe și disperate.

– Sunt eu, Atalanta, am zis și am încercat s-o conduc cu blândețe în peșteră, îndulcindu-mi glasul ca s-o liniștesc.

M-am gândit la Artemis când se rănea vreuna dintre nimfe, la compasiunea calmă din glasul ei, în timp ce lega niște tălpi retezate de pietre nevăzute, glezne mușcate de șerpi treziți brusc, antebrațe zgâriate de laba unui urs care căuta și el fructe de pădure. Am încercat să am același ton ca ea, ferm și blând în același timp.

A ajutat, oarecum. Callisto a încetat să mă mai împingă și, deși umerii încă îi erau încordați, și pieptul, agitat, m-a lăsat să o aduc înăuntru. Am adunat pieile de animale pe care le aruncasem înainte de furtună și am înfășurat-o în ele, storcându-i apa din păr. Treptat, tremurul i s-a domolit, iar suspinele îngrozitoare s-au liniștit și ele.

M-am așezat lângă ea în întuneric, neștiind ce să fac mai departe.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Ea a șovăit. Nu-i puteam distinge expresia.

– Furtuna, a zis, cu o voce subțire și hârăită. Furtuna a fost.

– Te-a prins și n-ai mai știut să te întorci acasă?

A lăsat capul în jos. În spatele ei, la intrarea în peșteră, auzeam cum

ploaia încetineea, prefăcându-se într-un pleoscăit ușor. Vântul se potolea, crengile se legănau acum cu blândețe și norii se risipeau, pe când lumina lunii arunca raze spectrale în undele întunecate ale iazului.

– M-am rătăcit, a zis, după care a tăcut îndelung. Credeam că era Artemis acolo, dar nu era. Nu era ea.

Simțeam întrebarea nerostită care plutea între noi – „Atunci cine era?” –, dar felul în care își chircea trupul, strângându-și brațele la piept, cu capul pe jumătate întors dinspre mine, m-a redus la tăcere.

– Aici ești în siguranță, am zis în schimb.

– Mulțumesc, a spus și m-a luat de mână.

– Dormi aici la noapte, i-am spus.

Callisto a rămas tăcută, în timp ce eu așterneam pieile, dar apoi s-a culcușit în ele, scoțând încă un suspin micuț când le-a tras mai strâns în jurul corpului. Am mângâiat-o pe păr, întrebându-mă ce altceva puteam să spun. Nu știam cum să dau glas bănuiei ce mi se înfiripa în minte, legată de ce întâlneam în furtună, sau măcar dacă ar fi trebuit s-o fac.

Am aruncat o privire către arcul meu, sprijinit de peretele peșterii, gata de luptă. Cu sulia lungă alături și cuțitul pe care-l ascuțeam zi de zi pe pietre. Apoi m-am uitat din nou la intrarea în peșteră. Nu se vedea nimic afară; furtuna se stinsese, și acum reveneau pacea și liniștea obișnuite.

Niciodată nu-mi mai fusese teamă să dorm singură. De când găsisem peștera, nu o împărțisem niciodată cu nimeni. Am fost surprinsă să descopăr că mă liniștea sunetul respirației lui Callisto, sacadată la început, dar care s-a domolit treptat.

M-am înfășurat și eu în blănuri și m-am întins lângă ea, urmărind lumina zorilor cum se furișează încet prin întuneric, până când pleoapele mi-au devenit prea grele și am adormit.

M-a trezit lumina soarelui, vie și amețitoare. M-am ridicat în capul oaselor, mijind ochii la strălucirea aceea aspră, mult mai sus pe cer decât era când mă trezeam de obicei.

– Atalanta.

Am întors iute capul. O siluetă se profila în semiîntunericul peșterii.

– Callisto, te simți mai bine?

– Mult mai bine, mulțumesc, a zis ea, pe un ton pompos.

În lumina zilei, evenimentele din noaptea trecută păreau ireale, pătate de îndoială. M-am întrebat dacă nu cumva îi fusese pur și simplu rușine de frica ei în noapte, de nerozia de a se rătăci pe timp

de furtună. Preț de o clipă, m-am desfățat cu gândul acela, liniștitor în simplitatea sa.

Am căscat. Încercam să-mi concentrez privirea, să-mi readaptez ochii la lumină. Am privit-o cu atenție. Scurta clipă de speranță caldă se scurgea odată cu ultimele rămășițe ale somnului.

– Tunica ta, am zis. E așa de sfâșiată.

– S-o fi prins în crengi când am alergat înapoi, a spus ea.

M-am uitat mai atentă la Callisto, la rupturile lungi din pânza tunicii ei și la vânătăile care îi înfloreau pe antebrățe.

– Artemis trebuie să aibă o cataplasma, ceva vindecător.

Inconfundabilă a fost spaima care i-a înflăcărat privirea în timp ce scutura vehement din cap.

– Nu-mi trebuie nimic. Nu-i nevoie să-i spui lui Artemis.

Am dat să mai zic ceva, însă privirea rugătoare pe care mi-a aruncat-o m-a oprit îndată. A trecut o clipă lungă.

– Ți-e foame? am întrebat în schimb.

A scuturat din cap.

– Mă duc. Mulțumesc... că mi-ai oferit adăpost.

Era ceva dincolo de cuvintele ei, o umbră în priviri sau ceva în postura ei, care-i dădea un aer atât de diferit de cel al fetei lipsite de griji pe care mă obișnuisem s-o văd alergând prin pădure. Dar nu știam cum s-o întreb. Am urmărit-o cum pleacă, urcând cu băgare de seamă dealul, de parcă și-ar fi ferit o rană, grijulie să nu se lovească mai rău.

Am căutat-o pe lângă iazuri, prin luminișuri, departe, în locurile liniștite din pădure. Câteva zile, nu s-a arătat deloc, dar când s-a alăturat din nou celorlalte nimfe, a făcut-o cu același zâmbet dintotdeauna. Doar rareori o vedeam că șovăie, buzele îi tremură o clipă sau ochii i se împăienjenesc, privind spre ceva ce eu nu vedeam. Era întotdeauna un lucru atât de efemer, încât mă întrebam uneori dacă nu mi-am închipuit totul.

N-au mai fost furtuni. Frunzele au prins a căpăta nuanțe aurii și arămii, s-au scuturat din copaci și s-au adunat în mormane de culori vii, strălucitoare. Adieri răcoroase au început să suiere printre crengile dezgolate, și în fiecare dimineață mă trezeam cu fuioare de ceață în fața peșterii, răsfirându-se și prefăcându-se în burniță în razele tot mai vlăguite ale soarelui. După-amiaza, înainte să se ducă lumina, coseam laolaltă piei de căprioară și mi le aruncam pe umeri, ca să-mi țină de cald. Pădurea s-a liniștit; corul de insecte bâzâitoare și greieri țârâitori, vestind lunile mai calde, a lăsat loc liniștii, urșii s-au retras

în grotele lor din munți, iar piscurile cele mai înalte erau pudrate cu zăpadă. Când ne adunam, eram toate înfofolite în mantii de blană, iar frigul ne înflorea bujori în obraji. Îmi plăceau mult de tot aerul pișcător, scânteierea chiciurii, scheletele dezgolite ale copacilor, profilându-se negre pe fundalul cerului alb și moale.

Artemis era deseori gânditoare când se apropia iarna.

– Își plânge prietena, mi-a spus Callisto, în timp ce ne plimbam împreună. Tovarășa ei din copilărie, Persefona.

– Mi-ai povestit odată despre ea, am zis.

Callisto a încuviințat din cap.

– Lui Artemis încă îi e dor de timpul pe care l-au petrecut împreună, înainte de ziua în care Hades a despiciat pământul în două, a prins-o pe Persefona și a târât-o în adâncuri, în lumea lui.

Vocea i s-a spart, iar eu i-am aruncat o privire uimită.

– Nu știam că așa a fost luată.

Îmi spusese că Hades se îndrăgostise. Am simțit un ghimpe de milă pentru fata veselă, care culegea flori sălbatice cu prietenele ei, înainte ca pământul să i se desfacă sub picioare.

– Ai auzit despre Persefona de la nimfe, mi-a spus Callisto. Nu de la Artemis. Acum nu mai vorbește despre ea, dar dacă ar vorbi, ți-ar spune altceva.

– Ce mi-ar spune?

Callisto privea gânditoare în depărtare.

– Ar spune că Persefonei îi plăcea să fie în lumina soarelui. Că zilele pe care le-au petrecut împreună printre flori au fost cele mai fericite pe care le-a cunoscut vreodată. Că a lăsat acele zile de libertate să i se strecoare printre degete ca mărgelile de sticlă dintr-un colier scăpat neglijent pe jos, fără să știi în ce hal se vor sparge.

Am rămas impasibilă, nici nu îndrăzneam să respir, de teamă să n-o întrerup. Era prima dată când îmi vorbea așa după noaptea furtunii.

– Când a aflat ce s-a întâmplat cu fiica ei, Demetra a scufundat lumea în prima sa iarnă, cea mai brutală. A jurat că niciodată nu va mai îngădui pământului să dea grâne sau roade sau flori, că totul se va ofili și va muri și fiecare făptură vie va suferi de dor împreună cu ea. Ceilalți zei l-au silit pe Hades ca, pentru o parte din an, s-o dea înapoi pe Persefona, s-o lase să se întoarcă, astfel încât mama ei să aducă lumea la viață în fiecare primăvară. O pustiește numai când Persefona coboară din nou în Infern.

– Atunci Persefona nu e pierdută pentru totdeauna, m-am hazardat eu.

– Zilele acelea ale inocenței, din Sicilia, au luat sfârșit. Pustietatea din tonul lui Callisto îmi interzicea orice alt răspuns. Jurământul Persefonei a fost încălcat. Totul s-a schimbat odată cu asta.

Am înțeles mai bine ce voia să spună când brândușele au prins a scoate capul din nou în fața peșterii mele, când mugurii au mijit și s-au umflat pe ramurile copacilor, când trilurile păsărilor întâmpinau zorii, și întunericul dezolant al iernii a fost înghițit de belșugul de viață care însoțea înălțarea anuală a Persefonei. Nimfele și-au scuturat blănurile grele de pe umeri și s-au întors la iazurile unde se scăldau. Numai Callisto se ținea departe, șovăitoare, înveșmântată încă într-o rochie groasă, până când Artemis și-a pierdut răbdarea și i-a ordonat să ni se alăture.

Pe chipul lui Callisto am văzut resemnarea, înfrângerea, în clipa în care și-a dat la o parte materialul drapat ce îi ascundea formele. Tăcerea uluită din dumbravă, în timp ce ea stătea în fața noastră, și noi am văzut în cele din urmă rotunjimea pântecului său. M-am uitat de jur împrejur, la cercul de nimfe, și apoi din nou la Callisto, ținută în mijlocul privirilor lor îngrozite. Nu îndrăzneam să mă uit la Artemis.

Zeița a pornit spre ea, cu sulita lucindu-i lângă corp.

– Ce înseamnă asta? a întrebat, cu o voce rece.

Callisto a ridicat bărbia. Am simțit un ghimpe de compasiune pentru ea, dar mai puternică era groaza involburată de ce avea să se întâmple mai departe.

– Furtuna, vara trecută, a zis ea, și atunci am pus cap la cap ultimele lucruri. Zeus, mânuitorul fulgerelor. Nu l-ai auzit când s-a apropiat, n-ai știut că a venit aici, ascuns în vijelie.

– Și tu l-ai primit aici, în pădurea noastră? a pufnit Artemis.

– Am crezut că ești tu. A luat forma ta. Cu glasul tău, m-a chemat, m-a îndemnat să-l urmez, să mă adăpostesc de ploaie. M-am gândit că ești tu, așa că m-am dus unde mi-a spus, iar când m-a prins și am văzut cine era de fapt, n-am mai avut cale de scăpare.

Am înghițit în sec și mi-am amintit de fata buimacă și cuprinsă de spaimă care coborâse cu greu până la peștera mea. Vânățiile de pe brațele ei, rochia sfâșiată, ochii goi.

– Toate cele care mă urmează trebuie să respecte o singură condiție, a spus Artemis.

– N-am avut de ales.

Dar toate știam că nu aveai ce să câștigi implorând. Callisto știa asta la fel de bine ca oricare dintre noi. Au podidit-o lacrimile și,

cuprinzându-și cu brațele trupul umflat, a căzut în genunchi, plângând amar.

Artemis a pus o mână pe capul fetei. Expresia ei era dură, neclintită, și a rămas acolo preț de o clipă sfâșietoare, după care s-a îndepărtat.

Și, în fața ochilor noștri, umerii tremurânzi ai lui Callisto au părut să se prăbușească, iar trupul i s-a contorsionat. Am văzut cum mâinile îi țâșnesc spre față, dar unghiile i se lungeau în niște gheare curbate. Pe brațe i-a crescut blană închisă la culoare, și suspinele ei s-au preschimbat în mârâieli, iar orice cuvinte de care s-ar fi putut agăța ca să se apere îi erau de-acum pierdute pentru totdeauna. Fata deznădăjduită de odinioară era acum un animal, o fiară a pădurii, o ursoaică precum cea căreia i se făcuse milă de mine când eram nou-născută, dar zeița noastră nu a avut nici un dram de milă față de Callisto. Doar o hotărâre aspră, în timp ce privea cum făptura disperată își înțelege transformarea, se uită la noi toate, rând pe rând, apoi se întoarce și fuge din dumbravă.

Toate am plâns-o pe Callisto, până și Artemis. Am remarcat că uneori se uita în depărtare, rătăcită pentru o clipă în sinea sa, și eram convinsă că se gândește la Callisto. Și la Persefona, poate și la Arethusa și celelalte. Deși Artemis avea chipul unei femei tinere, cine știe câte prietene o fi pierdut în toți anii ei de nemuritoare?

Uneori, noaptea, mă uitam la peticul de cer vizibil prin arcada peșterii mele și încercam să trasez silueta lui Callisto printre stele. Îmi doream să fi fost afară în noaptea furtunii, să fi fost cu ea, să fi putut s-o ajut să fugă.

Tristețea a rămas în mine și nu puteam să mă scutur de ea. M-a necăjit toată primăvara aceea, în timp ce florile se deschideau în jurul meu într-o frenezie de culori, în timp ce pădurea se trezea la o viață glorioasă. Când ieșeam la vânătoare, ținteam șovăielnic sau prada mă întrecea cu totul; mai rău, nici măcar nu-mi păsa. Zilele îmi păreau terne, iar după-amiezile, lungi și plicticoase, deși cumva toate îmi scăpau printre degete și nu reușeam să fac nimic.

Într-o astfel de după-amiază, m-am trezit departe de peșteră, în timp ce lumina se scurgea de tot din ziua aceea. Blestemând, am mijit ochii printre copaci și m-am silit să mă concentrez din nou. Să ascult cu atenție, să simt de unde adie vântul, să observ semnele după care mă ghidam: un copac căzut, învelit în mușchi, un pârau gălgâitor, un mănunchi de toporași. Am tras adânc aer în piept, prelung, și am lăsat totul să mă inunde, toate instinctele impregnate în mine, amintirile imprimate în mușchi, pe care mă bazam și care nu mă dezamăgisera niciodată până atunci. Am pornit cu încredere, convinsă că voi ajunge acasă. Am aruncat o privire spre cer, observând cum peticele indigo se înmuiau în trandafiriu, și am grăbit pasul, simțind acea senzație familiară cum freamătă înăuntrul meu, ritmul liniștitor al celei care fusesem întotdeauna.

După cum prevestisem, am găsit iazul, mărginit de bolovani și înconjurat de ferigi, cu adâncimile verzi și catifelate, care reflectau trunchiuri de copaci contorsionate și un cer scânteietor. Pe suprafața apei șopteau foșnete, iar o umbră mai întunecată se apleca pe malul celălalt, și i-am simțit privirea asupra mea înainte să o văd. Ursoaica avea capul plecat ca să bea, dar atenția îi era captată de apariția mea.

Puiul își freca nasul de burta ei. Ochii ei pironiți într-ai mei, întunecați, adânci și neclintii.

M-am oprit, suspendată în privirea ei. M-am uitat și eu la ea, căutând în acele pupile mari și negre altceva, ceva mai mult. Am simțit cum disperarea se cascade înăuntrul meu, dar ea s-a scuturat și s-a întors cu spatele, după care a pornit spre hățșuri, cu puiul ocrotit lângă ea.

Nu m-am mișcat din loc, nu aveam încredere în picioare că m-ar fi putut purta de acolo. Umbrele s-au lungit, cerul se învinețea deasupra capului meu, iar vâlvătaia soarelui scăpăta dincolo de copaci, înghițită de iazul întunecat.

Se lăsase seara și eram încă foarte departe de casă. Mi-am înăbușit singurătatea și dorul, mi-am reșezat tolba cu săgeți și mi-am prins arcul la spate, apoi m-am îndepărtat de apă. Cunoșteam pădurea asta chiar și pe întuneric.

Deasupra, în spațiile dintre frunze, stelele începeau să sclipească. Secera subțire a lunii atârna sidefie pe cer și am auzit țipătul prelung și îndurerat al unei bufnițe. Siluete întunecate fluturau printre crengi, broaștele orăcăiau și licuricii sclipeau ici și colo.

Apoi, preț de o clipă îngrozitoare, am crezut că bubuitul tunetelor umple din nou văzduhul, dar tumultul brusc pe care l-am auzit venea din pădure, nu din cer. O învălmășeală de trupuri greoaie, crenguțe frânte, huruitul unor voci adânci și al hohotelor de râs. Și foc, un val brusc de flăcări ce se înălțau tot mai sus, cu fum fierbinte, gros și înecăcios. Cu ochii plini de lacrimi, m-am lipit cu spatele de trunchiul lat al unui stejar, cu mâna apăsată peste nas și gură, în timp ce căutam cu privirea sursa nenorocirii.

La început, n-am înțeles trupurile lor, parcă n-ar fi avut nici un sens. Auzisem de centauri, dar nu îi văzusem niciodată. Erau doi, împleticindu-se printre copaci, răsucind și frângând crengi mari, în timp ce își făceau loc cu forța printre ele. Țineau în mâini torțe din lemn de pin, ramuri uriașe smulse din arbori falnici și cărora le dăduseră foc. Unul dintre ei ținea și o sulită, confecționată rudimentar, dar suficient de ascuțită.

Am simțit mirosul vinului înainte să văd burdufurile pe care le cărau, cu lichidul întunecat curgând din gâturile neastupate. Mă uimea că nu și-au dat foc singuri, deși în urma lor vedeam copaci arzând acolo unde își fluturaseră torțele.

Erau mai înalți decât orice bărbat pe care-l văzusem vreodată, la fel de înalți ca însăși Artemis. Trunchiurile lor erau late și musculoase,

bărbile le curgeau încalcite pe piept, iar la brâu vedeai îmbinarea aceea inexplicabilă, acolo unde omul devenea cal. Însă tot ceea ce poate că aş fi privit cu uimire şi curiozitate în lumina zilei era mult mai ameninţător în bezna fumegândă.

Am văzut cum răsare recunoaşterea în ochii sticloşi ai centaurului care se afla mai aproape de mine şi care i-a făcut semn tovarăşului său, lovindu-l neîndemânatic cu pumnul în piept.

– Hylaios, a zis el, cu o voce tunătoare. Ia uite aici.

Cel de-al doilea, Hylaios, a aruncat o privire către mine şi am văzut cum îl cuprinde entuziasmul.

– O fată, Rhoikos, singură cuc în pădure.

A luat o înghiţitură lungă de vin şi m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare.

Am încleştat pumnii. Înfruntasem lei cu colţii rânjiţi şi lupi flămânzi şi, cu toate că aceste două bestii aveau, poate, aceeaşi scânteie hulpavă în ochi, vedeam cum vinul le făcea picioarele să se clatine şi să se legene sub greutatea lor.

Aşa cherchelit cum era, Rhoikos părea să-mi simtă dispreţul.

– N-ai zice că-i prea bucuroasă să ne vadă, a zis el.

Se opriseră la câţiva paşi de mine, dar acum el venea mai aproape de locul unde stăteam eu. Se mişca mai lin decât mă aşteptam, crupele de cal i se unduiau în lumina lunii, puternice şi fermecătoare. Am simţit pentru prima dată un fior de teamă, un crâmpei de înţelegere, în timp ce-l măsuram şi eu din priviri. Degetele mi-au zvâcnit când m-am gândit să întind mâna după arcul şi săgeţile legate la spinare. Ar fi şters spaţiul dintre noi înainte să apuc s-o fac. Torţa îi pâraia, aruncând umbre pe chipul lui aspru, iar eu am rămas complet nemişcată, fără să tresar de duhoarea răsuflării lui.

– Părăşiţi pădurea asta, am zis eu, cu vocea gravă şi neabătută. Îi aparţine lui Artemis.

Centaurul a zâmbit.

Hylaios a fost cel care m-a prins. Cât timp eu eram concentrată asupra lui Rhoikos, Hylaios a sărit înainte, şi-a aruncat burduful cu vin odată cu torţa din mână şi m-a cuprins în braţele lui carnoase, smulgându-mă de lângă copac. Şocul gestului mi-a tăiat respiraţia; preţ de o clipă am fost imobilizată, lipită de căldura trupului său, în timp ce amândoi râdeau. Focul de la torţa pe care a aruncat-o a prins o ramură ce atârna dintr-un copac, iar în spatele lor, flăcările ţâşneau înspre cer.

– Daţi-i drumul!

Capetele li s-au întors la auzul altei voci. Chiar și în haosul acela, am știut că nu e Artemis și nici măcar o nimfă. Era o voce de bărbat. Am profitat de neatenția centaurilor, mi-am smuls brațul din strânsoare și am izbit tare cu cotul în pieptul lui Hylaios. El s-a dat în spate, clătînându-se, iar eu am văzut, într-o străfulgerare, chipul bărbatului – groaza din ochii lui, gura căscată în timp ce îi privea –, tocmai când Rhoikos a lovit cu pumnul drept în capul intrusului, și acesta s-a clătinat, prăbușindu-se la pământ. Rhoikos s-a întors spre mine, cu o expresie triumfătoare, dar acum eram pregătită. M-am ferit, strecurându-mă pe sub brațul lui, astfel încât n-a apucat în palmă decât aer, și am țâșnit de acolo, sărind peste trupul întins al pretinsului meu salvator și apoi fugind de-a lungul malului. Tălpile îmi zburau pe deasupra solului, ocolind fiecare rădăcină și bolovan, dar centaurii s-au luat după mine, terfelind totul în cale, în vreme ce torța lui Rhoikos aprindea copacii din urma lor.

Zgomotul și tumultul ar fi putut atrage atenția celorlalte, ale însoțitoarelor mele nevinovate, și în timp ce fugeam pe pantele înclinate ale muntelui, gândul acela m-a încetinit. Nu era de ajuns să-i depășesc pe urmăritorii mei; nu ar fi făcut decât să găsească o pradă mai puțin iute de picior. Nu aveam de gând să-i las să găsească pe altcineva.

M-am întors brusc, smulgând o săgeată din tolba de la spate și dezlegându-mi arcul, dintr-o singură mișcare lină. Fără să șovăi nici măcar o clipă, am întins coarda și am lăsat săgeata să zboare, drept în gâtul lui Rhoikos.

S-a prăvălit în fața lui Hylaios, care s-a dat înapoi și s-a prăbușit la pământ, lângă prietenul lui lovit. Îmi simțeam răsuflarea aspră în gât, pieptul mi se zbătea, dar degetele îmi erau sigure, când am întins mâna după a doua săgeată.

– Te rog, a spus Hylaios, ridicându-se în coate, uitându-se când la mine, când la tovarășul lui, la sângele care îi gâlgâia în jurul săgeții înfipte adânc în gât.

Eu am mijit ochii și am țintit.

– Te rog, nu..., a reușit să spună, dar săgeata mea a plutit prin aer înainte ca el să-și termine rugămintea. A privit în jos, de parcă ar fi fost uluit la vederea ei, ieșind din pieptul său, după care ochii i s-au dus în fundul capului și țeasta i-a căzut la pământ.

I-am urmărit câteva momente, până când am fost sigură că răsuflarea li s-a oprit. Apoi am inspirat adânc, simțind aerul rece și proaspăt în plămâni. Pe versanții muntelui, se înălța fum din focurile

pe care le aprinseseră, flăcările dansau din loc în loc, însemnându-le calea pe care veniseră. Spumegam de furie din pricina distrugerii fără noimă, a neglijenței și a brutalității lor.

Dar bărbatul, mi-am amintit, cel care încercase să intervină? Fusese doborât la pământ; poate că încă zăcea acolo, inconștient. Am urmărit cu privirea calea înapoi, marcată de buzunarele de foc. Poate că a tras deja prea mult fum în piept; poate că n-a fost în stare să se ferească. Poate că era deja mort. Am strâns din dinți.

Săgețile mele nu erau de nici un folos împotriva focului, iar dacă fumul m-ar fi copleșit, viteza și forța mea n-ar mai fi însemnat nimic. N-ar fi fost vina mea dacă murea, asta dacă nu era deja mort; ar fi fost vina lui, fiindcă și-a băgat nasul unde nu trebuia. Ghimpele conștiinței mi-a spus că nu e adevărat, înainte să apuc măcar să încerc să mă conving de contrariu. Încercase să mă salveze; nu puteam să plec fără să încerc și eu să-l salvez.

Am smuls de partea de jos a tunicii mele, sfâșiind o bucată pe care am înmuiat-o în râu. Mai jos, apa strălucea în portocaliu, reflectând infernul. Mi-am astupat gura și nasul cu cârpa umedă și, fără să-mi acord mai mult timp de gândire, am fugit înapoi pe unde venisem. Ochii îmi lăcrimau din plin în fumul gros și negru, ramuri se prăvăleau în jurul meu, iar eu nu știam dacă voi putea măcar să-mi refac traseul până în lumină. Panica amenința să mă copleșească și am silit-o să se stingă. Am rămas cu râul lângă mine, urmărindu-l pe pantă în jos, și, fără să-mi dau seama că mă apropiasem de el, am năvălit în spațiul gol dintre stejari. Bărbatul zăcea în locul unde căzuse, dar când m-am lăsat în genunchi lângă el, am văzut că pieptul i se înălța, iar pleoapele i s-au deschis cu un fluturat. Și-a concentrat privirea asupra mea, încețoșată de nedumerire, și a gemut.

– Trebuie să te ridici, am zis.

Probabil că atunci a văzut flăcările, fiindcă a țâșnit în sus, cu chipul cuprins de groază.

– Acum. Nu e timp.

M-am uitat la fața lui mânjită de sânge, unde îl lovise pumnul centaurului. Sângele era gros și închegat, nu-i curgea din rană.

A făcut o grimasă când s-a răsucit ca să se ridice pe vine. I-am întins mâna, ridicându-l în picioare. El s-a clătinat un pic, dar stătea drept, iar eu am simțit un val de ușurare. Prea curând, căci s-a încovoiat, sprijinindu-se de mine.

– Umărul..., a suspinat el.

Și-a dus mâna la umărul opus, strâmbându-se de durere. Îi curgea

sânge printre degete.

– ... sulița..., a reușit să zică.

Sulița lui Rhoikos. Trebuie că i-a înfipt-o în carne, înainte să mă fugărească pe mine. M-am pregătit sufletește.

– Noroc că nu ți-a nimerit inima sau gâtul, am zis. Sprijină-te de mine, te ajut eu să mergi.

I-am luat celălalt braț, trecându-mi-l peste umeri, ca să-l pot ține bine. Flăcările se înălțau în toate părțile, și eu m-am întors, dintr-odată nesigură de mine. Căldura era ca un zid solid, care venea spre noi, iar trosnetele neabătute acopereau orice alt sunet. Nu puteam să trag destul aer, pieptul mă strângea, iar frica mi se strecura din nou în suflet, zvâcnind, înșelătoare.

Am căutat disperată o deschizătură, un spațiu întunecat printre copacii care ardeau.

– Pe aici, i-am spus și m-am năpustit înainte.

Focul se dezlănțuia în jurul nostru. La fiecare pas împleticit, la fiecare avânt clătinat înainte, eram convinsă că acela era momentul în care vom pieri în fața pârjolului sufocant. Nu vedeam nimic în fața noastră, focul ștergea tot, dar l-am târât pe bărbat după mine mai departe. Nu aveam de gând să mor acolo și nu aveam de gând să-l las nici pe el să moară.

Am înaintat împleticindu-ne printr-un luminiș și am văzut ce speram să văd: un pârau lat, care gâlgâia peste pietre. Salvarea noastră.

L-am traversat plescăind și am ajuns pe partea cealaltă. Fumul încă se înălța în nori groși din focul pe care-l lăsaserăm în urmă, dar deocamdată, apa îl ținea la distanță. Am adunat puțină în căușul palmelor, l-am stropit pe față și apoi m-am stropit și pe mine. El a tușit violent, parcă îi venea să verse, apoi s-a prăbușit în genunchi și a luat niște apă în palme, înghițind-o pe nerăsuflate. În cele din urmă, s-a lăsat înapoi pe călcâie și s-a uitat în sus la mine, cu ochii mai puțin împăienjeniți.

– Poți să mergi? l-am întrebat.

El a încuviințat din cap.

– Atunci vino acum, cât de repede poți.

L-am condus spre întunericul tăcut, departe de zgomot și de focul răvășitor, căutând din priviri repere cunoscute. Eram atentă la traseu, la fumul care se risipea, la mirosul proaspăt și curat al copacilor. În timp ce se pogora pacea, și cărarea se lumina sub razele blânde ale lunii în locul strălucirii livide a focului, am văzut că nu ne aflam departe de panta abruptă care ducea spre peștera mea. Am rămas pe

loc, iar el s-a oprit stângaci lângă mine.

– Nu pot să te însoțesc mai departe, am zis. Poți să te duci singur?

Gâfâia, ostenit, cu chipul livid. Deși se ținea încă strâns de umăr, sângele nu îi mai curgea. Asta însemna, speram eu, că rana nu era prea adâncă.

– Unde să mă duc? a întrebat.

– De unde ai venit.

Părea nedumerit și atât de tânăr. M-am întrebat ce l-o fi apucat să înfrunte un centaur.

Timid, și-a retras mâna de la umăr, tresărind când și-a dezgolit rana. S-a cutremurat, uitându-se la marginile roșii ale pielii sfâșiate și la pata întunecată de pe tunica ruptă. Dar s-a ridicat în picioare, fără să mai aibă nevoie de sprijinul meu.

Acum se uita la mine pentru prima dată, măsurându-mă din priviri; tunica mea scurtă, zdrențuită și pătată de funingine, mădularele zgâriate și murdare, și arcul cu tolba legate la spate.

– Totuși, ce făceai în pădure? l-am întrebat.

– M-am răătăcit de tovarășii mei, a spus. S-a întunecat, eu mergeam în cerc, iar apoi am văzut torțele. Când m-am apropiat și am văzut ce erau și că unul dintre ei te prinsese...

Cu un gest reflex, și-a atins rana de la tâmplă și a tresărit.

– Nu aveam nevoie de ajutorul tău.

– E limpede că nu.

– Trebuie să mergi mai departe, să urci pe culmea de acolo. Poți să urmărești versantul până jos de tot. Sunt niște așezări în vale, acolo stau niște vânători.

Am aruncat o privire în jurul nostru. Acum, că trecuse pericolul imediat al focului, mă furnica un alt fel de neliniște. Flăcările nu aveau cum să-i scape lui Artemis prea mult timp; urma să se întoarcă, iar atunci, avea să fie furioasă. Voiam ca bărbatul acesta să dispară înainte de sosirea ei.

– Acolo stai tu? a întrebat.

Eu am scuturat din cap.

A încuviințat, de parcă i-aș fi confirmat un răspuns la o întrebare pe care n-o adresase.

– Pot să întreb cum te numești?

– Atalanta.

– Eu sunt Hipomene, a zis el.

– Mult noroc, Hipomene. Ieși din pădurea asta cât mai iute. Nu zăbovi.

Copacii ne încercuiau, umbre impunătoare, tivite cu argint selenar, se înălțau cu mult deasupra capetelor noastre. Cerul care se întrezărea printre frunze era limpede și luminat de stele. Aici, aveai impresia că focul era doar un coșmar îndepărtat. M-am întrebat dacă, de dimineață, se va îndoii că toate acestea s-au întâmplat vreodată. Doar umărul său străpuns avea să confirme că totul a fost aievea.

A tras adânc aer în piept.

– Rămas-bun, Atalanta. Și... îți mulțumesc.

Am rămas pe loc, nevrând să pornesc spre peșteră, în caz că s-ar fi întors. Nu aș fi vrut ca el sau oricine altcineva să știe unde se află. Asta mi-am spus. De-asta l-am privit cum urcă, încă nesigur pe picioare, dar cu o agilitate sprintenă, care m-a surprins. M-am retras printre ramurile întinse ale stejarului din spatele meu, dar am rămas cu ochii la el cât a urcat pe culmea înaltă, în timp ce o rază de lună cădea pe trupul lui. A privit dintr-o parte în alta, după care a coborât în direcția pe care i-am indicat-o, înghițit iute de desigurul copacilor.

Am mai rămas o vreme, doar ca să mă asigur că a dispărut cu adevărat.

– Atalanta.

Mi s-au tăiat picioarele.

Era înaltă, aprigă și impunătoare. Chipul ei desăvârșit, mai incandescent ca strălucirea infernului, mânia ei, arzând mai fierbinte ca o mie de focuri.

Am încercat să vorbesc, să-i spun ce s-a întâmplat, dar ea a fluturat din braț să mă reducă la tăcere.

– Am văzut trupurile centaurilor, a zis ea. Foarte bine, Atalanta. Nici un muritor nu ar fi în stare să ucidă doi.

– Focul..., am spus eu.

Ea a clătinat din cap.

– Pădurea îmi aparține. N-aș lăsa-o să ardă.

Am văzut în spatele ei că pădurea nu mai era aprinsă; nu se mai vedea nici un halou stacojiu deasupra copacilor, doar întunericul liniștit al nopții. Îl văzuse oare pe Hipomene? Știa că l-am ajutat? Dacă da, nu dădea nici un semn că așa ar fi fost.

– Poți pleca, a zis. Dormi acum, ți-ai câștigat dreptul.

M-au cuprins ușurarea și recunoștința.

– Îți mulțumesc, am spus.

Ea a zâmbit, apoi a țâșnit înapoi în adâncurile pădurii.

Însă eu nu am părăsit adăpostul stejarului, nu imediat.

M-am întrebat dacă Hipomene va ajunge în siguranță la colibele

vânătorilor. Dacă aceștia îl vor întâmpina când va sosi, îndurerat și obosit și plin de povești de necrezut. Dacă îl vor primi în casă, îi vor da supă fierbinte și-l vor înfășura în piei de animale, îi vor spăla rănila și îi vor oferi alifii tămăduitoare pentru vânătăi. Acolo, departe, la liziera pădurii, unde copacii făceau loc câmpiilor întinse și apoi cătunelor, fermelor, satelor și orașelor, toate dincolo de întinderea lumii pe care o cunoșteam eu, locuri în care nu fusesem niciodată. Tot ce știam venea din descrierile lui Artemis, din frânturile de povești pe care le împărtășea despre călătoriile ei.

Am cules o frunză de pe o creangă joasă și am frecat-o între degete, ca să-i eliberez parfumul proaspăt și înțepător. Prezența stejarului lângă mine era ceva solid, familiar și statornic. Putea să se afle aici încă de la nașterea lumii, neclintit în vremea bătăliilor dintre titani și zei, martor la începutul tuturor lucrurilor. Am rămas acolo, în îmbrățișarea sa, și abia cu mult după ce Hipomene și Artemis au dispărut, am pornit și eu spre peștera mea, în lumina cețoasă și trandafirie a zorilor.

Visele mi-au fost pline de fum și foc, frânturi amestecate de haos și zbierete, râsete batjocoritoare și şuieratul săgeților mele. M-am trezit brusc, cu gâtul iritat și inima bubuindu-mi în piept.

Peștera mea era la fel cum fusese întotdeauna, tăcută și liniștită. Am tras adânc aer în piept, scuturându-mă de vestigiile panicii care mă trezise. Centaurii erau morți, și eu îi uciseseam. Am lăsat gândul acesta să se așeze. Pericolul trecuse, și asta datorită mie.

Voiam s-o văd pe Artemis și speram că era încă prin preajmă și nu plecată la vânatoare, la marginea cea mai îndepărtată a pădurii, sau dusă prin cetăți, să răspundă rugăminților mamelor deznădăjduite. Am pornit cât de iute am putut spre malul râului unde mă găsiseră centaurii. Era ușor să urmez traseul; cercuri pârjolite pe pământul gol însemnau locurile pe unde trecuseră, iar fulgi de cenușă încă se roteau prin aer. Nu mai conta distrugerea pe care o provocaseră, mi-am reamintit. Nu vor mai avea șansa să se dezlanțuie și altă dată. Preț de o clipă îngrozită, m-am întrebat dacă nu cumva voi da peste trupurile lor neînsuflețite, dar unde îi lăsasem să zacă nu erau acum decât flori zdrobite și tulpini îndoite. Am remarcat cărarea bătătorită pe unde trebuie că-i târâse Artemis și parcă o și vedeam cu trupul ei zvelt, cum cară greutatea extraordinară de parcă n-ar fi însemnat nimic. Un morman de pământ proaspăt întors, aflat la mică distanță, sugera că acolo i-a îngropat. M-am uitat o clipă la el și apoi m-am întors să plec. Nu-mi păsa unde se află centaurii, doar ea.

Am cutreierat, cu mintea aiurea, bucuroasă să mă îndepărtez de porțiunile golașe și arse ale pădurii, intrând în luminișurile înfrunzite. I-am auzit mai întâi câinii, lătratul lor entuziasmat, și apoi doi dintre ei au țâșnit pe cărarea din fața mea. Am zâmbit la vederea lor, i-am mângâiat pe capetele mari și le-am scărpinat urechile. „Unde e stăpâna voastră?“, i-am întrebat, dar ochii lor erau închiși, într-o stare de încântare, și eu am râs până când primul s-a desprins de mine și a fugit, înclinând capul spre mine ca să vadă dacă îl urmez. Eu și celălalt câine ne-am luat după el până în dumbrava unde o surprinsese cândva acel tânăr vânător nefericit. Astăzi nu se scâlda; stătea atentă și calmă pe un bolovan la malul apei, înconjurată de nimfe.

Când m-am apropiat, privirea îi era ținută asupra mea. Mi-era greu

să ridic ochii să-i întâlnesc pe ai ei, mă măcina un fel de vinovăție, neabătută și inexplicabilă. Dar când a vorbit, în tonul ei nu era nici o dezaprobare, doar o căldură care m-a surprins.

– Atalanta, vino mai aproape. Așază-te aici, m-a îndemnat.

Umerii mi s-au relaxat, iar tensiunea din corp s-a descătușat, când m-am cățarat pe suprafața netedă a bolovanului, lângă ea.

– Aseară..., am început eu.

– Aseară ai ucis doi centauri, a zis ea. Tu, o muritoare, împotriva unor creaturi mai puternice decât orice bărbat.

A râs. Obrajii i s-au colorat în trandafiriu, iar ochii îi sclipeau; părul îi era dat de pe față și ținea genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele. Era imaginea vie a tinereții și strălucirii. Nu mai avea nimic din furia clocotindă pe care o văzusem la ea în timp ce-și cerceta pădurea în flăcări, nici urmă de puterea străveche și mânia nemuritoare pe care le deținea.

– I-ai oprit înainte să-ți poată face rău sau înainte să provoace și mai multe distrugerii căminului nostru. Dacă ar mai fi înaintat, dacă le-ar fi găsit pe nimfele mele... A lăsat tăcerea să zugrăvească o imagine vie. Însă, Atalanta, cu tine nu s-au putut măsura.

Am lăsat capul în jos, în piept mi se răspândea o căldură plăcută și nu știam ce să spun.

A dat din cap, mulțumită.

– Ți-ai dovedit curajul, a zis ea. Măiestria ta e dovada a ceea ce te-am învățat, a tuturor lucrurilor de care ești în stare, crescând aici, sub îndrumarea mea, în pădurea mea.

Am simțit strălucirea aprobării ei ca pe lumina soarelui pe piele. Cumva, crezusem că mă va mostra, că poate am greșit lăsându-i să provoace asemenea pagube sau pentru că am fost miloasă cu Hipomene, dacă a văzut și asta.

– A fost foarte impresionant, a adăugat Psekas, de pe malul râului, unde stătea cu picioarele atârând în apă, și a întors capul să-mi zâmbească.

– Știam că ești puternică, dar..., a zis Phiale, venind într-o clipită lângă mine și oferindu-mi o cupă cu apă.

– Asta depășește tot ceea ce ne-am închipuit, a continuat Crocale.

Eu am tăcut pentru un moment. Mi-am dat seama acum că toate nimfele se uitau la mine și că era ceva diferit în expresia lor; mai mult decât amabilitatea călduroasă cu care eram obișnuită, o nouă admirație. Era o seriozitate în aer, o recunoaștere tacită a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dacă eu n-aș fi înlăturat din cale primejdia.

M-am înălțat puțin, cu spatele drept și capul ridicat, pe măsură ce alte și alte voci interveneau, iar tonurile lor vesele se amestecau într-un șuvoi de fericități entuziaste, care îmi lăudau curajul, precizia, instinctele neînfricate și acțiunile altruiste.

Îmi doream atât de mult să fie și Callisto acolo, ca să ia parte la bucuria noastră. O singură consolare îmi însenina tristețea pe care o simțeam când mă gândeam la ea; seara trecută, făcusem în așa fel încât nici o altă nimfă să nu mai sufere cum suferise ea.

Le-am lăsat să scoată povestea de la mine, bucurându-mă de exclamațiile și încântarea lor, în timp ce descriam cele întâmplare. Nu am pomenit nimic de Hipomene. Am simțit că povestea se preface în altceva, în timp ce stăteam acolo, în mijlocul grupului scăldat în lumina soarelui, modelând-o într-o istorisire plină de suspans și emoție, una care le captiva pe nimfe și chiar și pe Artemis. În timp ce povesteam cum a căzut al doilea centaur, doborât de săgeata mea, am simțit cum se destramă și ultimele rămășițe ale groazei și repulsiei trăite când îmi aminteam senzația mâinilor lor pe trupul meu. Acum era povestea mea și avea să dăinuie în legendele pădurii, o istorisire pe care nimfele aveau s-o spună iar și iar. Însă aceasta nu avea să fie transmisă în șoaptă, printre priviri cu subînțeles și avertismente grele. Era o victorie, clară și plină de bucurie, una care avea să mă definească. „Așa a fost Atalanta“, îmi închipuiam că vor spune în anii ce aveau să vină, „ucigașa centaurilor“, iar cei ce ascultau aveau să fie la fel de captivați cum erau nimfele acum.

Cred că a fost cel mai plăcut moment din toată viața mea de până atunci.

*

Eram tot timpul în alertă când pândeam prin păduri, căutând mereu urme pe pământ și ciulind urechea și la cel mai mic foșnet de frunze care putea să-mi spună că prada e aproape sau că vreun leu de munte înfometat dă târcoale prin apropiere, hotărât să atace aceeași pradă ca mine. Însă în vara aceea era altfel. Când vedeam cu coada ochiului că se mișcă ceva, când întorceam capul să privesc, știam ce speram să fie forma trecătoare pe care o zăream.

Căutam ursoaice și pui. Dintre toate făpturile pădurii, nimeni nu știa mai bine ca mine să-i lase în pace. În primele luni, nu exista creatură mai fioroasă în codru decât o ursoaică protectoare. Chiar și așa, zăboveam pe fiecare mal de râu, cercetând cu privirea ferigile de pe malul celălalt, așteptând să văd dacă va mai ieși la iveală. Dacă aş putea să privesc din nou în ochii ei și să fiu sigură... sigură de ce? Nu

știam ce aș fi făcut, dar asta nu mă împiedica să o caut în continuare.

Mă uitam și după Hipomene. Cu siguranță și-a învățat lecția, să nu mai hoinărească nesăbuit prin părțile astea. Sigur va rămâne pe lângă colibele vânătorilor, în satele și așezările îndepărtate, pe care oamenii și le-au ridicat la marginile lumii noastre, și nu va risca să treacă înapoi.

Curcile pe care le făceam în mers se lărgeau. Mereu rămăsesem aproape de inima sălbatică a pădurii, hotărâtă să păstrez secretele care îi aparțineau lui Artemis și nouă, însoțitoarele ei. Acum mă trezeam că mă apropiu de hotarele nemarcate, de marginile îndepărtate și crestele înalte unde puteam să înalț gâtul și să arunc o privire spre locurile unde vedeam uneori spirale subțiri de fum sau auzeam gălăgia îndepărtată a unui corn de vânătoare. Poate că nu făceam decât să patrurez prin teritoriul nostru; poate că era alegerea rațională, după o tulburare atât de violentă a liniștii noastre.

Asta i-aș fi spus lui Artemis, dacă m-ar fi întrebat.

Vara își intrase de tot în drepturi, dar eu mă gândeam deja la iarnă. Glasul lui Callisto îmi revenea în minte; Persefona cobora în cavernele umbroase de sub pământ. Lumea de deasupra rezista cuprinsă de durerea aceea rece și tăcută.

Când Callisto îmi spusese povestea, auzisem în ea speranță, confirmarea lucrurilor pe care le știusem dintotdeauna. Pădurea trăia în cicluri, se întorcea reînnoită și hrănită, mereu statornică și mereu aceeași. Eu nu voiam să se schimbe nimic niciodată.

M-am gândit la o altă primăvară, la o altă vară. O foame măruntă se deschisese înăuntrul meu, o senzație mușcătoare de nemulțumire.

Am continuat cu îndârjire, vânam plină de zel, le aduceam nimfelor carcase de animale și apoi porneam din nou la drum. Adunam lemne pentru foc, îmi ascuțeam pumnalul, ciopleam săgeți și priveam pădurea tăcută când se lăsa înserarea, căutând cu privirea torțe aprinse, ascultând după vreun tunet.

Artemis mi-a remarcat hărnicia, care mă ținea ocupată. Sus, pe versanți, pe teritoriul leilor de munte, mi-a spus să mă așez.

– Dar soarele încă-i sus, am zis eu surprinsă, arătând spre cer.

– Așază-te, a repetat, urcându-se pe o stâncă. Uite, Atalanta, până și câinii sunt osteniți.

În jurul ei, câinii se aruncaseră pe jos în peticul de umbră oferit de stânca ridicată, cu piepturile urcând și coborând și limbile scoase. M-a străbătut o nerăbdare neliniștită, dar am făcut cum mi-a spus zeita. De aici, vedeam pădurea întinsă la picioarele noastre, deasă și verde și

aparent nesfârșită.

– Se întâmplă ceva în lumea de dincolo de hotarele noastre, a zis ea, iar bruschetea ei m-a luat prin surprindere. Zeii vorbesc despre asta, o călătorie ca nici o alta, o nouă expediție. Le-a atras atenția pe Muntele Olimp. Regele unei cetăți pe nume Iolcos i-a dat nepotului său o sarcină: să-i adune pe cei mai viteji eroi din toată Grecia, cu care să pornească pe mare pe corabia lui, *Argo*, din golful Pagasae, în căutarea Lânii de Aur.

Am simțit cum lumea se oprește-n loc. Lui Artemis nu-i păsa niciodată de preocupările celorlalți zei sau de ce se petrecea în lumea muritorilor. Înăuntrul meu a prins viață scânteia unei presimțiri.

– Tu ai putere și curaj, o vitează și o pricepere ce depășesc cu mult ceea ce-ți trebuie în pădurea asta, a zis ea. Și ești deja mai pricepută decât orice războinic. Ești mai grozavă decât orice bărbat care ar îndrăzni să se numească erou. Lumea ar trebui să cunoască numele Atalanta. Ar trebui să vadă de ce ești în stare.

Artemis și-a așezat o mână peste mâna mea și, cu cealaltă, mi-a ridicat bărbia astfel încât s-o privesc direct în ochi. Așa ușoară cum era atingerea ei, era imposibil să întorc capul fie și un milimetru.

– Nepotul, un bărbat pe nume Iason, o să aducă Lâna, a continuat ea. Vrea să se dovedească vrednic, să devină o legendă. E sprijinit de Hera, care își dorește ca un erou să-i cinstească numele, nu încă unul care să fie băiatul lui Zeus sau al lui Poseidon, ci unul care îi datorează credință ei, a mai spus Artemis. Toți cei care pornesc împreună cu el vor câștiga faimă și glorie pe parcursul călătoriei, a zis, privindu-mă drept în ochi și zâmbind.

– Vreau și eu partea mea.

– Cum?

– Te duci tu, în numele meu. Ești mai puternică decât ei, ești neînfricată și tot ce fac ei poți face și tu. Vreau să le arăți tuturor cine ești, ce ai devenit.

Am șovăit.

– N-am fost niciodată pe mare. N-am fost niciodată în afara pădurii. Nu știu unde e Iolcos, nici Pagasae.

Era plăcut să rostesc numele acelea necunoscute.

– Nu contează, a zis ea. Nimeni nu învață mai repede ca tine.

Am simțit cum se înfiripă în mine o reacție la provocarea lansată de ea. Mi-am îndreptat brusc șira spinării, iar un val de energie m-a cuprins.

– Du-te, Atalanta. Privirea ei mă pârljolea. Urcă pe *Argo* și fii

campioana mea. Fii cea mai bună dintre toți.

Am lăsat promisiunea seducătoare a victoriei să-mi umple mintea, să măture orice urmă de îndoială sau nesiguranță. Artemis dăduse un nume micii scânteieri de dor pe care o mai simțisem și înainte, care acum se căsca și se prefăcea într-o dorință mai aprigă decât orice cunoscusem vreodată.

– Am să fac cum îmi poruncești, am răspuns.

Ochii i-au strălucit de mulțumire.

Dacă aș fi putut să sar de pe stânca aceea și să fug pe *Argo*, aș fi făcut-o. Ar fi fost mai bine să profit de fiorul impetuos și să mă arunc cu capul înainte, fără să ezit. Însă Artemis spunea că mai am de așteptat, că mai întâi de toate trebuiau făcute niște pregătiri. A fost plecată mai multe zile, căutând îndrumare la oracolul din Delfi, iar nerăbdarea mea a crescut. Nu înțelegeam ce era de făcut. Mă fâțâiam de colo până colo prin pădure, exersând trasul la țintă, îndoind arcul și lăsând săgețile să zboare, iar acțiunea instinctivă mă ajuta să țin la distanță gândurile sâcâitoare pe care le aveam: cum mă voi descurca pe un teren necunoscut, cum va fi să mă aflu într-un grup de bărbați, ce terori vom înfrunta pe drum. Fără Artemis care să-mi întărească încrederea, trebuia să-mi spun singură că voi reuși, că nu va exista nimic căruia să nu-i fac față, nici un dușman care să poată alerga mai iute sau trage cu arcul mai precis ca mine.

Chiar și așa, m-am bucurat când a apărut în luminișul meu tocmai când amurgul se stingea într-un violet blând, iar ea pășea atât de încet peste florile aprinse din fața intrării în peșteră, încât abia dacă a tulburat măcar unul dintre capetele lor plecate.

– Ești gata? m-a întrebat.

Mi-am lipit palma de arcada din piatră de la gura peșterii, ca să-mi țin echilibrul.

– Acum?

– Vei pleca în zori, a spus.

Am încuviințat din cap.

– Ce mai trebuie să știu înainte să plec? am întrebat eu.

Aerul din jurul ei mirosea a pământ și a lăstari verzi, proaspeți; o liniște încărcată de energie, de parcă zeița ar fi fost pe poziții, ca în clipa dinainte să înceapă vânătoarea, când lumea freamătă, alertă, plină de viață și concentrată asupra prăzii.

– O profecție, a zis ea.

– Despre mine? Ce spune?

Și-a prins la loc un cârlionț rebel care i se desprinsese din cozile

împletite în jurul capului.

– Oracolul din Delfi vorbește cu cuvintele fratelui meu, Apollo. El vede până în inima tuturor lucrurilor; ceea ce va veni e deschis în fața lui, iar el alege ce să împărtășească. Trebuie să ascuți cu atenție avertismentul lui și să-l respecti, altfel ai să suferi consecințele.

Auzeam un străvechi ecou răsunând înăuntrul ei, în vocea ei mije a florilor cunoașterii atemporale.

– Adeptele mele depun același jurământ ca mine, a continuat ea. Toate am jurat să trăim o viață în feciorie. Suntem în siguranță și libere să trăim nestingherite, să vânăm și să ne gospodărim singure, departe de restul lumii. Însă tu nu ai ales să mi te alături, Atalanta; tu ai fost lăsată în pădurea mea când erai un prunc abia născut.

– Trăiesc la fel ca voi însă, am zis eu.

Nu pusesem niciodată la îndoială condiția care venea la pachet cu viața de adeptă a lui Artemis.

– Tu nu ai fost niciodată printre bărbați, a spus, și buza i s-a răsfrânt puțin. Niciodată nu ți-a fost pusă la încercare hotărârea.

– Am văzut destui bărbați, chiar și aici, în pădure, am intervenit eu.

– Ține minte ce ai văzut, a spus zeița, pe un ton grav și pătimaș. Nu le uita pe surorile tale, ce s-a întâmplat cu ele. Când urci pe *Argo*, rămâi mereu cu gândul la ele. Nu uita că după ce se sfârșește aventura, căminul tău e aici, cu mine.

– Așa am să fac.

Eram tulburată de îndoiala sugerată de vorbele ei. De ce nu avea încredere în mine să mă țin de regula fundamentală pe care mă învățase mereu s-o respect?

– Bine, a zis ea. Fiindcă nu e doar porunca mea, Atalanta. Profeția care vine de la oracol este că măritișul va fi pieirea ta. Dacă îți vei lua bărbat, te vei pierde.

Am scuturat din cap.

– Oricum nu mi-aș lua niciodată unul. Nici n-am visat măcar la asta.

– Ești mult mai norocoasă decât îți dai seama, a spus Artemis. În lipsa protecției mele, alte fete nu au deloc de ales. Libertatea ta e încă unul dintre darurile tale, Atalanta. Unul la care nu trebuie niciodată să renunți sau pe care să-l arunci nepăsătoare.

Am simțit cum mi se îmbujorau obraji. M-am îndreptat de spate și mi-am încrucișat brațele la piept.

– Am să urc la bordul corabiei *Argo* și am să-ți fiu campioană. Am să te cinstesc în tot ce fac. Iar apoi am să mă întorc acasă.

Am privit în jurul micii mele peșteri, la dumbrava liniștită, la cerul

spuzit de stele și la contururile negre, liniștitoare ale copacilor din jur. Aveam să păstrez amintirea tuturor acestor lucruri aproape de inima mea.

– Bine, acum du-te la culcare.

Artemis s-a uitat în spatele ei și a fluierat. I-am auzit câinii foșnind prin ferigile de pe creastă și i-am văzut cum apar, siluete luminate de lună, cu urechile ciulite, gata să răspundă stăpânei lor. Ea s-a întors ușor, a țâșnit de pe călcăie ca să alerge spre ei, aruncându-mi o privire peste umăr și strigând:

– Am să mă întorc în zori!

Formele trecătoare ale zeiței și câinilor s-au mai văzut o clipă, după care au dispărut în pălcul de copaci.

Am lăsat adierea să-mi răcorească fierbințele usturătoare a obrazilor, valul de indignare pe care-l simțisem când zeița a sugerat că m-aș duce vreodată să-mi caut un bărbat. Aveam o mulțime de speranțe de la călătoria asta, mai multe decât aș fi putut exprima în cuvinte, poate doar în niște vise alcătuite vag. Dar cu siguranță nu aveam nevoie de un oracol care să-mi spună că măritișul nu face parte dintre ele și nici nu va face parte vreodată.

Am pornit spre dumbrava nimfelor. Artemis le spusese deja despre călătorie, dar eu amânasem să-mi iau rămas-bun. Cu toate că vara asta mă îndepărtasem de compania lor mai mult ca oricând, îmi părea rău să le părăsesc de tot.

– Te vei întoarce curând, cu o mulțime de povești pentru noi, mi-a spus Psekas și m-a tras într-o îmbrățișare.

Îi simțeam părul mătăsos pe obrazul meu. Mirosea a stejar, a pământ și a acasă.

– Așa am să fac, am făgăduit eu.

Cuvintele lor călduroase de rămas-bun și încurajare m-au urmat până în peștera mea cufundată în tăcere.

M-am trezit înainte de răsăritul soarelui. Erau atât de puține lucruri de făcut. Peștera fusese căminul meu ani de zile, dar singura urmă pe care o lăsam era un morman de piei de animale împăturite într-un colț, și un cerc de cenușă, unde îmi făcusem focurile. Aveam pe mine o tunică, la fel cum purtam în fiecare zi; exact la fel cum purta și Artemis, prinsă cu o centură la mijloc și scurtă până la genunchi, ca să pot alerga liberă și nestânjenită. Mi-am împletit părul și mi-am prins la spate arcul și tolba cu săgeți. Nu aveam nevoie de nimic altceva. Am ieșit în lumina de un gri perlat și am auzit ropotul unor copite. În vârful versantului, Artemis stătea în carul ei. M-a cuprins un val de

entuziasm.

În fața carului erau legate două căprioare, iar răsuflarea le ieșea pufăind din boturile catifelate, în vreme ce ochii negri le erau atenți. Am întins o mână ca să o mângâi pe cea mai apropiată, dezmiardându-i gâtul moale și simțind fluturarea pulsului sub palmă. Erau mai înalte și mai puternice decât orice căprioare mai văzusem alergând iute prin pădure, și blana lor avea un luciu auriu mai luminos și mai orbitor. Aveau însă aceeași grație delicată, membrele lor erau zvelte și elegante, și postura, mândră, de parcă știau pe cine slujesc și erau bucuroase să o facă.

Cerul din spate se lumina, încunurat de irizații trandafirii și chihlimbarii, iar lumina caldă se răsfrângea pe corpul aurit al carului, făcând să strălucească vârtejurile ornamentale și modelele elaborate. M-am apropiat de Artemis, și ea a scuturat hățurile. Căprioarele au răspuns de îndată, pornind elegant pe cărarea șerpuitoare. Am rămas cu ochii la peșteră cât de mult am putut. Așa plină de entuziasm cum eram, am simțit un dor de casă chiar de când căprioarele au prins să ne tragă departe de ea. Pădurea era tot ce cunoscusem vreodată și habar nu aveam când o voi mai vedea din nou.

Drumul a fost lin și ușor. Căprioarele lui Artemis nu se împiedicau de pietre sau rădăcini, doar mergeau la trap întins, de parcă ar fi alergat pe pajiști. Soarele se înălța neabătut în fața noastră și aprindea cerul, iar trilurile păsărilor se auzeau din fiecare copac pe lângă care zburau, un cor triumfător în urma noastră. Nu mai călătorisem niciodată așa. Dacă navigarea pe corabie avea să fie la fel de plăcută ca drumul acesta, nu aveam a mă teme de nimic de la călătoria ce mă aștepta.

– Când vom sosi la Pagasae, la ce mă pot aștepta de la Iason și eroii lui? am întrebat.

– O să fie șocați la vederea ta, a zis ea, gânditoare. Nu vor fi obișnuiți cu o femeie care să aibă îndemânarea ta; nu vor fi cunoscut niciodată o femeie la fel. Acolo unde trăiesc ei, femeile nu vânează, nu aleargă și nu trăiesc singure.

– Sunt recunoscătoare că ai mei m-au lăsat în seama urșilor, am zis eu.

Nu puteam să-mi închipui ce viață aș fi dus dacă aș fi crescut dincolo de zidurile palatului, ocrotită și ascunsă sub văluri, fără să primesc vreodată un arc sau mijloacele de a mă ocupa singură de propria supraviețuire.

Artemis a râs.

– Acesta e spiritul pe care trebuie să li-l arăți.
– Și Iason, conducătorul expediției?
– La fel ca tine, nu a fost crescut de părinții săi. A fost fiul regelui și al reginei din Iolcos, dar ei au fost alungați de fratele regelui, iar Iason a fost încredințat centaurului Chiron ca să-l crească.

– Un centaur? Eram îngrozită.
– Nu e ca aceia pe care i-ai ucis în pădure, a zis Artemis. Chiron e un centaur fără seamăn. E înțelept, învățat și blând. Oamenii îi trimit pe fiii lor ca să-i antreneze pentru luptă. Nu știu ce fel de bărbat a devenit Iason, dar a avut un profesor bun. Unchiul său se teme de el suficient cât să-l trimită în expediția asta, crezând că e imposibil să izbândească. Regele Pelias crede că Iason n-o să aducă niciodată Lâna de Aur, așa că n-o să se dovedească niciodată vrednic să-și recapete regatul.

– Până la urmă, de ce vrea Pelias Lâna de Aur?
– Mă îndoiesc că o vrea. Vrea să-l vadă pe nepotul său mort sau înfrânt, ca să poată să rămână la putere. Însă Lâna e un lucru de preț; mulți bărbați ar vrea s-o fure. Nici măcar pentru că ar vrea s-o posede, ci fiindcă e atât de greu de căpătat. E păstrată de Aeetes, fiul puternic al lui Helios, în ținutul Colchida, și e păzită de un șarpe uriaș, iar drumul până acolo e presărat cu multe primejdii pentru oricine o caută.

Nu aveam de gând să las vreo emoție să mi se întrezărească pe chip.

– De unde vine Lâna?
– E o poveste tristă, a spus Artemis, ținându-și buzele. A început cu un rege, Athamas din Orchomenus, o cetate departe de aici. Era căsătorit cu o zeiță, Nephele, sculptată din nori. Era frumoasă, eterică și blândă, și i-a născut un băiat și o fată, pe Phrixus și Helle. Însă Athamas s-a plictisit de Nephele și a părăsit-o, și în schimb s-a însurat cu o femeie pe nume Ino. Cuprinsă de tristețe, Nephele a părăsit cetatea, iar acum, că nu mai chema norii, ținutul lor era împresurat de o secetă îngrozitoare. Recoltele s-au uscat, iar fermierii s-au rugat și i-au implorat pe zei să le dea ploaie. Ino nu-i suferea pe copiii soțului ei și voia să dispară pentru ca ai ei să moștenească tronul. Așa că l-a convins pe Athamas că oracolul a cerut sacrificarea copiilor lui în schimbul ploii.

– Și el a crezut-o?
– Era un netot, a zis Artemis scurt. Nephele a descoperit ce primejdie îi păștea pe copiii ei iubiți și a trimis un berbec de aur înaripat să-i salveze. Copiii au sărit în spinarea lui și au zburat de

lângă tatăl lor cel slab și mama lor vitregă cea invidioasă. Însă fetița, Helle, a căzut de pe berbec. Strâmtoarea unde s-a înecat se numește Hellespont, în memoria ei. Phrixus a ajuns în siguranță în Colchida, unde a fost primit de Aeetes, și a sacrificat berbecul în semn de recunoștință. I-a oferit Lâna lui Aeetes, care a atârnat-o de un copac din pădurea sacră a lui Ares și o apără de hoți cu ajutorul magiei și al monștrilor, iar Aeetes i-a oferit lui Phrixus mâna fiicei sale, Chalciope.

Priveam cum copacii zboară pe lângă noi și vedeam străfulgerări de soare și cer albastru limpede printre frunzele încurcate.

- Aeetes crede că nimeni n-o va putea fura vreodată, a spus Artemis.
- Dar tu crezi că se poate?

– Dovedește-mi că am dreptate. Întoarce-te victorioasă, încununată de glorie, ca oricare dintre ei. Hera se laudă că ea e nemuritoarea care-l are în pază pe Iason, atât de încrezută cu ce va realiza tânărul în numele ei. Arată-i ce poate face campioana mea, o femeie care luptă în numele lui Artemis.

Copacii au început să se rărească neverosimil de repede și am ajuns la marginea de la răsărit a pădurii mai iute decât ne-ar fi putut aduce carul oricărui muritor. M-am îndreptat de spate, iar pielea mă furnica atunci când căprioarele au ieșit din ultimul pâlț de trunchiuri. Am privit în jur, nerăbdătoare să văd un peisaj nou, cerul ca un bol albastru, larg, ce se sfârșea la linia îndepărtată a orizontului, nemărginit de coronamentul pădurii sau îngrădit de munți. Căprioarele s-au avântat înainte, purtate de un nou val de energie, și aproape că m-au răsturnat, în timp ce Artemis râdea, cuprinsă de o încântare sinceră.

Am strâns atât de tare marginea de lemn a carului, încât mi s-au albit încheieturile degetelor, dar eram hotărâtă să nu-mi trădez îngrijorarea. Și, în cele din urmă, în lumina aurie blândă a după-amiezii târzii, am încetinit și ne-am oprit pe creasta unui munte înalt. Mi-am îngăduit să mă obișnuiesc cu nemișcarea și m-am întrebat dacă m-ar ține picioarele în caz că aş încerca să cobor.

Pe pantă în jos, pădurea se întindea verde și familiară. Dar dincolo de ea, vedeam câmpuri presărate cu animale lente și clădiri care, până și de aici, păreau mai uniforme și mai stabile decât colibele prăpădite unde locuiau vânătorii, la liziera pădurii din Arcadia. Și mai departe se întindea curba largă a unui golf, unde am zărit prima dată marea. Am rămas acolo, fermecată. Apele albastre, strălucitoare păreau nesfârșite, iar lumina se juca deasupra valurilor. Ici și colo, forma întunecată a unei corăbii luneca pe apă, și m-a luat amețea la gândul

că voi urca la bordul uneia dintre ele, că marea mă va purta departe de adăpostul sigur al uscatului.

– Ce părere ai? a întrebat încet Artemis.

Sunetul vocii ei m-a făcut să tresar; uitasem cu desăvârșire că se află lângă mine.

– E magnific, am spus eu pe nerăsuflăte.

– Cetatea aceea e Iolcos, a zis ea. Iason și eroii lui se adună la golful Pagasae din apropiere. Mulți vor călători să se prezinte și să-și revendice locul. Eu nu vin cu tine mai departe; vei face restul călătoriei singură.

Am încuviințat din cap.

– Odihnește-te în pădure la căderea nopții. Intră în cetate ziua, pe lumină. Nu-i lăsa să te trimită înapoi sau să-ți refuze locul care ți se cuvine. Nu uita avertismentul oracolului și ține minte că pornești în numele meu.

– Firește.

– Atunci, rămas-bun, până te întorci, a zis ea.

Ardea de o nerăbdare pe care nu puteam să n-o simt și eu, un curent ce îmi gonia prin vene.

– O să fac tot ce îmi stă în putință, am promis.

– Iar asta va fi mai bine decât eforturile tuturor celorlalți eroi la un loc.

S-a urcat înapoi în car, iar căprioarele erau cumva la fel de alerte și de vioaie ca la început. Încadrată de cerul albastru, cu arcul auriu strălucitor, era atât de sălbatică și de aprigă, iar eu m-am înfiorat de plăcere la gândul că mă alesese pe mine ca să-i aduc gloria. Privirea ei a întâlnit-o pe a mea. Între noi s-a aprins o înțelegere reciprocă. Nu era nevoie de alte cuvinte.

Căprioarele s-au întors de îndată și au dispărut într-o clipită. Eu nu am zăbovit, am mai aruncat o privire la cetatea de jos, după care am început să alerg. După o zi de călătorit, chiar și în confortul carului lui Artemis, era atât de plăcut să-mi întind mădularele și să simt energia cum sfârâie prin mine. Nu după mult timp avea să se facă prea întuneric ca să mă mai orientez, așa că m-am năpustit în pădure, urmărind cu atenție poziția soarelui pe cer.

Nu era pădurea mea, dar nu mă reținea nici o frică. Am fugit până când am văzut că se apropie amurgul, iar atunci m-am uitat în jur, ca să găsesc un loc potrivit unde să-mi petrec noaptea. Un stejar cu ramuri întinse mi-a amintit de casă, așa că am poposit la adăpostul frunzelor sale. Printre crengile care se legănau ușor, am întrezărit

stelele răsfirate pe cer, aceleași stele care străluceau peste Arcadia, păzitori neclintiți ai nopții. M-am gândit cum sclipeau deasupra peșterii mele goale, căminul care aștepta să mă întorc, cine știe când, și, întinsă comod pe pământul moale din această pădure stranie, am închis ochii și m-am lăsat purtată pe aripile somnului.

M-am trezit hămesită, cu gâtul uscat și, pentru o clipă, buimacă. Nici nu se iviseră zorii, dar am devenit brusc vigilentă și m-a cuprins o energie debordantă. Simțeam venirea zilei de parcă lumina ar fi trosnit la marginile câmpului meu vizual, punându-mi simțurile pe jar.

Am sărit în picioare și am împins din calea mea ramurile coborâte, ca să pot ajunge la pârâu. M-am stropit pe față cu apă rece, am adunat-o în palmele făcute căuș și am băut cu poftă. Stropi de apă mi-au împroșcat tunică și mi s-a făcut pielea de găină. Am simțit încă un val de energie și am zâmbit.

Tremurând doar un pic, am avut grijă să leg bine la spate arcul cu săgețile și am pornit printre copaci, cu pași moi și tăcuți. Pădurea dormea și liniștea ei era netulburată.

Știam bine cum să găsesc fructe de pădure; aici era la fel ca acasă. Pe când lumina dimineții se strecura pe cer, filtrată printre tufe, am dat de niște fructe și m-am oprit să culeg câțiva pumni. Mi-am amăgit puțin foamea, însă nu destul. Am încercat să calculez cât de departe ajunseseam și cât mai era până la Pagasae din locul unde mă aflam.

Am mers mai departe, urmărind cărarea șerpuită de pe versant. Era un sprint lin și ușor și eram încrezătoare că voi ajunge în cetate până la căderea nopții. Ce urma să fac mai departe, habar nu aveam. Nu știam la ce să mă aștept, iar Artemis nu-mi dăduse cine știe ce îndrumări. Trebuia să mă descurc singură când aveam să ajung acolo, să mă port așa cum credeam că se așteaptă de la mine, într-un fel demn de campioana ei.

Toată ziua nu auzisem decât ciripit de păsări, din când în când zvâcnitura unui șarpe care îmi simțea vibrațiile pașilor și se ferea, foșnetul frunzelor în bătaia vântului și sunetul propriilor mei pași lovind pământul. Eram absorbită de acest ritm, cu privirea fixată asupra cărării din față, când o căprioară a țâșnit dintr-un pâlț des de ferigi drept în fața mea, cu urechile lipite de cap, în semn de panică. Gonea cu picioarele lungi cuprinse de frenezia mișcării și până să iau o decizie conștientă, m-am apucat să fug după ea. Era ceva instinctiv, o schimbare de direcție pe care o hotărâseră picioarele înainte ca mintea mea să țină pasul cu ele. În timp ce alergam, am dus mâna la spate după armă, am țintit și am întins firul arcului, cu o singură

mişcare fluidă.

Căprioara s-a prăbușit la pământ. Săgeata tremura în grumazul ei.

M-am oprit, simțind cum inima îmi bubuie în piept. Nu doar goana sângelui o auzeam, ori sunetul respirației mele. Ceva fugărise căprioara aceea, ceva o înspăimântase și o trimisese în calea mea, și orice ar fi fost, câștiga teren în urma mea. M-am întors să văd ce era, lup, leu, urs, cine știe ce fiară sălbatică mai pândea prin pădurea asta. Aveam altă săgeată pregătită și gata s-o eliberez.

A venit în viteză dintre ramuri, cu o sulită ținută sus în pumnul strâns, căutându-și prada. L-am văzut cum privește scena, căprioara lovită și pe mine, și s-a oprit brusc. A făcut un pas în spate, lăsând sulita să cadă lângă el, iar cealaltă mână a ridicat-o de parcă voia să spună că nu are de gând să-mi facă nici un rău.

Tăcerea dintre noi era precum un cristal luminos pe care amândoi ne temeam că l-am putea sparge.

El a lăsat primul privirea în jos, plecând capul. Fără să mă privească, a vorbit.

– Ești... o zeiță?

– Nu, am răspuns eu, mijind ochii.

– O clipă am crezut..., a zis el, răsuflând ușurat.

– Ce?

Și-a dres glasul, ridicând din nou fața spre mine.

– M-am întrebat dacă nu cumva am intrat din greșeală în calea lui Artemis.

M-am uitat la tunică mea simplă, la petele de praf și mizerie și la zgârieturile de pe picioare, de la tulpinile cu spini printre care alergasem mai devreme. Nu o văzusem niciodată pe Artemis altfel decât imaculată și fără nici cea mai mică pată pe veșminte.

– Artemis e mai înaltă, am zis în cele din urmă.

Am văzut cum privirea îi îțâșnește spre creștetul capului meu, egal în înălțime cu al lui.

– Firește.

L-am privit cu ochi reci.

– Prada ta, am zis eu, arătând spre căprioară. Nu mi-am dat seama că am dat peste o vânătoare, am crezut că o fugărește vreun animal.

El a ridicat o sprânceană.

– Ai intrat în calea unui... ce, a unui leu, poate? De bunăvoie? a zis, iar eu am ridicat din umeri. Păi, e prada ta, a spus el. E o ofrandă pentru tine, cu toate că de fapt e premiul tău de drept.

Cu toate că nu mai fusesem niciodată în situația asta – doar

Hipomene ce se mai apropiase întrucâtva –, știam destul de bine cum ar fi vrut Artemis să mă comport. Ar fi vrut să-mi iau prada și să plec, nu să fac conversație. Așa că vorbele care mi-au ieșit pe gură m-au surprins, au fost un impuls nesăbuit.

– De ce să-mi aduci o ofrandă? Ți-am spus că nu sunt zeiță. Nu sunt vreun spirit al pădurii, nici vreo nimfă sau alt fel de zeitățe, am zis eu. Sunt o simplă muritoare.

– Singură în pădure?

– Vânez singură în pădure în fiecare zi de când m-am făcut destul de mare cât să țin un arc în mână. Îmi dădeam seama cât de ciudată trebuie că îi păream. Nu în pădurea asta, am călătorit de departe ca să ajung aici. Mă îndrept spre Pagasae.

– În dimineața asta am venit din Pagasae, a spus el. De ce călătorești într-acolo?

Am simțit o furnicătură pe șira spinării, un presentiment a ceea ce dintr-odată eram convinsă că va spune.

– Dar tu ce treabă ai acolo? am întrebat, prea prudentă ca să dezvălui mai întâi motivele mele.

Și el era încă vigilent, dar îmi dădeam seama că îl copleșea curiozitatea. Acum, că știa că sunt muritoare, era mai degrabă intrigat decât speriat.

– Fac parte dintr-un echipaj, a spus el. Navigăm pe o corabie numită *Argo*, în căutarea unei comori.

Eu am devenit brusc încordată.

– Atunci ești exact omul pe care-l căutam.

– De ce?

– Am venit să mă alătur vouă, am spus. Am venit aici să-l găsesc pe Iason, să-mi ocupe locul printre voi.

Fusese luat prin surprindere și înainte, însă asta l-a năucit de-a binelea. S-a uitat lung la mine ceva timp.

– Vrei să te alături celor care vor călători pe *Argo*?

– Da.

– Ei bine..., a dat să vorbească, apoi s-a oprit. Vedeam că i se luptă atât de multe întrebări în priviri, în schimb a spus doar: Numele meu e Meleagru.

– Atalanta.

A încuviințat din cap.

– Vrei să vii cu mine? Până în port?

Era împotriva oricărui instinct pe care mi-l insuflase Artemis. Dar, pe de altă parte, zeița mă trimitea să mă alătur unui întreg echipaj de

bărbați, așadar, de ce m-aș codi să petrec timp cu unul acum? Poate că avea să-mi fie de ajutor să sosesc cu un actual membru al grupului, decât să-mi pledez singură cauza.

– Îmi cer scuze dacă te-am jignit – poate că nu dorești să mergi însoțită de mine.

– Nu am pe altcineva care să mă însoțească.

Eram obișnuită cu felul în care nimfele și cu mine umblam libere pe domeniul lui Artemis, deși știam din ce povestise despre sate și cetăți că o astfel de libertate era lucru rar. Vedeam că pe bărbatul acesta îl neliniștea, dar dacă mă gândeam la convențiile după care trăia restul Greciei, nu aș fi făcut niciodată măcar un pas în călătoria asta de la bun început.

– Particip în numele lui Artemis, am zis eu. Mă aflu sub ocrotirea ei.

El a dat din cap aprobator.

– Atunci pot să-ți arăt unde s-au adunat. Poți să-ți pledezi cauza în fața lui Iason.

M-am întrebat ce se ascundea dincolo de cuvintele acestea. Nu părea convins.

– Încotro?

A început să-mi dea indicații, mult mai degajat, acum, că se afla pe un teritoriu cunoscut în privința conversației. Eu îl ascultam cu atenție. Schițasem deja un traseu în minte, care respecta în linii mari ceea ce îmi descria, dar am ținut pentru mine toate detaliile despre punctele unde pâraiele curgeau în torenți de netrecut, unde pământul era stâncos și înșelător, pe unde să ocolesc și să o iau pe calea mai ușoară, și pe unde să merg drept înainte.

– Și căprioara? am întrebat.

El a zâmbit.

– În seara asta ne vom ospăta pe plajă și vom aduce ofrande zeilor, de-asta am venit să vânez. *Argo* pornește pe mare mâine-dimineață în zori. S-ar putea să ne întâlnim și cu alții prin pădure.

M-am întrebat dacă prefera să vâneze singur, ca mine.

– O car eu înapoi, a zis el, făcând semn din cap spre căprioară, iar eu m-am dat la o parte, ca să-l las să treacă.

L-am privit cum ridică animalul pe umeri, cu capul atârând bleg la spate, cu ochii de sticlă goi și fițși, cu picioarele din față prinse cu ușurință în pumnul său.

– Crezi că am șanse să-l fac pe Iason să mă asculte? am întrebat.

– Cred că... n-o să știe ce să creadă, a răspuns Meleagru, pe un ton ironic. Ceilalți – argonauții, așa ne spunem –, ce să zic, sigur nu te

așteaptă, asta-i clar. A răs. Abia aștept să le văd reacția când sosești.

Era ceva în tonul lui care nu-mi plăcea.

– Atunci presupun că va trebui să le arăt de ce sunt în stare.

Mi-am aranjat arcul la spate, m-am ghemuit îndată și am simțit cum coapsele mi se întind prelung când am țâșnit înainte.

L-am auzit exclamând; apoi, fără să șovăie, i-am auzit pașii avântându-se după mine. L-am lăsat să mă prindă din urmă, am înclinat capul spre el, apoi am mărit viteza, iar pământul mi-a dispărut de sub picioare. Îmi recitam indicațiile lui în minte, în timp ce fugeam, atentă să aud sunetul îndepărtat pe care-l făcea alergând în urma mea. Mi-a plăcut întotdeauna să alerg, dar acum era altfel. Faptul că știam că Meleagru e în spatele meu insufla fugii mele un nou elan, un fior nu prea diferit de cel al vânătorii, dar mai jucăuș. Asta nu avea să se sfârșească în vărsare de sânge; era doar o întrecere pentru plăcerea alergării și bucuria triumfului.

M-am oprit pe creasta ultimului deal. Cetatea se întindea la picioarele mele. Atât de aproape, încât vederea ei mi-a răpit și ultima suflare. Erau mai multe clădiri decât mi-aș fi închipuit vreodată, unele atât de întinse și de mari, încât nu le înțelegeam. Cum ar fi fost să mă plimb printr-una din piețele acelea vaste, împresurată din toate părțile, înghiontită de oameni în toate direcțiile? Mi-am lăsat pulsul să revină la normal, cu privirea atrasă dincolo de cetate, de arcul golfului și de mare, presărată ici și colo cu corăbii.

Am rămas acolo, transfigurată, până când în cele din urmă l-am auzit pe Meleagru că ajunge în vârf, gâfâind greoi. M-am întors să-l văd tocmai când a aruncat de pe umeri leșul căprioarei și s-a aruncat și el pe jos, odihnindu-se pe iarbă lângă ea. Și-a șters cu brațul pelicula de sudoare de pe față, apoi s-a întors pe spate.

– Am uitat că aveai căprioara.

M-am simțit puțin vinovată, iar bucuria victoriei mi s-a risipit. El s-a ridicat în coate.

– N-ar fi schimbat nimic, a spus.

Și-a dat capul pe spate, a închis ochii în fața soarelui, iar părul îi atârna în bucle dese, întunecate. Părea atât de moale și îmi evoca o amintire, sau mai degrabă fiorul unei senzații, cea a blănii de urs între degetele mele. Apoi s-a ridicat puțin în capul oaselor, a deschis ochii și s-a uitat la mine.

– N-am văzut în viața mea pe nimeni care să alerge atât de repede.

– Mi-aș dori să fi luat eu căprioara.

El a răs.

– M-ai fi depășit și dacă ai fi cărat două căprioare.

Nu mă așteptasem la o asemenea bună dispoziție. Vrusesem să-i arăt priceperea mea, să-l impresionez cu abilitățile mele, ca să poată să garanteze pentru mine în fața argonauților. Însă crezusem că va fi jignit, că nu-mi va fi ușor să scot de la el niște laude. În schimb, părea să o ia ca pe o glumă amuzantă.

– Și tu ești mai iute decât oricine altcineva pe care l-am văzut, i-am spus.

„Orice muritor“, nu am mai adăugat.

– Mulțumesc. A băjbăit după un sac de pânză înnodat, pe care și-l legase la centură, a scos un butoiăș cu apă și a luat o înghițitură lungă. M-am oprit să-l umplu pe drum, a spus el. La izvorul de la poalele dealului. Nu părei să ai nevoie de nimic, dar poate că acum ți-e sete?

Îmi simțeam gâtul de parcă se încleșta doar când mă uitam la stropii de apă ce curgeau pe marginea butoiășului. Nu-mi băgasem de seamă setea, și nici măcar izvorul, în dorința mea de a merge mai departe, dar acum numai la asta mă puteam gândi.

– Te rog, am zis eu, înflăcărată, întinzând mâna după el.

Am dat pe gât tot ce mai rămăsese, înainte să-mi treacă măcar prin minte ce intimitate stranie era asta, să pun gura acolo unde fusese și a lui.

A scos un coltuc zdravăn de pâine și l-a rupt în două, oferindu-mi jumătate. Fructele pe care le găsisem în dimineața aceea păreau să se fi dus de multă vreme. Cu toate că pâinea era uscată și fără gust și nu se compara cu fructele coapte și zemoase, orice hrană părea acum un deliciu pentru stomacul care-mi chiorăia deja.

M-am întrebat deodată ce părere ar avea Artemis despre asta. Aveam o senzație de neliniște la gândul că aș fi putut să fac ceva greșit. Dar pe de altă parte, găsisem un argonaut, o cale de a ajunge pe corabie. Și Meleagru părea să accepte situația noastră ciudată fără nici o întrebare, ceea ce mă făcea să sper că poate nu va fi singurul care să mă creadă pe cuvânt.

– Povestește-mi despre ceilalți, i-am zis. Restul echipajului, cum e fiecare. Vreau să fiu pregătită.

Părea căzut pe gânduri.

– Am sosit abia acum două zile, din Calydon. Vestitorii au adus vorbă că Iason cheamă eroi din toată Grecia, iar bărbații au călătorit de departe ca să i se alăture. Au venit mai bine de patruzeci.

– Atât de mulți?

Nu mă așteptasem la asta.

– Barzii vor cânta expediția asta ani la rândul, a spus Meleagru. Așa ne-a făgăduit Iason. Bărbații care merg alături de el vor fi vestiți, numele lor vor fi cunoscute în toate colțurile lumii. Sau în unele dintre ele, măcar. Lâna de Aur nu se poate fura, toată lumea o știe. Să fii unul dintre cei care o iau, care reușesc un lucru de neînchipuit...

– Și cine s-a remarcat până acum?

– Deja Heracle este cel mai cunoscut, a zis el și a tras de iarbă, rulând tulpinile rupte între degete. Este întocmai cum spun legende, un fiu al lui Zeus care a înfăptuit deja mult mai multe decât orice alt om care a trăit vreodată. Forța lui e fără egal, e un bărbat cât un munte. Toată lumea se uită la el înaintea lui Iason, de parcă el ar fi conducătorul. Cu toate că e expediția lui Iason, unii dintre bărbați au spus că Heracle ar trebui să preia conducerea. Se putea ajunge la o încăierare dacă voia Heracle, dar n-a vrut.

– De ce nu?

– Vrea să lupte și să bea, nu să ia decizii, a răs Meleagru. A preferat ca Iason să-și asume răspunderea.

– Și Iason cum e?

– N-a dovedit nimic încă. A ridicat ochii, și privirile ni s-au întâlnit. E foarte hotărât, dar nu are deloc experiență.

– Cine mai e?

– Păi, mai e Argus, care a construit corabia, de aici și numele ei, deși mâinile i-au fost călăuzite de Atena. Tiphys, cârmaciul. Orfeu, un muzician.

– Un muzician? l-am întrerupt.

– Nu seamănă cu nici unul din câți vei fi auzit până acum, m-a asigurat Meleagru. Mai sunt niște fii de zei, Zetes și Calais, al căror tată e Boreas, Vântul de Miazănoapte. Eufem și Periclymenos, fiii lui Poseidon, și Echion și Erytus, fiii lui Hermes. Mai sunt Castor și Polux, războinici vestiți din Sparta și fiii lui Zeus, și mai mulți regi și prinți, de asemenea; mai multe nume decât am apucat să rețin până acum.

– Și tu?

– Și eu. N-a întors privirea și am avut senzația că se bucură de curiozitatea mea despre cum se încadrează el în această listă impresionantă. Mama mea e regina cetății Calydon, a zis el.

– Și tatăl tău?

– Eneu, regele, m-a crescut ca pe copilul său, a zis el încet. Dar sunt și voci care spun că tatăl meu bun e Ares.

Am făcut ochii mari. Ares nu apărea niciodată în poveștile nimfelor, dar ele îmi povestiseră despre toți olimpienii, așadar, știam că era zeul

războiului, al cărui strigăt de luptă băga groaza în sufletele celor mai curajoși războinici. Cel mai sălbatic dintre zei, cu o poftă nesfârșită de vărsare de sânge și carnagiu. Lui Artemis îi plăcea hăituiala prăzii, puritatea curată a vânătoriei, dar Ares iubea sudoarea și țărâna câmpului de luptă, violența disperată a luptei pentru supraviețuire. Asta m-a făcut să mă uit din nou la Meleagru. Îi remarcasem deja forța, iar acum mă uitam la pielea lui netedă, la vitalitatea chipeșă, fiindcă totul la el era atât de diferit de vânătorii neciopliți pe care-i zărisem în pădure. Nimic la el nu era așa cum m-aș fi așteptat; nimic din întâlnirea noastră de până acum nu se potrivea cu ce auzisem despre bărbați și nici cu ce văzusem, dar nu știam dacă asta însemna că era fiul unui zeu. Își acceptase cu grație înfrângerea în cursa la care-l provocasem; reacția lui era lipsită de furie sau de orgoliu rănit, iar în ochii lui întunecați era un licăr de căldură. Nu erau iazurile goale pe care mi le imaginam exultând deasupra unor armate înleștate în luptă.

– Dar acum iată-te și pe tine, a zis el, întrerupându-mi gândurile. Atalanta, aleasă de Artemis, singura femeie printre argonauți.

Am simțit cum vorbele lui trezesc ceva înlăuntrul meu, deschid o viziune cu mine inclusă în catalogul de semizei și eroi. M-am văzut de parcă mă priveam din afară. Un prunc ce deschidea ochii și vedea ursoaica sălbatică, o copilă care alerga liberă prin pădure, o tânără slobozind săgeți spre monștri care călcau totul în picioare. Mă simțeam de parcă fiecare clipă a vieții mele clădise, piatră cu piatră, tocmai asta: destinul meu.

Orice urmă de îndoială pe care aș fi putut-o avea s-a evaporat atunci. Ceilalți argonauți poate că aveau să fie mai greu de convinși decât Meleagru, mai puțin dispuși să accepte o femeie printre ei, dar nu-mi păsa de ce aveau să creadă sau de cum aveau să protesteze. Eram la fel de vrednică precum oricare dintre ei. Aveam să urc la bordul acelei corăbii, așa mi-am jurat. Aveam să-mi ocup locul de drept, nu doar în numele zeiței, ci și de dragul numelui meu. Atalanta, o argonaută.

PARTEA A DOUA

Am coborât împreună versantul. Numele eroilor îmi răsunau în cap pe când ne apropiam de cetate, iar nerăbdarea mea creștea. Intrarea era flancată de gârzi, dar când l-au văzut pe Meleagru, s-au dat la o parte, deschizând porțile grele de stejar ca să ne lase să trecem. Eram conștientă de privirile lor ce lunecau pe trupul meu, curioase, dar cu un aer leneș, oprindu-se asupra arcului de la spatele meu, zăbovind asupra pulpelor mele goale. Eram pregătită să fiu pusă la încercare, dar n-a venit nimeni.

Dincolo de porți, erau mai mulți oameni decât văzusem vreodată. Pământul era prăfos, noroi copt de razele soarelui, întărit până căpătase o nuanță ternă de maro. Fără flori, fără verdeață, fără copaci unduitori, răspândiți la orizont. Aerul fremăta de strigăte și râsete, un val de zgomote amețitoare. Și mirosurile ce se amestecau în adierea caldă – sare și carne și duhoarea acră a atâtor trupuri laolaltă – mi-au făcut ochii să lăcrimeze și răsuflarea să mi se oprească în gât, și m-a copleșit o senzație de dezorientare.

– Trebuie să traversăm piețele, să coborâm în golf, a zis Meleagru. Pe aici.

Am inspirat încet, cu grijă.

– Cât de departe?

– Nu e mare distanța, a zis el. De ce? Doar n-oi fi obosită?

Am scuturat din cap.

– Sigur că nu.

– Atunci ce e? a întrebat, privindu-mă mai atent.

– N-am mai fost într-o cetate ca asta până acum.

Mi-am ales cu grijă cuvintele, nevrând să-mi trădez nedumerirea. El a încuviințat, de parcă îi confirmam ceva ce bănuia deja, iar eu am tresărit. Preferam să-mi admire viteza; nu voiam să se simtă superior acum, conducându-mă prin locul acesta necunoscut. M-am îndreptat de spate și am privit în jur. Era o mulțime numeroasă, ce-i drept, dar puteam să văd peste aproape toate capetele. Atmosfera sufocantă era un asalt asupra simțurilor mele, dar nu vedeam nicăieri vreun pericol. Eram convinsă că în gloata aceea zbuciumată erau destui cu intenții rele, dar eu doborâsem doi centauri într-o pădure răvășită de flăcări. O piață aglomerată dintr-un oraș, pe timp de zi, nu ar fi trebuit să fie

mare lucru pentru mine.

– Deschide tu calea, i-am zis lui Meleagru și am mers mai departe.

Cele mai multe chipuri pe care le vedeam erau de bărbați, deși câteva femei se mai iveau ici și colo, mai ales pe la margini, cumpărând de la tarabe, cercetând cu privirea măslinile verzi lucioase, smochinele mov coapte, bucățile sfărâmicioase de brânză sărată și borcanele cu miere aurie. Îmi lăsa gura apă când treceam pe lângă ele, iar privirea îmi era atrasă de alte lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată. Însă pe când captam detaliile din jurul meu, am simțit arsura ochilor care mă sfredeau, la fel cum făcuseră gărzile de la poartă. Femeile pe care le vedeam purtau rochii care le acopereau trupul, prinse lejer la mijloc și căzând până la pământul prăfos, în timp ce tunică mea se sfârșea la genunchi. Printre Artemis și nimfe, care se îmbrăcau la fel, era ceva firesc, dar fără îndoială că aici stârnea agitație în rândul celor care priveau. Am mijit ochii la oricine se uita cu prea multă neobrăzare, dar asta nu i-a prea împiedicat pe nici unii dintre ei. Așa cum cetatea era o revelație pentru mine, îmi dădeam seama că și eu eram o imagine stranie pentru locuitorii săi.

M-am simțit ușurată când am ajuns pe străzi mai liniștite. Am tras adânc aer în piept, deși aerul de aici era încă fetid, mânjit de o duhoare de animale atât de diferită de aromele proaspete ale frunzișurilor de acasă. Aici nu erau clădiri înalte și grandioase; cărarea prăfuită se lătea și era destul spațiu între colibe și tavernele păraginite. Străinii care treceau pe lângă noi se tot întorceau să se uite lung, iar între noi plutea o suspiciune rece, dar fie că o fi fost arcul legat la spatele meu, sulița lui Meleagru, ori pasul nostru hotărât, îndoielile lor au rămas nerostite.

Am cotit, am trecut de un zid de chiparoși și, dintr-odată, marea a apărut în fața noastră. Golful era o semilună lată, cu o margine zimțată de munți împăduriți în spate, care mi-a făcut inima să-mi tresară de dor preț de o clipă. M-am uitat la valurile ce lungeau țărmlul, cu crestele înspumate. Fusesem atât de nerăbdătoare să ajung aici, să încep sarcina pe care mi-o stabilise Artemis, însă acum, că sosisem, găseam că până la urmă nu mă grăbeam deloc. Poate că un fior de neliniște din pântec mă ținea pe loc, deși am ales să-i spun entuziasm. Însă nu-mi venea deloc să-mi arunc privirea și mai jos, unde o corabie imensă plutea la marginea țărmlui, cu catargul străpungând cerul, cu pânza lată umflându-se maiestuos în adierea vântului. Și adunați pe plajă în fața ei, un grup de bărbați, unii dintre ei ocupați să facă un foc mare, alții tăind lemne, spintecând carcase de animale ca să le

înfîgă carnea în țepușe, bătându-se cu pumnii sau cu săbiile, deși tipetele lor vesele arătau limpede că era doar un antrenament.

Am observat că erau și femei. Unele cu ochii plecați, ducând ulcioare cu vin grupurilor de bărbați, altele purtând încărcături pe care le duceau pe corabie, mormane de țesături împăturite și lăzi cu provizii pentru călătorie.

– Asta-i *Argo*, a spus Meleagru.

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap, păstrându-mi o expresie de calm studiat.

– E cea mai mare corabie care s-a construit vreodată, a continuat el. E nevoie de cincizeci de bărbați la vâsle.

Nu știam de câți bărbați ar fi nevoie în mod obișnuit ca să vâslească la o corabie. M-am întrebat o clipă dacă nu cumva Artemis ar fi trebuit să-mi spună mai multe, să mă pregătească mai bine. Eram sigură că sunt pe potriva oricăruia dintre membrii echipajului, dar nu voiam să-mi trădez necunoașterea atâtor lucruri pe care ei le luau de-a gata.

– Spune-mi care e Iason, am zis eu, ca să mă pot prezenta în fața sa.

Meleagru a încuviințat.

– Vino cu mine.

La fel ca în oraș, am simțit povara privirilor ațintite asupra mea, pe măsură ce bărbații mă remarcă, unul câte unul. Nu am lăsat ochii în jos și nici n-am privit altundeva. Voiam să văd cine sunt eroii aceștia, ce fel de bărbați erau cei cărora venisem să mă alătur.

Am căutat trăsături distinctive la fiecare, un fel de a-i separa de grămada omogenă de mușchi, bărbi și ochi insolenți. Cel care stătea acolo pe un bolovan, cu degetele mângâind corzile unei lire, o melodie emoționantă care mi-a înfiorat pielea pe brațe, trebuie că era Orfeu, muzicianul de care pomenise Meleagru. Numai el nu mă privea; expresia lui era visătoare și blândă, pierdută în muzica ce se revărsa din instrumentul său.

Mai departe pe plajă, inconfundabil chiar și din scurta descriere făcută de Meleagru, un ditamai muntele de om se întindea pe nisip, cu o blană de leu aruncată pe umeri. Heracle, spusese. Fiu al lui Zeus, deja faimos. Era aproape absurd de mare, mai degrabă ca un urs decât ca un om. M-a privit fără jenă, luând înghițituri lungi de vin din plosca pe care o strângea în pumnul cărnos. Era ceva în privirea lui, ceva ca o provocare în felul în care se uita la mine, o chemare căreia nu puteam să nu-i răspund. I-am susținut privirea, hotărâtă să nu fiu prima care se va uita în altă parte. După o clipă îndelungată, a râs

batjocoritor și și-a dat capul pe spate ca să scurgă plosca, desprinzându-și privirea de a mea. Lasă-l să râdă, am gândit. Însă simțeam un val de exaltare: prima mea victorie în rândul argonauților.

Lângă Heracle, un tânăr extraordinar de chipeș turna mai mult vin. Meleagru spusese că aici se aflau fii de zei și eram convinsă că el e unul dintre ei.

Doi bărbați care se luptau, cu fășii din piele de bou înfășurate în jurul încheieturilor degetelor, s-au întors scurt să mă privească și apoi s-au întors la ce făceau. Mi-am înăbușit un icnet. Se fereau atât de lin, cu niște mișcări iuți și grațioase, încât avusesem nevoie de o clipă să văd micile aripi aurii care le fluturau la glezne, în timp ce tălpile le pluteau puțin deasupra pământului acoperit cu pietricele.

Un alt bărbat, înfășurat într-o blană grea de urs, deși soarele ce scăpăta încălzea încă aerul, ținea în mână o secure enormă cu două tăișuri, cu lama scânteind în lumină. Alți bărbați erau așezați în jurul focului, cu un morman de mantii bogate de purpură strânse în spatele lor. Alții învârteau țepușele cu carne friptă, mirosind de-ți lăsa gura apă și din care zburau scânteii în cer.

Și în sfârșit, în fața noastră, un bărbat cu o expresie șovăitoare pe chip. Părea mai tânăr decât majoritatea celorlalți, mai puțin călit și nu atât de puternic, fără vreo altă caracteristică menită să-l scoată în evidență. Trăsăturile lui erau frumoase, chiar dacă destul de neremarcabile, iar părul negru îi era des și ondulat. Era puțin mai scund decât mine.

– Ea ce face aici? l-a întrebat brusc pe Meleagru. Femeile vin mai târziu, când ne vom ospăta.

– Iason, a zis Meleagru, iar eu am tresărit de mirare că bărbatul acesta era Iason, conducătorul expediției, și mi s-a părut că-i văd gura cum se strânge puțin la reacția mea. Permite-mi să ți-o prezint pe Atalanta, campioana aleasă de Artemis să se alăture argonauților.

– Să ni se alăture? O femeie?

S-a uitat dintr-o parte în alta, de parcă aștepta ca cineva să-i spună că e o glumă. În mine a început să se umfle mânia.

– Am intrat peste vânătoarea lui Meleagru. I-am săgetat prada chiar sub nasul lui și l-am învins la goană peste munți.

Un râset a străbătut cercul de spectatori care se apropiau și ne urmăreau discuția.

Meleagru a ridicat din umeri.

– E adevărat. E la fel de iute și de pricepută ca orice bărbat pe care l-am văzut.

Am simțit cum îmi ard obrajii sub căldura privirilor lor pătrunzătoare. Iason s-a uitat la Meleagru de parcă nu-i venea să creadă.

– Recunoști că te-a învins?

– N-are rost să mint, a spus el.

– Vreți Lâna de Aur, am spus. De ce să întoarceți spatele oricui vă poate ajuta s-o căpătați?

Iason a început să scuture din cap încă dinainte să-mi termin propoziția.

– O femeie nu se poate alătura argonauților, a spus el.

– De ce nu? am întrebat, cu maxilarele încleștate.

– Are dreptate, a intervenit o voce nouă, adâncă și tunătoare. Între noi nu-i loc pentru o femeie. Heracle era cel care a vorbit, după ce și-a ridicat corpul voinic de unde stătuse întins. Era mai înalt ca noi toți. E periculos.

– Cum e periculos?

L-am privit cu precauție. Barba îi ajungea în dreptul feței mele și vedeam stropii de vin din ea.

– O femeie singură printre bărbați e mereu în pericol.

Privirea lui mi-a măsurat trupul din cap până-n picioare și a deschis brațele larg în fața celorlalți, stârnind murmure de aprobare.

– Nu ai ales bărbați de onoare care să lupte alături de tine?

L-am ignorat pe Heracle, îndreptându-mi, în schimb, întrebarea către Iason. Am văzut că s-a înfipt unde trebuie, la fel de sigură ca una dintre săgețile mele.

– Ba sigur că da, a răspuns Iason și s-a încruntat la Heracle. Argonauții mei sunt cei mai grozavi bărbați pe care îi au de oferit toate țărâmurile Greciei.

– O să ne distragă atenția.

Heracle a mai luat o înghițitură prelungă și s-a încruntat, întorcând pocalul cu susul în jos. Ultimii stropi rămași s-au împrăștiat pe pământ.

– Hilas, a zis el, iar tânărul a sărit în picioare, gata să-l umple la loc.

Eu m-am zbârlit toată la auzul cuvintelor lui.

– Cum te poți baza pe oamenii tăi să lupte în bătăliile ce-i așteaptă dacă nu poți avea încredere în ei? Artemis însăși m-a trimis aici. Vin în numele ei. Nu mă interesează nimeni de aici, și nimic în afara expediției. Vreau să lupt alături de voi. Și sunt la fel de bună ca oricare dintre bărbații pe care i-ai adunat aici.

– Nu fi nesăbuit, Iason, l-a avertizat Heracle.

Ochii lui Iason s-au întunecat.

– Ai zis că nu vrei să iei tu deciziile. Că te învoiești ca eu să fiu conducătorul expediției, iar tu să mă urmezi.

Heracle a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat, atât de zgomotos, că i-am văzut pe unii cum tresar. Eu am rămas fermă pe poziții.

– Doar nu te gândești s-o primești.

Glasul lui Heracle era gros și nedeslușit, dar batjocoritor, provocarea era inconfundabilă. Iason m-a măsurat din nou cu privirea. Se trăgea de păr, cu fața schimonosită de nehotărâre.

– Călătoria noastră e binecuvântată de Hera și Atena, a zis el. Avem printre noi fii ai lui Zeus și Poseidon, ai lui Hermes ori Ares, a mai spus, și privirea i s-a întors către Meleagru.

– Atunci de ce să riști mânia lui Artemis? am întrebat. Când ai putea avea parte și de forța ei?

– Și ești o adeptă devotată a zeiței? a întrebat, iar eu am încuviințat din cap.

– Este alegerea mea, a zis Iason. Eu hotărâsc cine ni se alătură, nimeni altcineva.

M-am întrebat, dacă era într-adevăr așa, de ce simțea nevoia s-o spună cu voce tare.

– N-am s-o insult pe zeiță. N-am să-i insult campioana aleasă, a spus Iason, iar Meleagru mi-a aruncat o privire, zâmbind. Dacă ni te alături, nimeni de aici nu te poate apăra, a continuat Iason.

– N-am nevoie să fiu apărată. Pot să mă apăr singură. Am ucis doi centauri care au încercat să mă atace. Nu mă tem de nici un bărbat de aici.

I-am privit sfidătoare pe argonauți, ca să văd cum îmi primesc cuvintele. Nici unul nu părea impresionat.

Iason a răsuflat prelung. Vedeam că nu e convins, dar s-a uitat din nou la Heracle și am văzut că în el se dădea o luptă, între hotărârea încăpățânată și îndoielile sale.

– Atunci, pentru gloria lui Artemis, poți să ni te alături.

– Noi nu plecăm pe mare cu ea. Unul dintre ceilalți vorbise acum, un bărbat cu trăsăturile împovărate și sumbre. Dacă vrei o femeie, o să fie o mulțime pe drum. N-o să luăm una cu noi ca să ne facem de râs.

Am simțit un nou val de căldură, o furnicătură în mușchi, în timp ce pumnii mi s-au strâns pe lângă corp.

– Am venit aici să lupt, la fel ca voi toți.

Mi-am păstrat vocea joasă și calmă, chiar și în vreme ce înăuntrul

meu se întetea infernul. Nu puteam să-mi las instinctele să preia controlul aici.

– Ori e ȋcinită, ori e mincinoasă, a rânjit bărbatul. Nici măcar nu mi s-a adresat, discutând doar cu Iason, de parcă eu nici n-aş fi vorbit. Doar ştii ce sunt centaurii. Chiar ai de gând să crezi că se poate măsura cu vreunul?

– Eu sunt conducătorul, Peleu!

Cuvintele lui Iason erau pline de forţă, dar vedeam că e tulburat. Se pusese singur la zid acum; ori bătea în retragere după ceea ce declarase în faţa tuturor, ori nu-i lua în seamă deloc. Era nerăbdător să-şi afirme autoritatea, dar nu voise să mă primească de la bun început, iar acum se vedea nevoit să apere o alegere pe care o regreta deja.

– Rămâi aici dacă te temi să pleci pe mare cu ea; pierde-ţi şansa să vii în cea mai măreaţă expediţie care a existat vreodată. Urmează-mă şi fă-ţi un nume sau arată-le tuturor că eşti prea laş ca să vii cu noi.

Lui Peleu parcă nu-i venea să creadă, dar când a deschis gura să se mai certe puţin, Heracle l-a bătut pe umăr.

– Dacă minte cu privire la ce poate să facă, n-o să reziste prea mult aici, a zis el. A scos un râset mugit, iar eu am tresărit. Fusesem gata să lupt, eram deja încordată. O femeie argonaut! a râs din nou. Ce părere ar avea nevastă-ta, Meleagru? O roabă e una, dar asta...

Voioşia lascivă din glasul lui mi-a întors stomacul pe dos.

Lui Iason i-a tresărit un muşchi de pe faţă.

– Nimeni nu se atinge de ea, a zis el. Şi nimeni n-o ajută. Dacă nu poate să ţină pasul, nu e problema noastră.

Meleagru a dat jos căprioara pe care o purta pe umeri.

– Contribuţia Atalantei la ospăţ, a spus. O duc pe foc.

Bărbaţii au început să se răsfire, iar Heracle şi Hilar au plecat împreună. Tremuram de furie. Singurul lucru care mă făcea să mă abţin era că reuşisem cumva să câştig. Eram argonaută, porneam pe calea pe care mi-o pregătise Artemis, împotriva voinţei fiecăruia dintre ei, mai puţin a lui Meleagru. Aşa plăcut cum ar fi fost să-mi descarc furia, aşa întunecată cum mi-era mintea de imagini cu mine ciomăgindu-i pe Heracle şi Peleu până ar fi renunţat la aroganţa lor, urma să am şansa să arăt ce pot face după ce porneam pe mare. Dacă aş fi sărit acum la bătaie, aş fi pus în pericol totul, şi în plus, nu eram atât de oarbă de furie încât să nu văd cât de redutabil era trupul masiv al lui Heracle. „O să aştept“, mi-am spus. „O să vadă el curând cât de tare greşeşte.“

Nu s-a apropiat nimeni de mine. Firește, nu primeam nici urări de bun-venit. Am rămas alături de Iason, cu o expresie ursuză și preocupată pe față. M-am uitat la corabia spectaculoasă, ținută în loc de funii groase, și la marea întinsă în spatele ei. Ultimele vorbe ale lui Heracle îmi puneau la grea încercare stăpânirea de sine. Aveam impresia că îi atribuia lui Meleagru un alt motiv pentru care m-ar fi adus aici. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să vin încoace singură, dacă n-ar fi fost mai bine să refuz propunerea lui Meleagru de a mă însoți.

– S-au întors veghetorii! s-a înălțat un strigăt, și Iason s-a întors.

Mai mulți vâcari veneau pe plajă spre noi, mânând doi boi în fața lor.

– Să ridicăm altarul! a strigat Iason, grăbindu-se să plece de lângă mine.

Argonauții au intrat iute în acțiune, mai mulți au prins a căra prundiș de pe plajă ca să ridice altarul, alții adunau lemn pentru un foc mai mare decât toate cele care ardeau în jurul nostru. Le-am urmărit mișcările line și coordonate în timp ce munceau. În cele din urmă, Iason i-a chemat pe toți în față. Eu am rămas în spate, privindu-i.

Iason stătea profilat în fața asfințitului, cu silueta corabiei mărețe în urma lui. Cu toate că înainte nu mi se păruse impresionant, nu puteam să nu mă las atrasă de forța momentului când și-a început rugăciunile adresate lui Apollo, implorând zeul să-i ofere un vânt prielnic și o călătorie lipsită de peripeții, în timp ce presăra orz la altar. Boii stăteau alături, cufundați în tăcere, dacă n-ar fi fost pufăitul blând al nărilor lor. Când rugăciunea lui Iason s-a încheiat, Heracle a făcut un pas în față, alături de bărbatul pe care-l văzusem mai devreme și care avea securea cu două tăișuri. Cu o singură mișcare iute, Heracle a lovit primul bou cu ciomagul, iar animalul puternic s-a clătinat și s-a prăbușit la pământ. Celălalt bărbat l-a răpus pe al doilea bou cu securea, iar apoi ceilalți au dat fuga să taie gâtul animalelor, să le scoată oasele de la pulpă și să le înfășoare în grăsime ca să le ardă pe altar, astfel încât fumul și savoarea să ajungă până pe Muntele Olimp.

Un fior amețitor de sărbătoare s-a pogorât peste noi după încheierea sacrificiului, și boii au fost împărțiți ca să fie fripiți alături de alte cărnuri. Era mâncare din belșug, grăsimea sfârâia în flăcări și aroma intensă se înălța spre cerurile la asfințit. Deși pe fiecare chip era un zâmbet larg, eu nu mă puteam relaxa. Eram pregătită să fiu întâmpinată cu și mai multă ostilitate de către Heracle, dar el nu mă

privea deloc. Cei mai mulți argonauți îi urmau exemplul. Peleu se uita urât la mine peste nisip, cu chipul livid în umbră. M-am uitat și eu fix la el, ridicând bărbia sfidător, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată face un pas în față ori să spună vreun cuvânt, Orfeu și-a scos din nou lira și a prins a cânta, de data asta o melodie veselă. Era în picioare, cu capul dat pe spate când a început să cante, iar glasul lui era la fel de captivant precum lira. Mânia dintre noi s-a dizolvat în vraja țesută de muzica lui.

Acasă, o auzisem chiar pe Artemis cântând pe malul râului, din gură și la instrumente. Dar niciodată nu mai auzisem așa ceva.

– Poftim.

Meleagru a venit din nou lângă mine și mi-a întins o țepușă cu carne.

Mi se părea ușor să fiu în preajma lui. Carnea aburindă mirosea prea bine ca să-i rezist, cu toate că-mi ardea gura. Un alt argonaut mi-a oferit vin, fără să-mi întâlnească privirea când mi-a întins ulciorul. Am băut cu poftă. Era dulce și amețitor și delicios, mai tare decât cel pe care-l amestecau nimfele acasă. Seara asta era atât de diferită de cele din pădure, cu aerul îmbibat de fum și voci grave și râsete de bărbați, cântecul nepământean al lui Orfeu, mirosul înțepător de sare și plescăitul valurilor pe prundiș.

Femeile despre care vorbise Iason au început să sosească, cu un licăr în ochii vopsiți, cu brațele golașe în lumina flăcărilor, cu rochiile lunecându-le pe sâni. Am întors privirea. Auzisem de la Artemis despre ce fel de viață duc femeile în orașe, cele care o chemau în ajutor. Am simțit brusc un dor de pădure și de sporovăiala lejeră a nimfelor.

– O să-ți fie dor de casă? l-am întrebat pe Meleagru. Cât o să fim pe mare, crezi că o să te cuprindă nostalgia?

– S-ar putea să-mi fie dor de confort, a zis el sec. Când o să fim biciuiți de furtuni sau o să dormim pe pământul tare. Dar ție?

M-am gândit puțin.

– Nu am după ce fast să tânjesc.

Mi-am evocat în minte peștera, mormanul de piei de animale, suprafața ca oglinda a iazului din fața ei, orăcăitul broaștelor și trilurile păsărilor.

– Dar după familie? a întrebat.

– Tatăl meu m-a lăsat să mor pe un deal când m-am născut.

Nu voiam să vorbesc despre nimfe sau despre Artemis. Nici despre urși, cu siguranță. Nu știam cum să încep să explic toate astea.

Începeam să văd ce prăpastie zăcea între mine și ceilalți. Prinți, eroi, semizei. N-aveau cum să știe nimic despre cum reușește o fată să supraviețuiască în pădure.

– Dar ai trăit, a zis el. Și când ai crescut, te-ai făcut spaima centaurilor.

Am râs. Mi-am golit cupa și i-am lăsat să mi-o umple din nou, iar amețeala plăcută a vinului îmi încetoșa capul și-mi spăla incertitudinile. Cu toții ne eram străini unii altora, cei mai mulți veniți din locuri îndepărtate, strânși laolaltă pentru același scop. Nu încăpea îndoială că nu aveau încredere în mine; nici eu nu mă încredeam în ei. Nu încă. Dar aveau să vadă destul de curând. La lumina focului, era ușor să-mi alung îndoielile.

Când s-a terminat ospățul și din focuri n-a mai rămas decât jarul pâlpâind, bărbații s-au desprins de centru, unii și-au găsit locuri unde să se odihnească, întinzând pe jos mantii groase sau piei de animale ca să le țină de cald, iar alții au dispărut cu femeile. Eu m-am strecurat în întuneric, astfel încât să nu vadă nimeni unde mă duc. Aveam grijă să țin garda sus.

Am mers până în punctul unde copacii mărgineau capătul plajei. În bezna totală a acoperământului lor, am găsit pe pipăite rădăcinile întinse ale unui stejar măreț. Mi-am făcut un culcuș unde să mă odihnesc, cu mișcări iuți și exersate, și am rămas cu mâna strânsă pe arc în timp ce mi-am îngăduit să mă cufund în somn.

Urma să ridicăm pânzele în zori.

Când m-am întors în dimineața următoare, cei mai mulți dintre membrii echipajului abia se foiau prin somn. Aveam o bună dispoziție în piept, un fior de entuziasm care mi se răspândea prin tot corpul. Razele soarelui ce răsărea sclipeau pe valuri, iar crestele lor înspumate se izbeau ușor de corpul din lemn al corabiei *Argo*. M-a cuprins o dorință bruscă de a urca la bord, de a afla unde avea să ne ducă.

Pe când ceilalți mateloți se urneau care de pe unde dormise, am aruncat o privire spre oraș, ca să-mi fixez în minte imaginea acelor meleaguri, înainte să le părăsesc. Spre surprinderea mea, am văzut o adunare de localnici, o mică mulțime care ne făcea cu mâna din vârful plajei. Susținători, am bănuir, sosiți să ne petreacă. După rochiile lungi ce fluturau în vânt, am văzut că erau mai multe femei, soții, poate, ale argonauților, venite să-și ia rămas-bun de la bărbații lor, sau mame îngrijorate care jeleau plecarea fiilor lor, cine știe pentru câtă vreme, ca să înfrunte cine știe ce pericole.

Și ceilalți argonauți au observat mulțimea și au strigat mulțumiri și urări de rămas-bun, făcând cu mâna pâcului de femei. L-am zărit pe Meleagru, cu zâmbetul lui larg și lipsit de griji, când a ridicat mâna spre ele. M-am întrebat o clipă cum fusese despărțirea de soția lui, dacă ea s-a trezit în dimineața asta, în patul ei îndepărtat din Calydon, ca să-i ureze toate cele bune, dacă a plâns și s-a rugat să se întoarcă iute. M-am întrebat dacă și nimfele pădurii îmi simțeau lipsa ori dacă ritmul vieții mergea mai departe nestingherit și în lipsa mea.

Instrucțiuni strigate răsunau pe plajă. Tiphys, cârmaciul, ne-a îndrumat spre corabie, înaintând prin apă, fixând o scândură lată pe care să urcăm la bord. L-am urmat, cu inima plină de un sentiment de importanță, când am pășit pe punte întâia oară, cu apa albastră dedesubt, cu mișcarea legănată și senzația de nesiguranță că nu mai aveam pământ solid sub tălpi. De parcă aș fi fost un mânz fără astâmpăr, dintr-odată incapabilă să mai am încredere în propriul echilibru. Am strâns din dinți și mi-am silit picioarele să se miște. N-aveam de gând să las pe nimeni să vadă asta.

Argo arătase atât de impunătoare de pe plajă, dar acum, că eram la bord, mi se părea că mă îngrădește. Corpul principal al corabiei era mărginit de bănci late, cu vâsle lungi din lemn, legate de o parte și de

alta. La fiecare capăt era câte o punte mică înălțată, iar în mijloc, catargul înalt. Echipajul își ocupa locurile pe bănci și m-am grăbit și eu să mă așez. Mi s-a întors stomacul pe dos când m-am uitat peste balustradă, spre apele adânci. În grabă, am privit în urma mea, unde Iason își ocupa locul în față – la proră, cum îl auzisem pe Meleagru că îi spune. În fața mea, când ultimii argonauți și-au ocupat locurile pe băncile rămase, Tiphys s-a așezat la vâslele de direcție de la pupă.

Frânghiile au fost trase înăuntru, corabia eliberată din cheu, și am urmărit cum s-au turnat libații în mare și s-au înălțat rugăciuni către ceruri, când *Argo* s-a pus în mișcare. M-am simțit de parcă eram ținută pe bancă, strângând vâsla în mâini, pe când corabia tăia o linie printre valuri. Pe plajă, mulțimea fugise jos, pe țărm, și am zărit o femeie care ridica în brațe un prunc, cu fața udă de lacrimi și înflăcărată de mândrie, după care am prins un ritm bun, ca o bătaie grea de tobe ce ținea măsura, în timp ce trăgeam de vâsle. Meleagru s-a întors o clipă de pe banca din fața mea, zâmbind a încurajare când corabia a început să se întoarcă lin spre orizont, condusă de Tiphys, pusă în mișcare de forța noastră, a tuturor. În centrul corabiei, Orfeu a început să cânte la liră, iar frumusețea melodiei sale era stranie și eterică. Am scos o exclamație ce era pe jumătate râs, pe jumătate suspin, pierdută în vânt, și am tras mai tare de vâslă. Uscatul se îndepărta, iar noi vâsleam mai departe.

Era o muncă grea și repetitivă. Eram obișnuită cu efortul, dar nu să stau locului. Acțiunea nefamiliară îmi făcea umerii să mă doară, și m-am bucurat când s-au desfășurat pânzele, iar vântul ne-a purtat înainte. Acum puteam să privesc în jur; acum puteam să văd spinările cenușii ale delfinilor ce săreau printre valurile din jurul nostru. Pe bănci se râdea și se sporovăia, era un sentiment de entuziasm și hotărâre. Mișcarea constantă a corabiei îmi provoca greață, dar eram la fel de copleșită de sentimentul aventurii ca toți ceilalți. Poate chiar mai mult. Pentru mine, era prima aventură pe mare, prima mea expediție eroică. Pentru cineva ca Heracle, așezat pe banca din mijloc, pentru ca greutatea lui uriașă să nu încline vasul, probabil că o astfel de călătorie nu aducea nimic nou.

Am fost atentă la tot ce se întâmpla în primele zile. Priveam în liniște și învățam repede. În fiecare seară, găseam uscat și ne ridicam tabăra pe țărm. M-am obișnuit cu felul în care Tiphys cârmea corabia cea mare direct pe plajă, cum scrâșnea și pârlăia chila când luneca din apa mică pe pământul solid. Apoi prindeam corabia cu frânghii și găseam de-ale gurii, poate capre sau oi sălbatice pe care le frigeam, și

mai mâncam din butoaiele pe care le aveam la bord, cu grâne și măsline, nuci și struguri, ori pești prinși din mare, cu pielea care se făcea crocantă și se rumenea, și carnea albă, fermă, întărindu-se deasupra flăcărilor. La răsărit, împingeam din nou corabia în mare pe butuci, Heracle își lipea umărul de proră, și părea că întrece în forță peste zece bărbați laolaltă. Am dormit bine în nopțile acelea, sub stele, cu corpul plăcut ostenit după truda fiecărei zile.

Am început să fiu în stare să-i disting pe colegii mei de echipaj. Era Peleu, firește. Pruncul ridicat în brațe când am pornit pe mare era fiul lui. Pruncul acela, Ahile, era subiectul unor profeții divine, un erou menit să ajungă mai mareț ca tatăl lui. Îl auzisem pe Peleu cum vorbește cu mândrie despre copil și cu dispreț despre mama care i-a părăsit pe amândoi. Nu știam cine era femeia care ridicase copilul, doar că atunci când Peleu pomenea de nevasta lui fugară, chipul i se întuneca și scuipa batjocoritor pe jos. Am ținut aproape acea informație, conștientă că erau mulți la bord care nu-l iertaseră pe Iason fiindcă îmi acordase trecere. Am reținut-o, așa cum catalogasem întotdeauna în pădure care plante erau otrăvitoare, care fructe trebuiau evitate, unde se aflau culcușurile leilor de munte și care erau ascunzătorile preferate ale șerpilor.

Eram hotărâtă să strâng cât mai multe cunoștințe despre ceilalți argonauți, iar Meleagru părea bucuros să-mi răspundă la întrebări. Navigam de numai două zile, dar tot timpul ni-l petreceam unul în tovărășia celuilalt, și am văzut cum la bord se formau iute prietenii, o intimitate născută din intensitatea aventurii. Eram atât de obișnuită să petrec mult timp de una singură, încât mi se părea straniu și preferam să stau departe de grupurile mai mari, să ocolesc haosul gălăgios care se stârnea când vorbeau atâția bărbați în același timp, fiecare dornic să povestească ce izbânzi avusese înainte de călătoria asta.

Cei doi frați pe care îi văzusem cum se bat plutind în aer, cu aripi fluturându-le la glezne, erau Zetes și Calais, fiii Vântului de Miazănoapte. Frații spartani, Castor și Polux, erau într-o asemenea armonie unul cu altul, încât păreau două jumătăți ale aceluiași întreg binevoitor, mereu nerăbdători și gata de muncă. Prințul Acast, mi-a spus Meleagru în șoaptă, era fiul lui Pelias și vărul lui Iason. El ne însoțea la ordinul tatălui său, ca să fie martor la clipa în care Iason avea să îndeplinească sarcina trasată de Pelias... sau nu. Mai era Anceu, cel care mânuia securea, și Eufem cel iute de picior, vestit pentru viteaza sa în alergare, din câte spunea Meleagru.

– Poate că el ar fi în stare să țină pasul cu tine.

Avea un ton degajat, dar simțeam cum îmi studiază chipul când a spus-o și am avut grijă să nu trădez nici o reacție. În sinea mea, am jurat să profit de prima ocazie ivită pentru a dovedi cum stăteau lucrurile de fapt.

Desigur, mai era Heracle, a cărui personalitate o depășea pe a tuturor celorlalți și care părea mult mai prezent decât conducătorul nostru, Iason. Mereu alături de Heracle, era Hilas cel neverosimil de chipeș, tânărul despre care bănuisem la prima vedere că era fiu de zeu.

– Tatăl lui a fost rege, nu zeu, mi-a spus Meleagru când am întrebat în a doua seară, în timp ce ridicam tabăra. A fost ucis în luptă de Heracle. De atunci, Hilas e însoțitorul lui Heracle.

– Heracle l-a ucis pe tatăl lui? am zis eu, cu ochii cât cepele.

Nu avea nici un sens. Devotamentul dintre Heracle și Hilas era limpede. Cei doi nu erau niciodată departe unul de altul, și singura dată când am auzit vocea tunătoare a lui Heracle cum se înmoaie și capătă un ton catifelat a fost când cei doi erau adânciți în discuție, de parcă ar fi fost singurii oameni de pe pământ.

– Într-adevăr. Și apoi l-a luat pe Hilas cu el. În loc să-și plănuiască răzbunarea, se pare că Hilas s-a îndrăgostit de el.

– S-a îndrăgostit de el? De ucigașul tatălui său?

– Poate că tatăl lui era un om crud.

Meleagru s-a scuturat de un maldăr de blănuri groase și le-a întins pe prundiș, după care mi-a făcut semn să mă așez. Ceilalți făceau focul puțin mai departe, iar eu m-am bucurat că s-a așezat lângă mine, în loc să li se alăture.

– Poate că Hilas s-a bucurat să scape. Nu știu.

Eu m-am încruntat. Aveam impresia că încep să-i înțeleg pe ceilalți, puțin câte puțin, dar Heracle nu făcea decât să-mi stârneasă și mai multe întrebări în minte.

– De ce crezi că Heracle n-a vrut să conducă expediția? am întrebat. Pare conducătorul neîndoielnic al grupului. Chiar crezi că nu și-a dorit responsabilitatea asta?

– Are alte sarcini, a zis Meleagru. Are niște munci de făcut pentru vărul lui, regele din Tirint. Cred că poate n-a fost în stare să refuze șansa să pornească pe mare alături de argonauți, dar energia și-o păstrează pentru ele.

– Despre ce munci e vorba?

O umbră a trecut peste chipul lui Meleagru. Apa mării bolborosea înspumată în jurul pietricelelor de pe țărmul lipsit de nisip. Uneori,

mă fura privescusea; nețărâmurirea orizontului era deopotrivă tulburătoare și ispititoare.

– Are de îndeplinit muncile drept pedeapsă pentru câte o fărădelege pe care a săvârșit-o. Meleagru a oftat, iar buna lui dispoziție s-a stins puțin. Într-o criză de nebunie, de furie, habar n-am ce, și-a ucis nevasta și copiii. Sarcinile pe care i le stabilește regele Euristeu sunt pedeapsa lui, ca să-și ispășească vina.

Am făcut ochii mari. *Argo* răsuna zi de zi de râsul tunător al lui Heracle, de convivialitatea lui zgomotoasă față de toți ceilalți în afară de mine. Știam că e puternic, că are o forță formidabilă, dar nu-mi închipuisem că și-ar folosi-o împotriva unor victime atât de neajutorate.

– E detestat de Hera...

– Hera, care a binecuvântat călătoria asta? l-am întrerupt. Hera, care îl iubește pe Iason?

Meleagru a ridicat din umeri.

– Păi, așa umblă vorba. E un fiu al lui Zeus. El spune că Hera i-a trimis nebunia, că nu știa ce face.

Era cel mai mare erou dintre noi, cu siguranță cel mai vestit din toată Grecia. Nu aveam nici o îndoială că prețul acelei glorii era sângele. Nici unul dintre noi nu-și permitea scrupule în privința uciderii dușmanului. Meleagru poate că avea dreptate când bănuia că tatăl lui Hilar fusese un tiran. Însă moartea unei femei nevinovate și a copiilor ei, a copiilor lui, chiar și cu scuza mâniei Herei, era mai greu de înțeles.

– Cu muncile astea însă, doar o să ajungă și mai vestit, am zis eu, gândind că fiecare dintre ele avea să-i sape numele și mai adânc în istorie. Cum se numea soția lui? am întrebat. Își amintește cineva de ea?

Meleagru mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Nu știu.

Eu n-am mai spus nimic. Aveam o expediție înaintea noastră, iar Heracle era un avantaj: voinic, capabil fără să depună mari eforturi și mereu jovial. Întreținea buna dispoziție a celorlalți bărbați, în timp ce Iason era mai rezervat. Știam că Iason își făcea încă griji în privința hotărârii de a mă include și pe mine în echipajul său; de fapt, părea îngrijorat din orice motiv. Era mereu distras, privind în gol spre mare, nesigur la fiecare pas.

Nu aveam nici o îndoială că unii încă îi purtau pică pentru decizia luată. „Lasă-i să se umfle în pene și să pretindă că nici nu sunt aici“,

m-am gândit. Nu voiam să fiu printre ei când păraseam corabia, să beau pe țarm, să cânt zgomotos și fals. Erau eroi, îmi tot aminteam asta, porniți în aceeași expediție ca și mine, dar dacă nu mi-aș fi amintit lucrul acesta, m-aș fi gândit că nu sunt cu nimic diferiți de vânătorii de care eu și nimfele ne apăram teritoriul.

În a cincea seară de navigat, am intrat pe țărmul stâncos și aspru al unei insule despre care Tiphys ne-a spus că se numește Lemnos. Se lăsa înserarea, și noi am coborât pe mal, vrând să ridicăm tabăra înainte de căderea nopții. În serile precedente, găsiserăm plaje pustii, fără picior de om. Însă când am coborât de pe *Argo*, un licăr de lumină a străfulgerat în depărtare, apoi altul și altul. Lumina joasă și piezișă a soarelui se reflecta în metal: o armată de războinici îmbrăcați în bronz venea șuvoi spre noi.

Mi-am tras arcul în față, am înfipt în pământ piciorul din spate și mi-am pregătit prima săgeată, îndreptând-o spre atac. Lângă mine, am remarcat schimbarea lui Heracle, care a tăcut dintr-odată, s-a ridicat cât era de înalt, cu buza răsfrântă într-un rânjel ce-l făcea să pară mai fioros decât leul a cărui blană o purta în jurul gâtului. A fost prima dată când l-am văzut așa, prima dată când am început să înțeleg numeroasele legende despre acest bărbat.

Cu toții eram pe poziții, pregătiți cu arcuri, sulite, securi, ciomege și săbii. Se apropia o bătălie, așa cum anticipasem de zile întregi. Asta era șansa mea. I-am privit cum vin, îndemnându-i să se apropie, gata să-mi las săgețile să zboare.

Iason a ridicat brațul. Am simțit o clipă de iritare, dar am văzut că atacul se opri și că luptătorii stăteau în formație, la o oarecare distanță de noi. Stăteau ei și stăteam și noi, cu toții precauți. Din șirul lor s-a desprins o siluetă, care a venit în față, iar coiful său de bronz prindea razele muribunde ale soarelui. Iason a făcut un pas înainte, apoi s-a răzgândit și i-a făcut semn lui Aethalides, crainicul nostru, să iasă la înaintare și să întâlnească dușmanul. Cei doi s-au întâlnit la mijlocul rândurilor noastre adverse.

Am așteptat, ținându-mi răsuflarea, în timp ce țineam arcul încordat, însă ostilitățile nu au izbucnit. În schimb, celălalt războinic a ridicat mâna să-și scoată coiful strălucitor și, spre uimirea mea, de sub el s-a revărsat o cascadă de păr lung. Unul câte unul, ceilalți războinici din spatele ei au făcut la fel. Erau numai femei.

M-am străduit să aud ce-și spun Aethalides și femeia aceea, dar n-am reușit să le disting cuvintele. În formația noastră, i-am văzut pe bărbați cum se relaxează. M-am mirat că surpriza nu i-a făcut și mai

neliniștiți. La urma urmei, ce fel de loc era apărat de o armată de femei? Un loc precum pădurea de unde venisem eu, dar poate condus de Atena în locul lui Artemis? Asta ar fi explicat înfățișarea militară a femeilor, dar nu ar fi fost cu nimic un semn mai bun pentru argonauți decât fusese pentru oricare dintre nefericiții care pătrunseseră în Arcadia.

După o vreme, Aethalides s-a tras înapoi și i-a făcut semn lui Iason să se apropie. Femeile în armură s-au întors cu spatele și s-au retras în interiorul insulei. Eram dezamăgită să le văd că pleacă și dornică să fi auzit conversația care avusese loc. Iason a încuviințat din cap cu un gest tăios către Aethalides, apoi ne-a făcut semn tuturor să ne apropiem.

– Femeia care a vorbit este regina acestei insule, a anunțat Iason. Lemnos e apărată de femei, de când toată populația masculină le-a părăsit. Bărbații și-au adus sclave din Tracia și le-au preferat atât de mult nevestelor pe care le aveau acasă, încât au părăsit Lemnos și s-au dus să trăiască în schimb printre femeile trace. Femeile pe care tocmai le-ați văzut se temeau ca foștii lor soți să nu se fi întors, cu gând să-și revendice insula pentru ei și noile lor neveste și să le alunge pe cele pe care le-au părăsit deja. Din acest motiv au dat buzna pe plajă, gata să lupte dacă ar fi fost nevoie. Însă de vreme ce Aethalides le-a explicat că suntem aici doar ca să găsim hrană și adăpost, regina Hypsipyle ne-a primit cu drag pe țărmurile lor. Ne invită să ne desfătăm în seara aceasta cu ospitalitatea lor.

M-am uitat fix la el. În timp ce mulți dintre bărbați chiuiau de plăcere la auzul unei vești atât de binevenite, anticipând cu înflăcărare luxul unui banchet, eu eram sceptică în privința propunerii.

Lângă mine, Meleagru se foia de pe un picior pe altul. Eram bucuroasă că nu se alătura zarvei celor care voiau să le urmeze pe femei în cetate.

– Ce părere ai? l-am întrebat în șoaptă.

– Pare... ciudat, a zis el, scuturând din cap.

Am observat că Heracle ne asculta.

– Crezi că e înțelept să mergem? i-a strigat lui Iason, care a ripostat imediat.

– Mă îndoiesc că o cetate plină de femei are cu ce să ne amenințe, a spus el. Ne-au oferit ospitalitatea lor; n-o să îndrăznească să încalce tradiția sacră și să ne atace. Sunt convins că nu vor să ne facă nici un rău, și chiar dacă ar vrea, suntem mai puternici decât ele. Dar poți să

stai și să păzești corabia dacă îți faci griji.

Am fost luată prin surprindere de asprimea tonului său. Înainte să plecăm, în Pagasae, asistasem la conflictul dintre Heracle și Iason. Dar cu toate că Iason spumega de mânie, ranchiunos pe respectul pe care Heracle îl impunea cu atâta ușurință, nu-l auzisem să-i zică nimic care să se apropie de o provocare fățișă, așa cum era asta, și nu știam cum o să răspundă Heracle. Eram destul de convinsă că nu era un bărbat obișnuit să-și controleze temperamentul. Însă el n-a făcut decât să râdă scurt, ca un lătrat, un răspuns care l-a făcut pe Iason să se enerveze și mai rău.

– Eu am să rămân aici, a spus el. Vouă vă spun noroc bun.

Iason s-a întors pe călcâie și a plecat. Deși unii dintre mateloți s-au uitat de la el la noi și înapoi, vizibil sfâșiați între încrederea firească pe care o aveau în Heracle și dorința de a căpăta vin, mâncare bună și compania femeilor, cea din urmă a învins pentru toată lumea, în afară de mine, de Heracle, Hilas și Meleagru.

Toți patru am schimbat priviri. A lui Heracle era rece și, nu după mult timp, a întors capul, de parcă nu-l interesa nimic.

– Chiar crezi că e un șiretlic? am întrebat.

Heracle a ridicat din umeri și a scuipat pe jos.

– Poate că e, poate că nu. Oricum, ne distrage atenția. Ar trebui să ridicăm pânzele în zori, nu să zăbovim aici. A scos un oftat prelung și huruitor. Vino, Hilas, hai să găsim niște lemn de foc.

A pornit spre un crâng, cu Hilas alături.

– Tu de ce nu te-ai dus cu restul echipajului? l-am întrebat pe Meleagru.

– S-ar putea să fie ceva suspect, a răspuns el. E mai bine să stăm aici, să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

– Poate o să se întoarcă iute, am zis eu. Iason o să vrea să mergem mai departe. E expediția lui, el trebuie să găsească Lâna. Cu siguranță nu-și dorește să piardă vremea.

– Așa sper. Hai, vino să vedem ce găsim de mâncare în pădurea asta.

L-am urmat printre copaci. Măcar aveam să-mi folosesc arcul la ceva.

S-a lăsat noaptea și, deși era straniu să stăm cu Heracle și Hilas, am reușit toți patru să mâncăm în bună tovărășie în jurul focului. Heracle își spunea poveștile ca de obicei, golind cupe de vin mult mai iute decât oricare dintre noi. Am lăsat ca anecdotele lui să treacă peste capul meu fără să mă tulbure și mi-am concentrat atenția altundeva. Luna lucea peste creasta dealului, iar razele ei aruncau o lumină slabă

peste cărarea unde dispăruseră femeile și echipajul nostru mai devreme.

– La ce te gândești?

Am întors iute capul. Privirea lui Meleagru era ațintită asupra mea.

– Te întrebi dacă ar trebui să te duci după ei? Să vezi ce se întâmplă?

Văzuse exact ce era în mintea mea.

– Tu nu vrei să știi? am întrebat.

Se sprijinea pe coate. Ulciorul de vin de lângă el era aproape gol, și o picătură trasa o cărăuie stacojie, strălucitoare, pe latura sa. De cealaltă parte a focului, Heracle stătea cu un braț odihnit pe genunchii trași la piept și cu celălalt înconjurând lejer umerii lui Hilar. Atmosfera era somnoroasă și tulbure. Eu însă nu mă simțeam așa. Degetele mele băteau darabana pe pământ, iar tălpile mă mâncau să alerg.

Meleagru a căscat.

– Sunt convins că o să ne spună totul de dimineață.

Părea spăsit, dar nu suficient cât să vrea să mă însoțească.

– N-o să-ți găsești astâmpărul până nu-i vezi, a spus Hilar, privindu-mă șiret printre flăcări.

Ce-i drept, așa era.

– Mă duc.

– Stai, vin și eu cu tine.

Meleagru a dat să se ridice cu greu în picioare, însă eu am clătinat din cap.

– N-o să faci decât să mă încetinești. Mă întorc cât ai zice pește.

Am zâmbit ca să înmoi înțepătura pe care ar fi putut-o sugera refuzul meu, dar el nu părea jignit. Asta l-a amuzat pe Heracle.

– Deci întreaga armată de pe Lemnos nu se poate măsura cu tine, Atalanta.

I-am întâlnit privirea fără să clipesc.

– N-am de gând să dobor o armată, am zis eu. Vreau doar să văd ce fac.

Cărarea șerpuia printre două vârfuri de munți, ale căror forme întunecate se înălțau în stânga și-n dreapta mea, pe când înaintam în pas vioi. Sunetele blânde ale nopții sușoteau în jurul meu: răsuflarea foșnitoare a vântului printre frunze, fuga repezită a unei creaturi micuțe și pasul greoi al unui animal mai mare, care pândea în liniște, ascuns printre umbre. Mă simțeam ca acasă.

Calea îmi era luminată de razele lunii, până când, la un moment dat, am cotit și, dintr-odată, în fața mea, am văzut luminile cetății. Torțele ardeau în jurul zidurilor exterioare și era o vâlvătaie mai mare acolo unde lumina de la o duzină de flăcări se îmbina într-un singur halou incandescent, în jurul a ceea ce trebuie că era palatul. Acolo trebuiau să fie, m-am gândit, mijind ochii în timp ce-l cercetam de departe, căutând o cale să pătrund înăuntru.

Când m-am apropiat însă, am văzut că porțile înalte din lemn ale cetății nu erau păzite. Pârâiau în adierea vântului, legănându-se ușor în balamale, cu zăvoarele ridicate. În pofida frontului de apărare pe care-l arătaseră femeile când am sosit, era limpede că acum nu le preocupa posibilitatea vreunui atac. Asta arăta că era o minciună ce ne spusese mai devreme, că se temeau de întoarcerea bărbaților din Lemnos, că erau gata să lupte ca să se apere.

M-am apropiat mai mult, ținându-mă departe de bălțile de lumină aruncate de torțele de pe pereți. Auzeam muzică revărsându-se prin porțile largi și arcuite ce dădeau în palat. Străzile erau goale; toată lumea trebuie că era acolo, înăuntru, toate femeile din Lemnos și toți bărbații de pe *Argo*.

Am trecut printr-o colonadă mare de la intrarea principală în edificiul regal. Nuanțele vii ale vopselei și lustrul marmurei păreau orbitoare pentru ochii mei, neobișnuiți cu artificiiile. Și undeva, adânc în inima palatului, tovarășii mei de expediție se ospătau. Mirosul de carne friptă se amesteca cu râsetele lor. Era limpede că nu se ducea nici o luptă aici. Am șovăit, tentată să mă întorc, știind acum că nu izbucniseră ostilități. Însă eram curioasă să văd mai mult, intrigată de grandoarea nefamiliară. Voiam să întind mâna, să-mi trec degetele peste nestematele incrustate printre plăcile de faianță, să inspir parfumul intens al petalelor zdrobite ce pluteau în boluri late și puțin

adânci, înmiresmând aerul.

– Atalanta?

Am tresărit. Cum de mi-am îngăduit să mă las atât de distrasă, încât să mă ia cineva prin surprindere? M-am întors brusc pe călcâie.

Era ea, femeia care vorbise cu crainicul nostru. Am recunoscut-o după coama de păr des, cu toate că acum era împodobit cu o coroană, în locul coifului de război. Purta o rochie lungă, de un albastru-închis, cusută cu fir de aur, ca niște stele ce sclipeau pe cerul nopții. Înainte, fusese ascunsă în spatele armurii; acum, era delicată și grațioasă. Era însă o anumită duritate în expresia ei; ceva impunător în ținuta ei.

– De unde știi cum mă numesc? am întrebat.

– Am auzit despre tine, de la ceilalți. N-a fost greu să te recunosc din descriere; ești singura femeie din rândurile lor.

– Și tu ești regina acestei cetăți?

Ea a încuviințat din cap.

– Hypsipyle. Ai venit să ni te alături?

– Nu.

– Atunci de ce?

I-am aruncat o privire rece și lungă. Am observat că ochii ei mă măsurau, îmi evaluau pe ascuns înălțimea, postura, arcul legat la spate.

– Credeai că am complotat împotriva bărbaților voștri? a întrebat. Că i-am ademenit aici, într-un fel de ambuscadă?

N-am zis nimic. Chipul ei a rămas neted și calm.

– Aici respectăm legile ospitalității, a zis ea. Și nu am avea nimic de câștigat dacă le-am face rău.

– Atunci ce vreți de la ei? am întrebat.

O rafală de note ciupite, din ceea ce nu putea fi decât lira lui Orfeu, s-a rostogolit prin aer, ca niște monede strălucitoare. Regina a oftat.

– Vrei să faci o plimbare cu mine, Atalanta? Prin cetate?

Eu am șovăit.

– Nu fi bănuitoare, a zis ea. Pot să-ți jur acum, în fața oricărui nemuritor de pe Muntele Olimp, că nu vom face rău nici unuia dintre argonauți.

– Am să vin.

Eram intrigată. Nu aveam încredere în ea, dar mă ațâța ideea de a afla mai multe. Presupun că regina asta războinică, cu sângele ei rece și siguranța de sine și forța afișată la sosirea noastră, îmi amintea de Artemis.

Afară, sunetele banchetului se risipeau. Pe când ne îndepărtam, tot

ce mai auzeam era trosnetul pașilor noștri pe cărările pietruite și cântecul greierilor, punctat, când și când, de câte un țipăt de bufniță.

– Știi că bărbații noștri nu ne-au părăsit, a zis ea. Am văzut-o pe chipul tău din clipa în care ai auzit ce i-am spus lui Iason.

– Unde să se ducă? Să-și lase cetatea în urmă, să plece într-un loc străin, pe tărâmul femeilor pe care le-au răpit să le fie sclave?

Acum, că rosteam toate astea cu voce tare, nu-mi venea să cred că Iason acceptase totul cu atâta ușurință.

– Nici unul dintre membrii echipajului vostru n-a căutat motive să nu aibă încredere în mine. Poate că își doreau să fie adevărat. O cetate plină de femei, întâmpinându-i pe țărmurile noastre.

– Atunci ce-ați făcut cu bărbații? Ce s-a întâmplat aici?

– Am întrebat despre tine, a zis ea. De unde vii, cum de ai ajuns să te alături unei astfel de călătorii. Mi-au spus că ai trăit într-o pădure, unde ți-ai închinat viața lui Artemis. Bănuiesc că nu știi mare lucru despre cum sunt bărbații.

– Veneau bărbați în pădure. Ca să vâneze. Ca să caute nimfele despre care auziseră povești.

– Atunci îți poți face o idee, a spus ea și a tras adânc aer în piept. Bărbații noștri erau oameni ai mărilor și plecau mereu în călătorii lungi. Eram obișnuite să ne descurcăm singure, să conducem insula Lemnos în lipsa lor, când era nevoie. Iar ei se întorceau mereu. Era o viață armonioasă. Însă lucrurile s-au schimbat dintr-odată. Aici s-a oprit din mers, apoi și-a continuat istorisirea. Poate că am neglijat s-o cinstim pe Afrodita, cine știe. Poate că pur și simplu stilul nostru de viață a ofensat-o. Însă zeița ne-a lovit cu o boală îngrozitoare.

– O ciumă? am întrebat eu.

– Nu. Ceva mult mai simplu, mult mai umilitor și mai mârșav. A înghițit în sec și am văzut că îi e greu să vorbească despre asta. Am așteptat să continue. La început, n-am știut ce a provocat-o. Întâi am crezut că se înălța din pământ; o duhoare umedă, ca de putregai, atât de scârboasă, încât putea să vină tocmai din peșterile lui Hades. Am zdrobit flori să facem ulei cu care să parfumăm aerul, apoi, pe măsură ce putoarea se întetea, înmuiam cârpe în lichidul parfumat și ni le lipeam de nas, ca să avem parte de un răgaz. Bărbații erau plecați, inspirând briza proaspătă și sărată ce suflă peste mare. Aici, noi ne-am pus mintea să învingem duhoarea asta îngrozitoare. Dar, pe măsură ce trecea timpul, am găsit că ne era tot mai greu să ne privim una pe alta în ochi. Am găsit că e imposibil să rostim cu voce tare adevărul pe care nu-l puteam tăgădui.

– Care anume?

– Mirosul care ne aducea pe fiecare dintre noi în pragul nebuniei nu venea din adâncurile stătute ale vreunui iaz infect sau de la vreun hoit de animal nedescoperit, ce putrezea în soarele fierbinte. Venea de la noi, femeile, atinse de mizeria asta.

– Și Afrodita v-a trimis boala? am întrebat. Drept pedeapsă?

– Așa se pare. S-a întors într-o parte, luându-și fața de la mine pe când se lupta să rostească următoarele cuvinte. Am fost opărite de rușine, ne rugam la Afrodita și ardeam ofrande la altarele ei, implorând-o să fim iertate pentru greșeala săvârșită fără știre. Dar când s-au întors bărbații, ei nu erau afectați deloc. Doar noi eram blestemate.

– Atunci, v-au părăsit din cauza asta?

Dar am bănuț că nu așa s-a întâmplat. Din felul în care și-a înfășurat brațele în jurul corpului, din tremurul ușor al glasului ei, am înțeles că urma o mărturisire mult mai rea.

– Unul câte unul, s-au retras de lângă noi. Cei mai devotați dintre soții noștri au făcut tot posibilul, întorcându-și fețele de la noi, găsind orice scuză să iasă din case, să cutreiere prin colțurile cele mai îndepărtate ale insulei. Însă nici unul nu a fost în stare să tolereze miasma înfiorătoare ce se pogorâse asupra noastră. Au urcat la bordul corăbiilor și au pornit din nou pe mare.

– Dar s-au întors?

– Am crezut că ne părăsesc. Singurul bărbat care a rămas a fost tatăl meu, regele. El n-a vrut să plece; a vrut să facă tot ce-i stătea în putere ca să ne ajute. Însă și el era la fel de nedumerit ca și noi. Și apoi – părea să-și adune toate forțele ca să poată continua –, apoi s-au întors, dar nu singuri.

– Sclavele?

Mi-am închipuit scena, înțelegerea dezgustătorului adevăr.

– Am avut încredere în ei. Erau soții, tații, frații, ba chiar și fiii noștri. Ne-au părăsit, neputând suporta să se afle în preajma noastră. Iar cât timp au fost plecați, au hotărât să aducă înapoi pe insulă alte femei în locul nostru.

Îmi fierbea sângele în vene doar când mă gândeam. Nu doar pentru femeile respinse care îi priveau de pe țărm, ci și pentru femeile capturate, smulse de lângă familiile lor, din casele lor, luate pentru capriciile egoiste ale unor bărbați.

– Ce le-ați făcut?

– Tu ce-ai fi făcut, Atalanta?

– Când au venit centaurii în pădurea mea, căutând să facă ravagii, i-am ucis pe amândoi cu săgețile mele.

Am văzut-o cum a zâmbit în lumina slabă.

– Ei bine, noi nu ne-am întors împotriva lor în clipa aceea. Am fost șocate de ceea ce făcuseră. Erau bărbați pe care credeam că-i cunoaștem. În loc să ne ajute să reintrăm în grațiile Afroditei sau să suportăm povara, suferind și ei alături de noi, ei s-au dus să găsească alte femei care să le satisfacă nevoile. Dacă au sperat la început să găsească niște consoarte care să-i ia de bunăvoie, asta nu știu, dar a devenit limpede că s-au îndreptat spre Tracia și au pornit un război, după care au răpit femeile, luându-le ca sclave. Acum stăteau neclintii în fața suspinelor și rugămintilor noastre, fără urmă de milă în inimi pentru vreuna dintre noi. Doar euforie pentru ceea ce cuceriseră. A tăcut multă vreme. Apoi parcă s-a scuturat din reveria îndepărtată care o cuprinsese. Ne-am adunat toate în seara în care s-au întors, am ieșit pe peninsula. Acolo vânturile erau viguroase și ne biciuiau din toate părțile. Aveau să ne învâluie cuvintele și să le ascundă de oricine ar fi încercat să ne asculte, dar și să poarte mare parte din miros.

– Nu se mai simte deloc, am zis eu, nevrând s-o întrerup, totuși incapabilă să-mi înăbuș curiozitatea. Ați găsit o cale de a o împăca pe Afrodita?

– Mai târziu, după aceea, furia i s-a domolit, a zis Hypsipyle. De îndată ce ne-a lovit boala, am început să-i construim mai multe altare, i-am adus mai multe jertfe și i-am cântat și mai multe laude. Dacă bărbații noștri ar fi putut să aștepte cu noi, să mai suporte o vreme, atunci poate că n-am fi fost nevoite să facem ce am făcut. Dar n-au putut. N-au așteptat să vadă dacă zeița se înduplecă. Nu ne-au dat nici o șansă.

„După aceea“, așa spusese. Afrodita și-a ridicat pedeapsa prea târziu, după cine știe ce le-au făcut bărbaților. Am rămas tăcută, așteptând să continue.

– Eu am fost cea care a propus, a zis regina, cu o voce gravă. Eu le-am întrebat pe femei cum am mai putea să ne întoarcem vreodată la viețile noastre, alături de bărbații aceia, știind de ce sunt în stare. Nu puteam să ne împărțim pâinea cu ei, să-i primim în paturile noastre, să le facem copii, nu când știam ce monștri sălășluiau dincolo de chipurile lor omenești.

Îndârjirea care mocnea în ea chiar și acum era impresionantă. Mi-o imaginam cu ușurință stând în mijlocul femeilor, stârnindu-le furia.

– Știam că se vor îmbăta, că în curând vor fi năuciți de festivitățile cu care se trataseră în cinstea victoriei. Credeau că am fost zdrobite și învinse, că am plecat cu coada între picioare. Știam că dacă e să lovim, trebuie să fie în clipa aceea, când ei ne credeau înfrânate. Ne-am împietrit inimile împotriva lor. Ne-am furișat în toiul nopții înapoi în casele lor, unde zăceau beți și sforăiau în paturi. Paturi pe care le pângăriseră. Vocea îi tremura de furia amintirii. Le-am adunat armele. Cuțite, săbii, pumnale, orice lame pe care le-am găsit. Oale grele din bucătărie. Când femeile trace au înțeles ce făceam, au fost dornice să ni se alăture.

Deci acesta era secretul.

– Chiar i-ați ucis pe toți?

Ea a făcut o pauză.

– Tatăl meu era nevinovat. El nu luase parte la treaba asta; nu ar fi fost cinstit să plătească și el prețul. Însă știam că nu poate să rămână; femeile nu ar fi acceptat niciodată una ca asta. O cruzime ne-a cuprins în noaptea aceea, o ferocitate înăbușită care se adunase înăuntrul nostru încă din clipa în care ne-am dat seama că suntem blestemate. Toată groaza care ne copleșise era acum ca un val zdrobitor, o furtună de mânie îndreptățită.

Artemis îmi povestise odată despre riturile lui Dionysos. Menadele lui, care se adunau sub clar de lună și dezlănțuiau tot ce ținuseră în ele. Sfășiau carne, își mânjeau fețele cu sânge. O patimă străveche, o frenezie împărtășită. Acum, povestea lui Hypsipyle îmi aducea aminte de ele.

– M-am îndepărtat pe furiș de celelalte femei. M-am strecurat singură în palat, luând-o în fugă pe coridoarele întunecate, ca să-l găsesc pe tatăl meu. Stătea în capul oaselor printre perne, nedumerit de ceea ce auzise. Confuzia lui s-a prefăcut iute în frică atunci când m-a văzut, cu părul despletit și rochia mânjită de sânge. Știam că trebuie să-l ascund; am încercat să-l conving să intre într-un cufăr din lemn de stejar. Dar era posibil ca femeile să devasteze palatul și nu puteam suporta gândul că îl vor descoperi cum se ascunde ca un laș înăuntru.

– L-ai salvat? am întrebat.

– Ceva din sălbăticia nopții mi-a insuflat mai multă forță decât știam că am, a zis ea. Cu tata pe urmele mele, am târât cufărul pe podelele din gresie, până afară, în aer liber. Auzeam femeile cum urlă la porți, gata să scape insula de ultimul bărbat. Cu toate că mușchii îmi țipau de agonie, am tras cufărul pe pământul stâncos, l-am târât până pe țărm. Tata n-a vrut să intre în el, se întreba dacă n-ar fi mai bine să

moară ca rege al insulei Lemnos, în propriul său palat, însă eu l-am convins. A avut încredere în mine. Când am sigilat capacul, mă simțeam de parcă l-aș fi închis în mormânt. Auzeam pașii femeilor care ieșeau în goană din palat, în căutarea lui. Nu aveam timp. Am împins cufărul în apă, și din gâtlej mi-a scăpat un țipăt când l-am văzut cum se scufundă sub apă și apoi iese din nou la suprafață. A plutit purtat de curenți, departe de mal. L-am privit cât de mult am putut, până când a fost înghițit de beznă. M-am rugat cu înflăcărare la orice zei care ascultau să aibă milă de sufletul blând al tatălui meu și să-l cruțe, să-l ducă undeva departe, unde să-și găsească adăpost. I s-a înmuiat glasul. M-au găsit pe țărm, femeile din Lemnos și femeile din Tracia. N-au bănuț nici o clipă ce am făcut. Frenezia violenței s-a risipit din rândurile noastre la ivirea zorilor. Ne-am strâns în brațe, ne-am spălat rănilor unele altora și, când s-a înălțat soarele pe cer, ne-am clătit sângele din păr.

– Locuiți singure aici din ziua aceea? am întrebat.

Ea a ridicat privirea și a întâlnit-o pe a mea.

– De când a fugit tatăl meu, nici un bărbat nu a călcat pe insula Lemnos. Până la sosirea argonauților.

Știam eu că era ceva mai întunecat în istoria insulei Lemnos, ceva ce Hypsipyle nu povestise. Chiar și așa, un măcel generalizat îmi întrecea cu mult orice închipuire. Acum, palatul părea foarte departe de noi, cum stăteam împreună la marginile cetății. Palatul unde camarazii mei argonauți beau și se ospătau, la fel ca bărbații blestemați ai acestei insule în noaptea masacrului. Oare mă ademenise aici cu un motiv, distrăgându-mi atenția cu povestea ei ca să ajung prea departe de membrii echipajului ca să-i pot apăra?

– Nu suntem ucigașe de dragul de a ucide, a spus ea. Crede-mă, Atalanta, că nici una dintre noi nu-și dorește să retrăiască noaptea aceea.

– Atunci ce vreți de la noi?

M-am îndepărtat de ea, apoi m-am întors la loc. Să fug la palat sau pe țarm ca să-i chem pe Heracle și pe Meleagru?

– Nu e limpede? a întrebat ea, cu un zvon de amuzament în glas.

– De ce aș întreba dacă ar fi?

Eram enervată de eschivările ei neîncetate.

– Atalanta, acum suntem o insulă de femei. Nici un bărbat sau băiat nu a supraviețuit răzburării noastre.

– Și?

– Și... la început totul a fost bine. După cum spuneam, eram obișnuite să ne descurcăm singure. Dar acum...

– Acum ce?

– Acum bătrânele noastre îmbătrânesc și mai mult. Fiicele noastre sunt femei fără prunci pe care să-i iubească. Dacă rămânem așa cum suntem, o să treacă anii, fetele o să îmbătrânească la rândul lor, și atunci cine o să mai aibă grijă de ele? Cine o să are pământurile și o să vâneze când n-o să mai fie nici una tânără și plină de vlagă, care să preia conducerea? O să murim, și cetatea noastră o să moară odată cu noi.

– Dar noi ce putem să facem în privința asta?

Hypsipyle a întins o mână spre mine, și eu am sărit înapoi, gata să contracarez orice lovitură. Însă ea nu voia decât să mă ia de mână. Fără să gândesc, m-am scuturat să mă eliberez din strânsoare. Gestul meu nu a ofensat-o câtuși de puțin.

– Puteți să rămâneți cu noi, Atalanta. Toți.
– Nu ești în toate mințile?
– Știm de expediția voastră, pe mulți dintre cei care navighează alături de voi îi precedă reputația. I-am invitat pe bărbații voștri să se ospăteze alături de noi în seara asta și am fost impresionate de politețea, de veselie lor...

– Am ajuns pe țărmul vostru abia în seara asta. Și vreți... ce? Ca argonauții să-și părăsească expediția, să se alătore cetății voastre, să rămână aici în locul bărbaților pe care i-ați ucis?

Vedeam cum i se îmbujorează obrații.

– Sunteți o ceată de eroi cum nu s-au mai văzut pe lume. Deja circulă nenumărate povești despre voi. Însă Lâna pe care o căutați e o păcăleală. Nimeni nu poate s-o fure; e păzită de niște forțe pe potrivă cărora nu este nici măcar echipajul vostru. Am înțeles destul de clar când mi-a explicat Iason în seara asta. E o încercare sortită eșecului, de ce să irosiți asemenea bărbați pe ea?

– Bărbații ăștia s-ar irosi și mai tare dacă și-ar petrece viețile aici!

– Cerem doar un anotimp, poate, nu tot restul vieții. Timp pe care să-l petreacă aici, să ne antrenăm împreună, să ne gândim cum ar putea fi îndeplinită o asemenea sarcină imposibilă, în loc să plece mai departe fără nici o strategie, fără nici cea mai mică idee despre cum ar putea izbândi. Am putea să vă ajutăm. Și apoi, dacă găsiți cumva o cale să furați Lâna, poate că unii dintre voi se vor întoarce aici după aceea, la copiii care s-ar putea să se nască în urma șederii voastre, la nevestele și căminele de aici. Și tu ai un loc aici, Atalanta. Cred că te-ai simți foarte bine la noi. Nu există nici o altă cetate ca asta, nu știm de nici un alt loc unde femeile trăiesc așa cum trăim noi.

– Asta e altă țicneală colectivă? Cum ați putut hotărî să faceți soți și tați din bărbații aceștia? De unde știți că vor fi altfel decât cei pe care i-ați avut înainte?

– Pentru noi nu va mai exista o astfel de șansă vreodată, a spus ea. Ce altceva să facem? Să așteptăm vreun pescar adus de valuri pe plajele noastre, să adăpostim supraviețuitorii prăpădiți ai unor naufragii din apropiere? Noi nu ne vom părăsi căminul, și chiar dacă am face-o, unde să mergem? Cine ne-ar primi, dacă ar afla ce am făcut?

Clătinam din cap la spusele ei.

– Nu e treaba noastră să reparăm ce ați făcut voi. Noi avem expediția noastră și nu ne vom lăsa întârziați. Îi avem pe zei în spate. Nu avem nevoie de timp să urzim un plan.

– Dar de unde atâta grabă? Vino să vezi ospățul, să vezi cum se bucură camarazii tăi de confortul unui palat bogat. E mai bine decât să porniți din nou pe o mare imprevizibilă, să îndurați ploaia șfichiuitoare și vânturile înghețate, să dormiți pe pământ tare și să vă căutați singuri hrana. Puteți sta aici, alături de noi, câteva săptămâni, să vă adunați forțele înainte să porniți din nou la drum.

– Avem toată forța care ne trebuie, am ripostat eu.

– Bine. Am sperat să te conving, Atalanta. Când te-am văzut printre ei, am crezut că văd o femeie ca noi. Dar cred că bărbații tăi te privesc oricum altfel.

– Poate că se bucură de tovărășia voastră în seara asta, am zis eu scurt. Dar mâine vom ridica pânzele.

Ea a înclinat ușor din cap.

– Vom vedea.

N-am mușcat momeala vorbelor ei, cu toate că eram mai stârnită decât aș fi vrut să recunosc.

– Nu vrei să vii cu mine la palat, măcar? a întrebat. Chiar nu-i nevoie ca tu și ceilalți tovarăși ai tăi să dormiți pe plajă în noaptea asta. Putem să vă oferim un pat cald și adăpost.

– Nu ne interesează așa ceva.

– Firește. Cum doriți. Privirea lui Hypsipyle era impenetrabilă în întuneric. Somn ușor, Atalanta. Poate că îmi vei accepta invitația mâine... sau în altă zi.

Am scrâșnit din dinți.

– O să fim plecați deja.

M-a atins pe braț, iar de data asta nu m-am retras. Am rămas pe poziții, sigură și neclintită.

– Noapte bună.

Când s-a întors, fustele i se unduiau în adierea vântului, iar materialul fin flutura în urma ei. Acum nu mă lăsam păcălită de feminitatea delicată a înfățișării sale.

Avea dreptate să creadă că a recunoscut ceva în mine. Și eu am simțit-o, o chemare fioroasă și neîmblânzită. Dar ceva din ea m-a și dezgustat. Mai ucisesem și eu înainte și nu simțisem nici un regret. Nu plânsesem deasupra cadavrelor centaurilor care încercaseră să mă atace. Dar eu, una, mă purtasem astfel ca să mă apăr. Era altceva să te furișezi lângă un bărbat adormit, altceva să ucizi bărbații dintr-o cetate întreagă. Femeile acestea nu-și uciseseră doar soții necredincioși; împreună își omorâseră frații și copiii. Oare chiar era cu putință ca fiecare dintre ei să fi fost cu adevărat atât de hain cum

spunea ea?

Am privit-o cum se îndepărtează, pășind ușor pe pământul prăfuit, cu părul unduios, ca o nestemată întunecată și lustruită, și totul la ea era atât de bogat și de grațios. Cel puțin aveam încredere că nu le pusese gând rău argonauților. Ei puteau să îi ofere ceva, o mică speranță pentru cetatea pe care o conducea. Eram convinsă că în seara asta aveau să fie în siguranță în Lemnos.

Dar mâine, am hotărât, mâine vom pleca din locul acesta.

Am așteptat până când n-am mai văzut-o și apoi am luat-o la goană până departe, în tabăra noastră.

S-a crăpat de ziuă peste golf, iar zorii au adus ceață și umezeală. Meleagru era deja treaz când m-am sculat, dar Heracle și Hilas dormeau încă. Își făcuseră culcușul mai departe, însă aerul purta sunetul slab al sforăielilor lui Heracle.

Eu rămăsesem lângă Meleagru, adăpostită de vânt după un șir de bolovani, dar într-un loc de unde vedeam bine corabia *Argo*. Nu părea să fie nevoie să găsesc un loc tainic ca să mă ascund, de vreme ce eram doar noi doi. Însă când am deschis ochii, mi s-a părut straniu să-i văd chipul. Stătea pe plajă, cu genunchii la piept și ochii ațintiți spre mare. L-am privit o clipă, după care m-am ridicat în capul oaselor. Părea căzut pe gânduri și m-am întrebat ce îl preocupa într-atât. Poate că ducea grija echipajului nostru rătăcitor și se întreba cât de bine va rezista farmecelor femeilor din Lemnos. Seara, când mă întorsesem, le împărtășisem tot ce îmi spusese Hypsipyle. Heracle nu păruse deloc surprins, nici măcar de detaliile înfiorătoare ale masacrului. Presupun că nu era ușor să șochezi un bărbat care văzuse și făcuse atâtea. Era sceptic că vom porni din nou la drum astăzi. Poate că la asta se gândea și Meleagru, tânjind să fie înapoi la bord, mânuind vâslele și spintecând din nou valurile. Sau poate că se uita la orizont și nu se gândea la locul încotro ne îndreptam, ci la ce lăsase în urmă. Se gândea oare la familia lui, își dorea să fie înapoi în Calydon?

M-am ridicat, și el s-a uitat la mine.

– Te-ai trezit, a spus.

A zâmbit la fel ca de obicei, însă ochii îi erau serioși.

– Nici urmă de ceilalți? am întrebat, fără să sper că s-au întors.

El a scuturat din cap. Părul începea să mi se desprindă din coada împletită strâns în jurul capului, iar pe față îmi fluturau şuvițe care îmi intrau în ochi. Iritată, l-am desfăcut pe tot, trecându-mi degetele prin el ca să-l descurc, cu gesturi iuți. Meleagru a întors privirea.

– Ce e acolo, în depărtare? am întrebat.

Ceva se mișca iute pe cărarea de pe munte, prinzând tot mai clar contur, pe măsură ce se apropia de noi.

– Eufem!

Vocea lui Heracle s-a auzit ca un tunet. Am fost surprinsă că nu l-am auzit cum se apropie cu pașii lui grei, însă eram distrasă de pașii iuți ai lui Eufem, care se repezea spre noi. În câteva secunde, a ajuns în fața noastră.

– Heracle, a zis el, apoi a făcut un semn din cap către noi, ceilalți. Am observat că nu avea deloc răsuflarea tăiată. Regina vă invită pe toți să veniți alături de noi la un ospăț în seara asta.

– În seara asta? am zis, zgâindu-mă la el. Credeam că vii să ne spui să pregătim corabia de plecare.

Eufem a ridicat din umeri.

– Acesta e mesajul pe care mi-a spus Iason să-l trimit. Ce răspuns să-i duc înapoi?

Heracle a pufnit disprețuitor.

– Cum doriți, a încuviințat Eufem. A țâșnit de pe loc, luând-o la goană pe cărare până să apucăm să mai spunem ceva.

Mă mâncau tălpile să mă iau după el. Așteptam șansa să-l văd pe acest alergător legendar și eram convinsă că pot să-l întrec dacă vreau. Însă poate că Hypsipyle îl aștepta să se întoarcă. Nu voiam să mai dau ochii cu ea.

– Ar fi trebuit să se întoarcă cu toții, am spus. Iason ar trebui să-i adune și să-i aducă aici.

Am început să-mi împletesc părul din nou, răsucind abil șuvițele ca să-l aranjez la loc, să nu-mi mai vină în față.

Meleagru părea contemplativ.

– Poate nu strică o odihnă mai lungă, a zis el. O zi sau două, poate, ca să-și refacă starea de spirit, să-și reînnoiască hotărârea.

– Dar abia am pornit! am protestat eu. Doar nu li se clatină deja hotărârea.

– Meleagru are dreptate, a zis Heracle. Mai dă-le o zi, o noapte aici. Sigur nu vor să plece încă, iar din ce ne-ai spus, Atalanta, femeile de aici vor face tot ce le stă în putință ca să-i convingă să rămână. Dar își vor aminti de ce sunt aici, ce avem de făcut. Acum, la început, nu e vremea să ne ținem de fleacuri, nu când încă suntem dornici să vedem ce urmează. Încă nu e nimeni sătul, nimeni n-a obosit de lupte și de expediții.

Mi-am împletit coada și mi-am înfășurat-o în jurul creștetului, prinzând-o bine de data asta.

– Deci trebuie să așteptăm și gata?

N-aș fi zis că Heracle ar fi fost cel răbdător.

– Lasă-i în seara asta, a zis el. Dar mâine, dacă nu-și aduc aminte singuri, o să le reamintim noi.

Am devenit brusc încordată. Mâine nu era suficient de devreme pentru mine.

Nu aveam nici un plan pentru ziua aceea. Am tras săgeți într-un copac strâmb și noduros ca să mă antrenez, până ce m-a obosit plictiseala și m-am aruncat pe jos, lângă rămășițele pârlite ale focului din seara trecută.

– Nu știam că ești atât de înverșunată să ajungi la Lână, a remarcat Meleagru.

– De ce nu? m-am încruntat. E singurul motiv pentru care suntem aici.

– Poate.

– Păi, ce altceva ar mai fi?

Părea perfect mulțumit, întins sub soarele cald, privind valurile scânteietoare.

– Aventură. Entuziasm. Să descoperim meleaguri noi și să ne facem un nume.

– N-am vrut niciodată să găsesc alt loc decât pădurea mea. Am întors fața spre cer și am închis ochii. Pe de altă parte, n-am trăit nici o zi care să treacă atât de lent ca asta.

Am simțit un fior de îngrijorare. Meleagru părea atât de convins că va fi simplu să-și facă un nume în urma expediției, dar pentru mine oare cât de greu avea să fie să rămân în amintirea oamenilor? Numele celorlalți argonauți erau deja cunoscute. Al meu încă nu fusese scris în paginile istoriei.

– Nu pot să mai aștept încă o noapte, am zis eu. Trebuie să-i reamintim lui Iason de datoria lui, ca să le ordone să se întoarcă.

Nerăbdarea din tonul meu a ajuns până la el și s-a ridicat într-un cot, cu o privire mai serioasă acum.

– De data asta putem să mergem împreună, a zis el. Vin și eu cu tine în cetate. Vreau s-o văd.

L-am privit cu suspiciune.

– Doar nu vrei să li te alături, nu-i așa?

– În nici un caz. Și eu vreau să plec de aici. Mă așteptam la bătlaii; am crezut că o să ne luptăm și aici când le-am văzut armata. În schimb, am fost întâmpinați de regina lor. A făcut o pauză și m-am întrebat dacă își amintea clipa în care și-a scos coiful și i-am văzut

chipul pentru prima dată. O femeie care a ordonat moartea tuturor bărbaților... asta chiar nu mi-aș fi închipuit niciodată.

– Te intrigă? am întrebat eu, ezitând.

– Nu, nu asta voiam să spun. Mai degrabă... aș vrea să văd cu ochii mei că nici unul dintre membrii echipajului nostru nu e în pericol.

– Credeam că ai încredere că sunt în stare să-și poarte singuri de grijă.

– Sunt. Dar dacă regina completează ceva, mai bine să știm. În plus, pot să stau de vorbă cu Iason.

– Nu crezi că pe mine o să mă asculte.

– Putem să-i aducem argumente împreună, a spus el, cu un zâmbet dezarmant.

Am șovăit, dar poate că Meleagru avea dreptate. Cuvintele lui aveau să cântărească mai greu în fața lui Iason. Deși mă sâcâia treaba asta, era mai bine să vină și el cu mine. Cu cât plecam mai iute de pe Lemnos, cu atât mai bine.

– Povestește-mi despre Calydon, l-am rugat pe Meleagru, când am pornit la drum.

Mi-am dat seama că mă interesează să știu cum arată locul unde s-a născut și și-a trăit viața. Acum, că știam o bucătică din lumea de dincolo de marginile pădurii mele, voiam să fiu în stare să-mi închipui mai mult din ea.

– Cetatea e condusă de tatăl meu, regele Eneu, a spus el. E bogată în viță-de-vie, căreia îi priește pământul nostru. Tatăl meu spune că e un dar din partea lui Dionysos, că zeul a venit în Calydon și, drept răsplată pentru ospitalitatea tatălui meu, ne-a oferit vrejurile, ca să avem întotdeauna vin din belșug.

– Dionysos a stat în palatul tatălui tău?

– Într-adevăr.

– Și?

Mi-am dat seama că povestea nu se sfârșea aici. El a oftat.

– Mama mea e foarte frumoasă. I-a oferit tatălui meu mulți copii... dar când Dionysos l-a cinstit pe tatăl meu cu prezența sa, era limpede că l-a fermecat frumusețea mamei mele. Când tatăl meu a înțeles acest lucru, a plecat o noapte, zicând că trebuie să îndeplinească niște rituri sacre, și l-a lăsat pe zeu cu soția lui.

Eu am ridicat dintr-o sprânceană.

– Sora mea, Deianira, s-a născut nouă luni mai târziu.

Astfel se explica, așadar, darul viței-de-vie. Mi-am amintit că Meleagru spunea că unii cred că tatăl lui adevărat e Ares și mi-am

dorit să văd cât de frumoasă era, de fapt, mama lui, astfel încât să atragă atâta atenție din partea zeilor. M-am gândit la Callisto, la rușinea și condamnarea la care a fost supusă după ce Zeus a siluit-o în pădure. Iar acum Meleagru îmi spunea că Eneu n-a învinovățit-o pe soția lui, ci i-a primit pe copiii pe care i-a adus pe lume. Am simțit o împunsătură în inimă.

– Pe lângă vinul pe care-l facem, mergem și la vânătoare, a continuat Meleagru. Pădurile noastre sunt pline de mistreți. Ies cu ogarii mei de când mă știu, a zis el, râzând. Nu cred că mi-a scăpat nici o pradă până să apari tu.

– Și părinții tăi nu și-au făcut griji când ai plecat să te alături echipajului de pe *Argo*? am întrebat.

– Nu e nevoie să-și facă griji din pricina mea.

– E o aventură periculoasă. Până și marea în sine e plină de primejdii.

Gândul la adâncurile sărate și sufocante ale mării îmi trimitea fiori reci pe șira spinării, așa cum nici un monstru n-ar fi putut s-o facă.

– Să știi că ei chiar sunt de părere că nu-i nevoie să se teamă pentru viața mea, a spus el.

– De ce nu?

– După ce m-am născut, mama a avut un vis, a răspuns el. Le-a auzit pe Moire vorbind, cele trei Parce care torc și taie firul fiecărei vieți omenești. Au spus că pruncul ei va trăi doar până când un butuc din foc avea să se prefacă în cenușă. Mama s-a trezit îngrozită și a văzut cum butucul din vis arde în vatră. L-a scos din flăcări, fără să-i pese de arsurile și de bășicile de pe mâinile ei. A aruncat o pătură de lână peste el, ca să înăbușe flăcările, și a păstrat ce a rămas din butuc încuiat într-o casetă. Crede că n-o să mor până când butucul n-o să fie pus din nou pe foc.

– Și tu crezi la fel?

– E ispititor. Mi-aș dori să cred, dar n-am cum să nu mă gândesc că poate a fost doar visul unei mame neliniștite.

– Așadar, nu tânjești să pui credința asta la încercare?

El a râs din nou.

– Nu chiar, nu. Dar tu ai fost aleasă de Artemis să te alături acestei călătorii; te simți în siguranță știind că veghează asupra ta?

– Nu e așa – nu în totalitate, oricum, am zis eu, dar am înțeles ce vrea să spună, că nici el nu avea garanția siguranței, așa cum nici eu nu o aveam. Artemis m-a salvat când eram doar un prunc. Am fost lăsată pe muntele Parthenion să mor. I-am aruncat o privire ca să văd

cum reacționează, iar ochii lui erau plini de o înțelegere caldă, invitându-mă să continui. Are animale sacre în pădure, care fac voia ei. Iar ea și-a dorit să mă găsească o ursoaică și să mă crească o vreme alături de pui ei. Când am mai crescut puțin, nimfele ei au început să se ocupe de educația mea. Urșii nu mi-au făcut niciodată rău, iar când m-au lăsat în pădure, Artemis s-a asigurat că nimfele mă vor lua în grija lor. Însă eu am învățat să mă apăr singură. În pădure, asta e singura cale să supraviețuiești. M-am gândit la Arethusa și la Callisto. Acolo, dacă faci o greșeală, suporti consecințele. Asta e ordinea firească a lucrurilor.

„Chiar dacă greșeala aceea e pur și simplu să-ți plimbi degetele printr-un râu sau să rămâi în pădure după căderea întunericului“, m-am gândit, însă asta nu am mai adăugat.

El a încuviințat din cap.

– Văd asta în tine.

– Ce vrei să spui?

– Păi, nu există vreo altă femeie care s-ar fi alăturat expediției, a zis el. Asta i-a surprins atât de tare pe ceilalți. Cei mai mulți dintre ei nu știu deloc ce să gândească despre tine.

– Sunt aici pentru că sunt suficient de bună.

– Asta îi nedumerește cel mai tare.

Ne-am plimbat o vreme în tăcere. Voiam să-l întreb mai multe despre casa lui și despre soția lui. Întrebările îmi pluteau pe buze, însă de fiecare dată când deschideam gura să întreb, descopeream că nu pot să spun nimic.

Norii au fost duși de vânt în dreptul lunii, aruncându-ne într-o beznă și mai adâncă. Sus în față, luminile cetății străluceau.

– Cred că vine ploaia, a zis Meleagru, uitându-se la cerul apăsător.

Eu am grăbit pasul, iar el s-a ținut după mine. Simțeam și eu în aer neclintirea dinaintea unei furtuni. Însă, până am dat noi ultima cotitură și am ajuns la cărarea înclinată ce ducea la porțile cetății, ploaia încă întârzia.

Din nou, erau lăsate neapărate, iar noi ne-am strecurat înăuntru, pornind-o pe străzile pustii.

– Pe aici intrăm în palat, am șoptit eu.

Am țâșnit printre umbrele dintre cercurile de lumină aruncate de torțele arzând. Focul ardea în boluri uriașe la baza unei statui, cu flori proaspete adunate morman la picioarele sale. Am ridicat privirea la contururile netede din piatră ale trupului ei, la chipul frumos și lipsit de orice expresie. Afrodita, zeița dragostei. Am remarcat ofrandele

recente; era limpede că femeile din Lemnos o cinsteau cu entuziasm acum. Oare o chemau în ajutor să-i rețină pe bărbații noștri, să-i împiedice să-și continue expediția? Am simțit cum mi se răsfrânge buza, aproape într-un rânjel animalic.

– Pe aici? a întrebat Meleagru. Era în fața mea, lângă coloanele ce se înălțau la intrarea în palat. A făcut un pas înapoi, admirând priveliștea. Hai să încercăm pe aici. A arătat spre latura fațadei impunătoare. O să vedem unde se află, cum putem să-l luăm pe Iason deoparte, ca să-i vorbim între patru ochi.

M-am gândit la vânătoare, la felul în care îmi urmăream prada și rămâneam ascunsă cât timp îmi evaluam cea mai bună strategie. Înainte, mă lăsasem prinsă pe picior greșit de împrejurimi, de aurul și nestematele care nu-mi erau familiare, de găteliile orbitoare și de labirintul de coridoare. Însă n-aveam de ce să mă las intimidată. La urma urmei, în pădure nu era nimeni pe potriva mea; de ce ar fi fost altfel aici? Plus că acum aveam pe cineva alături. Gândul că nu pândeam tăcută și singură, așa cum obișnuiam să o fac, îmi dădea un mic fior de încântare.

Ne-am furișat pe o latură a palatului, iar zgomotul se auzea tot mai puternic, pe măsură ce înaintam. Lira, limpede și melodioasă ca întotdeauna, alături de o bătaie neglijentă în tobe. Glasuri înălțate laolaltă, în cântece zgomotoase. Era clar că argonauții se distrau. Meleagru s-a oprit, cu o expresie hotărâtă, ascultând atent. Apoi parcă s-a relaxat.

– Hai să intrăm și gata, a spus el. Nu cred că trebuie să fim prea atenți să nu ne vadă nimeni. E un aer atât de festiv aici, încât mă îndoiesc că o să ne observe cineva.

Atât timp cât nu dădeam din nou peste Hypsipyle dând târcoale, m-am gândit eu.

– În regulă, am spus.

Ne-am uitat prin ușa mare cu arcadă, într-o sală plină de mese lungi. Camarazii noștri erau tolăniți pe bănci, înconjurați de ulcele pline ochi cu vin și platouri cu munți de mâncare – hălci de carne friptă, măsline, brânză, pâine și fructe. Femeile din Lemnos stăteau printre ei, cu buclele lor lucioase și ochii scânteietori, pline de vioiciune și bună dispoziție. Am simțit cum mă descurajez puțin la vederea acelei imagini și am văzut că și chipul lui Meleagru îl oglindea pe al meu.

– Uite, acolo e Iason, a zis el, arătând spre cea mai îndepărtată bancă, una așezată mai sus decât toate celelalte, în capătul sălii.

În timp ce restul băncilor erau grupate laolaltă, cu câte un ciorchine

de argonauți și femei la fiecare masă, Iason stătea singur, cu Hypsipyle. Regina stătea aplecată aproape de el, cu părul căzându-i peste față, pe care nu i-o zăream de unde stăteam eu, în schimb chipul lui îl vedeam. O privea fermecat, cu desăvârșire captivat de ceea ce îi spunea. Părea mai mulțumit și mai în largul său decât îl văzusem vreodată. Până acum nu mi se păruse deloc remarcabil, însă acum, zâmbetul său lejer și purtarea relaxată îl făceau să pară mai chipeș, mai plăcut ochiului decât îl considerasem înainte. Am oftat, cuprinsă de un sentiment de frustrare.

– Eu intru, a zis Meleagru.

– Poftim?

Groaza pe care am simțit-o trebuie că mi se citea limpede în glas, fiindcă s-a grăbit să mă liniștească.

– Nu ca să mă alătur lor, deși de-asta vor crede că am venit. Mă duc să-l chem pe Iason, să-l aduc aici ca să putem să discutăm cu el.

Avea sens. Dacă aș fi intrat eu, eram convinsă că asta i-ar fi trezit bănuielei lui Hypsipyle, dar Meleagru putea trece cu ușurință drept unul dintre ei. L-am urmărit cum intră sigur pe el și încrezător când și-a salutat colegii, ignorându-le răgetele de bun-venit și strigătele de beție, îndreptându-se direct spre conducător. La auzul zgomotului înțepit, Iason s-a desprins de lângă regină și s-a uitat de jur împrejur, ca să vadă ce se întâmplă. L-am privit pe Meleagru cum se apleacă lângă el, pe Iason ascultându-l și pe Hypsipyle întorcând privirea, vizibil nemulțumită de întrerupere. M-am întrebat dacă va încerca să-l țină lângă ea, dar a fluturat scurt din mână, și el s-a ridicat, cu o expresie ușor nesigură, însă a pornit pe urmele lui Meleagru.

Meleagru l-a condus iute pe Iason prin sala aglomerată și apoi pe coridor, unde așteptam eu.

– Ce-i asta? a întrebat Iason.

– Am venit să aflăm ce e cu întârzierea asta, am zis eu. De ce pierdem timpul aici, în cetatea asta, în timp ce *Argo* lânzezește pe țarm.

Iason și-a împreunat sprâncenele într-o încruntătură.

– Voiam să știm ce se petrece, a spus Meleagru. Dacă echipajul a devenit îndărătnic, dacă ai nevoie de ajutorul nostru ca să le reamintești ce am pornit să facem.

– Regina ne-a oferit ospitalitatea sa atât timp cât vrem să rămânem.

Privirea lui Iason era dură. Am bănuț că nu-i place să fie rugat să explice.

– Ne-am odihnit de-acum, am zis eu. De ce să mai rămânem?

A aruncat o privire înapoi în sala de ospete, unde aroma dulce a vinului se amesteca în aer cu cea a cărnii fripte, cu muzica și prezența femeilor; brațe goale, subțiri, rochii prinse cu o singură cataramă sclipitoare pe umăr.

– Își caută niște soți noi, a zis el. Un viitor pentru cetatea lor.

– Dar noi nu ne căutăm mirese, a zis Meleagru. Nu pentru asta am pornit la drum.

– Mi-a oferit sceptrul regal al tatălui ei, a continuat Iason, de parcă Meleagru nici n-ar fi vorbit. Regina, Hypsipyle, a zis că mă face rege dacă rămânem. Dacă o iau de nevastă.

„Chiar așa?“, m-am gândit eu. Femeia pe care o cunoscusem, atât de plină de înflăcărare și de hotărâre, o femeie care urzise moartea fiecărui bărbat care îi greșise, ei și surorilor sale, ea s-ar mulțumi să-l ia de bărbat pe *Iason*?

– Dar nu vrei să fii rege peste Lemnos, am zis eu. Nu vrei să conduci o cetate aflată pe o insulă departe de casă. Nu te-ai imbarcat în cea mai măreață expediție pe care a văzut-o lumea vreodată ca să te stabilești aici și să supraveghezi agricultura și să rezolvi dispute și să ai sub control un meleag neimportant ca acesta. Oare asta le va aduce glorie zeițelor Hera și Atena, care ți-au binecuvântat călătoria? I-am urmărit cu atenție chipul, în timp ce vorbeam. N-ai venit aici ca să câștigi mâna unei regine străine. Ai pornit la drum ca să îndeplinești imposibilul, să culegi Lâna de Aur, pentru ca barzii să-ți cânte numele pe vecie. Cum se vor întâmpla toate astea dacă rămâi aici?

– Firește, nu am de gând să rămân, s-a lăudat el. N-am renunțat la expediția noastră. N-aș face niciodată așa ceva.

– Atunci de ce să mai stăm? Pe zi ce trece, nu facem decât să ne îndepărtăm de scopul nostru.

– Am rămas doar ca să ne odihnim, să ne reînsuflețim, a răspuns el, în vreme ce un hohot de râs zgomotos a izbucnit în sală, răsunând pe coridor. Și ca să ne arătăm recunoștința față de regină, că ne-a primit aici. Dar mi-am propus să plecăm mâine; așa m-am gândit să fac de la bun început.

Nu mi s-a clintit nici un mușchi de pe față, hotărâtă fiind să nu-mi dau ochii peste cap.

– Mă bucur că ați venit amândoi însă, ca să vă asigurați că așa stau lucrurile. Loialitatea voastră față de expediție este admirabilă. Își umfla pieptul în timp ce vorbea, convingându-se pe sine, cel puțin, de adevărul vorbelor sale. Acum, nu vreți să intrați, să beți niște vin cu noi înainte să ne luăm rămas-bun?

– Mulțumim, a zis Meleagru repede, dar ne întoarcem să pregătim corabia și să avem grijă ca totul să fie gata pentru mâine-dimineață, când ridicăm pânzele.

– O să-i spunem și lui Heracle să se pregătească, am spus eu, cu un oftat.

– El de ce n-a venit? a întrebat Iason, și ochii i s-au întunecat puțin.

– Preferă să stea în aer liber. Să-și păstreze concentrarea, a spus Meleagru, cu glasul calm. Știi cum poate să fie, cât poate să bea. Dacă ar veni înapoi, poate n-am mai reuși să-l convingem să plece. Mai bine să stea deoparte, cu Hilas.

Iason a ridicat din umeri, cu un gest smucit.

– Pregătiți totul să plecăm în zori, a zis el. Vom fi acolo.

S-a întors pe călcăie și a intrat înapoi în sală, iar eu am văzut-o pe Hypsipyle cum ridică fața spre el, ca o floare ce se deschide la soare. Însă, în timp ce zâmbea, ochii ei i-au întâlnit pe ai mei. Am văzut răceala din ei și am sperat că am făcut destul ca să-l convingem pe Iason.

Ploaia a început să cadă când ne întorceam în tabără; stropi mari și grași, un șoc după căldura palatului. A devenit iute torențială, o cascadă curgând din ceruri, și, fără să fie nevoie să ne vorbim, Meleagru și cu mine ne-am năpustit împreună sub ramurile unui stejar întins de pe marginea cărării, ca să ne punem la adăpost.

– Ți-ai dori să fi acceptat invitația lui Iason de a rămâne? am întrebat eu, storcându-mi apa din părul împletit.

– Nici pe departe, a răspuns. Prefer să fiu aici.

S-a oprit, o suspendare bruscă a lucrurilor pe care era gata să le spună.

Îi simțeam căldura corpului, vedeam cum mă mut instinctiv mai aproape de el, simțeam mirosul proaspăt al ploii pe frunze, sentimentul năucitor de eliberare. În cetate, argonauții și femeile din Lemnos știau că își petrec ultima noapte împreună, că răsăritul soarelui le va vesti despărțirea. În tabără, Heracle și Hilas s-au furișat, probabil, împreună de pe plajă, cu blana de leu a lui Heracle întinsă între ramuri ca să-i ferească de ploaie, cu capul fioros al animalului împietrit într-un rânjet de avertizare, care să-i țină departe pe intruși. Chipul lui Meleagru era la același nivel cu al meu; crengile răsucite ale copacului erau peste tot în jurul nostru, ascunzându-ne de restul lumii, chiar și de ochii lui Artemis, eram convinsă.

Un fulger a spulberat întunericul, iar după o clipă s-a auzit hurelul mocnit al unui tunet.

– Haide, ar trebui să fugim, am spus eu, iar el m-a apucat de mână fără ezitare și am țâșnit înapoi în ploaie.

Am scos un țipăt scurt când m-a cuprins ploaia cea rece, iar vântul ne biciuia, și tunetele se revărsau iar și iar. Am privit în urmă și am văzut cum fulgerul a lovit din nou, iar limba sa bifurcată s-a înfipt în pădurea unde tocmai stătuserăm noi. Copacul pe care l-a trăsnetit parcă strălucea, iar din el zburau scânteii ce formau un halou în jurul său.

Inima mi-o luase la galop. Mi-am smuls mâna dintr-a lui Meleagru și am fugit până când am ajuns pe plajă.

Spre marea mea ușurare, dar și surprindere, dărele trandafirii ale zorilor au luminat priveliștea cea mai binevenită, un șir de argonauți întorcându-se dintre dealuri. Păreau obosiți, posomorâți și fără tragere de inimă, cu totul alți bărbați decât în seara trecută.

Iason se afla în fața procesiunii, și mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama cine merge lângă el. Coroana ei sclipea în lumina blândă, reflectând ghirlandele de nori roz și chihlimbarii. Când au ajuns lângă noi, mi-a aruncat o privire scurtă, indiferentă.

– Nu ne uitați, i-a spus lui Iason. Fie ca zeii să vă grăbească trecerea pe mare și să vă aducă înapoi cu Lâna pe care o căutați.

Iason i-a luat mâinile într-ale lui.

– Când voi avea Lâna, am să mă întorc, a zis el. Promit că am să mă întorc la tine.

Ea a zâmbit. M-am întrebat dacă îl crede sau dacă îi pasă măcar. Am sperat că a obținut ce și-a dorit de la el, că femeile vor aduce pe lume copii după vizita argonauților, dar eram convinsă că nu-i va fi dor de el după ce vom pleca.

– Regatul Lemnos îți va aparține dacă te întorci, a spus ea.

Și alte femei îi însoțiseră pe bărbați și își luau rămas-bun de la ei, în timp ce noi adunam lucrurile de care aveam nevoie. Am văzut-o pe una dintre ele, înaltă și frumoasă, cum împinge o mantie în brațele lui Polux. Părul îi flutura în urma ei, lung și des și negru, când el a luat-o în brațe și a sărutat-o apăsător. Eu am întors privirea. Heracle și ceilalți lansau corabia înapoi în apă. Eram aproape copleșită de senzația de ușurare că urcam la loc la bord.

Hypsipyle ne-a privit cum ne îndepărtăm, iar silueta ei se micșora pe măsură ce văseam. Oricare ar fi fost ultimele ei cuvinte, știam că atât timp cât era în viață, Lemnos avea să-i aparțină numai ei.

Atmosfera la bord în ziua aceea a fost sumbră. Iason stătea la cârmă, privind încruntat spre orizont, în timp ce ne îndepărtam de Lemnos. Nu ne-a adresat nici o vorbă de încurajare ca să ne îndemne să mergem mai departe, în timp ce trudeam la vâsle, iar tăcerea s-a pogorât asupra noastră ca un nor. De obicei, te puteai baza pe Heracle să strige pe punte, să mugească vreo replică grosolană, care să stârnească râsul și gălăgia înflăcărată a celorlalți. Însă acum, abia dacă le arunca o privire plină de dispreț colegilor de echipaj, în timp ce vâslea fără efort, iar mișcărilor lui puternice învolburau apa și o prefăceau într-o spumă albă, furioasă.

Simțeam cum zeci de ochi îmi sfredeleau arzător spinarea, în timp ce vâsleam. Peleu a pășit peste bănci, apropiindu-se de Iason, care i-a făcut semn să plece, arțăgos. Când s-a întors la locul lui, Peleu mi-a aruncat fâțiș o privire ucigătoare, cu ochii întunecați de ranchiună.

Nedreptatea gestului m-a înfuriat. Ochii lui au lunecat drept peste Meleagru, care stătea lângă mine – Meleagru, care insistase să plecăm din Lemnos la fel de mult ca și mine – și s-au fixat doar asupra mea. Heracle nu voise nici el să mai rămânem, dar nimeni nu îndrăznea să-și îndrepte mânia nici asupra lui.

Mormăielile echipajului pluteau peste galeră. „Mă dor umerii... n-am avut timp să ne odihnim... ne înțeapă sarea din stropii ăștia, vântul e rece, valurile astea ne tot zgâlțâie.“ Glasul adânc al lui Peleu se suprapunea cu celelalte nemulțumiri. „La ce vă așteptați cu o femeie la bord?... o insultă la adresa ospitalității lor, dispreț față de Afrodita... o batjocură a expediției noastre.“ Am strâns tare de vâslă, cu încheieturile degetelor albite și subțiate de efort. Eram gata să mă ridic în picioare, să le cer să-mi explice de ce era o batjocură să insist ca expediția să continue, să insist că nesăbuiința venea de la aceia care tânjeau atât de amar după alinarea femeilor din Lemnos. Ce fel de eroi erau ei, să se plângă de vreme și de efortul de a vâsli? Dar înainte să apuc să o fac, Orfeu și doi dintre ceilalți s-au ridicat în picioare și au început să tragă de frânghiile care țineau pânza la locul ei, scuturându-o până ce s-a întins cu totul și flutura în vânt, ascunzându-l pe Peleu de ochii mei și dând un imbold binevenit corabiei și puțin răgaz umerilor noștri.

Idas și Idmon, doi dintre cei mai tineri argonauți, erau cei care l-au ajutat pe Orfeu, îmi dădeam seama acum, iar Idas striga către ceilalți.

– Haideți, a declarat el, pe un ton jovial, ce contrasta cu dispoziția argonauților. Ochii lui erau mult prea luminoși și flutura din brațe cu mișcări largi. M-am întrebat dacă încă îl anima vinul pe care-l băuse în seara precedentă. Uitați de paturile femeilor din Lemnos, cine știe ce ne mai așteaptă în călătoria asta? Expediția ne e binecuvântată; poate găsim lucruri mai bune decât ce am găsit deja. Niciodată n-a mai existat o corabie ca asta sau un echipaj ca al nostru. Nimic nu ne poate opri: nici femeile frumoase, nici vreun obstacol sau dezastru, nici măcar zeii înșiși.

L-am auzit pe Idmon icnind, după care l-a apucat brutal de braț pe Idas.

– Nu fi așa nesăbuit!

Pe bănci, argonauții s-au îndreptat din spate, urmărind atenți ce se întâmplă. Tensiunea zilei părea gata să izbucnească. Iason privea alarmat de la cârmă, iar Heracle a dat să-și ridice trupul masiv de pe bancă. În timp ce priveam de la un chip furios la altul, am surprins privirea lui Orfeu. Preț de o clipă, am simțit că mă aflu din nou pe plaja din Pagasae, privind chipul disprețuitor al lui Peleu, dincolo de foc, și mi-am amintit ce s-a întâmplat după aceea. La fel ca și atunci, dinspre Orfeu s-a răspândit un val de seninătate. Și-a luat lira, și privirea lui meditativă s-a oprit asupra fiecărui argonaut, pe rând, în timp ce începea să cânte.

Melodia era totul. Era cu neputință să te gândești la altceva sau să-ți amintești animozitatea din urmă cu doar o clipă. Orfeu-omul nu mai exista; el era canalul prin care se revărsa muzica, de parcă ar fi curs din rădăcinile îngropate adânc în pământ, prin lira lui, și s-ar fi înălțat spre ceruri, luându-ne și pe noi odată cu ea. Cânta despre facerea lumii, despre cum cerul și pământul au devenit tărâmurii separate, cum s-au format munții și oceanele, cum s-au născut stelele și cum a apărut lumea, și cum Zeus și-a luat fulgerul și i-a condus pe frații și surorile sale din Olimp în victoria împotriva titanilor, astfel încât ei să devină conducătorii lumii. Când a ajuns la sfârșit, i-am văzut pe camarazii mei cum clatină din cap, surprinși, cu chipurile fermecate, trezindu-ne că suntem tot pe corabie, încă plutind peste valuri, iar lumea parcă se oprește cu desăvârșire-n loc pentru cântecul lui Orfeu.

Amenințarea gâlcevii se destrămase cu ultimele note smulse de Orfeu din liră. Idas și Idmon s-au așezat din nou la locurile lor și am început cu toții să vâslim, în timp ce Tiphys trăgea și el de vâsla lui la

pupă, ca să ne mențină direcția.

Primii stropi grei de ploaie au risipit ultimele rămășițe ale stării de visare pe care ne-o dăruise cântecul lui Orfeu. I-am simțit cum îmi izbesc fața, plesnituri răsfirate de apă rece, care prindeau iute viteză. Am ridicat privirea și am văzut zidul greu de nori întunecați ce se adunau deasupra noastră. În același timp, Meleagru a întors capul, iar privirile ni s-au întâlnit într-o clipă de panică împărtășită.

– Vine furtuna, a zis el, iar eu am avut o senzație năucitoare, de parcă aș fi căzut prin aer.

Cerul s-a înnegrit, soarele s-a stins ca o torță scufundată în apă, și vântul a prins a bate cu putere, o notă goală de jale ce m-a făcut să mă înfior.

Până la ce i s-a întâmplat lui Callisto, o furtună fusese ceva de care să mă bucur din siguranța peșterii mele, un haos exaltant care îmi încânta inima. Pe mare, era cu totul altceva. Valurile se înălțau în jurul corabiei, izbindu-se de lemn. Măreața *Argo* era zbuciumată între ele, iar în mine se umfla greața, cu fiecare izbitoră și hurducătură. Heracle zbiera ordine, dar vocea lui răsunătoare aproape că se pierdea în urletul vântului și în răgetele tunetelor.

– Ajutor, Atalanta! striga Meleagru.

M-a apucat de braț, m-a tras de pe bancă și am văzut că arată spre pânza din mijloc. Vânturile o izbeau nemilos, amenințând s-o sfâșie. Puntea era udă și alunecoasă sub tălpile mele în timp ce o străbăteam cu pași împleticiți, iar alte brațe se întindeau să tragă de frânghii ca să strângă pânza la loc. Îl vedeam pe Heracle cum se schimonosea, în vreme ce mușchii brațelor și spinării i se mișcau unduitor pe sub piele, cum venele i se umflau ca niște funii în timp ce vâslea contra furtunii, iar când m-am răsucit să privesc în urmă, Orfeu era alături de Tiphys. Îi arăta valurile, ajutându-l pe Tiphys să apese cu putere pe vâsla de cârmit, ca să întoarcă vasul.

Încet, implacabil, *Argo* s-a înclinat, iar pentru o clipă am crezut că o să mă copleșească greața. Însă, pe măsură ce corabia înainta mai departe, valurile au început să se domolească, și furtuna s-a stins în urma noastră. Aveam fruntea umedă, părul flească de la stropii valurilor, dar când m-am uitat la argonauții uzi learcă și cutremurați din jurul meu, am văzut că împărtășim același sentiment de ușurare.

– Am scăpat, a anunțat Iason, parcă ameițit.

Peleu l-a bătut pe Heracle pe spinare.

– Mulțumită forței tale, a zis el.

Heracle a ridicat din umeri.

– Ce uscat e acela din față? a întrebat, mijind ochii la țărurile stâncoase ale unei insule ce se făcea tot mai mare sub privirile noastre.

Orfeu a făcut un pas înainte. Deasupra noastră, norii se risipeau și soarele strălucea drept în spatele lui, făcându-i să strălucească vârfurile părului într-un halou straniu și umbrindu-i ochii, în timp ce vorbea.

– Acea, a zis el, este insula Samothraki.

Orfeu a fost cel care ne-a îndrumat, oferindu-i indicații șoptite lui Tiphys pe când ne apropiam de insula muntoasă. De obicei, eu mă grăbeam să fiu printre primii care coborau, să-i ajut să tragă corabia pe plajă și să cuprind cu privirea noile împrejurimi. De data asta, am rămas în urmă, așteptându-l pe Orfeu.

– Ce ai făcut, înainte de furtună... am zis eu.

– Da?

Era prima dată când îi vorbeam. De aproape, am văzut cât de tânăr era, cât de catifelată și netedă arăta pielea lui. Nu-l auzisem niciodată să se alăture lăudăroșeniei sau batjocurii celorlalți bărbați. Părea foarte diferit de noi toți, un muzician printre luptători, ceea ce îl făcea mai ușor de abordat.

– Cum reușești? Cum de cânti așa, de liniștești pe toată lumea?

– Nu știu. Așa îmi vine, de parcă așa trebuie să fie.

Cerul în spatele lui era tivit cu violet, iar deasupra strălucea o singură stea luminoasă pe când se lăsa amurgul. Și-a luat lira și a început să coboare pe puntea ce se golea repede. Se mișca cu o grație fluidă, parcă în pași mlădioși de dans.

– Ei bine, am zis eu. Dacă Peleu începe iar, data viitoare să nu mai intervii. Aș vrea să am șansa să-l reduc singură la tăcere.

Orfeu a râs. Cu toate că vorbisem serios, pe buze mi se înfiripase un zâmbet. Când am sărit pe plajă, un grup de mateloți eficienți dădeau deja din mână în mână buștenii rotunzi și netezi pe care-i foloseam ca să tragem corabia pe uscat. Meleagru era printre ei, și l-am văzut că ne-a observat pe mine și Orfeu împreună. Nu zâmbea. M-am întrebat dacă era enervat că nu ajut la fel ca de obicei sau dacă era altceva în neregulă.

M-am alăturat celorlalți ca să tragem corabia și, după ce am fixat-o bine, Orfeu a mângâiat corzile lirei cu degetele. Toată lumea a privit în jur, iar strigătele lor s-au stins.

– V-am adus pe Samothraki, a zis el, o insulă sacră. Glasul lui era șoptit, dar plutea fără efort peste nisipuri. A ridicat ochii către munte,

iar eu i-am urmărit privirea. Pe o cărare șerpuitoare, vedeam o mică procesiune ce se îndrepta spre noi, preoți pe care-i recunoșteam după robele lungi și vapoase. Am mai fost aici și sunt inițiat în ritualurile pe care le practică, a continuat Orfeu. Putem să-i cinstim pe zeii care ocrotesc insula asta și să-i implorăm să ne arate bunăvoință și să ne țină în pază pe mare.

Am observat că Idas părea rușinat și se uita în pământ. Greutatea privirilor fixe ale argonauților căzuse asupra lui, cu toate că Idmon i-a pus o mână în jurul umărului, uitând de propria-i mână.

Procesiunea a ajuns la noi, și primul dintre bărbați a deschis larg brațele la vederea lui Orfeu. S-au salutat ca niște prieteni, și Orfeu ne-a făcut semn tuturor să-l urmărim.

– Thyotes va deschide calea, a zis el.

Nimeni nu avea de gând să protesteze. După întâlnirea cu furtuna, nimeni nu voia să riște mânia zeilor. Poate că Hera ne binecuvântase călătoria, dar dacă un alt nemuritor ar fi vrut să ne distrugă corabia, ar fi putut să o facă. În plus, era posibil și ca grația Herei să se întindă doar asupra lui Iason. Știam că nu trebuie să sper că Artemis mă va salva dacă ar fi cazul. Eu eram aici ca să-mi dovedesc forța.

Ne-am luat după el. Se lăsa noaptea, și cărarea ne ducea spre mijlocul insulei. În centru, un munte mare se înălța cu un pisc semeț, care domina peisajul din jurul său. Preoții în robe ne-au condus spre munte. Atmosfera din rândul argonauților era neobișnuit de solemnă, în timp ce mergeam. Era ceva greu în aer, o anticipare liniștită, stârnită de vorbele lui Orfeu, sau poate de sinceritatea tonului cu care le rostise. Poate că erau calmul și siguranța lui.

Pe măsură ce cărarea înconjura muntele, vedeam că începea să coboare în pantă spre o vale. Sunetul îndepărtat al muzicii, bățile ritmice în tobe și zumzetul melodios al cântecelor pluteau dinspre ea și le distingeam mai clar pe măsură ce ne apropiam. Cărarea era mărginită de torțe și cobora mai abrupt. Am simțit cum pulsul mi se iuțea, bătând în ritmul tobelor, pe măsură ce acestea se auzeau tot mai tare, și noi ne apropiam tot mai mult.

Ne-am oprit când am ajuns într-o curte, un cerc mare de piatră, cufundat în pământ. Era mărginit de statui, iar lumina torțelor se reflecta de pe fiecare chip de bronz, aruncând umbre stranii. Cineva mi-a oferit un poc al cu gura largă, împodobit și sculptat, care dădea pe dinafară de vin. Parfumul dulce mi-a stârnit chiorăituri în stomac, amintindu-mi cât timp trecuse de la ultima noastră masă. Am luat o înghițitură lungă, savurând gustul intens al licorii, și am ridicat

privirea spre muntele întunecat ce se profila pe cer. Undeva în apropiere, gâlgâit de apă. O altă înghițitură de vin. Acum muzica răsună mai tare, iar bățile șerpuitoare ale tobelor ne atrăgeau. Mai mult vin, și stelele au prins a se roti deasupra capului meu.

– Mergeți mai departe, a spus cineva, și erau niște trepte ce coborau din curte, care ne duceau mai aproape de muzică și de cântări.

Acum pocalul meu era gol și simțeam că mi se învârt capul.

Mai târziu, aveam să încerc să-mi amintesc cum arăta sanctuarul. Era o amestecătură de torțe ce se întindeau în arcuri lungi, înflăcărâte, și trupuri care dansau în fața flăcărilor. Ispita hipnotică a tobelor – zgomotul acela îmi estompa toate celelalte simțuri. Și apoi întuneric, negru și absolut, o legătură moale înfășurată în jurul capului meu. Cântările înghițeau sunetul tobelor, cuvintele erau bubuitoare și insistente, preamărirea pe care o ofeream zeilor întunecați din Samothraki. Iar când legătura mi-a fost ridicată de pe ochi, soarele se înălța deasupra mării. Eram pe plajă, unde corabia ne aștepta, iar zorii erau proaspeți și încântători, în timp ce eu priveam de la un chip la altul și vedeam aceeași expresie nedumerită pe fiecare dintre ele, până când privirea mea s-a oprit asupra lui Orfeu. Chipul lui era mulțumit, înălțat spre briza mării, în timp ce vorbea.

– De aici vom naviga mai departe purificați, a zis el, cu forțe proaspete și gata să dăm piept cu ceea ce ne așteaptă.

Nu știam dacă datorită ritualurilor în sine sau sentimentului că împărtășiserăm cu toții ceva inexplicabil, ceva ce nimeni altcineva nu ar fi înțeles vreodată, ceva ce ne unea într-o experiență trăită numai de noi, dar dispoziția proastă se risipise, și ranchiuna care amenințase să erupă după plecarea de pe insula Lemnos părea dată uitării. Mategoții au urcat pe *Argo* binedispuși și am plecat din Samothraki într-o armonie pe care Orfeu nu a trebuit s-o invoce cu lira lui.

Am mers mai departe timp de mai multe zile, uneori străbătând canale periculoase, apoi în ape deschise. Am găsit din nou ospitalitate, de data aceasta la dolioni, al căror rege ne-a invitat la ospățul prilejuit de nunta sa. Aici nu ne-am separat, ca pe Lemnos. Meleagru și cu mine, dar și Heracle și Hilaras, ne-am ospătat alături de camarazii noștri și ne-am bucurat de confortul oferit de un pat cald, de mâncare gustoasă și vin bun, fără ca nimic să ne amenințe restul aventurii.

Nu doar cu Meleagru puteam sta de vorbă acum. Mă simțeam în largul meu și când stăteam lângă Orfeu, și deși încă simțeam ostilitatea unora dintre mategoți, erau și alți argonauți care se arătau mai împăciuitori față de mine. Am început să-i cunosc puțin mai bine

pe Idas și Idmon, primul, impulsiv și nesăbuit în spusele sale, în timp ce prietenul lui era mai rezervat și mai atent.

La mesele lungi de la ospățul de nuntă, am fost cu toții înghesuiți laolaltă, lipiți unii de alții pe băncile înguste, iar între noi au fost așezate, din loc în loc, ulcioare mari cu vin. În fața mea, Peleu lua înghițituri mari, iar fața i se înroșea în timp ce sporovăia cu Anceu și Acast. Auzeam frânturi de conversație pe măsură ce vocea îi devenea tot mai zgomotoasă, până ce n-am mai putut s-o ignor deloc. Vorbea despre nunta lui cu Thetis, nimfa mării, care îi fusese oferită în dar.

– A luat toate formele la care s-a putut gândi ca să încerce să se elibereze, spunea el, cu limba împleticită. A mai luat o înghițitură și vinul i s-a scurs pe barbă. Acum o pasăre ce fâlfăie din aripi, apoi un tigr, apoi un foc... eu nu i-am dat drumul nici măcar o clipă. A ridicat pocalul înspre Acast. Tu știi că sunt campion la lupte, nimeni nu mă poate învinge. Chiar și în timp ce ghearele ei îmi sfâșiau pielea și flăcările ei mă ardeau, eu tot nu i-am dat drumul.

Mă holbam la el, cuprinsă de stupoare, în timp ce el continua.

– Și ce s-a întâmplat? a întrebat Anceu, iar Acast a râs.

Era ceva urât în râsul lui, care mi-a dat fiori.

– A cedat, în cele din urmă. S-a luptat bine, dar n-a putut să scape.

Buzele îi erau umede și lucioase. Ceilalți se aplecau mai aproape, ca să asculte mai bine.

– După aceea, toți zeii au venit la nuntă. A fost o profeție, ceva legat de băiat. Oricum, ea nu i-a fost niciodată mamă. Am prins-o când încerca să-l arunce în foc. Pe urmă a fugit, s-a întors în mare. Însă eu aveam deja un fiu; la ce să mai am nevoie de ea?

Unghiile mi se înfingeau adânc în lemnul mesei.

– Hai până afară, Atalanta, mi-a șoptit la ureche Meleagru, și mâna lui era fermă pe umărul meu.

Voiam să scap de înghesuiala trupurilor, de căldura înăbușitoare din sală. L-am lăsat să mă conducă afară, în curte.

– Ești bine? a întrebat.

Simțeam în gât un acid fierbinte.

– Ce vrei?

– Mă gândeam că ar fi bine să nu-l ucizi pe Peleu la masă, chiar în fața tuturor.

– Ți se pare amuzant? am zis, săgetându-l cu privirea. De ce avem pe cineva ca el la bord? Tu vrei să stai alături de el, să lupți alături de el? Nu merită gloria de a câștiga Lâna împreună cu noi.

Meleagru a ridicat din umeri.

– E puternic. S-ar putea să avem nevoie de el la un moment dat.

Eu am clătinat din cap, scârbită.

– Suntem oaspeți la o nuntă. Nu putem să-l ofensăm pe rege luptându-ne între noi, a zis el. Și oricum, multora le place de Peleu.

– Și ție?

– Nu-i nevoie să-mi placă, a zis Meleagru. Dar nu vreau necazuri între noi. Tonul i s-a mai relaxat, pe măsură ce a continuat. Oricum, dacă te iei de Peleu, unde te vei opri? Cine urmează, Heracle?

Eu am oftat.

– Mai bine să-i învingi altfel, a zis el. Toată lumea e aici pentru același lucru. Cu toții își doresc șansa să se dovedească cei mai puternici, mai iuți sau mai curajoși. Așteaptă până vine șansa ta.

– Și când va fi asta? am mormăit eu. Am plecat de săptămâni întregi, și cea mai mare amenințare pe care am întâlnit-o a fost în Lemnos.

– Se pare că există niște uriași cu șase brațe care trăiesc în munții de pe aici, a zis Meleagru. Dacă văd invadatori, atacă. L-am auzit mai devreme pe rege cum îl avertiza pe Iason în privința lor.

– Chiar așa?

– Pari încântată.

Nu doar perspectiva unei bătălii mă încânta. Dacă era adevărat ce spunea, însemna că înaintam, că ne îndepărtam tot mai mult de lumea pe care o cunoșteau argonauții și pătrundeam pe tărâmurile monștrilor. Asta însemna că eram mai aproape de Lână.

– O să mă țin departe de Peleu, i-am spus lui Meleagru. Vreau să ajung la Lână, iar dacă asta înseamnă să-l tolerez deocamdată, atunci așa am să fac. Dar în seara asta eu nu mă mai întorc acolo. Mă duc la culcare. Am făcut o pauză și i-am zâmbit. La urma urmei, mâine s-ar putea să dăm piept cu niște uriași.

Ne-am întors pe *Argo* în dimineața următoare, fără să întâlnim nici un uriaș. Însă de undeva de sus, de pe dealuri, trebuie să ne fi zărit, fiindcă în timp ce trăgeam la vâsle ca să ne îndepărtăm, ne-a lovit primul dintre bolovani. A zdrobit una dintre băncile de lemn din mijlocul punții, iar impactul a fost brusc și violent, făcându-ne pe toți să sărim în picioare.

La început, nici nu i-am văzut. Arătau ca niște bucăți din munte, ca niște copaci uriași cu crengi întinse, care țâșneau din versantul stâncos. O ploaie de bolovani s-a pogorât asupra noastră, cei mai mulți prăvălindu-se în mare și trimitând peste noi valuri uriașe de apă înspumată. Apa sărată m-a orbit, mă ustureau ochii, și corabia se

clătina. Cuvintele adresate lui Meleagru păreau acum nesăbuite, dar am întors arcul în față și, clipind cu furie, am țintit.

Prima mea săgeată l-a nimerit pe unul dintre ei chiar în piept. S-a clătinat și s-a prăvălit, iar bubuitura care s-a auzit când a aterizat a reverberat prin pământ și a trimis rostogol un val de pietre mai mici după el. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Heracle azvârlind o suliță și am tras săgeată după săgeată. Argonauții s-au conformat, și clevețele din urmă cu câteva minute a fost dată uitării, fiindcă împreună ne concentrăm să-i doborâm pe uriași. Când ne loveau bolovanii, corabia se înclina și vedeam adâncurile verzi și clocotinde ale mării. Am țintit mai bine. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Zetes cum se înalță în aer, cu aripioarele de la glezne bătând frenetic în timp ce plutea și își arunca sulița cu o precizie de necrezut. M-am convins să mă uit în altă parte, să nu las priveliștea incredibilă a tânărului suspendat în aer să-mi distragă atenția. Meleagru striga în timp ce ploaia noastră de proiectile îi copleșea pe uriași, iar aceștia cădeau, și trupurile lor greoaie se prăvăleau pe pante și se rostogoleau în mare. Când a fost doborât și ultimul dintre ei, am tras adânc aer în piept. Părul îmi atârna în șuvițe umede în jurul feței, iar camarazii mei erau la fel de asudați. Atacul ne luase prin surprindere, însă acum o undă de entuziasm trecea de la unul la altul. Mai simțisem felul acesta de bucurie victorioasă, dar întotdeauna singură. Era o senzație diferită să mă uit în jur și să-mi văd propriile sentimente oglindite, să știu că am învins împreună un dușman.

– Atalanta! a strigat Meleagru. Tu l-ai doborât pe primul, și asta cu o singură lovitură!

Idas a râs, exaltat, dându-și părul ud de pe față.

– Și încă jumătate de duzină după el!

Idmon încuviința din cap, privirea lui Orfeu era caldă și aprobatoare, și, pentru o clipă, m-am aflat în centrul unui cerc al aprecierii din partea argonauților.

Pe margine, am văzut chipul schimonosit de mânie al lui Peleu.

Discuția s-a îndreptat către isprăvile fiecăruia: forța neîmblânzită a lui Heracle, care aruncase suliță după suliță; cât de ușor se ferise Zetes de fiecare bolovan și trăsesese asupra uriașilor fără să șovăie; puterea neobosită a lui Castor și Polux; strigătul însuflețit al lui Meleagru care le dăduse tuturor un imbold spre victoria glorioasă. Am regăsit jumătate din plăcere în retrăirea faptelor, în împărtășirea fiecărui fior și șoc al bătăliei.

Am readus corabia pe țărm ca să facem inventarul, să ne strângem

armele împrăștiate și să reparăm băncile zdrobite. Din pricina asta, soarele era sus pe cer când am putut să ridicăm din nou pânza. Poate ar fi trebuit să mai așteptăm o noapte, dar triumfători cum eram după prima noastră bătălie, am lăsat în urmă trupurile neînsuflețite ale uriașilor și am pornit mai departe.

Simțeam încă efectele persistente ale ritualurilor din Samothraki. Dacă închideam ochii, mă simțeam revigorată de răsăritul acela, scăldată în lumina unei noi zile. Bătălia cu uriașii reafirmase sentimentul scopului care ne ținea grupul laolaltă, în ciuda ciocnirilor de personalitate și de orgolii.

Lupta părea să fi avut un efect energizant asupra lui Heracle. Era la fel de gălăgios ca întotdeauna, iar corabia se clătina când bătea din picioare și li se adresa celorlalți.

– Un concurs! striga el. Să facem un concurs de vâslit, să vedem dacă vreunul dintre voi rezistă la fel de mult ca mine.

Vântul se domolise, și marea era netedă în toate direcțiile. Heracle își flutura vâsla, cu un licăr în ochi care îi contrazicea rânjetul înflăcărat.

– Haideți, a ordonat el, vâsliți cât de tare puteți și o să vedem dacă vreun bărbat de aici poate ține pasul cu mine.

Eu am izbit vâsla în apă, făcând-o să zdrăngănească zgomotos între șipicile de pe bordul corabiei. Heracle a rânjit.

– Iat-o pe Atalanta, a strigat. Care dintre voi o să fie primul învins de o femeie?

Argonauții au început cu toții să tragă la rame cât de tare puteau, iar vâslele învolburau spuma de o parte și de alta a corabiei.

Așa hotărâți cum erau cu toții, se schimbau totuși insulte, în mare parte binevoitoare, peste punte, în timp ce vâsleam. Orfeu a prins a cânta o melodie vioaie, și *Argo* înainta cu viteză pe mare, de parcă am fi fost în zbor.

Era cu neputință să ții pasul cu Heracle, dar am ignorat durerea ascuțită din umeri și sudoarea care îmi picura în ochi, străduindu-mă să trag din ce în ce mai tare de vâsle. Curând, tachinările între argonauți au încetat, și o tăcere morocănoasă s-a instalat în rândul vâslașilor, cu excepția lui Heracle, care devenea tot mai zgomotos și mai nesuferit. Râdea, fredonând în ritmul melodiei lui Orfeu și luându-i pe ceilalți în zefleMEA, pe măsură ce, unul câte unul, mateloții au început să se dea bătuți. Vântul se întetea acum, și noi mergeam contra lui. Cei care încă mai vâsleam ne chinuiau rău de tot. Când m-am uitat la Meleagru, i-am văzut grimasa; venele de pe

fruntea lui Peleu se umflau, iar Anceu gemea de fiecare dată când se lăsa pe spate. Heracle mugea de încântare. Nu dădea nici un semn că ar încetini, energia îi era neștirbită. Plămânii mei zbierau după aer, brațele mă implorau să le ofer un răgaz, iar Heracle nu avea cum să se dea bătut. Bărbații care renunțaseră strigau încurajări pentru Meleagru, Peleu și Anceu, iar asta îl îmboldea și mai tare pe Heracle.

Tocmai pe când credeam că va trebui să mă opresc, Heracle a tras atât de violent de vâslă, încât bucata groasă de lemn s-a izbit de bordul corabiei și, spre neîncrederea spectatorilor, s-a rupt în două. Heracle se uita cu gura căscată și nu-i venea să creadă, în timp ce lemnul s-a îndepărtat plutind pe apele line.

Niște urale aprige s-au înălțat pe punte, în timp ce Heracle se uita lung. Eu m-am oprit din vâslit, spre ușurarea mușchilor mei epuizați, și parcă nici nu-mi venea a crede într-o asemenea întorsătură de situație.

Echipajul era plin de viață, cu excepția lui Heracle. Furios că își pierduse vâsla, incapabil să-și canalizeze energia în vâslit și refuzându-i-se dulceața victoriei, se fâfâia de colo-colo pe punte, cercetând orizontul în căutarea vreunui țarm. Când ne-am oprit pe coasta Misiei, după cum ne-a spus Tiphys că se numea, Heracle a sărit de pe corabie, pornind pe nisip spre copacii pe care îi zărea în depărtare. Știam că își caută unul din care să-și făurească o nouă vâslă.

Hilas l-a privit cum se îndepărtează și a oftat.

– Mă duc după apă, a zis el, cărând un ulcior mare.

Mai târziu, Heracle s-a întors din pădure cu un pin semeț pe umăr. A început să-l cioplească pentru a face din el o vâslă, foarte concentrat asupra muncii sale. Pe când lumina lunii strălucea peste valurile ce se spargeau la țarm, a ridicat în cele din urmă privirea.

– Unde e Hilas? a întrebat.

– S-a dus după apă, am zis eu.

Meleagru s-a încruntat.

– N-ar fi trebuit să se fi întors deja?

Heracle și-a întors capul mare și ciufulit dintr-o parte în alta, scrutând întreaga lungime a plajei.

– Polifem! a strigat el, văzându-l pe tânăr ieșind dintr-un crâng din apropiere. L-ai văzut pe Hilas pe undeva?

Polifem a scuturat din cap.

– Acast? Peleu? Heracle a aruncat vâsla deoparte și s-a ridicat. Voi ați explorat insula asta, știți unde s-a dus Hilas?

Cei doi i-au răspuns cu priviri goale, iar întrebarea i-a fost repetată fiecăruia dintre noi, însă nimeni nu știa unde se dusesese Hilar.

– Hai să-l căutăm, am propus eu.

Eram sigură că nu i se întâmplase nimic rău, dar am simțit un fior de neliniște că lipsea de atâta vreme. Eram tulburată de cât de agitat părea Heracle, cu pumnii masivi încleștați și îngrijorarea săpată pe chipul de obicei jovial. Nu-l văzusem niciodată tulburat de nimic.

– Eu rămân aici, a anunțat Iason. Orfeu, Tiphys, Echion, rămâneți cu mine. Ne ocupăm de focuri și gătim carnea, ca să mâncăm cu toții când vă întoarceți.

Heracle i-a alungat, parcă, vorbele cu un gest.

– Haide.

Toți cei pe care nu i-a numit Iason am pornit și ne-am răsfirat pe linia lungă a țărmului, strigând numele lui Hilar.

– Cred că a pornit încoace, i-am spus lui Meleagru și am luat-o la pas împreună.

Pe când înaintam prin pâlcul des de copaci, am ascultat cu atenție după sunetul apei, vreun șuvoi gâlgâitor sau vreo cascadă blândă, unde domoale care să fi clipocit la trecerea peste vreo piatră sau lipăitul pământului moale care ar fi anunțat că e un izvor pe aproape. Mi-am spus că nu avem de ce să ne temem, că Hilar trebuie să se fi îndepărtat pur și simplu de la cărare și să se fi rătăcit. I-am auzit numele ricoșând din trunchiurile solide, de pe coastele stâncoase, răsunând până în cerurile întunecate de pretutindeni de pe insulă, pe măsură ce argonauții căutau mai departe. Nu avea cum să nu audă și el, oriunde s-ar fi aflat, oricât de departe s-ar fi dus.

Am văzut mai întâi ulciorul. Ochii mei n-au înțeles imediat ce văd, cum zăcea acolo la marginea unui iaz întins, într-un luminiș din fața noastră. Părea ceva banal, de parcă ar fi fost scăpat din întâmplare acolo, de parcă Hilar ar fi fost gata să iasă din clipă în clipă din apa întunecată, să-și scuture stropii din păr și să ne zâmbească.

– Heracle! a strigat Meleagru, iar glasul i-a răsunat printre copaci.

Am auzit tropăitul tălpilor lui Heracle, înainte ca el să dea buzna în locul unde stăteam noi. S-a uitat lung la ulciorul căzut.

– Trebuie că e aproape, a zis în cele din urmă.

Meleagru și cu mine am sărit în acțiune.

– O să cercetăm împrejurimile, o să-l găsim, a spus Meleagru, iar eu am dat viguros din cap, lăsând cuvintele cruciale nerostite.

Ce anume, mai exact, aveam să găsim?

Într-un fel, a fost mai rău. Nu am găsit absolut nimic. Nici un semn

că ar fi fost acolo, în afara ulciorului abandonat. Nici urmă de vreo încăierare, de urși ori de lei de munte. Era ca și cum pădurea l-ar fi înghițit și ar fi dispărut cu totul.

Noaptea trecea, și noi tot căutam. Nu suportam să rostesc cu voce tare cât de neproductiv era să ne poticnim pe acolo în cerc, abia reușind să distingem ceva în întuneric. M-am gândit la chipul dulce al lui Hilar, la cât de blând era, cât de diferit de Heracle în toate privințele. Am mers mai departe.

Când ne-am întors pe țărm, cerul se stingea într-un gri cenușiu. Restul echipajului își strângea lucrurile, încercând totul la loc pe *Argo*.

– Ce faceți?

Heracle se cufundase în tăcere cu câteva ore în urmă. Acum, sunetul vocii lui m-a făcut să tresar.

Iason l-a privit de la prora corabiei, unde stătea de vorbă cu Tiphys. Avea o expresie sumbră când a sărit ușor pe nisip și a venit înspre noi.

– Ați găsit vreo urmă?

– Doar ulciorul, am recunoscut eu.

Iason a clătinat din cap și a oftat.

– E o mare pierdere pentru echipajul nostru.

Chipul lui Heracle s-a albit de furie.

– Nu putem să-l lăsăm baltă după o singură noapte! Putea să se fi răătăcit, dar acum, că s-a crăpat de ziuă, o să se întoarcă.

Iason părea neîncrezător.

– Ulciorul lui era departe de aici?

Șovăind, am clătinat din cap.

– Era lângă un iaz, nu prea adânc în pădure.

– De ce să-l fi lăsat și să se fi dus mai departe? a întrebat Iason.

Noi tăceam. I-am aruncat o privire lui Meleagru. Părea sleit de puteri, cu fața încremenită într-o grimasă de nepătruns.

– Cu siguranță l-a scăpat din mână când i-a ieșit ceva în cale, poate vreun animal, a continuat Iason.

Heracle clătina din cap batjocoritor.

– O idee absurdă.

Iason a ridicat din umeri.

– S-ar fi întors dacă ar fi putut; niciodată nu s-a îndepărtat prea mult. Ceva i s-a întâmplat acolo. Îl vom cinsti, vom aduce ofrande pentru trecerea lui în siguranță în Infern. Dar trebuie să pornim în dimineața asta; nu avem timp de pierdut.

În ochii lui Heracle ardea un foc nepământean.

– Nu i-am găsit trupul. Nu e mort, și dacă ar fi, nu putem să plecăm

fără să-l găsim. Dacă a murit și nu i-am oferit ritualurile cuvenite... dacă plecăm și gata..., a zis, apoi s-a oprit brusc.

Pe chipul lui Iason era o hotărâre pe care nu i-o mai văzusem până atunci. M-am întrebat de ce acum nu era timp de pierdut, căci, dacă ar fi fost după voia lui, ar fi rămas mult mai mult cu regina lui din Lemnos.

– Pornim acum, a zis Iason. Nu mai așteptăm.

Heracle îl săgeta cu privirea. Dacă aș fi fost în locul lui Iason, m-aș fi temut de represalii, dar Heracle nu l-a lovit.

– N-o să-l las aici, a zis el.

– Atunci rămâi.

Eu am icnit. Meleagru a rămas cu gura căscată.

Însă Heracle s-a întors pur și simplu pe călcâie și a luat-o înapoi spre copaci. Într-o clipă, silueta lui masivă a fost înghițită de pădure și a dispărut.

– Să rămânem? am întrebat, apucându-l pe Meleagru de braț și smucindu-l cu fața spre mine.

Echipajul împingea corabia spre apă, pe butucii rotunzi. Fără Heracle care s-o împingă cu umărul lui uriaș, se poticneau și asudau, dar vasul tot se mișca. Iason își luase din nou poziția la proră, cu fața întoarsă spre mare, așa că nu-i ghiceam expresia.

– Să-l ajutăm pe Heracle să-l găsească pe Hilar? am continuat.

Meleagru a oftat.

– Dacă îi lăsăm să plece fără noi, partea noastră în expediția asta s-a sfârșit.

Am privit cum Zetes și Calais urcau cu pas ușor înapoi pe punte. Doar o mână de oameni mai erau pe țărm, strigând ordine unii la alții, un roi de vrednicie gata de plecare.

– Sigur ceilalți nu vor să plece fără doi dintre ai noștri, nu-i așa? am întrebat eu.

– Nu știu dacă își dau seama că Iason are de gând să facă asta.

– Hai să-i întrebăm. Am pornit spre corabie, apoi mi-am dat seama că Meleagru nu e lângă mine. Ce s-a întâmplat?

– Dacă îi rugăm să rămână, îl sfidăm pe Iason, a zis el. A luat o decizie și noi i-o vom contesta. Iarăși.

– Mai bine decât să-l părăsim aici pe unul dintre noi.

N-a răspuns.

– Ar trebui să știe ce are de gând Iason, am stăruit eu. Hotărâtă, am pornit spre corabie și am urcat pe rampa de lemn, sărind apoi peste balustrada din vârf. Mi-am dres glasul și am vorbit înainte să mă

cuprindă îndoiala. Heracle n-o să plece fără Hilar, mi-am făcut vocea auzită pe punte. Dacă plecăm acum, îl lăsăm aici.

De îndată, oamenii au prins a vocifera.

– Nu vine?

– Credeam că se întoarce!

– Nu putem să plecăm fără Heracle!

– Iason nu-și dă seama?

Meleagru a sărit ușor peste balustradă, aterizând lângă mine.

– Hilar s-a pierdut! a spintecat glasul lui Iason gălăgia. S-a îndepărtat și și-a întâlnit soarta. E o tragedie, dar n-avem nimic de câștigat dacă rămânem aici să-l jelim.

Zarva s-a stins. Toate privirile erau pironite asupra lui Iason.

– Heracle a ales, a continuat el. A hotărât să ne părăsească.

– Jelește, am zis eu. Nu e în toate mințile. Dacă rămânem...

– Atunci ne pierdem timpul, timp pe care trebuie să-l petrecem în căutarea Lânii. În glasul lui Iason era o nouă notă autoritară, una pe care eram convinsă că n-am fi auzit-o în prezența lui Heracle. Oricine dorește să rămână poate să o facă, a continuat el. Dar asta înseamnă să renunțați la expediție.

S-a lăsat o liniște deplină. Singurul zgomot era țipătul îndepărtat al pescărușilor și lipăitul delicat al valurilor.

– Hera a consfințit călătoria asta. Acum, tonul lui Iason s-a îmblânzit puțin, a devenit mai lingușitor și mai persuasiv. I-a oferit binecuvântarea ei. Mi s-a înfățișat mie, numai mie, sub forma unei bătrâne care mi-a cerut ajutorul să treacă râul Anaurus. Când am trecut-o apa în spinare, s-a făcut grea cât doi centauri, și eu tot am ținut-o deasupra apei învolburate, chiar și când am crezut că efortul mă va îneca. Atunci mi s-a arătat cu adevărat și mi-a făgăduit victoria. A jurat că voi avea Lâna și voi obține gloria pentru noi toți, a zis, trecând cu privirea de la un chip posomorât la altul. Dar cu toții știm că Heracle e disprețuit de Hera, că l-a trimis la muncile lui ca să-i poată câștiga iertarea. El trebuie să se întoarcă la muncile acelea, nu să trândăvească aici cu noi. Nu vrem să pierdem bunăvoința zeiței fiindcă îl împiedicăm să îndeplinească ceea ce îi datorează.

Argumentul acesta parcă a mai domolit hotărârea colegilor mei de echipaj. Nimeni nu voia să riște mânia Herei, și mai cu seamă pe întinderea periculoasă a mărilor.

– Heracle a ales, a reluat Iason. Loialitatea lui nu e față de noi, față de expediția noastră. E față de propriile lui interese, întotdeauna. Niciodată n-a vrut să vă conducă. Acum nu-i pasă destul cât să

rămână.

I-am aruncat o privire lui Meleagru și am văzut cum nesiguranța lui o reflectă pe a mea. Mă revolta să mă gândesc că îl vom lăsa în urmă pe unul dintre noi. Dar Iason spusese totul foarte clar: puteam să mergem cu argonauții sau puteam să rămânem aici.

– Putem să-l lăsăm în urmă pe cel mai puternic dintre noi toți?

Acast a fost cel care a vorbit.

Iason a făcut un gest spre șirurile de bărbați de pe bănci.

– Uitați-vă la noi. Cei mai puternici bărbați pe care îi are Grecia de oferit, a zis, privind drept prin mine. Aici sunt și alți fii ai lui Zeus în afară de Heracle, mai mulți dintre voi care se pot lăuda cu alți tați din Olimp. Nu meritați să fiți și voi cunoscuți, cum e Heracle? Aici sunt și alți luptători; de ce să vină Heracle și să câștige el toată gloria? E nesăbuit și distrugător; ne-a costat o vâslă, iar acum amenință să ne coste întreaga călătorie. Fără el, voi toți aveți șansa să vă faceți numele cunoscute.

Am aruncat o privire înapoi pe țărm, întrebându-mă dacă Heracle l-a auzit. Mă așteptam să-l văd cum se năpustește afară din pădure, mugind ca un taur. Însă plaja rămânea goală, copacii, netulburați, iar vântul nu ne aducea nimic altceva decât tăcere.

Ultimul argument al lui Iason fusese convingător. Unul câte unul, argonauții și-au luat vâslele în mână. Meleagru s-a așezat printre ei, dar eu am rămas neclintită în mijlocul corabiei, lângă banca unde stătuse mereu Heracle, unde forța lui măreață îi zdrobise, abia cu o zi în urmă, vâsla.

Frânghiile au fost trase la loc la bord, corabia eliberată din cheu, iar vâslele au prins a lovi apa la unison. Orfeu a început să cante o melodie atât de tristă și de dulce, încât mi-a adus lacrimi arzătoare în ochi. Numai vederea lui Iason aplecat la proră, cu un zâmbet mulțumit pe buze, m-a făcut să clilesc ca să le sting.

Soarele nu a reușit să se ivească în ziua aceea printre nori, care s-au adunat pe cer, deși, plumburii și nesfârșiți. Cu o zi în urmă, puntea răsună de strigăte și râsete, în timpul concursului de vâslit, dar acum, în rândul echipajului domnea o tăcere obosită.

Tânjeam să sosim pe orice petic de uscat am fi găsit, ca să pot să mănânc și apoi să mă furișez să dorm. Oboseala nopții nedormite se simțea deja. De data asta însă, de cum am tras corabia pe țărm în Bithynia, meleagul bebricilor, potrivit spuselor lui Tiphys, luptătorii au și dat năvală peste noi.

– Veți lupta! a strigat primul dintre ei. Vă provoc chiar acum!

Iason a făcut un pas înainte.

– Nu venim cu gânduri rele.

– Nimeni nu pășește pe insula mea fără această provocare, a continuat bărbatul.

Bărbații din spatele lui erau dispuși în semicerc și ne pironeau cu privirile.

– Am ucis toți bărbații care au acceptat provocarea asta.

Polux a fost cel care a făcut un pas în față, alăturându-se lui Iason.

– Accept eu.

Deja își scutura mantia de pe umeri, darul de rămas-bun pe care am văzut că l-a primit în Lemnos. În lumina de un galben livid care se strecura printre nori, mușchii îi străluceau. Probabil că era cel mai puternic dintre argonauți, după Heracle.

Unul dintre bărbații din spatele celui care a rostit provocarea a înaintat și el.

– Nu ești pe potriva regelui Amycus, a zis el, așezând fâșii lungi de piele netăbăcită pe pământ, în fața amândurora.

Amycus și-a înfășurat palmele în fâșiile aspre, și Polux a făcut la fel, legându-le în jurul pumnilor. Am așteptat un semnal de începere a luptei, dar n-a venit nici unul. În schimb, Amycus a coborât capul și s-a năpustit în viteză drept spre Polux.

A fost o bătălie violentă. Nu încăpea îndoială că Amycus lupta ca să ucidă, iar Polux făcea la fel. Polux era mai agil și se ferea de multe dintre loviturile lui Amycus, dar forța și sălbăticia regelui făceau ca de fiecare dată când cei doi se ciocneau, împreunarea aprigă a cărnii și

oaselor să răsună în sală cu o bufnitură respingătoare. Spectatorii din spatele lui Amycus au început să strige batjocuri, zbierând în cinstea regelui lor, urlând de fiecare dată când îl lovea pe Polux. Mi-am trecut privirea asupra tuturor, calculând câți sunt pe lângă noi. Am văzut că unii dintre argonauți făceau același lucru.

Însă Polux a rezistat la fiecare lovitură, cabrându-se și izbindu-și pumnul cu putere în stomacul lui Amycus. L-am văzut pe rege că nu-i vine să creadă, am simțit cum avântul luptei se schimbă, iar Polux a profitat de moment, nemilos și de neoprit. L-a forțat pe Amycus să îngenuncheze, i-a cerut să se dea bătut, iar regele a clătinat din cap, nu. A încercat să se ridice în picioare, împleticindu-se, cu brațele fluturând, iar Polux l-a lovit din nou. Amycus a mugit, ridicându-se cu greu, și s-a năpustit asupra lui Polux.

Polux însă era un fiu al lui Zeus, ca Heracle, iar sângele ce-i curgea din tâmplă nu-l descuraja; pumnii lui Amycus, ca niște ciocane, nu-l puteau doborî. Iar și iar, i-a cerut să se dea bătut, i-a oferit îndurarea sa, și de fiecare dată regele a refuzat, scuipându-și dinții, cu spume rozalii la gură, insistând mereu că va lupta până la moarte.

În gând, l-am îndemnat pe Polux să isprăvească odată. În pădure, vânătoarea era curată. O săgeată înfiptă în grumazul prăzii mele sfârșea totul într-o clipă. Așa îi omorâsem și pe centauri, o moarte rapidă, nu bătaia asta prelungită, violența asta odioasă. Continua și nu se mai sfârșea, vântul ne biciuia, iar cerurile erau pustii când din Amycus n-a mai rămas decât un morman de carne stâlcită. Polux a făcut un pas în spate, a tras adânc aer în piept și apoi, cu o precizie aproape miloasă, i-a aplicat regelui lovitura finală în cap.

Pârâitul craniului zdrobit al lui Amycus parcă a reverberat, un sunet pe care am știut atunci că nu voi putea vreodată să mi-l spăl din minte. Dar se isprăvise.

Nu și pentru oamenii lui. Cu un urlet scandalizat, s-au năpustit asupra noastră, cu pumnii în aer, fluturând ciomege și săbii și sulite. Nu am avut răgaz să ne pregătim; au sărit asupra noastră chiar din clipa în care le-a murit regele.

Nu era ca lupta cu uriașii de pe munte. Asta era de aproape, mâini cârnoase ce mi se încheștau în jurul brațelor, chipuri bărboase care îmi rânjeau în față. M-am smucit și m-am eliberat, lovindu-i la rândul meu, smulgând ciomagul unuia care s-a ridicat deasupra mea și izbindu-l în umăr cu el. Erau furioși, înnebuniți de pierderea regelui, dar îmi dădeam seama că argonauții erau în avantaj, la fel cum Polux îl învinsese pe Amycus. I-am văzut cum se prăvălesc sub atacul nostru.

Peleu, cu brațul înfășurat în jurul gâtului unui luptător, strângea fără milă, până ce ochii bărbatului i s-au dat peste cap și trupul i s-a încovoiat, moale și lipsit de viață. Anceu își învârtea securea deasupra capului, Polux și fratele lui, Castor, erau un duo formidabil ce lupta cot la cot, Zetes și Calais țâșneau pe câmpul de luptă, luându-și zborul și plonjând apoi asupra adversarilor lor îngroziți. În miezul luptei, am văzut un bărbat care l-a atacat pe Meleagru cu sabia și apoi s-a uitat în jos, uluit, și a văzut sulita lui Meleagru înfiptă în burta sa. Bărbatul a făcut ochii mari și s-a legănat, prăvălindu-se cu capul înainte, ca un copac doborât de furtună. Meleagru și-a smuls sulita din el și s-a retras, respirând greoi.

Cei care puteau se târau de pe terenul de luptă, nevrând să moară ca regele lor. Cei care n-au fost la fel de norocoși zăceau împrăștiați pe plajă în jurul lui.

– Târâți-i de aici, a spus Iason.

Era cu răsuflarea tăiată, sângele îi înfloreă dintr-o rană de la tâmplă, dar în ochi îi strălucea lumina victoriei. Am făcut cum ne-a spus, câte doi la fiecare cadavru, rostogolindu-le peste stâncile înalte de la ambele capete ale golului, lăsându-le să se prăvălească în vârtoarea valurilor de jos. Am privit cum i-a înghițit pe toți apa.

Și apoi, sarcinile noastre obișnuite: să găsim hrană și apă, să aprindem focurile și să ne așezăm tabăra. Acum nimeni nu mai părea obosit. Orfeu conducea cântecul, focurile străluceau și vinul curgea. Argumentul lui Iason fusese demonstrat mai repede decât ar fi putut anticipa: Heracle nu mai era, dar am câștigat o luptă și nu ne-a lipsit forța lui.

Pentru mine, fiorul triumfului în luptă se contopea cu vinovăția. În timp ce beam, mă gândeam la Heracle, singur acolo unde îl lăsaserăm. Nu mi-era dor de sunetul vocii sale tunătoare sau de laudăroșenia lui neobosită, dar prezența lui fusese atât de grozavă printre noi, încât absența lui era răscolitoare, golul pe care-l lăsase era aproape cu neputință de ignorat, așa cum fusese el însuși când era alături de noi.

A început să plouă, iar asta a dat glas unor strigăte de protest binevoitoare. Am profitat de moment ca să mă strecur de lângă ei. Înainte de căderea nopții, văzusem niște peșteri scobite în pereții de stâncă. Poate aveam să mă ghemuiesc sub tavanul boltit de piatră și să-mi închipui, fie și doar pentru o noapte, că eram înapoi de unde venisem, că eram din nou acasă.

Am traversat golul întunecat, cu o pătură groasă de lână peste braț. Eram nedormită de atâta timp, încât aproape simțeam că delirez. Mi

se părea că umblu printr-un vis, lent și încețoșat, unde nimic nu era adevărat. Mîntea mi-era plină de imagini din ziua respectivă; de fiecare dată când alungam una, alta îi lua locul: Heracle dispărînd în pădure, întinderea lungă a mării pe când ne îndepărtam tot mai mult pe corabie, Amycus sîngerînd pe pămînt. Ochii înroșiți ai unuia dintre luptătorii săi, când mi-am înfipt cu putere ciomagul în stomacul lui.

Ajunsesem la peșteri. Umezeala rece era atît de primitoare și de familiară și mă făcea să mă simt în siguranță. Am pus mîna pe peretele dinăuntru, am intrat pe pipăite, lăsîndu-mi ochii să se obișnuiască. Nu se vedea nici o stea, iar luna era ascunsă aproape în întregime după nori, dar lumina slabă care îi străpungea îmi arăta că peștera e goală și netulburată. Mi-am desfăcut coada împletită, umezită de ploaie, lăsîndu-mi părul să cadă în jurul meu, și am întins pătura pe podeaua tare.

Apoi, simțind ceva în spatele meu, am făcut, fără zgomot, un pas înapoi spre intrarea în peșteră.

– M-ai urmărit? am întrebat.

Nu-i distingeam expresia în întuneric.

– Scuze.

– De ce?

– Am vrut să văd cum te simți după ziua de azi.

– Nu sta afară în ploaie, am zis, dar el nu s-a mișcat. N-ai de gînd să intri? am întrebat.

– Nu știu.

Nu l-am întrebat de ce. Nu era nevoie. Eram încă amețită de amintirile ce mi se desfășurau în minte, dar acum ajungeau și mai departe: admirația curioasă din ochii lui când i-am săgetat căprioara, sinceritatea cu care mă prezentase argonauților, cum luptase alături de mine, cum rîdea împreună cu mine, în timp ce vîsleam. Am văzut copacul despicat de fulger, măcinat de flăcări.

– Vreau să intri, am zis și am întins mîna după el.

Depart, în Arcadia, Artemis stătea în fruntea nimfelor. Chipurile lor vor fi fost întoarse către al ei, către perfecțiunea tăioasă a profilului ei, cu fruntea înaltă și ochii limpezi ca lumina lunii. Mi-l aminteam atît de viu, o imagine luminoasă și nepătată precum cristalul. Crezusem că nu-mi voi mai dori niciodată altceva decît viața pe care mi-o oferise. Luna abia crescuse și descrescuse de două ori de când porniserăm la drum, dar parcă toate astea erau din altă viață.

Iar în îndepărtatul Calydon, un loc pe care nici măcar nu știam cum

să mi-l imaginez, nevasta lui Meleagru își aștepta bărbatul să se întoarcă.

Aici, în peștera asta, unde parfumul ploii se contopea cu mirosul lui, amândouă locurile păreau imposibil de îndepărtate, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Nu era nimic adevărat în afară de noi doi, acum, ascunși chiar în inima muntelui. Amețeala vinului și ceața oboselii se risipiseră, iar eu mă simțeam mai sigură pe mine ca oricând, gândurile îmi erau limpezi și sincere și de netăgăduit.

I-am tras chipul spre al meu și l-am sărutat. Era ceva ce nu mai cunoscusem niciodată, ceva ce nu mi se îngăduise să cunosc. O coroană de raze solare colorate, mâinile lui încurcate în părul meu. O căldură ce mă străbătea de sus până jos, trupul lui lipit de al meu. Mă mai gândisem la asta până atunci, imaginea îmi străfulgerase în minte înainte s-o pot opri, dar nu știam că mă voi simți așa.

Șocul acelui lucru necunoscut m-a năucit, mi-a dat senzația că mă agăț de o margine de stâncă, gata să cad. L-am sărutat mai apăsător. Avea gust de sare și mirosea a primăvară. Nesiguranța și frica au făcut loc altei emoții, o insistență și o poftă. M-am gândit la gheața care crăpa peste un râu în căldura soarelui nou, la apele ce se eliberau după o iarnă lungă, glacială. O lumină radioasă îmi țâșnea în spatele pleoapelor, o exaltare extraordinară, când am uitat de orice lucru din lumea asta în afară de noi, când am lăsat totul să dispară.

Lumina blândă a soarelui se strecura în peșteră. M-am mișcat, nevrând să mă trezesc. Voiam să stau acolo, plutind în pragul somnului, suspendată între vise și realitate.

Imaginea lui Artemis mi-a apărut limpede în minte și, cu un țipăt scurt, am deschis ochii, iar pielea mă furnica în așteptarea vreunei pedepse.

Adormiserăm unul în brațele celuilalt, dar, la un moment dat pe parcursul nopții, Meleagru se întorsese pe partea cealaltă. M-am uitat la spinarea lui netedă și lungă, la pielea lui smălțată cu aur în lumina delicată. Ținându-mi răsuflarea, am întins mâna și mi-am trecut ușor degetul peste șira spinării lui.

Peștera rămânea neclintită și cufundată în tăcere, dar aproape dintr-odată, imaginea nedorită a argonauților care ne-ar fi căutat mi-a venit în minte și m-am ridicat brusc. Meleagru s-a întors spre mine, fluturând din pleoape și apoi ținându-mă cu privirea.

– Trebuie să ne întoarcem la corabie, am zis eu. Până nu ne simte cineva lipsa.

A zâmbit, același zâmbet larg și sincer care îmi devenise atât de

cunoscut, nestânjenit de vreo urmă de regret sau de neliniște. Când i-am văzut chipul, o parte din grijile care mă împungeau s-au risipit. Am evocat amintirea clipei în care mi-am luat rămas-bun de la Artemis. Jurasem să nu mă mărit niciodată, așa m-am gândit. Și nu era nici un pericol să mă mărit cu Meleagru.

Am redus la tăcere glasul care protesta față de acest lucru. Nu-mi stătea în fire să închid ochii la argumente, să răstălmăcesc adevărul. Dar pe de altă parte, Meleagru nu era ca bărbatii de care mă avertizase Artemis să mă feresc. Și adevărul era că ea nu se afla acolo. Argonauții deveniseră atât de repede realitatea mea, și viața mea era legată de a lor. Era mai important pentru mine ca Iason să nu afle despre noi.

– Mă duc eu primul, a zis el, și m-am simțit ușurată că nu era nevoie să-mi rostesc gândurile cu voce tare.

S-a ridicat, și-a tras tunica pe el și, aruncându-mi o ultimă privire, a dispărut afară din peșteră.

Șovăiam să ies din nou în lume. Însă aerul luminos al dimineții parcă strălucea, ziua era proaspătă și nouă și frumoasă, spălată de ploaia din ajun. Golful care păruse atât de dezolant și de aspru când am tras corabia la țărm era acum splendid, iar marea era o nestemată scânteietoare.

Artemis nu mi-a făcut nimic. Mi-am închipuit-o în pădure, alergând cu câinii ei. Nu mă urmărea. Aștepta doar să mă întorc cu gloria dobândită în numele ei. Dacă aveam să câștigăm Lâna, ar fi fost de ajuns.

Nu trebuia să afle niciodată restul poveștii.

PARTEA A TREIA

Argonauții erau plini de viață, încă euforici după câștigarea bătăliei din seara trecută. Nimeni nu mi-a acordat vreo atenție deosebită când m-am așezat pe banca mea obișnuită, în spatele lui Meleagru. Am aruncat o privire în jur, îngrijorată că o să văd ochi ațintiți asupra mea, fiindcă nici nu-mi venea să cred că strălucirea caldă ce radia prin mine nu se vedea în vreun fel, dar nimeni nu părea să observe nimic diferit. Mi-am ținut ochii întorși către mare, către orizont, unde nimeni nu putea să-mi surprindă privirea și să ghicească cumva ce fior de căldură furnicătoare mă străbătea încă, un impuls neliniștit, de dorință, care era atât de nou. Pentru mine era o revelație că acest corp pe care credeam că îl cunosc atât de bine putea să-mi pară dintr-odată atât de diferit, de necunoscut.

Aveam să navigăm spre țărmul cel mai de la răsărit din Propontis, a anunțat Tiphys, și cu un vânt prielnic și binecuvântările zeilor, aveam să ajungem în Bosfor, poarta noastră către Marea Neagră. Colchida se afla de cealaltă parte a mării, tocmai la capătul lumii. Lâna era încă la multe zile de navigat și ne mai așteptau multe pericole, dar după ce aveam să ajungem în Marea Neagră, ni se va părea, în sfârșit, mai ușor de atins. Ne propuneam să ajungem în Salmydessus, ne-a spus el, unde locuia un profet pe nume Fineu, căruia aveam să-i cerem sfatul, înainte să pornim mai departe.

Vânturile ne erau, într-adevăr, prielnice, iar cântecele lui Orfeu țineau pasul cu înaintarea noastră iute.

– Ai mai auzit de Fineu până acum? m-a întrebat Meleagru, iar eu am clătinat din cap. Se zice că-i un om bun. Cred că ne putem aștepta la o primire mai călduroasă acolo decât am găsit la regele luptător și armata lui.

Eram gata să răspund, dar am observat că Peleu a întors ușor capul, să asculte. Am închis gura și mi-am întors, hotărâtă, ochii către mare. Eram sigură că îl simt pe Peleu cum mă privește.

Dacă Meleagru a fost surprins de reacția mea bruscă, n-a trădat acest lucru. După o vreme, a început o discuție lejeră cu Eufem. Eu vâsleam mai departe, lăsându-mi gândurile să plutească, descoperind că oricât de tare aș fi încercat să-mi distrag atenția, ele se tot întorceau la peșteră și la noaptea precedentă.

Tocmai când începea să se lase seara, am ajuns la Salmydessus. Meleagru era binedispus și a sărit să descarce corabia. Părea cu desăvârșire netulburat.

Când am început să mergem pe țărm, am rămas în spatele grupului, urmându-i de una singură. Aveam grijă să evit să merg pe lângă Orfeu. Era atât de ager când venea vorba de dispoziția altuia, atât de isteț când apărea orice schimbare de atmosferă, încât nu îndrăzneau să-i atrag atenția.

În fața noastră, vedeam o clădire mare ce se înălța singură pe coastă. Avea un aspect plăcut, chiar dacă era puțin neîngrijită și cam șubredă. Am văzut că Meleagru încetinea pasul, rămânând tot mai în urmă, până când a ajuns în dreptul meu. Mi-a zâmbit și n-am putut să nu-i zâmbesc și eu.

– Fineu! a răsunat glasul lui Iason, printre coloanele îndesate de la intrarea în edificiu. Sunt Iason din Iolcos, fiul lui Aeson, am venit aici cu argonauții, să-ți cerem sfatul înțelept.

Nu s-a auzit nici un răspuns. Iason a mers mai departe, iar noi l-am urmat înăuntru.

În câte o rază palidă de lumină, se învârtejea, strălucind, praful. Am strâmbat din nas când am simțit un damf acru, care se întetea pe măsură ce înaintam. Pe pereți erau tapiserii atârinate de o parte și de alta, dar erau roase, iar marginile zdrențuite se căscau de parcă ar fi fost sfâșiate cu ghearele. Am schimbat cu Meleagru o privire plină de îndoială și am simțit cum dispoziția tuturor se schimbă, devenind, din festivă, precaută.

Coridorul era lung și îngust, mărginit din loc în loc de statui, punctat de uși zăvorâte. Aș fi preferat o bătălie afară, sub cerul liber, decât o ambuscadă în locul acesta mohorât și claustrofob. Iason îl tot striga pe rege, dar glasul îi era înghițit de tăcere, și nici un strigăt nu se întorcea drept răspuns.

Am cotit și m-am bucurat să văd lumina zilei, o arcadă largă, care dădea într-o curte pătrată. În mijloc era o masă lungă, iar la capătul ei, pe un scaun înalt, stătea un bărbat mărunțel și zbârcit, sprijinindu-se de spătarul din lemn ornamentat.

– Fineu? a întrebat Iason, iar noi l-am urmat, intrând în curte, înșiruiți.

Aici, în pofida aerului proaspăt, duhoarea era și mai aprigă.

Bărbatul a întors fața spre noi. Pielea îi atârna în pliuri încrețite, veștejindu-i-se pe oasele descărnate. Cu toate că razele fierbinți ale soarelui dogoreau din cerul senin, omul era înfășurat într-o mantie. Iar

ochii... ochii îi erau lăptoși și înnorăți, nevăzători.

– Deci ai ajuns aici, Iason, tu și cu argonauții tăi. De ani întregi aștept ziua asta.

Vocea i-a tremurat, spărgându-se la sfârșit. Am auzit cât de uscat și de iritat îi era gâtul.

– Ai profetizat asta? a întrebat Iason.

Părea nesigur și se încrunta pe când se uita de jur împrejur prin curtea pustie. Nu la asta ne așteptaserăm, nici pe departe.

– A fost singura mea speranță, a spus bătrânul. Mi s-a părut că văd lacrimi adunându-i-se în colțurile ochilor săi nevăzători. În tot acest timp, m-am agățat de speranța asta.

Mi se rupea inima de milă pentru el. Eu nu cunoscusem niciodată foamea în pădure; nu-i văzusem niciodată cruzimea. El era atât de jalnic, atât de dărâmat și de singur. Disperarea sumbră a acestui loc a atins ceva în mine, și un val de tristețe m-a copleșit când m-am gândit cum s-a agățat el de speranța sosirii noastre, zi după zi.

– Am venit să-ți cerem ajutorul, a spus Iason. Nu ne așteptam să ai dumneata nevoie de sprijinul nostru. Cum te putem ajuta?

– Aveți nevoie de mine să vă spun ce vă așteaptă în călătoria voastră, a zis Fineu. Eu pot să vă îndrum, fiindcă am primit darul profeției de la însuși Apollo. Însă l-am jignit pe Zeus, care m-a blestemat să-mi duc viața astfel; cu toate că pot vedea întregul viitor, nu văd nimic altceva. M-a orbit și m-a condamnat să mor de foame la bătrânețe.

– Avem de mâncare, am adus provizii cu noi, a zis Iason, cu înflăcărare. Și putem să vânăm pe meleagurile dumitale și să-ți aducem carne. Asta dacă nu..., a zis, și chipul i s-a întunecat puțin. Asta dacă nu ne-o interzice Zeus. Nu vrem să abatem pedeapsa lui asupra capetelor noastre pentru că ne-am amestecat.

Fineu a clătinat din cap.

– Vă jur, pe marele Apollo, că nu vor exista represiuni împotriva voastră dacă mă ajutați. Dar nu va fi de nici un folos să-mi aduceți de mâncare.

– De ce nu?

Bătrânul și-a lăsat capul în palme.

– Va trebui să vedeți ca să înțelegeți. A ridicat puțin fața, apăsând cu degetele în găvanele lui obosite. Aduceți ceva de mâncare la masa asta și veți vedea cu ochii voștri ce se întâmplă.

Iason ne-a aruncat o privire.

– Meleagru, Atalanta, mergeți pe Argo și aduceți de mâncare.

Eram bucuroasă să scap din aerul acela fetid, să mă întorc la țărnișă și la briza sărată a mării. Meleagru și cu mine am cărat un butoi cu vin, împreună cu pâine, măsline și struguri culeși din vița găsită pe altă insulă, unde le-am savurat din belșug dulceața și am luat cu noi cât să ne ajungă câteva zile.

– Ce crezi că o să se întâmple? a întrebat el.

– Ceva îngrozitor. Trebuie să fie așa, n-ai văzut ce sfrijit era? Și ce neobișnuit era locul acela..., am zis și m-am cutremurat.

Cu toate că m-am pregătit dinainte, duhoarea acră m-a lovit și mai tare de data asta. Îmi simțeam gustul în gât și am înghițit în sec, ca să nu-mi vină să vărs.

În curte s-a stârnit un adevărat furnicar în jurul mesei, când Iason, Orfeu și Polifem au așezat mâncarea pe care am adus-o noi. Meleagru a ridicat butoiul cu vin și l-a pus pe masă, și s-a lăsat liniștea câțva timp. Apoi, când Fineu a întins mâna spre o bucată mare de pâine, tresărind în același timp, un vâl de întuneric a astupat lumina soarelui într-o clipită, și aerul s-a umplut de un țipăt monstruos. Două păsări uriașe s-au năpustit în jos, iar aripile lor mari făceau umbră asupra noastră, în timp ce miasma lor grea și putredă mi-a adus lacrimi în ochi. Peste tot în jurul meu, bărbații tușeau și își țineau tunicile peste față, îndoiți de mijloc. Peleu își flutura sabia prin aer, încercând să le alunge, însă a cedat, bolborosind și gâfâind ca noi toți. Cu ochii înlăcrimați, am văzut cum chipul lui Fineu se întunecă resemnat atunci când ghearele uriașe și solzoase apucă mâncarea ce tocmai fusese întinsă pe masă. Le-am întrezărit fețele, fețe subțiri și ascuțite de om, schimonosite de cruzime. Păsări cu chip de femeie, care se hrăneau cu hoituri, cârâind și înșfăcând, luând tot ce puteau căra și lăsând dăre de mizerie putredă în urma lor.

Când s-au înălțat înapoi pe cer, Fineu stătea cu mâna tot întinsă, cu degetele tremurând, în timp ce se întindea după hrana care-i fusese luată din față.

Zetes și Calais au fost cei care au reacționat. Restul eram prea uluiți. Însă aceia doi, cu gleznele lor înaripate, au prins a le fugări pe femeile-păsări, înălțându-se la cer după ele. S-au avântat mai sus decât i-am văzut vreodată, rotindu-se într-un cerc larg, care le-a făcut pe creaturi să zburătăcească în direcții diferite. Preț de o clipă, femeile-păsări s-au adunat, năpustindu-se înapoi spre noi, iar una a venit atât de aproape, încât i-am simțit adierea aripilor pe creștet și i-am văzut ochii larg deschiși, privind fix într-ai mei, după care amândouă s-au înălțat din nou. Am auzit un țipăt de panică răsunând de deasupra

noastră, când Zetes și Calais le-au urmărit spre orizont, unduindu-se prin aer până când n-au mai rămas decât niște puncte mitite în depărtare.

– De fiecare dată când încerc să mănânc, a zis Fineu în tăcerea uluită, vin peste mine. Harpiile. De fiecare dată, îmi fură mâncarea și strică tot ce mai rămâne. Oriunde m-aș duce, chiar și dacă mă ascund în cele mai adânci pivnițe ale palatului, ele tot mă urmăresc.

Mi-am amintit de tapiseriile zdrențuite, mi-am imaginat cum au zgâriat pereții din piatră cu ghearele lor încovoiate.

– Băieții lui Boreas le-au alungat, a spus Iason, cu o voce subțire. Monștrii dumitale au dispărut de-acum.

Fineu s-a schimbat brusc la față.

– E adevărat?

În toată curtea s-au auzit murmure de aprobare.

– Hai să încercăm din nou, am zis eu, iar de data asta, Meleagru și cu mine am alergat până la corabie și am adus înapoi tot ce am putut căra.

Ne-am întors și am descoperit că ceilalți argonauți târâseră masa cea veche deoparte. Aveam s-o facem bucăți, s-o folosim pentru a întezi focul. Aduseseră scaune și alte mese din sălile nefolosite ale palatului și le-au așezat în fața intrării cu colonadă, departe de curtea împuțită. De data asta, când am pus mâncarea pe masă, Fineu a mâncat pe săturate, iar lumina extazului i-a transfigurat chipul bătrân.

– Nu-mi mai rămâneau decât niște resturi mărunte, a explicat el, lăsându-se pe spate cu un poc al cu vin, învăluit într-un aer de mulțumire. Atâția ani, doar câte o bucătică ici și colo. Dar știam că atunci când vor sosi Boreazii, ei le vor învinge pe harpii. Știam că oricât de nesfârșită ar fi părut tortura asta, nu avea să fie pentru totdeauna.

– Unde sunt toți ceilalți? a întrebat Meleagru, aplecându-se în față.

Și el avea un poc al cu vin, unul de aur incrustat cu nestemate. Palatul trebuie să fi fost plin odinioară, cu oameni care se ospătau din farfuria fine și beau vin din cupele acestea scânteietoare.

– De ce trăiești singur aici?

– Eu le-am spus să plece, a răspuns Fineu. Blestemul era numai al meu. Nu puteam să fac pe nimeni altcineva să sufere din pricina asta. Toți vecinii mei au fugit în orașele și satele din împrejurimi. Vin oameni în fiecare zi. Îmi cer sfatul, îmi cer să-i ajut cu problemele și dilemele lor. Eu le transmit cuvintele lui Apollo, le spun viitorul pe care pot să-l văd, iar ei îmi aduc fiecare ce poate. Mi-au rămas loiali și

au încercat mereu să mă ajute, dar nimeni n-a putut să doboare harpiile.

Pe măsură ce umbrele se lungeau odată cu căderea serii, au început să sosească unii dintre sătenii despre care vorbea. Temători și tremurând la început, s-au apropiat cu castroane și ulcioare, aruncând câte o privire neliniștită spre ceruri. Am privit cum fețele li s-au relaxat și nu le-a venit să creadă când au văzut banchetul ce se desfășura deja, aroma cărnii fripte ce înlocuise miasma îngrozitoare, fumul de la focuri ce se înălța în spirală spre cerurile calde, spuzite de stele. Când au înțeles că harpiile au fost alungate de pe meleagurile acelea, s-au alăturat și ei festivităților, cântând și turnând vin din belșug, laudând zeii pentru mila lor.

Noi, argonauții, stăteam în mijlocul tuturor. Sătenii ne tot ofereau mai multă mâncare, mai mult vin, sinceri în recunoștința lor. Eram înconjurată de chipuri zâmbitoare, prinsă în mrejele fericirii lor. Am simțit un val de mândrie în timp ce mă uitam în jurul mesei la camarazii mei. Până și Peleu, care trăncănea despre cum a încercat el singur să se lupte cu harpiile, nu mă enerva prea tare. Îl ignoram și refuzam să-i întorc orice privire plină de ură pe care o arunca în direcția mea. Îmi aminteam cum am stat printre nimfe după ce i-am ucis pe centauri. Făcuserăm un bine aici; intervenția noastră îi ajutase pe acești oameni, și admirația lor era ca o lumină caldă.

În cele din urmă, Zetes și Calais s-au întors, coborând grațios înapoi pe pământ. Le fugăriseră pe harpii până la capătul lumii, au spus, unde zeița Iris i-a îndemnat să le cruțe viața. În schimbul acestei milostiviri, zeița le-a promis că harpiile nu-l vor mai chinui niciodată pe Fineu.

Uralele cu care a fost întâmpinată vestea au fost lungi și zgomotoase, iar în cupe s-a turnat și mai mult vin. Camarazii mei erau ocupați să petreacă, să cânte și să bea. Nimeni nu mă privea, nimeni în afară de Meleagru. M-am uitat peste flăcări în ochii lui și, fără un cuvânt, amândoi ne-am îndreptat spre marginile mulțimii. Mâna lui mi-a atins în treacăt brațul când am dat capul pe spate să-mi termin vinul, cel mai fin dintre soiurile din pivnița lui Fineu, închis la culoare, bogat și amețitor. Am simțit atingerea lui Meleagru pe pielea goală a gâtului, sub vârtejul de cozi ordonat împletite, iar degetele lui mi-au trimis un lujer de căldură pe șira spinării. M-am întors cu fața spre el, nesăbuit și liber, cu luna strălucind în spatele lui, și l-am condus departe de ei, ieșind din haloul auriu al luminii focului, în întunericul răcoros al pădurii din apropiere, unde puteam să fim

singuri.

A doua zi, profetul orb era pe țărm, ca să ne ureze rămas-bun.

– Nu mai aveți mult de mers până să ajungeți la Colchida, ne-a spus el. Dar să știți că mai sunt ape înșelătoare între meleagurile astea și regatul lui Aeetes, precum și alte și alte pericole. A întins mâna în care avea o casetă de lemn, pe care Iason a luat-o ascultător. Am văzut că avea găuri mici la suprafață și m-am întrebat ce o fi înăuntru. Prima amenințare cu care vă veți confrunta sunt stâncile Simplegade, spunea Fineu. Deschideți cutia și lăsați-o să zboare printre ele prima; dacă reușește să ajungă pe partea cealaltă, urmați-o de îndată; nu șovăiți sau veți fi zdrobiți și voi între stânci, a zis, în vreme ce Iason încuviința din cap, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva ratasem vreo altă explicație seara trecută. Fineu ne-a mai dat câteva indicații, iar când a terminat, și-a întors ochii tulburi către mine. Ați pierdut deja doi camarazi și veți mai pierde și alții. Văd un tânăr de o frumusețe neasemuită, care căuta apă într-un iaz iubit de nimfe. Ele au fost fermecate de chipul lui frumos și au întins brațele afară, trăgându-l sub apă, ca să poată fi al lor.

Mi-am amintit de ulciorul care zăcea lângă apa neclintită. Nici urmă de luptă. Trebuie să fi fost ceva săvârșit în tăcere și iute.

– El nu se mai poate întoarce niciodată, a zis Fineu, cu glas blând. Dar iubitul lui, cel care nu l-a putut părăsi acolo, el mai are munci de înfăptuit. Expediția asta n-a fost niciodată pentru el.

Era o alinare să știm ce s-a întâmplat cu Hilar, chiar dacă nu-mi puteam închipui ce fel de nimfe trebuie să fi fost, atât de prădătoare, atât de diferite de cele pe care le lăsasem eu în urmă, în Arcadia. Lumea din afara pădurii mele era un loc atât de straniu; învățam în fiecare zi cât de diferită era.

Și poate că nici eu nu mai eram la fel. Am sărit ușor la bordul corabiei *Argo*, care acum îmi era casă; mie, care nu mersesem niciodată dincolo de cei mai îndepărtați copaci din pădure. În zile precum aceasta, nu mi-era deloc dor de casă, zile când lumina soarelui era aurie, și marea scânteietoare, când lumea se întindea în fața ochilor noștri, ca un festin. Mă simțeam de neatins, de parcă totul mi-ar fi aparținut, și nimic nu m-ar fi putut atinge.

Le-am auzit pe Simplegade cu mult înainte să le vedem.

Când ne-au apărut în cele din urmă în față, a fost mai rău decât mi-am închipuit. Marea tumultuoasă se îngusta într-un canal abia puțin mai lat decât *Argo*, iar apele sale furioase și înspumate protestau și se învolburau în nori de stropi și spumă. Înălțându-se deasupra lor, impunătoare de o parte și de alta, erau două ziduri de stâncă, desprinse de fundul mării, împinse înapoi și încolo de frenezia apelor. Izbiturile pe care le auziserăm erau sunetul stâncilor care se ciocneau, lovindu-se una de alta cu o forță teribilă și reverberantă. Apoi se desfăceau la loc, iar în urma lor erupeau torente de apă sărată.

Prin canalul acesta trebuia cumva să conducem corabia, iar pe măsură ce ne apropiam tot mai mult, și *Argo* se înclina printre valuri, a început să ne cuprindă pe toți panica. Stâncile se izbeau și se depărtau la intervale neregulate; nu puteam să le prezicem mișcările, la fel cum nu puteam să ghicim nici de unde avea să țâșnească următorul șuvoi de apă sărată care să ne facă flească puntea. Canalul era învăluit în ceață și stropi, și ne era imposibil să întrezărim ceva în față.

– Turturica! striga Tiphys de la cârmă, iar eu am văzut cum mușchii spatelui i se încordează, în timp ce încerca disperat să controleze corabia zdruncinată.

Și apoi Iason a înaintat și a deschis cutia pe care a luat-o de la Fineu. S-a auzit un fluturat de aripi, și o turturică de un alb imaculat și-a luat zborul din ea. Am strâns cu putere de vâslă și, cu toate că ochii mă usturau de la sare, încercam cu disperare să întind gâtul ca să văd pe unde o ia pasărea.

A zburat drept către stânci; am crezut că o să se izbească drept în zidul lor de nepătruns, dar tocmai când a ajuns la ele, stâncile s-au depărtat. Pasărea a luat-o printre ele în zigzag, într-un arc grațios și larg, apoi stâncile s-au izbit la loc, dar când s-au deschis din nou, am văzut turturica înălțându-se pe cer, în siguranță, iar în fâlcile de piatră nu rămăseseră decât niște pene risipite.

– Acum, luați-vă după ea acum! striga Iason, și am tras de rame la unison.

Umerii îmi zbierau de efort, chipul mi se schimonosise într-o

grimașă de agonie, pe măsură ce corabia era purtată înainte, între fețele brutale ale stâncilor. Îmi tot evocam în minte forma turturelei care dispăruse printre ele, închipuindu-mi-o de-acum departe, în cețurile grele ce pluteau la orizont, eliberată de acest coșmar. M-am concentrat cu putere asupra acelei imagini și nu mi-am îngăduit să mă gândesc la stâncile care s-au ciocnit după aceea, la teama că ar fi putut să ne zdrobească din clipă în clipă, să ne facă fărâme corabia de parcă ar fi fost o jucărie fragilă. Argo s-a clătinat, azvârlită dintr-o parte-n alta de curenți, și am știut că nu putem scăpa, că lumea avea să se întunece – apoi, dintr-odată, cerul s-a lărgit, și stâncile s-au izbit una de alta, dar noi trecuserăm de ele, eram dincolo, iar apa s-a liniștit deodată. Supraviețuiserăm.

*

După aceea, Tiphys ne-a condus spre uscat; un țărm liniștit, unde ne puteam odihni mușchii dureroși. Teroarea mi se scursese din corp și mă simțeam atât de epuizată, încât abia mai puteam să țin ochii deschiși atunci când am trecut obosită cu picioarele peste marginea înaltă a corabiei, ca să cobor. Ne-am împrăștiat pe întinderea lungă de nisip. Eu m-am dus spre centrul insulei, cât de departe m-au ținut picioarele, și am găsit un loc umbrat pe malul șerpuitor al unui râu. După șocul Simplegadelor, îmi doream să fiu singură. În pofida căldurii după-amiezii, frigul îmi pătrunsese în oase și eram atât de slăbită, încât eram absurd de aproape să izbucnesc în lacrimi. Mi-am cuprins trupul cu brațele, recunoscătoare că nu mă vede nimeni în clipa asta de vulnerabilitate. Poate că Meleagru mă căuta, dar eram suficient de încrezătoare că am fost destul de iute cât să nu fiu urmărită. Nu i-aș fi permis nici unuia dintre argonauți, nici măcar lui, să mă vadă altfel decât neînfricată.

Am dormit somnul acela greu și lipsit de vise, care te face să te trezești năucit. Soarele era mai jos pe cer când am deschis din nou ochii, și lumina plutea la hotarul dintre zi și noapte. Mă trezise ceva, un răcnet din adâncurile pădurii, iar primul meu gând a fost că sunt lupi. Dar apoi l-am auzit din nou, un urlet gutural de durere, despre care am fost sigură că e omenesc. Am sărit în picioare și am rupt-o la fugă în direcția sunetului, înainte să-mi dau seama ce fac.

Copacii erau mai aproape unii de alții, mi se arcuiău deasupra capului, parfumul mușchiului era dens și greu, iar pământul, un terci moale, înghițindu-mi tălpile, în timp ce alergam spre urletele care îmi răsunau în urechi. Oriunde s-ar fi aflat restul argonauților, nu-l auziseră; eram singură și nu se auzeau alți pași grăbiți în urmă, care

să-mi vină în ajutor.

Mistrețul s-a năpustit drept în calea mea, grohăind în timp ce trecea ca vijelia. Apoi s-a oprit brusc și a întors capul spre mine, fixându-mă cu ochii lui mici și negri, iar colții uriași și curbați îi erau galbeni și ascuțiți. Urletele se opriseră, însă din spatele copacilor, de unde a ieșit mistrețul, am auzit suspine și scâncete bolborosite.

Panica era ca un cuțit îndreptat spre pieptul meu. De ce nu l-am așteptat pe Meleagru, în loc s-o iau singură la goană pe țarmul acesta necunoscut? Mistrețul scurma cu copitele în pământ, ridicând noroiul în aer, iar când a coborât capul să atace, perii aspri îi tremurau pe coaste.

Lumea a înmărmurit. Un șuvoi mi-a răsunat în urechi, ștergând orice alt sunet. M-am mișcat cu gesturi fluide, iute și sinuos, cu arcul întins, înainte să conștientizez măcar că l-am tras de la spate. Săgeata mi-a șuierat prin aer și s-a înfipt drept în grumazul bestiei, și chiar în clipa în care mistrețul a guițat și s-a clătinat, altcineva a țâșnit dintre tufișuri, iar mistrețul s-a prăbușit cu o suliță înfiptă în piept.

– Idas, am zis, cu răsuflarea întretăiată, când mi-am dat seama cine a aruncat sulița.

Mi-am șters sudoarea de pe fruntea udă. Nu puteam răsufla încă ușurată; eram încă șocată de întâlnirea aceea feroasă și bruscă.

– Idmon, a zis el, l-a atacat pe Idmon.

Atunci m-a străpuns adevărul. Urletele, scâncetele: Idmon a fost cel care a dat primul piept cu mistrețul.

– Unde e?

Idas se întorcea deja cu pași împlețiți, dând crengile la o parte, parcă fără să observe spinii ce îi zgâriau carnea. M-am luat după el, înghițind în sec, pentru a-mi alunga greața rău-prevestitoare care îmi urca în gâtleej.

Idmon era în pragul morții; ne-am dat seama pe loc de asta. O vedeam în paloarea chipului său, în șuierul respirației agonice. Își ținea strâns lipită de burtă ceea ce probabil că fusese mantia lui, dar care acum era plină de un sânge întunecat și mirosea a sare și fier. Idas plângea și îi ținea capul lui Idmon când acesta și-a dat ochii peste cap și a scos un icnet, după care s-a cutremurat o ultimă dată și a rămas nemișcat.

M-am apropiat și am pus o mână pe umărul lui Idas.

– Îmi pare rău că n-am ajuns aici mai repede, am spus.

El a scuturat din cap.

– S-a întâmplat așa de brusc. Căutam apă, iar mistrețul a năvălit

peste noi înainte să ne dăm seama că e acolo.

A încercat să-și alunge lacrimile, strângând din pleoape, dar ele tot îi curgeau pe obraji. Acum auzeam mai mulți pași și voci de bărbați care strigau.

– Aici suntem! am țipat și eu, iar după o clipă, l-am auzit pe unul dintre ei că strigă înapoi.

L-am mângâiat pe Idas pe umăr, neștiind ce altceva să fac. Nu puteam să spun că vreunul dintre ei mi-era prieten, dar ajunseseam să-i cunosc întrucâtva. Erau tineri, însetați de aventură, plăcuți și înflăcărați. M-am întrebat cine îl aștepta acasă pe Idmon, dacă mama lui se ruga să se întoarcă teafăr și nevătămat din expediție, dacă avea surori care îi țesuseră mantia aceea.

– Atalanta!

Meleagru era cel care strigase.

– Aici, după copaci, am strigat și eu, iar el a sosit într-o clipită, cu Orfeu și Eufem alături.

Scena îngrozitoare din fața lor i-a amuțit.

– Un mistreț, am spus eu, iar ei au dat din cap aprobator.

Probabil îi văzuseră leșul acolo unde l-am lăsat.

– A fost un luptător curajos, a zis Eufem, când a îngenuncheat lângă Idmon.

– Un om bun, a încuviințat Orfeu.

Împreună, l-au ridicat cu blândețe de pe pământ. Idas s-a ridicat odată cu ei.

– Îi vom oferi cele mai frumoase rituri funerare de care suntem în stare, a zis cu glas sugrumat, și au pornit-o toți trei din loc, purtându-l pe Idmon cu o tandrețe care m-a făcut să întorc privirea.

De îndată ce au plecat, Meleagru m-a cuprins cu brațele și m-a tras aproape de el, lipindu-și fața de părul meu. Știam că simte exact ce simțeam și eu, aceeași ușurare rușinoasă când a văzut că trupul stâlcit și zdrobit de pe pământ era al altcuiva. Că nu ne-am pierdut unul pe altul.

L-am înconjurat cu brațele, i-am găsit gura cu buzele mele, vinovat de bucuroasă că era în siguranță. Că nu el umbla prin pădure, căutându-mă pe mine și intrând în calea mistrețului.

Și-a lipit fruntea de a mea; preț de o clipă, am rămas astfel suspendați, nemișcați împreună, înainte ca el să vorbească din nou.

– Unde te-ai dus?

Am șovăit.

– Păi... dincolo de stânci, eram...

Nu știam sigur cum să termin propoziția. De ce avusesem nevoie? De liniște. De singurătate. Acestea mi erau cunoscute. Niciodată nu mai fusesem atât de înspăimântată ca în timp ce eram azvârlită de colo-colo de apele acelea învolburate, iar stâncile necruțătoare amenințau să ne zdrobească oasele. Căutasem un adăpost, întorcându-mă la ceea ce știam. La pacea liniștită a pădurii pustii, în care numai eu singură îmi puteam ține de urât.

– Te-am căutat, a zis el, și am simțit o senzație fulgerătoare, de parcă m-aș fi rostogolit de pe marginea unei prăpastii.

Am făcut un pas în spate.

– Am face bine să ne întoarcem. Trebuie să fim acolo, să-l îngropăm pe Idmon.

– Nu-i doar atât, a spus Meleagru. Credeam că avea chipul atât de grav din cauza morții lui Idmon, dar mai avea ceva de spus. E vorba de Tiphys. Are febră.

Pe tot drumul înapoi, am încercat să mă gândesc la ierburile pe care le adunau nimfele pentru boală, din ce plante făceau pastă și unguent. Am cercetat ierburile și ferigile care creșteau aici; nimic nu arăta cunoscut sau folositor.

Tiphys era într-o stare mai rea decât spusese Meleagru. Era cenușiu la față, gema și aiura. Iason îi era alături, cu chipul brăzdat de frustrare.

– Nu avem ce să facem decât să ne rugăm zeilor, a murmurat Orfeu lângă mine, când ne-am apropiat.

Am văzut chipul lui Idas, scobit de durere, când a îngenunchat lângă trupul neînsuflețit al lui Idmon. Zeii fuseseră departe de pădure astăzi. Am ridicat privirea spre nori, căutând stelele.

Ne-am strâns ciorchine pe plaja aceea singuratică și am așteptat să treacă orele nopții.

Viața lui Tiphys s-a scurs înaintea zorilor. I-am îngropat pe amândoi la răsărit.

Ce ne-a lovit atât de tare n-a fost doar pierderea a doi camarazi. Tiphys era cârmaciul nostru, el conducea corabia. Cred că ne-am temut cu toții că vom fi pierduți fără încrederea neclintită și îndrumarea lui calmă. Iason își frângea mâinile, îngrijorat. Cine putea să-l înlocuiască pe Tiphys? A trecut ziua și a trecut și noaptea, iar neliniștea lui nu făcea decât să crească.

– Nimeni n-a mers vreodată atât de departe pe mare, spunea Iason. N-a mai fost niciodată vreo călătorie ca aceasta. Fără priceperea lui

Tiphys la cârmă, fără cunoașterea lui despre corăbii, fără felul în care naviga și înțelegea marea, cum o să ajungem la Colchida?

A întors privirea către valuri, de parcă ele ar fi putut să-i dea un răspuns.

Noi, restul, turnam libații pe pământ și cântam cântece pentru morți. Meleagru și cu mine am adunat niște oi de pe dealurile din apropiere, iar Orfeu le-a liniștit cu muzica lui, astfel că animalele erau placide când le-am jertfit, la umbra unui măslin cu ramurile întinse. Neliniștea lui Iason plutea ca un nor întunecat deasupra noastră, a tuturor; teama și îngrijorarea lui sădeau îndoiala pe fiecare chip la care mă uitam.

– Oare chiar nu putem să mergem mai departe? i-am murmurat eu lui Meleagru.

– Cine să-l înlocuiască pe Tiphys? Seriozitatea lui m-a tulburat și mai tare. Printre noi sunt bărbați destul de puternici cât să cârmească, unii sunt navigatori cu experiență, dar nimeni nu are știința lui.

Am început să vorbesc și m-am oprit. Mi-am amintit de stâncile zdrobitoare și m-am cutremurat. Tiphys a fost cel care ne-a călăuzit cu bine prin acel pericol. Iason avea dreptate, nici o călătorie ca aceasta nu mai fusese întreprinsă vreodată.

– Ar fi periculos să mergem mai departe fără Tiphys, am zis eu în cele din urmă. Dar ar fi mai rău să rămânem aici.

– Atunci poți tu să ne duci la Colchida? Acum ești și navigatoare de corăbii, nu-ți ajung talentele?

Ar fi putut să fie o glumă binevoitoare. Ar fi putut să fie genul de admirație voioasă și glumeață cu care eram obișnuită din partea lui Meleagru. Însă tonul lui era tăios.

Probabil că a observat surprinderea mea.

– Nici eu n-aș putea, a zis, pe un ton ce părea defensiv de data asta.

– Șocul încă e proaspăt, am spus eu.

Îmi simțeam fața rigidă, și dintr-odată eram foarte conștientă de spațiul dintre noi. Tensiunea din ultimele zile ne afectase pe toți.

– Poate că într-o zi-două, drumul din fața noastră va fi mai limpede.

– Poate, a oftat el.

Acast a fost cel care a sugerat ca ziua următoare să organizăm jocuri funerare. M-am ridicat, intrigată de propunerea lui. Nu mai întâlnisem niciodată o astfel de idee.

– Cum să ținem jocuri funerare? Vocea lui Peleu era marcată de nemulțumire. Aici, pe fâșia asta de pământ? Nu avem pistă pentru întrecere, nu avem nici un car. Unde sunt trofee? Caii, femeile?

– Putem să-i cinstim pe Idmon și pe Tiphys și fără astfel de lucruri, a zis Acast.

Vocea lui avea un ton împăciuitoare, o notă de slăbiciune care îmi spunea că deja a pierdut. Disprețul lui Peleu scursese scânteia de entuziasm din el, iar restul argonauților își pierduseră deja interesul, cufundându-se la loc în gândurile lor negre.

– De ce nu? a zis Meleagru și a sărit în picioare ca să stea alături de Acast, pe care l-a bătut pe umăr. Nu avem nevoie de pistă, putem să alergăm și fără. Putem să ne batem cu săbiile. Putem să ne luptăm corp la corp, a zis, iar aici a arătat cu capul spre Peleu, și eu mi-am amintit cu scârbă de povestea despre cum a câștigat-o ca mireasă pe Thetis, nimfa mării, după ce a ținut-o la pământ până ce ea a încetat să mai lupte. Premiul poate să fie gloria victoriei.

M-am scuturat de imaginea lui Peleu și a nimfei. Mă săturasem să stau degeaba cu ceilalți, nefericită și lipsită de viață. Poate că jocurile funerare aveau să ne revigoreze pe toți. Dar dacă aș fi vorbit în favoarea lor, probabil că asta i-ar fi făcut pe ceilalți să se opună și mai abitir; cel puțin pe unii dintre ei.

Nu am fost singura care s-a însuflețit la auzul încurajării înflăcărâte a lui Meleagru. Ici și colo, bărbații se uitau unii la alții și cântăreau propunerea. Eufem s-a ridicat în picioare, iar Idas și ceilalți au început să-l urmeze.

– O idee excelentă, a strigat Anceu.

S-au înălțat strigăte de încurajare, o hărmălaie de voci în favoarea jocurilor, multe dintre ele lingușindu-l pe Peleu, îndemnându-l să lupte și să-și demonstreze forța. Meleagru rânjea și îi striga pe cei care nu se ridicaseră, încercând să-i convingă. Am privit cât de relaxat era cu ei, cum îl ascultau fără ranchiună. M-am întrebat cum o fi să ai parte de respectul lor, neamestecat cu resentimente sau bănuieli.

Așteptarea și nesiguranța ne întinseseră tuturor nervii, dar acum aveam un scop, aveam ceva de făcut, în loc să jelim și să ne frământăm. Sub îndrumarea lui Meleagru, am marcat zone pentru fiecare probă, trasând linii pe nisip și folosind pietre pe post de borne. După disperarea ca o lespede ce zăcuse asupra noastră de la moartea camarazilor noștri, am simțit o ușurare în pași, un entuziasm năvalnic care se înălța în mine. Perspectiva unei curse de alergări era ceva ce așteptam în mod deosebit de când Meleagru îmi povestise despre Eufem, în primele zile după plecarea din Pagasae. Și el era la fel de dornic de întrecere ca și mine, îmi dădeam seama, și toată lumea a înțeles că între noi doi avea să se dea, de fapt, lupta. Ceilalți care s-au

aliniat vitejește la start au rămas în urmă aproape imediat, iar eu și Eufem goneam de-a lungul promontoriului. Sub noi, pe o parte, valurile se spărgeau, înspumate, de o platformă lungă de stâncă, lustruită de apele învolburate. Alergam la deal, spre platanii care creșteau sus, pe vârful, și făceam o curbă largă, periculos de aproape de marginea stâncii. Mă simțeam năucită de libertate, sentimentul pe care-l cunoscusem în pădure toată copilăria mea, doar că acum oftatul mării se întrepătrundea cu foșnetul frunzelor și nu mai existau limite care să mă țină în loc.

De pe promontoriu, ne năpusteam amețitor în jos, spre canion, unde argonauții așteptau pe celălalt mal al râului care șerpuia și se contopea cu marea. Aici, eu eram în avantaj, fiindcă mă descurcam cu agilitate pe pantele abrupte. Nu erau atât de înclinate precum cele care duceau spre peștera mea din Arcadia, iar Eufem a rămas în urmă, în timp ce eu înaintam cu viteză. Abia când am ajuns la râu, am încetinit și l-am scrutat, pentru a găsi cea mai ușoară cale să-l traversez. Era puțin adânc și plin de pietre, iar când m-am oprit să caut punctul în care bolovanii din apă erau cei mai înalți, Eufem a venit în goană din urma mea și, fără să șovăie măcar o clipă, s-a năpustit înainte. Am sărit și eu după el, cu apa înghețată în jurul gleznelor, plescând prin ea, dar spre uimirea mea, el părea să calce apa, și tălpile lui abia dacă atingeau undele, în timp ce traversa. Argonauții de pe malul celălalt ovaționau când a ajuns la ei. Eu mergeam cu greu prin apă în urma lui, furioasă.

Cuvintele mele pline de mânie s-au evaporat când Eufem s-a întors către mine, râzând fără urmă de dispreț sau triumf, doar cu o încântare pură.

– Atalanta, a strigat el. Cursa îți aparține. Ce am făcut eu a fost un truc, m-am folosit de un dar pe care mi l-a oferit tatăl meu, Poseidon, care stăpânește valurile. Pe uscat ai fost mai iute decât mine.

Eram enervată, dar sinceritatea lui nu mă lăsa să-i port pică.

– Să trecem la luptele corp la corp! striga Meleagru.

Când am pornit pe malul plin de pietricele, spre întinderea de nisip unde fusese însemnat terenul de lupte, în timp ce alergătorii rămași în urmă încă nu ajunseseră la canion, Meleagru a dat din cap spre mine.

– Ai fost mult mai iute, a murmurat.

– Știu.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am simțit dintr-odată un fior în ceafă. Am întors capul.

Peleu era în spatele nostru, privindu-ne apropierea. Avea gura

schimonosită într-un zâmbet îngâmfat.

Am grăbit pasul, lăsându-l pe Meleagru în urmă și apropiindu-mă, în schimb, de Eufem, fără să iau în seamă scuza pe care încerca să o formuleze. Peleu a trecut pe lângă noi, îmbrâncindu-mă cu umărul, ca să ajungă la terenul de lupte. El și Anceu urmau să lupte primii. Au făcut un pas înainte ca să-și ungă pielea cu ulei, iar mușchii le sclipeau în lumina soarelui. A început meciul și s-au luat la trântă, în uralele spectatorilor. M-am rugat în tăcere ca Anceu să câștige, dar a fost nevoie doar de câteva momente pentru ca Peleu să-l doboare la pământ și să ridice brațele, triumfător.

Anceu s-a rostogolit pe pământ, schimonosindu-se. Înfrângerea lui a fost iute și decisivă, iar când Acast l-a ridicat de pe jos, am trăit cu toții un sentiment de dezamăgire că lupta s-a terminat atât de repede. Peleu umbla de colo-colo, mugind la noi toți.

– Cine îndrăznește să fie următorul care se luptă cu mine?

Își umfla pieptul, iar mușchii i se unduiau și se încordau pe sub piele. Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri.

– Eu!

La început a fost o tăcere uluită, apoi râsete și batjocuri, cele mai multe îndreptate către Peleu; chiar o să-i permită unei femei să-l provoace? Câteva dintre comentarii au zburat spre mine, ascuțite ca niște săgeți. Atât de disperată eram să mă lipesc de un bărbat, așa animalică eram, încât să mă tăvălesc cu el chiar acolo, în fața tuturor? Le-am lăsat să treacă peste mine ca o sulită ce ricoșează dintr-o platoșă de bronz. M-am îmbrâncit ca să ajung în față și m-am oprit în dreptul lui Peleu, cu inima bubuindu-mi în piept.

Părea surprins. Cu siguranță fusese luat pe nepregătite. Nu știa cum să reacționeze; să-mi accepte provocarea și să se înjosească luptând cu o femeie sau să refuze și să sufere tachinările celor care l-ar fi acuzat de lașitate?

Indiferent ce părere aveau argonauții despre mine, trăseserăm împreună de frânghii, vânașerăm, luptaserăm cot la cot încă de la începutul călătoriei noastre. Eu părăsisem pădurea în ultimele zile tumultuoase ale verii; de-acum, știam că frunzele vor fi căzut și râurile se vor fi umflat de la ploile de toamnă. Călătoriserăm atât de departe împreună. Însă toate eforturile de camaraderie s-au topit, destrămate precum ceața în razele soarelui. Eram înapoi pe malul acela, privind-o pe Arethusa cum fuge de zeul râului; înapoi în peștera mea, unde Callisto își întorcea fața de la mine, ca să nu-i văd disperarea din ochi. Revedeam pinii care se aprindeau și se prăvăleau la pământ, în timp

ce centaurii veneau după mine. Ochii lui Peleu erau pironiți asupra mea și a lui Meleagru, privirea lui era mulțumită, de parcă i-aș fi confirmat bănuielele. Detestam gândul că ar ști, că și-ar putea închipui pentru o clipă că înțelege ce împărtășeam noi doi. Dar asta era șansa mea să-l pun cu botul pe labe.

– O să mă lupt eu cu tine! am zis din nou.

Ceva s-a schimbat în privirea lui, ațintită brusc asupra mea.

– Primesc.

Nisipul era moale, încălzit de soarele blând, scurgându-mi-se printre degetele de la picioare când am călcat pe el și am îndoit tălpile. Simțeam nerăbdarea fremătând în rândul mulțimii când ne-am așezat unul în fața celuilalt, dându-ne târcoale hotărâți. Probabil că nici nu le păsa care dintre noi avea să câștige; dacă eu l-aș fi răsturnat pe Peleu, li s-ar fi părut amuzant, iar dacă el m-ar fi învins pe mine, s-ar fi bucurat să mă vadă umilită. Însă eu nu eram arogantă. Peleu era vânjos și mai antrenat, dar eu simțeam energia limpede și tăioasă străbătându-mi trupul. Când a întins mâna după mine, i-am prins antebrațul și i l-am dat la o parte. L-am văzut că mă cântărește din nou cu privirea; apoi m-a apucat de umeri și a împins cu toată greutatea sa. L-am îmbrâncit și s-a răsucit înapoi. Hotărârea i se citea acum pe chip și s-a întors, înconjurându-mă cu brațele și împingându-mă la pământ. Eu m-am răsucit, cu spinarea lipită acum de pieptul său și cu brațul lui încleștat în jurul gâtului meu, storcând aerul din mine, până când în colțurile ochilor au început să-mi sclipească stele. L-am smucit de degete și i le-am dat peste cap, iar el a țipat când oasele i-au pârâit în mâna mea. A slăbit strânsoarea, eu m-am ferit și apoi i-am sărit în spinare, cu genunchii încovoiați. S-a împleticit, s-a clătinat cu capul înainte, m-a tras de picior și am căzut pe o parte, cu capul atârându-mi spre pământ. Mi-a tras brațul drept la spate, răsucindu-l deasupra mea, în timp ce cu brațul celălalt mă împingea tot mai aproape de pământ. Părul mi se despletea, îmi intra în ochi și aproape simțeam gustul de țărână în gură, când fața mi s-a apropiat tot mai mult de nisip.

Era puternic, unul dintre cei mai puternici dintre noi, după plecarea lui Heracle. Însă știam, chiar și în timp ce greutatea lui mă apăsa pe spinare, că nu avea cum să câștige. Am închis ochii pentru o clipă. Eu mă hârjoneam cu urși pe când el stătea cocoloșit în leagăn.

Strângând din dinți, mi-am adunat și ultima fărâamă de forță din corp, trăgând piciorul un pas într-o parte, astfel că el a alunecat, dezechilibrându-se o clipă, iar în momentul acela, mi-am înfipt cu

putere cotul stâng în burta lui și mi-am eliberat brațul drept din strânsoare. Când s-a clătinat câțiva pași în spate, m-am năpustit înainte, aruncându-mă cu toată greutatea asupra lui. Tălpile i s-au împleticit pe pământ, a fluturat din brațe și am simțit cum cade sub mine. Spinarea i s-a izbit de pământ.

Zarva stărnită de public răsuna ca un tunet în jurul nostru. O clipă am rămas încheștată într-o intimitate stranie cu el, cu trupul întins sub al meu. Ochii îi erau întunecați de neîncredere; era prea uluit ca să se înfurie. Gâfâind, m-am ridicat pe călcâie și m-am uitat în sus la argonauți, care stăteau cu brațele ridicate, strigând felicitări sau tipând de mânie sau poate amestecându-le pe amândouă. Am căutat chipul lui Meleagru. Și el mă ovaționa, dar avea un aer ușor năucit, de parcă nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat.

M-am ridicat, și toți argonauții s-au strâns în jurul meu. Între ei, l-am găsit pe Meleagru.

– Și... ce zici? am zis eu, îmbujorată de victorie.

– Impresionant, a răspuns și a zâmbit. Nu-i nimic ce nu poți face mai bine ca toată lumea?

– Poate că nu, am zis, râzând.

Peleu s-a ridicat și a plecat. Prietenii lui l-au urmat, cu buzele strânse și frunțile încruntate, însă ceilalți s-au adunat în jurul meu, generoși cu laudele: Orfeu, Eufem și Idas au fost cei mai sinceri. M-am desfătat cu celebrarea lor. M-am întrebat o clipă unde s-a dus Meleagru, dar eram prea încântată ca să stărui asupra acestui gând. Simțeam că o să-mi crape obraji de atâta zâmbit. Petrecusem atâta timp în ultimele săptămâni sperând să nu mă vadă Artemis, să nu-i cadă privirea asupra mea, încât poate că și uitase că m-a trimis aici și își întorsese atenția către alte lucruri. Însă asta, asta îmi doream să vadă. Reușisem treaba asta singură și o făcusem pentru fiecare nimfă cu care împărțisem pădurea.

Victoria mea asupra lui Peleu a fost de ajuns. Nu am participat la restul jocurilor, în schimb m-am mulțumit să-i urmăresc pe ceilalți cum se hârjonesc. Ceva se schimbase; acum nu mai putea nimeni să-mi conteste dreptul de a mă afla aici. După ce s-au încheiat jocurile, Anceu s-a oferit să ia locul lui Tiphys. Era un fiu al lui Poseidon, a declarat, și avea o afinitate pentru marea care îi curgea prin vene. Aveam indicațiile date de Fineu, iar Anceu era convins că ne poate conduce în siguranță până la Colchida.

Iason a fost de acord și, așadar, după ce am înălțat rugăciuni fierbinți, am pornit din nou, cu Anceu la cârmă.

Ne-a condus conștiincios, respectând fiecare indicație oferită de Fineu. Am trecut pe lângă întinderi lungi de coastă, munți unduitori, promontorii sinuoase, locuri unde râurile se vărsau în mare, și apele li se amestecau. Am avut grijă să nu căutăm adăpost la Temiscira, unde își făcuseră lăcaș cele mai ostile dintre triburile de amazoane, cu toate că, atunci când am trecut pe acolo, m-am aplecat peste balustrada corabiei, străduindu-mă să le întrezăresc pe femeile acelea legendare. Nici un membru al echipajului nostru nu mai călătorise atât de departe; numai Heracle vizitase aceste meleaguri, când a luat brâul unei regine a amazoanelor drept trofeu. Nu m-a interesat mereu să-i ascult poveștile, care frizau atât de des lăudăroșenia, dar cunoștințele lui poate ne-ar fi ajutat acum, mai ales că ne apropiam de insula lui Ares.

Am remarcat că Meleagru privea prevăzător, în timp ce insula se mărea în fața noastră. Ținutul acesta era iubit de zeul războiului și populat de făpturile lui, păsările de pe insula Dia, ale căror pene puteau fi aruncate ca niște săgeți. Auziserăm că Heracle a alungat aceste creaturi de pe lacul Stimfalos cu niște clopoței de bronz, ca să nu atace.

– Fineu ne-a avertizat în privința păsărilor lui Ares, a strigat Anceu. Ne-a spus să le speriem cum a făcut Heracle, ca să putem trage la țarm nevătămați.

Păsările erau adunate pe crengile rare ale copacilor subțiratici de pe malul apei. Distingeam deja contururile înfricoșătoare ale ciocurilor lor lungi. Când ne-am apropiat, unele dintre ele au început să ne

observa și au prins a-și înfoia penele și a-și întinde gâturile. Primele și-au luat zborul, iar întinderea aripilor lor ne-a tăiat răsuflarea.

– Penele lor sunt la fel de ascuțite ca orice lamă, mi-a șoptit Meleagru. Dacă vor zbura pe deasupra noastră, o să și le desprindă, ca să ne atace.

Pasărea a plutit spre corabie, iar silueta ei întunecată a acoperit soarele, când s-a năpustit pe deasupra noastră.

– Ridicați scuturile! a strigat Anceu.

Le-am ridicat iute deasupra capetelor și am suprapus platoșele rotunde, ca să formăm un fel de acoperiș. Auzeam foșnetul mai multor aripi și rafala de pene de bronz care ne izbeau scuturile.

– Faceți zgomot! ne-a îndemnat Anceu, iar Meleagru și-a luat sulița și a început s-o izbească tare de scut.

I-am urmat exemplul, iar când toată lumea a făcut la fel, ca să scoată zgomotele cele mai alarmante de care eram în stare, păsările s-au alăturat vacarmului și au prins a țipa de groază. Rafalele de pene au încetinit și s-au stins, iar când am coborât cu grijă scuturile, am văzut siluetele păsărilor, zburând de pe insulă, într-un stol uriaș, către uscatul îndepărtat de dincolo de apă.

Ceilalți argonauți au aclamat festiv, dar Meleagru tăcea, în timp ce navigam spre golful de pe insula lui Ares. Mă întrebam după ce se uită. Un chip cu barbă, cu coiful sclipind auriu în soarele ce trăgea să moară, cu ochii arzând de flacăra tuturor războaielor ce s-au purtat vreodată? Nu-mi puteam imagina cum ar arăta întâlnirea dintre ei, nu puteam cuprinde cu gândul ce ar fi putut spera de la un astfel de tată.

Când am tras corabia pe uscat, cerul s-a întunecat, și nori negri de furtună s-au strâns deasupra noastră. Vântul învolutura apa și stârnea valuri înspumate, în timp ce noi am legat iute corabia pe țărm și am căutat adăpost cât de repede am fost în stare. Nu încăpea vorbă să explorăm, să căutăm apă sau să vânam ceva de mâncare. Ne-am împrăștiat care-ncotro și, în haosul și zăpăceala aceea, nu ne-a fost greu, mie și lui Meleagru, să fugim împreună, departe de toți ceilalți.

Atenți la fulgerele ce trăsneau copacii, am căutat o peșteră în întunericul acela sumbru. Cel mai bun loc pe care l-am găsit a fost o stâncă proeminentă, care ieșea în afară din faleză. Cu răsuflarea tăiată, ne-am strâns unul într-altul sub ea. Eu am rămas atentă, în caz că ar fi dat peste noi vreunul dintre ceilalți, însă pe măsură ce trecea timpul, am început să mă relaxez. Probabil că își găsiseră cu toții adăpost deja.

– Nu-ți face griji, aici n-o să fim găsiți, a spus Meleagru.

Și-a dat părul umezit de ploaie de pe frunte, iar pe obraz îi simțeam respirația caldă.

Mi-aș fi dorit să mă simt și eu la fel de sigură ca el.

– Crezi că bănuiește ceva?

– Chiar deloc, a pufnit el.

– Nici Peleu?

– N-o să îndrăznească să mai spună ceva acum, după ce l-ai umilit. Nu cred că vrea s-o mai faci o dată.

– Cum poți să fii atât de convins?

– Peleu n-a mai întâlnit niciodată o femeie ca tine, a spus Meleagru și a râs încetitor. Nimeni nu-i ca tine. Îi e greu să înțeleagă, dar cred că acum a prins mesajul. Cu toții am înțeles.

– Trebuie să avem grijă, am zis eu.

Asta era întocmai ceea ce bănuise Iason când încercase să-mi refuze un loc pe corabia *Argo* și nu aveam de gând să-i dovedesc că a avut dreptate. Pentru Meleagru însă, descoperirea nu avea să conteze atât de mult. Aveam un sentiment de deznădejde, gândindu-mă că nici unul dintre bărbați nu l-ar judeca așa cum m-ar judeca pe mine.

– Nu știe nimeni, a spus el. Iar eu n-o să suflu o vorbă.

Ar fi trebuit să-i pun capăt. Aveam atâtea motive să o fac. Artemis și argonauții, teama că oricare dintre ei ne-ar fi putut descoperi. Însă era greu să gândesc limpede, când trupurile noastre erau atât de aproape unul de celălalt. Ideea că restul mateloților – așa ocupați cum erau să bea, să se lupte și să facă tot felul de isprăvi – ar fi observat ce se întâmpla drept sub nasul lor părea seducător de improbabilă. M-am gândit la Peleu și la restul camarazilor, înghesuiți undeva să se ferească de furtună, în timp ce noi eram aici, adăpostiți împreună, iar asta m-a făcut să zâmbesc.

Trebuia doar să păstrăm secretul până la sfârșitul călătoriei. Apoi Meleagru avea să se ducă acasă, înapoi la nevasta lui, și nimeni nu avea să ne afle vreodată secretul.

I-am lăsat încrederea – sau poate nesăbuiința? – să-mi înăbușe îndoielile și l-am tras mai aproape.

Deasupra noastră, vânturile urlau precum niște stihii tulburate, scoțând țipete nepământene, și marea furioasă s-a agitat toată noaptea. Când zorii au adus cu ei liniștea, am fost prima care s-a trezit și l-am lăsat pe Meleagru adormit. Am aruncat o privire în lumina blândă, ca să văd în ce fel de loc am ajuns. Nu ne îndepărtaserăm prea mult de plajă, așa că am coborât spre golful unde era trasă corabia.

M-am oprit de îndată. Pe țarm, patru bărbați pe care nu-i mai

văzusem până atunci zăceau osteniți, sleiți și cu răsuflarea tăiată.

– Ce-i asta? a strigat o voce din spatele meu.

Am tresărit. Era Iason. M-am întrebat când mă văzuse.

– Cine sunteți? i-a întrebat Iason pe bărbați.

Îl auziseră și alți argonauți și veneau și ei, adunându-se în urma noastră.

Unul dintre bărbați a ridicat capul. Părul ud flească i se lipea de tâmplă, era livid și tremura din tot corpul.

Meleagru venea în pas alergător spre noi. Am sperat că Iason n-o să observe că am venit din aceeași direcție.

– Repede, să facem focul ca să-i încălzim, am spus eu. Nu sunt în stare să vorbească.

Împreună, i-am ajutat pe cei patru bărbați distruși să meargă unde era ancorată *Argo* și am adus păături groase de lână de pe corabie, ca să-i acoperim cu ele, în timp ce Orfeu și Acast au făcut focul pe plajă. Cu toții ne-am strâns în jurul său și i-am lăsat pe străini să stea cel mai aproape. Iason era cu fața la ei și îi privea cu atenție. Pe măsură ce trupurile li s-au mai încălzit și le-a revenit și culoarea în obraji, primul dintre ei a reușit să vorbească.

– Mă numesc Melas, a spus el, și aceștia sunt frații mei, Cytissorus, Phrontis și Argus. Corabia noastră a naufragiat în furtună; ne-am agățat de catargul distrus, și valurile ne-au adus aici.

– De unde veniți? a întrebat Iason.

– Din Colchida, a zis Melas.

– Veniți din Colchida? a repetat Iason, nevenindu-i să creadă. E departe de aici?

Melas a scuturat din cap.

– Poate o zi pe mare, dacă vântul e prielnic. S-a uitat la noi, trecând cu privirea de la unul la altul, văzând bucuria pe care au stârnit-o vorbele sale. Ce treburi aveți în Colchida?

– Spune-ne mai întâi încotro mergeați voi, a zis Iason.

– Am pornit spre Grecia, a răspuns el. Înainte să moară, tatăl nostru ne-a povestit despre regatul pe care l-a lăsat acolo, când a fost luat în pruncie de pe acele meleaguri.

– Cine a fost tatăl vostru?

– Numele lui era Phrixus.

Iason exulta.

– Furtuna ni i-a adus pe fiii lui Phrixus! Zeii trebuie că ne zâmbesc din nou.

Melas părea mulțumit, însă șovăia.

– Îl cunoașteți pe tatăl meu?

– El e motivul pentru care mergem la Colchida! a zis Iason. În căutarea Lânii de Aur.

Am văzut o străfulgerare îngrijorată în ochii lui Melas, oglindită și în privirile fraților săi.

– Ce treabă aveți cu Lâna? a întrebat.

– Am fost trimiși s-o luăm, a spus Iason.

– Și cum sperați să faceți asta? a ridicat Melas vocea, tulburat. Lâna e păzită de un șarpe, împrejmuată de vraja lui Aeetes, care n-o să renunțe niciodată la ea.

Iason a râs.

– Privește în jurul tău, a spus. Aici s-au adunat cei mai viteji eroi pe care i-a văzut lumea asta vreodată. Ne-am unit forțele ca să înfrăptuim imposibilul, cu binecuvântarea zeilor.

– Ce știți despre Aeetes? a întrebat Melas. În tăcerea care a urmat, a vorbit din nou. Este bunicul nostru, fiul vrăjitor al lui Helios, zeul soarelui. Puterea lui nu se aseamănă cu nimic din ce ați cunoscut până acum.

Nici unul dintre noi nu zicea nimic. Toate privirile erau ațintite asupra lui Melas și cu toții ne țineam răsuflarea ca să-i auzim cuvintele.

– Dar voi îl cunoașteți, a zis Iason. Și zeii au trimis furtuna; v-au îndrumat aici, unde sunteți în siguranță, ca să ne puteți împărtăși ce știți. Veniți alături de noi, ajutați-ne să luăm Lâna, și vă vom duce înapoi în Grecia împreună cu noi, ca să vă pretindeți regatul.

Cytissorus a fost cel care a vorbit. Pe chip avea o expresie chinuită, când s-a uitat la fiecare dintre frații săi.

– I-am făcut o promisiune tatălui nostru, într-adevăr, a zis el, iar Melas și-a luat fața în palme. Am jurat să luăm tronul care ar fi trebuit să-i aparțină, a continuat Cytissorus.

– Putem să vă ajutăm, a făgăduit Iason. Dacă ne ajutați voi mai întâi.

– Văd că sunteți puternici, că sunteți numeroși, a început Melas. Dar cel mai bun sfat pe care pot să vi-l dau e să vă întoarceți. Nu mergeți la Colchida; lăsați-i Lâna lui Aeetes. Nu-l veți putea învinge niciodată; nu vă jertfiți pentru ceva ce nu poate fi răpit.

– Putem s-o facem, a zis Iason. Ai dreptate, nu-l cunoaștem pe Aeetes, dar nici el n-a mai văzut viteji ca noi. Am venit de atât de departe și am trecut de toți dușmanii și de toate obstacolele ce ne-au ieșit în cale. Nu ne este teamă, iar de vă alăturați nouă, nici voi nu

veți mai avea de ce să vă temeți.

De temut se temeau, ne era limpede tuturor. Însă alegerea lor era una cumplită. Puteau să aștepte aici, pe insula asta izolată, și să spere că o să mai treacă vreo corabie, una care să riște întâlnirea cu păsările lui Ares și care să-i ducă în siguranță către regatul lor de mult pierdut, unde aveau să sosească singuri, cu mâna goală. Sau puteau să ni se alăture.

Încrederea lui Iason creștea din nou. Să găsim patru tineri având legături cu Colchida, nepoții lui Aeetes însuși, și aceștia să ne rămână datori, era cu adevărat ceva providențial.

– Aceasta e insula zeului războiului, a spus Iason. Haideți să-i găsim templul, să-i aducem ofrande înainte să plecăm. Suntem în grația multor zei, veți vedea.

Am pornit spre centrul insulei. I-am aruncat o privire lui Meleagru și mă întrebam cum o fi pentru el, dacă cerceta peisajul presărat cu bolovani ca să găsească și altceva decât templul tatălui său. Era atât de liniște, aerul atât de neclintit, și mi s-a părut că văd o încordare în umerii lui, de parcă se străduia să audă ceva. Templul lui Ares, când l-am găsit, era simplu și neîmpodobit. O stâncă neagră, înaltă și zimțată, stătea în mijloc, sub acoperișul deschis, iar afară era un mic altar din piatră.

Meleagru și cu mine am fost trimiși în căutarea unor oi pe care să le jertfim.

– Ce părere ai despre oamenii ăștia? l-am întrebat, când ne-am îndepărtat un pic.

– Că avem noroc să ne fie călăuze, a răspuns el. De ce, tu n-ai încredere în ei?

M-am gândit puțin.

– Ba cred că da.

– Iar eu am încredere în judecata ta mai mult decât în a oricui altcuiva.

– De ce?

– Tu vezi oamenii așa cum sunt, a răspuns el. Poate fiindcă tu nu ascunzi nimic din tine. Artificiul îți sare în ochi.

– Oamenii aceia au fost cât pe ce să se înece, am zis. Nu ar fi avut acum prezența de spirit să urzească o minciună.

– Le e teamă de regele lor, a spus Meleagru. La urma urmei, e fiul lui Helios.

I-am aruncat o privire.

– Și tu ești fiul lui Ares. Avem bărbați printre noi care sunt fiii lui

Poseidon, ba chiar și ai lui Hermes.

– Așadar, nu ți-e teamă.

– Către așa ceva am pornit în expediție, am zis. Aproape am ajuns acolo. Nu mi-e teamă. Sunt pregătită; cu toții suntem. Tu nu ești?

Mi-a prins mâna într-a lui.

– Poate că mă bucur prea mult de călătoria asta ca să-mi doresc să ajung la capătul ei.

Nu știam ce să spun.

– Suntem abia la jumătate. Mai avem încă de făcut drumul de întoarcere spre casă.

Ochii i s-au întunecat, preț de o clipă doar, când am pomenit de casă. Era mai ușor să trăim de parcă prezentul ar fi fost tot ce aveam, de parcă nu ne-ar fi așteptat nimeni la sfârșitul acestei aventuri.

*

Odată făcute jertfele, ne-am ospătat în seara aceea și am băut vin. Dacă zeul războiului a fost mulțumit de ofrande, nu ne-a trimis nici un semn. M-am întrebat cât îl va dezamăgi asta pe Meleagru, însă cu stânjeneala produsă de ultima discuție încă planând asupra noastră, nu l-am întrebat. În schimb, m-am concentrat pe ce se găsea acum înaintea noastră. Aerul era plin de anticipare. În timpul acestei lungi călătorii, porniserăm la drum plini de viață și năuciți de entuziasm, debordând de optimism, uneori de emoție, alteori cuprinși de durere sau de regrete sau de o nostalgie plină de dor. Însă în zorii dimineții următoare, când Anceu a luat în mână vâslele de direcție, când ne-am așezat cu toții la locurile noastre, când Iason s-a așezat la cârmă împreună cu fiii lui Phrixus, plutea încă ceva în atmosferă. Un fel de greutate solemnă, dar nu din pricina tristeții. Astăzi aveam să ajungem la Colchida; aveam să ajungem la marginea cea mai îndepărtată a Mării Negre și să descoperim, în sfârșit, ce ne aștepta acolo.

Până și Orfeu și-a amuțit lira, pe când apele se întindeau în urma noastră. Anceu a condus corabia spre gura largă a râului Phasis, unde am coborât pânza în timp ce vâsleam mai departe. Crestele unduitoare ale unui lanț muntos se înălțau asupra noastră pe o parte, iar pe cealaltă se întindea o câmpie lungă, aurită de lumina soarelui. Cu toții am tăcut, se auzea doar plescăitul vâslelor, în timp ce Iason a umplut un pocal cu vin. L-a ridicat în aer, cu mâna tremurându-i ușor când l-a vărsat în râu. Am privit cum lichidul stacojiu se învâртеjește în apă, libația turnată pentru succesul aventurii noastre.

– Ancorați corabia în smâncurile din față. Glasul lui Melas era grav și insistent. Aveți grijă ca oricine ar sta de pază să nu vă vadă. Acum

trebuie s-o lăsați aici și să continuați pe jos până la palatul lui Aeetes.

Am rămas tăcuți în timp ce coboram de pe *Argo*, plescăind ușor prin apă, spre câmpia acoperită cu iarbă. Știam că Meleagru mă privește de la bord și mi-am dorit să fi fost ales să vină cu noi.

În schimb, eram eu, Iason, firește, și cei patru băieți ai lui Phrixus. Iason nu m-ar fi ales niciodată să-i fiu singura tovarășă, dar hotărâse că poate avea încredere în Melas și în frații săi. Iason avea să se prezinte în fața lui Aeetes doar cu o femeie și cu nepoții acestuia. Era abordarea cea mai puțin amenințătoare, explicase Melas, având, parcă, aerul că se scuză.

Nu doar privirea lui Meleagru avea să mă urmărească de pe corabie, știam asta. Ceilalți argonauți se uitau cu un amestec de invidie, speranță și ranchiună, eram convinsă de asta. Peleu, care abia dacă se mai uitase spre mine de la lupta noastră corp la corp, probabil că își dorea cu disperare să dăm peste o ambuscadă. Senzația privirii sale arzându-mă în ceafă m-a făcut să merg puțin mai încet, delectându-mă cu neputința mâniei sale.

– Deci prima variantă este să-i cer, pur și simplu, Lâna? a întrebat Iason.

Melas a încuviințat.

– O să refuze, bineînțeles. Nu ar renunța la Lână pentru nimic în lume.

– Atunci de ce să ne pierdem vremea? De ce să nu punem mâna pe ea înainte să-și dea seama măcar că am ajuns pe țărm?

– Pedepsa lui va fi iute și cumplită dacă te-ar prinde, a răspuns Melas. Nu s-ar îndura să te asculte cum îți pledezi cauza; ar însemna un război imediat. Te afli pe un teren necunoscut, pe meleaguri necunoscute, înfruntând dușmani cum n-ai visat în viața ta. Crede-mă când îți spun că ar fi o alegere nesăbuită.

Iason părea iritat.

– Dar respectă legile lui Zeus, a continuat Melas. Prezentați-vă drept oaspeți și va fi obligat să vă ofere ospitalitate. Nu se va aștepta la nici o trădare dacă sunteți sinceri și deschiși când îi spuneți de ce sunteți aici. Știți că va refuza, dar asta vă va oferi timp să vă hotărâți asupra unei strategii. La curtea sa, poate veți afla că alte urechi vă ascultă cu mai multă înțelegere decât ale regelui.

– Atât de antipatizat este? am întrebat eu, intrigată.

O umbră a traversat chipul lui Melas.

– Nici nu vă puteţi închipui.

Deasupra noastră a plonjat o formă întunecată, iar eu m-am răsucit ca s-o privesc, gândindu-mă, preţ de o clipă, că era una dintre păsările de bronz ale lui Ares, venită după noi. Însă ciocul ei încovoiat nu strălucea ca ale lor; în pofida mărimii sale monstruoase, nu era din stolul zeului războiului. Aripile ei întinse au umbrît pantele munţilor din depărtare, pe când descria în zbor un arc peste culmile lor învăluite în nori.

– Ascultaţi, a zis Melas.

Au trecut câteva clipe, după care am auzit un geamăt slab şi găunos ce plutea prin aer de undeva din munţi. Apoi vântul şi-a schimbat direcţia şi n-am mai auzit nimic.

– Ce-a fost asta? a întrebat Iason.

Phrontis a fost cel care a răspuns.

– Pasărea aceea era un vultur trimis de Zeus. Zboară în fiecare zi deasupra cetăţii noastre, către munţii Caucaz, unde stă înlănţuit titanul Prometeu. În fiecare zi, pasărea îi sfâşie carnea şi îi devorează ficatul. Noaptea, trupul i se vindecă, şi ficatul îi creşte la loc, dar pasărea se întoarce în fiecare zi, până la sfârşitul veacurilor.

În pofida căldurii dogoritoare a zilei, m-a trecut un fior rece.

Mai văzusem şi alte cetăţi în călătoria noastră, dar nici una precum Colchida. Porţile cetăţii erau înalte, flancate de foişoare şi mai înalte, cu ziduri netede şi lucioase. Lumina a inundat totul când porţile s-au deschis pentru băieţii lui Phrixus şi pentru noi, alături de ei, şi am rămas orbită de întinderea şi intensitatea ei. Colchida era o cetate ca o nestemată lustruită, mai fabuloasă ca oricare dintre câte am vizitat, iar în inima ei se înălţa palatul lui Aeetes.

Gărzile lui s-au dat la o parte pentru Melas şi fraţii săi, iar Iason şi cu mine am intrat printre ei, trecând de coloanele graţioase şi pătrunzând într-o curte largă. Vrejuri de viţă-de-vie se înfăşurau pe un spalier arcuit, şi patru izvoare bolboroseau din pământ chiar în mijlocul curţii. M-au fermecat culorile lichidelor care ţâşneau în sus: unul era lapte de un alb imaculat, altul, vin de un roşu intens, al treilea, un ulei auriu care elibera un parfum îmbătător în aer. Numai al patrulea părea să fie apă, proaspătă şi limpede precum cristalul.

– Nepoţii mei.

Glasul lui era plăcut, cu tonuri grave şi mieroase. Mi-a amintit de un pârau rece, curgând într-o peşteră subterană.

– V-ați întors mult mai repede decât mă așteptam.

A ieșit din umbra răcoroasă a palatului. Era înalt, înveșmântat într-o țeșătură fină de in purpuriu, iar capul pleșuv îi era încununat de o coroană aurie strălucitoare, pe care scânteia o nestemată oranj. Ochiul îi erau de aceeași culoare, însă o nuanță mai întunecată, un fel de bronz fumuriu, disprețuitori când ne-a măturat cu privirea. În spatele lui se afla un pâlcc de bărbați, îmbrăcați rafinat, deși nu la fel de magnific ca el. Era și o femeie printre ei, cu chipul încă frumos, deși săpat de griji și de tristețe. Privirea ei chinuită era pironită asupra lui Melas, Cytissorus, Phrontis și Argus.

Cei patru fii ai lui Phrixus și-au plecat capetele în fața bunicului lor, apoi Melas a vorbit.

– Am naufragiat din pricina unei furtuni, în preajma insulei lui Ares. Corabia ne-a fost distrusă, iar echipajul, pierdut pe marea înfuriată. A arătat spre Iason. Bărbatul acesta ne-a salvat, când valurile ne-au adus la țărmul unde căutase odihnă în călătoria lui încoace, spre Colchida. Drept recunoștință că ne-a salvat viața, l-am adus aici cu noi, ca să-și poată formula rugămințile în fața ta.

Expresia regelui a rămas de necitit.

– Cine ești și ce rugăminți sunt acestea despre care vorbește nepotul meu?

Iason și-a dres glasul.

– Numele meu e Iason și sunt fiul lui Aeson. M-am născut în cetatea Iolcos, condusă acum de unchiul meu, care mi-a furat tronul. Ca să-l pretind înapoi, caut ceva ce îți aparține, și anume, Lâna de Aur.

Aeetes îl ținutia cu privirea. Liniștea care a urmat a fost lungă și îngrozitoare. Apoi și-a întors ochii către nepoții lui.

– Fii ai lui Phrixus, de-asta m-am milostivit de tatăl vostru când a sosit în cetatea mea, fugind să scape cu viață din mâinile propriei mame vitrege? Așa sunt răsplătit pentru bunătatea mea, că l-am lăsat să mănânce la masa mea, să trăiască sub acoperișul meu, să se însoare cu fiica mea, Chalciope? A înclinat capul spre femeia din spate, iar acum am înțeles motivul pentru care ea se uita cu atâta disperare la băieții ei. Și acum fiii lui îmi aduc un dușman în casă, unul care are pretenții la Lâna cea sacră pe care am dedicat-o zeilor drept recunoștință pentru trecerea sa în siguranță?

Iason a dat să protesteze, dar Aeetes a continuat, cu niște cuvinte la fel de veninoase ca un șarpe ce se pregătește să atace.

– Mă întreb ce i-ați spus acestui străin despre Lână, câte dintre secretele noastre ați trădat deja. Poate ar trebui să vă smulg limbile

înainte să vă mai scape și altele și să vă tai mâinile, ca să nu-i puteți arăta calea spre pierzania noastră.

Chalciope a icnit, apoi și-a dus mâna la gură, ca să înăbușe sunetul.

Nepoții lui erau încremeniți, incapabili să se miște, pironiți în loc, sub povara privirii regelui.

– Nu am de gând să vă propun pierzania, a spus Iason. Nu aș lua Lâna fără să propun un schimb cinstit.

Aeetes a izbucnit într-un râs scurt, lipsit de orice veselie.

– Ce mi-ai putea oferi, ca să se apropie măcar de valoarea sa?

Iason a aruncat o privire spre mine.

– Am adus-o pe Atalanta, o campioană aleasă de însăși Artemis, ca să te salute. Însă am o ceată de bărbați care numără peste cincizeci de suflete. Printre ei se află fii și nepoți de olimpieni; bărbați vânjoși, puternici și abili. Atalanta e cea mai iute alergătoare și o formidabilă vânătoare, cum nu s-a mai văzut vreodată pe lumea asta, dar este numai unul dintre membrii echipajului meu. Îi am sub comanda mea pe fiii lui Boreas, cu gleznele lor înaripate, care le îngăduie să se înalțe la ceruri și să-i atace pe dușmani din aer. Îl am pe Anceu, fiul lui Poseidon, care poate cârmi orice corabie în siguranță. Meleagru, fiul lui Ares cel fioros; Orfeu, a cărui măiestrie cu lira poate înmuia orice inimă și poate smulge lacrimile celui mai crud dintre tirani. Suntem binecuvântați și favorizați de Hera, regina Olimpului, și de Atena, a cărei strategie șireată ne va aduce victoria, indiferent ce ne-am propune. Dacă ne vei oferi Lâna, vei avea parte de recunoștința noastră, dar și de cea a zeilor. Vom fi armata ta, vom cuceri orice triburi vecine vrei să se plece în fața ta. Putem să-ți oferim gloria.

– Și toți eroii aceștia, această adunare nemaipomenită cu care te lauzi, toți te urmează pe tine?

Iason a încuviințat din cap cu înflăcărare.

– Atunci trebuie să fii cu adevărat magnific, a zis Aeetes, dacă te numesc conducător și fac precum le poruncești.

– Așa este.

– Atunci poți să iei Lâna, a zis Aeetes, iar aerul a devenit dintr-odată sufocant. A ta este. Tot ce trebuie să faci e să dovedești de ce ești în stare.

– Desigur, am să vin cu argonauții și veți vedea...

– Nu și ei. Aeetes a zâmbit, îngâmfat și mulțumit de sine. Doar tu.

Am crezut că Iason o să șovăie, dar a rămas drept, ridicând chipul spre rege.

– Am să duc la bun sfârșit orice probă îmi stabilești.

– Trebuie să faci ce n-a reușit nici un muritor până acum. Numai asta o să arate că ești vrednic să capeți Lâna, a zis Aeetes și-a împreunat palmele, formând un triunghi cu degetele. Ai spus că zeii vă oblăduiesc, dar ei nu au neglijat nici Colchida. Izvoarele acelea pe care le vezi țâșnind din pardoseală au fost făurite de Hefaistos, care îi este îndatorat tatălui meu, Helios. Atât de recunoscător îi era tatălui meu, încât mi-a mai oferit și alte daruri, o pereche de tauri care scot flăcări pe nări și au copite din bronz. Dacă poți să pui taurii în jug și să-i mâni peste Câmpia lui Ares, să ari pământul și să-l sădești cu colți de șarpe, atunci eu, cu mâna mea, am să-ți dau Lâna.

Era ca una dintre muncile lui Heracle, m-am gândit cu deznădejde, și Iason nu ar fi fost niciodată pe măsura unei astfel de sarcini.

Aeetes a continuat, iar cuvintele lui mieroase și reci lunecau unul câte unul la loc.

– Dar dacă dai greș – s-a aplecat în față, cu ochii precum cuprul aprins –, atunci am să dau foc corabiei tale și fiecărui argonaut dimpreună cu ea.

Și Iason l-a privit drept în ochi, neabătut, cu mai multă convingere decât l-am văzut vreodată să arate.

– Primesc.

– Măine, a zis Aeetes. La răsărit, pe Câmpia lui Ares.

Iason a încuviințat din cap, și eu m-am întors pe călcăie, disperată să ies din curtea aceea înăbușitoare, cât mai departe de rege. Iason nu era departe în urma mea.

Însă pe când ne grăbeam să plecăm, în vreme ce răsul regelui picura prin aerul din spatele nostru, am zărit altă femeie, pe jumătate ascunsă după un pilastru, care ne urmărea la rândul ei. Purta o rochie de un stacojiu-închis, avea părul prins în creștetul capului, cu o coroană de cozi împletite, iar nestemate îi sclipeau la gât și la încheieturi și presărate prin păr. Privirea îi era neclintită, ațintită asupra noastră – nu, asupra lui Iason –, și ochii ei ardeau aurii, la fel ca ai lui Aeetes. L-am tras de mânecă pe Iason și l-am chemat, când a întors capul să o privească.

Afară din cetate, înghițind aerul proaspăt al câmpiilor, am încercat să mă scutur de sentimentul pe care mi-l dăduse locul acela.

– Deci avem la dispoziție doar seara asta ca să găsim Lâna și s-o luăm, am zis eu. Să avem grijă să plecăm până în zori.

Iason era perplex.

– Despre ce vorbești?

– Doar nu vrei să rămâi să încerci, am spus. Are de gând să te ucidă,

să neucidă pe noi toți.

– Mi-am dat cuvântul, a spus Iason.

– Un astfel de om nu poate pune preț pe cuvântul nimănui.

– O să aibă gărzi peste tot în jurul Lânii în seara asta, a zis Iason. N-o să avem nici o șansă s-o furăm.

Am oftat adânc, frustrată din pricina greșelilor noastre, a prostiei de a intra în palatul unui asemenea rege și a ne înfățișa dorințele atât de sincer.

– Și apoi?

În trupul meu, toate instinctele se răzvrăteau împotriva ideii de a pleca în liniște pe mare, în toiul nopții. Veniserăm aici ca să luăm Lâna. Nu aveam de gând să plecăm fără ea. Dar ca totul să se rezume la Iason, ca soarta expediției noastre să se afle doar în mâinile lui... nu suportam nici gândul acesta. Un om care n-a făcut nimic până acum ca să-și dovedească meritele, în timp ce noi, restul, am învins tot ce ne-a stat în cale. Și totuși, avea destulă încredere în sine cât să-și imagineze că poate să-l înfrângă pe Aeetes, că forța lui poate să depășească doi tauri a căror putere le-a fost insuflată de însuși zeul vulcanic, Hefaistos.

– Apoi vom face cum a spus Aeetes.

– S-ar putea să mori.

Mi-a aruncat o privire și a zis:

– Tu ai fost trimisă de Artemis. Mie sarcina asta mi-a dat-o Hera, regina nemuritorilor. N-am de gând s-o sfidez.

Dar Hera nu avea să-l salveze, m-am gândit. Artemis mi-a arătat că zeii pot fi la fel de nemiloși cu favoriții lor, pe cât sunt cu dușmanii. Iason credea că binecuvântarea Herei e același lucru cu protecția ei. Nu înțelegea că ea i-a oferit, pur și simplu, șansa să reușească. Dacă avea s-o dezamăgească, mai bine să moară decât să supraviețuiască destul cât să dea ochii cu ea. Însă el nu știa nimic despre zei. Iason credea că lumea e clădită pentru eroi. Eu știam că trebuie s-o clădim noi înșine.

Acum eram aproape la capătul pajiștilor. Mai departe, pământul avea să devină umed și mlăștinos, făcând loc smârcurilor mărginite de trestii; aici, copacii cocârjați se aplecau peste apă, cu rădăcinile îmbârligate în pământ, dar frunzele mângâind suprafața unduitoare. Simțeam și acum în ceafă privirea pârjolitoare a lui Aeetes și eram recunoscătoare să ajung la umbra verde și răcoroasă a dumbrăvii. Am căutat în sufletul meu câtuși de puțină încredere în Iason, vreo speranță că acesta avea să fie, într-adevăr, momentul transformării

sale.

S-a oprit, transfigurat, și într-o clipă am înțeles de ce. O siluetă, în fața noastră, cu ramurile arcuite deasupra capului său, de parcă ar fi fost o statuie într-un templu cu o cupolă înaltă. Era cu neputință să fi ajuns aici înaintea noastră, și totuși așa se întâmplase. Femeia care ne urmărise cu privirea în curtea lui Aeetes.

Dincolo de vâlul frunzelor ce atârnav pe ramuri, broaștele orăcăiau și păsări cu picioare lungi se aplecau să-și înmoaie ciocurile în apă. Insectele bâzâiau în jur, șopârlele se șteau din toate părțile, foșnind din cozile lor uscate și sărind de pe o piatră pe alta, iar bulbuci micuți țâșneau în sus și se spărgeau la suprafața apei.

Părea tânără, mai tânără decât am crezut când am văzut-o în curte. Aici, în lumina marmorată, vedeam bujorii luminoși din obraji ei, luciul pielii și finețea mătăsoasă a părului ei. Nestematele scânteietoare și aurul sclipitor pe care-l purta erau podoabe de care nu avea nevoie. Nu credeam să fi văzut vreodată o făptură mai frumoasă.

– V-am auzit, a spus ea. Ce i-ați cerut tatălui meu.

Fiica lui Aeetes. M-am încordat, iar ea a remarcat și a râs.

– Nu aveți a vă teme de nimic din partea mea, a spus, iar în pofida tinereții sale, era cu totul stăpână pe sine și în glas avea o notă poruncitoare, care îmi amintea de tatăl ei. Vreau doar să vă ajut.

– Cum să ne ajuti?

Iason a fost cel care a vorbit. O privea de parcă era însăși Hera, venită pe pământ să-l îndrume.

– Și de ce? am intervenit eu. Ai auzit răspunsul tatălui tău; de ce ai vrea să ne ajuti?

– Pentru că dacă supraviețuiți provocării, vă veți întoarce în Grecia. Și mă puteți lua cu voi.

Am auzit pași în spatele nostru; Melas și frații lui ne prinseseră din urmă. Am văzut cum vorbele li s-au stins de pe buze când au văzut-o.

– De ce vrei să părăsești Colchida? a întrebat Iason.

– Întreabă-i pe ei, a zis, arătând spre cei patru bărbați. Și apoi gândește-te cum e să fii nu nepotul, ci fiica lui.

– Chiar ai risca așa ceva, Medeea? a șoptit Melas.

– Aș fi nesăbuită să nu o fac.

– E vreun șiretlic? a întrebat Iason. Taurii pe care spune că trebuie să-i pun în jug... se poate măcar așa ceva?

Ea a clătinat din cap.

– Ți-a spus că nici un muritor nu o poate face și nu a mințit.

– Atunci cum poate supraviețui Iason? am întrebat.

Sentimentul pe care îl avusesem în curte, că totul mă apăsa, era aceeași senzație zdrobitoare pe care o avusesem când stâncile care se ciocneau se înălțau de o parte și de alta a mea. Acum simțeam că sunt cât pe ce să mă sufoc în dumbrava asta.

– Am învățat destule de la tatăl meu, a spus ea. Există o alifie, pot să ți-o fac eu. Unge-ți tot corpul cu ea, iar flăcările pe care le scot taurii pe nări nu te vor atinge. Coarnele lor nu-ți vor putea străpunge carnea. Îți va da forța de care ai nevoie ca să-i înjugi pe amândoi. Când vei sădi colții de șarpe, din pământ vor răsări morți, înarmați cu săbii și sulite, hotărâți să-ți verse sângele. Dar dacă vei azvârli o piatră între ei, se vor lupta unii cu alții pentru ea și vor uita cu totul de prezența ta acolo.

Am simțit fiori pe brațe la auzul vorbelor ei. Însă Iason încuviința din cap, iar pe chip i se citea un entuziasm înflăcărat. M-am întors spre cei patru frați, ca să văd cum reacționează la spusele femeii. Arătau mai solemni ca Iason, dar nu la fel de îngroziți ca mine.

– Dacă o să afle ce ai făcut..., i-a zis Melas, iar privirile li s-au întâlnit și ea a schițat un zâmbet.

– Atunci o să-mi atrag mânia lui acum, mai degrabă decât mai târziu, a zis ea, iar greutatea din vorbe îi pierise; pe când adineauri părea impunătoare și sumbră, acum avea o dulceață în glas. Cu toții știm, toți cei care trăim sub conducerea sa, că este doar o chestiune de timp.

– Alifia asta, a zis Iason. O ai?

Ea a scuturat din cap.

– Se face doar din florile ce se găsesc pe pantele munților Caucaz, flori crescute din sângele lui Prometeu, care picură din ciocul și ghearele vulturului, atunci când se înalță pe cer. Sunt împrăștiate sus, pe culmi, și greu de găsit. Doar eu le pot găsi, a adăugat ea, sclipind de mândrie. Pot fi tăiate doar la lumina lunii, culese doar dacă Hecate îngăduie acest lucru.

– Și dacă Iason nu are alifia asta? am întrebat.

– Atunci răsuflarea taurilor îl va face scrum din clipa în care face primul pas pe câmpia lor, a răspuns Medeea.

Avea sens, firește, ca soluția pentru a-l învinge pe regele vrăjitor să fie tot una magică. Doar mai văzuserăm lucruri nefirești pe drumul încoace – harpiile urlătoare cu chip de femeie, stâncile care se ciocneau unele de altele, uriașii cu șase brațe care aruncau cu bolovani în corabia noastră. Eu crescusem ocrotită de vraja lui Artemis, sălbăticia urșilor fiind domolită de farmecele ei. Însă vorbele

Medeei despre flori scăldate în sânge, culese pe întuneric ca să învingi o armată a morților, mi-au dat fiori așa cum nu-mi mai dăduse nimic până atunci. Era vorba de regatul acesta, condus de un tiran ai cărui copii vorbeau despre el în șoaptă și cu groază. Întunericul care se întindea dincolo de bogăție și de lumina aurie părea ceva palpabil, o amenințare crescând precum adâncurile cele mai negre ale oceanului.

– Dacă mi-o poți aduce, te vom lua cu noi când plecăm, a spus Iason.

– Voi veni la *Argo* în seara asta, unde ați ancorat, în smâncuri, a zis ea, iar eu am simțit cum fac ochii mari. Oare Aeetes știa și el unde suntem? Nu cumva era o capcană?

– Nu vă faceți griji, a spus ea, zâmbindu-mi.

S-a îndepărtat, pășind printre mine și Iason, apoi s-a întors o singură dată ca să ne arunce încă o privire, încadrată de copaci și cu razele soarelui formând un halou în jurul ei.

– Ce ar trebui să facem? am întrebat eu, adresându-mă mai degrabă celor patru fii ai lui Phrixus, decât lui Iason.

Melas părea gânditor.

– Cred că vă poate aduce alifia aceea. Dacă e cineva care poate prepara așa ceva, atunci Medeea ar fi aceea. În tot regatul nu este minte mai luminată, poate doar a tatălui ei.

– Dar putem avea încredere în ea?

– De ce nu?

– Dacă acționează la porunca tatălui ei?

Iason a ridicat o sprânceană.

– Asta crezi?

– Nu ți-a trecut prin minte?

Melas mi-a respins sugestia cu o fluturare a mâinii.

– Medeea e tânără, cea mai tânără dintre fiicele lui Aeetes, o despart mulți ani de surorile ei. Ea nu a fost înrăită de purtarea lui – nu încă. A văzut o șansă să scape, la fel ca noi.

Un vânt blând s-a înălțat din smâncuri, făcând frunzele de deasupra noastră să foșnească, ridicând un miros de turbă, o duhoare sărată de pește și apă tulbure. Eu crezusem că în final vom avea de dus o luptă, noi toți împotriva întregii lor armate, o probă de forță și curaj. Ceva curat și limpede, ce aș fi putut să înțeleg. Însă aici până și pământul de sub tălpile noastre era nesigur, mișcător și se scufunda.

– Cu ajutorul ei, poți reuși, a spus Melas, și am văzut că Iason s-a lăsat convins.

– Să ne întoarcem pe *Argo*, am zis eu.

Voiam să discute cu ceilalți, sperând ca reacțiile lor să mă liniștească, făcându-mă să înțeleg că era alegerea potrivită, sau, dacă nu, să-l facă pe Iason să înțeleagă că ar fi o nebunie să rămânem.

– Haideți, a spus el.

Acum era o hotărâre fermă în atitudinea sa, o încordare încrezătoare în umerii săi lați, în maxilarul înclăștat. Ceva nou, ceva ce poate m-ar fi bucurat în alte circumstanțe, dar care acum doar mă făcea să mă simt și mai îngrijorată.

Am rămas la bordul corabiei pe când se lăsa noaptea. Luna era plină, un glob fantomatic suspendat pe cer, deasupra vârfurilor întunecate ale munților. Unii dintre bărbați au întins păături peste băncile de lemn și au încercat să ațipească. Orfeu stătea singur, bătându-se neliniștit cu palma pe coapsă. Știam că probabil tânjește după eliberarea pe care i-ar fi adus-o lira, să ne liniștească spiritele îngrijorate cu muzica sa, dar nici unul dintre noi nu și-ar fi asumat riscul unui asemenea zgomot. Iason stătea la proră, cu picioarele întinse în fața lui, cu capul dat pe spate. Anceu și Acast stăteau la pupă, atenți la orice sunet care ar fi arătat că se apropie cineva.

Meleagru și cu mine stăteam împreună pe punte, înghesuiți între șirurile de bănci, cu spatele lipit de balustradă. Într-o parte și în alta, auzeam răsuflarea regulată și egală a argonauților adormiți. Lemnul era neted și lustruit, dar îmi împunea dureros umerii. Eram recunoscătoare că nu mă lăsa să adorm. Voiam să fiu trează la sosirea ei – asta dacă avea, într-adevăr, să vină. Vorbeam în șoaptă, atenți să nu-i deranjăm pe camarazii noștri adormiți.

– Chiar crezi că asta e tot ce ne trebuie? a întrebat Meleagru, pe un ton nesigur. O alifie fermecată, și Iason câștigă Lâna?

– Credeam că o să fie mai multe de făcut.

– Mă așteptam la o luptă, a zis el.

– Și eu.

– Ești dezamăgită? a zis, iar eu am auzit cum îi scapă un pufnet de râs.

– Dacă ar fi cineva dezamăgit, m-aș gândi mai degrabă la fiul unui zeu al războiului, l-am tachinat eu.

– E posibil încă să avem parte de una. Dacă e adevărat ce spui despre rege.

– N-are de gând să ne lase să i-o luăm, asta-i lucru hotărât.

– Deci, s-ar putea ca nici unul dintre noi să nu fie dezamăgit.

– Dar oare o să fie bună alifia? m-am întrebat. Sau Iason o să ardă în fața noastră, a tuturor?

– Uite acolo, o siluetă, vezi?

Meleagru s-a ridicat în capul oaselor, arătând spre ceva din întuneric, iar eu am ridicat gâtul, să văd despre ce vorbește.

Era o siluetă care venea în grabă spre noi, cu rochia albă fluturându-i în jurul gleznelor, pe când ieșea din umbre ca un duh. A sărit sprintenă peste bordul înalt al corabiei. Iason a sărit în picioare, și bărbații adormiți s-au trezit, speriați, punând mâna imediat pe sulite și săbii, pregătiți în caz că ne păștea un atac.

Ea părea netulburată de prezența bărbaților înarmați care o înconjurau, stând liniștită în centrul unui cerc de sulite și tășuri.

– Am alifia, a spus ea și i-a întins lui Iason un borcănaș.

El l-a luat din mâna ei, cu un gest nesigur.

– Întinde-ți-o pe piele, a zis ea. Și pe scut și pe sulită. Seva florilor lui Prometeu e impregnată de ichor, sângele zeilor. Te va face la fel de indestructibil ca ei, pentru suficient timp cât să înjugi taurii și să lupți cu cei născuți din țărână.

– Ai adunat-o singură? a întrebat el.

Ea a încuviințat din cap.

– Numai eu puteam s-o fac. Am așteptat ca soarele să apună, iar palatul să se scufunde în întuneric și tăcere, iar apoi m-am furișat și am urcat pe munte. Știam unde să caut; deja adusesem ofrande și o conjurasem pe Hecate la templul ei, iar ea m-a îndrumat într-acolo. Florile cresc înalte, cu tulpinile prea groase ca să le poți tăia fără ajutorul zeiței. Am chemat-o din nou, de șapte ori, și mama morților m-a auzit din Infern, iar tulpinile s-au frânt între degetele mele. Pământul mi s-a cutremurat sub tălpi, l-am auzit pe titan cum geme de parcă ar fi simțit cum i se desface din nou carnea, iar seva a prins a curge.

Ochii îi străluceau reverențios, tonul îi era la fel de sincer și de dulce de parcă ar fi cules flori sălbatice pe o pajiște.

Iason se uita lung la borcănașul din mâinile sale.

– O să fie de ajuns?

– De ajuns pentru ce trebuie să faci, a răspuns ea. Dar după ce se va sfârși, tatăl meu va fi furios. Va trebui să fugi cât de iute poți, am să te duc eu la crângul unde atârnă Lâna, ca să putem fugi, cât timp el își adună soldații. Nu va fi pregătit; îți va fi anticipat numai moartea. Trebuie să profiți de momentul în care va fi surprins, n-o să dureze mult.

Pretutindeni în jurul meu, toată lumea se agăța de vorbele ei. M-am uitat la silueta ei delicată – la cât de tânără și de fragedă părea –, și

am încercat să mi-o închipui cum a urcat pe muntele acela, singură, prin beznă. Mi-am dat seama că era mai ușor decât am crezut. Avea o hotărâre de neclintit; vedeam cum sclipește din ea, ca bronzul forjat în foc. Era ceva în ea ce am recunoscut.

A plecat la fel de iute cum a apărut. Nu putea risca să se descopere că își părăsise patul în toiul nopții. Ne-a liniștit că avea să ne urmărească a doua zi, că avea să fie gata să ne conducă de acolo, în învălmășeala de la sfârșit, iar apoi a plecat.

Nimeni nu a mai dormit în noaptea aceea. Am așteptat până s-a crăpat de ziuă, și soarele s-a înălțat pe cer, să-și arunce strălucirea asupra Colchidei. Helios, tatăl lui Aeetes, își conducea carul pe întinderea cerului, iar eu îi simțeam lumina arzătoare asupra noastră. Eram răspândiți sub el și nu aveam unde să ne ascundem, în timp ce am dezlegat corabia și am vâslit pe râu în jos, spre Câmpia lui Ares.

Câmpia se găsea la oarecare depărtare de cetate, dar când ne-am apropiat, am văzut că localnicii se adunaseră deja acolo, gata să fie martori la spectacol. Când am oprit corabia la malul râului, Iason a destupat borcănașul pe care i-l dăduse Medeea. Alifia curgea precum uleiul, vâscoasă și aurie, iar el și-a întins-o pe piele și apoi pe arme, așa cum îl învățase ea, în timp ce noi toți priveam în tăcere. A închis ochii și a rămas așa o vreme, cu brațele întinse și fața întoarsă către cer. M-am întrebat dacă simțea forța care îi curge prin corp, dacă își dădea seama de clipa în care își făcea efectul și îl transforma. Poate că da, fiindcă și-a lăsat armura zăcând pe punte și și-a luat doar sulița și scutul, după care a sărit peste bordul înalt. Pe când se îndepărta, pielea îi scliffea în lumina soarelui.

Locuitorii Colchidei se aliniaseră la marginea câmpiei, iar în mijloc stătea regele Aeetes. S-a întors să-l privească pe Iason cum se apropie, cu o expresie de nepătruns în ochi. Alături de el era o femeie în straie lungi, probabil regina, iar lângă ea, Medeea. Arăta la fel ca în ziua precedentă, cu părul împletit în jurul capului, cu o atitudine demnă și nobilă. Nici urmă de sălbăticie, doar calm și stăpânire de sine.

Iar pe câmpie, cei doi tauri pufăiau și râcăiau pământul cu copitele. Am rămas fascinată la vederea lor: mărimea lor extraordinară, lustrul copitelor din bronz cu care scormoneau pământul, fumul ce se înălța din nărilor lor, înconjurându-le coarnele.

Iason se apropia în continuare de ei. Un bărbat s-a desprins de grupul de localnici, purtând în mâini un coif de bronz întors cu susul în jos, care zornăia în timp ce el venea în grabă spre Iason. I l-a oferit, iar Iason l-a luat, schițând un gest scurt din cap, după care a pășit pe câmpie, și taurii l-au zărit.

Jugul și plugul erau pe pământ, lângă ei, și ar fi fost nevoie de un bărbat curajos să se apropie de niște fiare atât de puternice și de furioase, chiar și dacă n-ar fi scos flăcări pe nas. Însă Iason nu a șovăit. M-am gândit că poate printre proprietățile alifiei se număra și aceea de a insufla neînfricare, același spirit neîmblânzit care o trimisese pe Medeea pe munte în toiul nopții, ca să culeagă florile acelea, în timp ce titanul gemea în agonia sa neabătută.

Regele s-a întins în față, cu un zâmbet malițios pe chip, pe măsură

ce Iason se apropia din ce în ce mai mult de tauri. Ochii lor mari s-au dat peste cap. Unul dintre ei a mugit, ca un tunet răsunând peste câmpie, iar în clipa aceea, o limbă de foc i-a țâșnit din gură, drept către Iason. El a mers mai departe, neînfricat.

Pe Argo, schimbam priviri tot mai entuziasmate. Focul i-a atins trupul, însă el nici n-a tresărit. Acum amândoi taurii mugeau, iar de data asta flăcările s-au năpustit spre el, învăluindu-i pe ei și pe Iason laolaltă, iar Aeetes avea o privire triumfătoare, dar l-am văzut pe Iason prin fum, întinzând mâna în față și apucând primul taur de coarne. S-au înălțat și mai multe flăcări, fumul curgea în valuri de pe câmpie, iar când a ajuns la mine, am simțit cum mă ustură ochii. Și localnicii bolboroseau și se frecau pe față, dar, aproape de nedistins prin foc, taurul acela era forțat să îngenuncheze și, cumva, Iason îi arunca jugul pe după gât, și apoi pe după gâtul celuiilalt taur. Acum, chipul lui Aeetes era secătuit de orice emoție; privea fără nici o expresie cum infernul se stingea, iar printre norii ca niște fuioare de cenușă, am văzut cu toții imposibilul: Iason, îndemnând taurii să înainteze, cu capetele lor uriașe aplecate sub povara jugului.

Câmpia era vastă, iar taurii, nesupuși, dar Iason mergea mai departe, în sus și în jos, lăsând în urmă pământul răscolit. Când s-a apropiat de capătul de lângă noi, am văzut că nu avea nici un semn, nici o urmă de arsură. Medeea își ținuse promisiunea. Iason nu arăta deloc încântat de dibăcia sa. Privirea îi era goală și ștearsă, de parcă s-ar fi mișcat în transă. Chipul Medeei era calm și desăvârșit și nu trăda nimic, deși ochii ei nu-l părăseau nici o clipă. Mă uitam când la ochii goi ai lui Iason, când la privirea intensă a Medeei, și am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Iar și iar a continuat isprava asta stranie, ce nu semăna deloc cu faptele eroice pe care mi le închipuisem. Eram nerăbdătoare să intru în luptă, o luptă curată și sinceră, orice altceva, numai nu magia aceasta de nepătruns.

Ziua se lungea mai mult decât părea cu putință, iar când, în cele din urmă, taurii au terminat de arat, Iason a ridicat jugul, și taurii s-au îmbulzit să fugă, departe pe câmpiile cele întinse, lăsând numai fum în urma lor. A luat coiful pe care-l lăsase pe jos și a vârât mâna în el, după care a împrăștiat ce a scos dinăuntru peste pământul proaspăt arat. Erau niște triumphiuri strălucitoare și ascuțite. Colți de șarpe.

Acoperise jumătate de teren, când au început să se înalțe. Acolo unde ar fi trebuit să țâșnească din pământ lujeri verzi, scormoneau cu ghearele și ieșeau din măruntaiele pământului niște războinici care își învârteau săbiile și scuturile, cu pielea mânjită de țărână și noroi

închegat în păr, rânjind fioros, în timp ce se urneau să se ridice.

Iason a făcut întocmai cum îi spusese Medeea. A luat o piatră de pe jos și a aruncat-o spre luptătorii care ieșeau din pământ. Aceștia au strigat, clătinându-se nedumeriți, învârtindu-și săbiile frenetic unii spre alții. Iason a început să fugă, iar restul colților i-au căzut din mână în timp ce ocolea agil brazdele rămase, iar când a ajuns la capăt, s-a întors pe călcâie și a început să-i spintece pe cei care abia atunci se înălțau. Și-a înfipt sulița în fețele celor mai noi dintre ei, înainte ca aceștia să-și poată elibera brațele din închisoarea pământului, și i-a lăsat pe toți stâlciți. Dacă vreunii reușeau să-l spintece cu săbiile, el rămânea nevătămat, fiindcă alifia își păstra pelicula de nepătruns, care-i acoperea tot corpul.

S-a sfârșit mai iute decât s-ar fi așteptat oricine. Un spectacol atât de mărunț pentru mulțimea adunată pe câmpie; Iason era triumfător, iar în jurul său, armata lui Aeetes, a celor născuți din țărână, zăcea moartă și sfărâmată.

Iason s-a întors către rege.

– Am făcut cum mi-ai cerut, a strigat el, peste dezastrul de pe câmpie. Lâna îmi aparține.

Chipul lui Aeetes era transfigurat de mânie. Fălcile i se mișcau furibund, cuvintele pe care le căuta i se stingeau în gât, sugrumate de mânie. Robele îi fluturau în jurul trupului când s-a întors și a pornit a se îndepărta țănoș, sărind în car și smulgând de frâie, făcându-și caii să necheze ascuțit și să pornească imediat la galop. Restul localnicilor Colchidei umblau fără rost, nesiguri ce să facă mai departe. Numai Medeea avea un scop și o direcție, țâșnind spre *Argo*, cu teroarea întipărită pe chip. Iason a văzut-o și a urmat-o de îndată, așa că amândoi au ajuns la corabie împreună, el încă zâmbind și plin de mulțumire de sine, ea răvășită într-un fel care m-a șocat.

– Porniți de îndată! a zis, cu glasul răgușit, grăbit și disperat, iar eu am simțit cum mâinile mi se duc instinctiv la vâsle. Pe aici, pe râu în jos, a ordonat ea, iar noi am început să vâslim. O să-și adune forțele, o să ne urmărească de îndată ce își strânge soldații, spunea ea, cu vorbele revărsându-se una peste alta. Vâsliți mai iute, nu mai e timp!

Ne-am pus iute pe treabă și am început să tragem cu toții de vâsle cât de tare puteam.

– Când ajungem în crângul lui Ares, am să te conduc la Lână, îi spunea Medeea lui Iason. E păzită de un șarpe înfricoșător și groaznic, dar eu pot să-l adorm cu farmecele mele. De îndată ce ațipește, iei Lâna și vâslim înapoi. Dacă ajungem pe mare înaintea tatălui meu,

putem scăpa.

Am făcut corabia să înainteze pe râul cel lat, pe lângă câmpiile verzi, până când am ajuns la pădure. Medeea l-a luat pe Iason de mână și l-a tras spre marginea corabiei, mai înflăcărată decât am văzut-o vreodată, și amândoi au dispărut printre copaci.

– Noi ce facem? am întrebat.

– Îi așteptăm, a răspuns Melas.

Am clătinat din cap, furioasă.

– Mă duc după ei, să am grijă să nu pățească ceva. Dacă li se întâmplă ceva, noi stăm aici și suntem o țintă sigură pentru Aeetes.

– Ai impresia că știi mai bine decât propriul lui nepot? a ridicat Peleu glasul, cu chipul schimonosit de dispreț. Credeam că urmăm sfatul lui Melas. Nu ne-a adus până aici?

– Nu, are dreptate, a zis Meleagru. Mă duc și eu.

Am sărit amândoi pe țărmul nămolos, fără să mai irosim vreo clipă ca să vedem reacția lui Peleu. Rădăcini de copaci se încălceau în apă, chiparoșii uriași și încovoiați crescând direct din smârc. Am aruncat o privire în sus. Întunericul se lăsa iute aici, pogorându-se peste noi ca un văl, și deja vedeam marginile învinețite ale cerului, pata indigo ce se lățea din ce în ce mai mult. Toată ziua, îl urmăriserăm pe Iason cum trudește. M-am întrebat cât o să dureze invulnerabilitatea sa, dacă alifia protectoare i-a pătruns deja în piele, iar vraja i s-a evaporat.

Copacii se răreau, și vedeam rochia Medeei cum flutură în vânt, în timp ce ea și Iason alergau printre ultimii arbori și intrau în luminiș.

Lâna era acolo, scopul expediției noastre se afla în sfârșit în fața ochilor mei. Am întins mâna să-l opresc pe Meleagru, dar el se opri deja și se zgâia la Lână, transfigurat cum eram și eu. Ochii mei se străduiau să înțeleagă, să cuprindă felul în care scânteia fantastic în lumina rămasă, lată și unduioasă în răsuflarea ușoară a aerului, parcă răspândindu-și strălucirea blândă, așa cum atârna acolo de ramura unui copac înalt, ce stătea singur în mijloc. Înfașurat în jurul trunchiului său, șarpele. Dacă Lâna, din firele acelea de aur strălucitor, părea improbabilă, atunci șarpele era de-a dreptul imposibil. Un monstru dincolo de orice închipuiri. Mi-am dat seama că ceea ce crezusem a fi vântul printre frunze era, de fapt, sâsâitul său. Iason stătea buimac în fața lui, privind capul acela enorm, ce se mișca încolo și înapoi, în vreme ce ochii lui mari și reci erau pironiți asupra sa.

Apoi Medeea a început să cante, cu glasul subțire și înalt, iar

monstrul a întors, în schimb, privirea către ea. Pas cu pas, s-a apropiat mai mult de el. Șarpele se ridica în timp ce ea mergea mai departe, iar limba-i neagră i se ivea printre colți, dar Medeea înainta, cu ochii goi, și jelania sinistră a cântecului ei tremura în aer. Fără să vreau, am tresărit când a ajuns la șarpe, convinsă că o va ataca; în schimb, monstrul a coborât capul până la pământul de la picioarele ei. Am privit, îngrozită și fascinată, cum Medeea a întins o mână și i-a mângâiat solzii strălucitori de pe frunte.

Iason s-a scuturat ca să iasă din transă și a țâșnit în jurul șarpelui, până la trunchiul copacului, unde Lâna era atârnată puțin cam sus. S-a cățărat, a întins mâna și apoi a cules-o de pe ramură. Medeea cânta încă, iar melodia plutea prin tot crângul. Lâna de Aur era vie în lumina slabă, și mi se părea de necrezut că totul s-a săvârșit, iar misiunea noastră a fost îndeplinită. Iason a venit spre noi în pas alergător, și Medeea a ridicat mâna de pe șarpe, retrăgându-se în tăcere și delicat, până când a ajuns lângă noi.

– Fugiți, ne-a șoptit, iar noi am ascultat-o.

Nu înțelegeam golul pe care-l simțeam în piept când am alergat înapoi spre corabie, când am urcat din nou la bord în uralele și exclamațiile celorlalți, când am pus mâna pe rame și am vâslit înapoi în direcția de unde am venit. De data aceasta, pe măsură ce corabia se întorcea impunător pe râu în sus, auzeam tropăitul năvalnic al copitelor, venind dinspre cetate: oamenii lui Aeetes călare, aruncând cu sulițe spre noi, în timp ce înaintau.

Am aruncat vâsla și am pus, în schimb, mâna pe arc, abătând o ploaie de săgeți asupra lor, în timp ce echipajul vâslea cu toată vlagă. Am sărit sus pe o bancă, ținând cu precizie, privindu-i pe oamenii lui Aeetes cum se prăvălesc de pe cai de fiecare dată când eliberam coarda și lăsam săgeata să zboare. Lăsam cetatea în urmă, cail care încă ne urmăreau se cabrau și își pierdeau echilibrul în noroi. Dar chiar după cotitura din spatele nostru se afla o navă de război, cu Aeetes la proră. L-am luat la țintă, am tras cu arcul, dar săgețile l-au ocolit și i-au căzut inofensive la picioare.

Râul se lățea, marea era drept în fața noastră, și cu toate că avea o corabie iute, puterea argonauților era mai mare. Am ajuns în larg; corabia lui Aeetes încă era pe râu, iar o rafală de vânt ne-a împins înainte. Pânza a tremurat pe catarg și s-a umflat, iar apoi Aeetes a rămas doar o formă mititică în depărtare, urlându-și blestemele împotriva noastră.

Am mers mai departe, prin întuneric, conduși de stele. La pupă,

Melas și Anceu erau adânciți într-o discuție intensă. Comparau traseele posibile, enumerând insule și mări, râuri și canale, pericole înșelătoare și modalitățile prin care Aeetes ar fi putut căuta să ne urmărească. Medeea și Iason erau împreună la prora corabiei. Iason ținea Lâna în fața lui de parcă nu-i venea să creadă că există, iar ea îl privea cu aceeași expresie pe chip.

– N-o să renunțe, a zis Medeea. De-acum, flota lui e deja răspândită pe Marea Neagră, în căutarea noastră.

– Am scăpat o dată de el, a zis Iason. Avem Lâna după care am venit. Lasă-l să încerce, lasă-l să vină după noi. O să-l mai învingem o dată.

Argonauții încuviințau, mormăindu-și aprecierea și acordul, însă ochii Medeei erau mari și sumbri.

Am mers mai departe toată noaptea. Epuizarea începea deja să ne împovăreze; după o noapte aproape nedormită la Colchida, izbucnirea înflăcărată de energie pe care o consumaserăm ca să fugim ni se scurgea acum din oase. Ochii mă usturau, umerii mă dureau și tot entuziasmul pe care eram convinsă că ar trebui să-l simt lipsea cu desăvârșire.

Îmi părăsisem pădurea pentru expediția asta, convinsă că va fi o ispravă de glorie eroică. Însă taurii, războinicii născuți din pământ, șarpele cel monstruos... Nimic din toate astea nu a fost lupta noastră. Cumva, cu toții am fost spectatori la victoria Medeei.

Pretutindenii în jurul meu, vedeam că și restul echipajului își arăta oboseala. Dar undeva peste apele întunecate, flota din Colchida venea după noi.

– Mergem mai departe, până la Insulele Brigiene, îi spunea Melas lui Anceu. Dacă ajungem atât de departe, sunt două insule sacre pentru Artemis. Dacă poposim pe prima dintre ele, unde se află un templu înălțat în cinstea ei, ar trebui să găsim adăpost acolo. Nimeni nu va îndrăzni să-l pângărească.

Insule sacre pentru Artemis. Insule care însemnau ceva pentru ea, locuri pe care le iubea acum sau pe care le-a iubit odinioară. Insule pe care poate le vizita, cine știe, când nu era în pădure. Gândul acesta ar fi trebuit să-mi aducă alinare, însă m-am cutremurat, cu brațele goale ciupite de aerul rece al nopții. Ce glorie dobândisem pentru ea? În cele din urmă, Lâna a fost câștigată cu o păcăleală, cu vrăjitoria Medeei și nimic altceva. Asta era, acesta era motivul pentru care mă simțeam atât de neliniștită. Iar acum Lâna era a noastră – atât timp cât o puteam apăra – și ne întorceam acasă. Acasă îmi păruse o viziune

abstractă pe când eram pe mare, una învăluită în ceață și uitată aproape cu totul. Lăsasem realitatea mult mai urgentă a dorințelor mele să capete întâietate, iar imaginile îmi străfulgerau din nou prin minte: buzele mele lipite de ale lui Meleagru, căldura trupului său lipit de al meu, pe podeaua peșterii noastre ascunse, nesăbuiința pe care am simțit-o când l-am condus printre copaci, departe de toți ceilalți, nopțile pe care le-am petrecut împreună, privirile tainice pe care le-am schimbat, un limbaj întreg care ne aparținea doar nouă. Acum trebuia să mă întreb dacă puteam să mă întorc măcar acasă la Artemis.

Mai aveam ore întregi de mers, mai aveam de trecut pe lângă întinderi lungi de litoral, ocolind nenumărate insulițe. Când în sfârșit a sosit dimineața, am văzut oamenii de pe țărmuri adunându-se să ne privească. M-am întrebat dacă vorba a ajuns la ei înaintea noastră, dacă vreunii dintre ei știau cine suntem.

Când am ajuns în sfârșit la insula lui Artemis, am găsit-o nelocuită, iar singura construcție era templul clădit în cinstea ei. Am stat multă vreme în fața statuii ei, privind în sus la pliurile grațioase ale tunicii sale sculptate, la hotărârea rece a chipului ei de piatră, la brațul ei ridicat de parcă se pregătea să ia o săgeată din tolba legată la spate. Arcadia s-a deschis atunci în jurul meu; într-o clipită eram înapoi acolo, cu câinii dezlănțuiți la picioarele noastre și râsul ei plutind pe suflul vântului, în urma noastră, în timp ce alergam împreună. M-am clătinat ușor. Poate că mă ajungea delirul, o frântură vie dintr-un vis ce mă prindea în mreje, pe când somnul încerca să mă tragă la fund chiar și în timp ce stăteam în picioare.

Medeea a fost cea care a rămas trează, cocoțată pe stâncile înalte cu vedere la mare, privind cu atenție spre valuri, în timp ce noi, restul, ne-am lăsat pradă oboselii deznădăjduite. Așa că ea a fost cea care a văzut corabia când s-a apropiat, ea a privit-o cum își aruncă ancora pe țărmul vecin al celei de-a doua insule. Cât timp noi am dormit, ea și-a făurit un plan.

Când m-am ridicat din somnul frânt, cu măduarele ca de plumb încă, argonauții erau strânși în jurul ei, în timp ce Iason îi stătea alături, iar ea vorbea iute.

– ... corabia fratelui meu.

Părul îi era despletit, dar ochii îi erau luminoși și limpezi.

Meleagru mi-a surprins privirea, și eu am lăsat repede ochii în pământ.

– Ce așteaptă? am auzit că întreabă cineva.

– O să aflăm în scurt timp.

Acesta a fost glasul lui Meleagru, iar când am ridicat din nou privirea, arăta spre apă, unde o bărcuță venea spre noi. În ea era un singur bărbat care vâslea.

– Un sol, a zis Medeea.

– Sosit să ne prezinte condițiile fratelui tău? a întrebat Iason.

Așa a fost.

– Iason, fiu al lui Aeson, a strigat solul. Am un mesaj de la Apsyrtus, fiul lui Aeetes.

Iason a pornit pe plajă spre el.

– Ce mesaj?

– Regele acceptă că Lâna îți aparține. Ai îndeplinit provocarea pe care ți-a trasat-o și ai câștigat Lâna cinstită, a anunțat solul. Din rândul argonauților s-au înălțat urale, iar euforia ne-a scos din oboseală, încântarea și ușurarea învingând frica și neliniștea care ne chinuiau de când fugiserăm pe mare din Colchida. Dar solul nu terminase. A ridicat glasul, ca să se audă peste noi toți. Fiica regelui e cu tine, iar asta n-a făcut parte din înțelegere. Nu-ți îngăduie să o păstrezi. Trebuie să ne-o dai, ca să o ducem înapoi în Colchida.

Am întors iute capul, să mă uit la Medeea. Pălise, dar ținea bărbia sus și ochii pironiți asupra vorbitorului.

Iason nu a spus nimic. M-am uitat la el, încercând să-i deslușesc expresia. Mi-am adus aminte de Hypsipyle, de cât de ușor dăduse uitării promisiunile pe care i le-a făcut, și m-am întrebat dacă Medeea avea să descopere acum valoarea cuvântului acestui bărbat.

Dar ea a fost mai iute decât oricare dintre noi, firește.

– Spune-i fratelui meu că îi vom accepta condițiile, a strigat Medeea. Spune-i că Iason va pregăti daruri de trimis înapoi, drept compensație pentru Lâna cea prețioasă pe care a luat-o. Însă Apsyrtus trebuie să vină singur după mine. Vreau să vorbesc cu el fără să ne asculte nimeni. Argonauții vor porni mai departe și mă vor lăsa aici. Când îi vezi că pleacă, fratele meu poate să vină după mine.

Solul a încuviințat din cap.

– Am să trimit răspunsul tău lui Apsyrtus.

Iason a rămas cu gura căscată; se uita lung la Medeea, în timp ce solul a luat din nou vâslele în mâini.

– Ai să te întorci acolo? a întrebat, iar atunci am văzut cum, din expresia liniștită pe care o avea până atunci, chipul Medeei se schimonosește de furie.

– Înapoi la tatăl meu? a scuipat ea printre dinți. Ce îți închipui că o

să-mi facă la întoarcere? A pierdut Lâna, lucrul său cel mai de preț.

– Atunci de ce...?

– Eu am renunțat la tot pentru expediția voastră, a spus, cu privirea înflăcărată. Am devenit o străină pretutindeni pe lumea asta. Nu pot să mă mai întorc niciodată acasă, nu pot să-mi mai văd niciodată familia. Am părăsit un palat bogat ca să fug pe corabia voastră, ca să poți câpăta tu Lâna. Acum e a ta și poți s-o păstrezi; poți să te bucuri de orice răsplată, cât timp eu pierd tot ce am avut vreodată. Tăișul glasului ei, marcă a durerii, era sfâșietor. Vrei să mă întorc să dau piept cu torturile tatălui meu? Poți să fugi cu Lâna și să mă părăsești, să sufăr soarta asta? După ce v-am salvat pe fiecare dintre voi de la pieire?

– Ce vrei să facem? a întrebat încet Iason. De ce i-ai dat mesajul acela solului?

– Echipajul fratelui meu nu îi este credincios, a zis Medeea. Sunt sclavi din Colchida, care îi respectă ordinele doar de frica tatălui meu. Dacă Apsyrtus dispare, n-o să lupte în numele lui. O să se împrăstie și o să fugă, făcând tot posibilul să se piardă prin insulițele și satele de aici. Nu-i ascultă poruncile decât de teamă că, altminteri, i-ar spune regelui.

Mi-am dat seama atunci ce avea de gând să facă.

– Atunci, când fratele tău o să vină după tine...

Medeea a încuviințat din cap.

– Veți urca pe *Argo* cu toții, în afară de Iason. El poate să se ascundă aici, unde fratele meu nu-l va vedea. Duceți corabia dincolo de promontoriu și așteptați. După ce terminăm cu Apsyrtus, vom veni pe partea cealaltă să urcăm la bord. Până când echipajul își va da seama că nu se mai întoarce, noi vom fi departe. N-o să ne mai urmărească după aceea.

„După ce terminăm cu Apsyrtus.“ Glasul ei era rece.

– Și ești sigură că vasul lor n-o să ne urmărească?

– Da.

Ei îi datoram succesul călătoriei noastre. Am făcut așa cum ne-a spus, urcând la loc pe *Argo* și lăsând-o pe insulă cu Iason.

– E aceeași poveste ca aceea cu taurii și cei născuți din țărână, am mormăit eu către Meleagru. Noi stăm aici, pe corabie, și așteptăm. Ascultăm de ordinele Medeei.

El s-a întins pe bancă, odihnindu-și brațul pe balustrada de lângă mine.

– Nu-ți place.

– Nu e ce credeam că o să fie.

– Ai fi preferat să rămâi să lupți?

Băteam darabana cu degetele pe lemnul lustruit. Nu eram în raza templului lui Artemis, asta știam măcar. Veniserăm aici să evităm vărsarea de sânge și cumva am ajuns să o orchestrăm chiar noi. Mă temeam că îi vom atrage atenția asupra noastră și m-am înfiorat puțin la gândul acela.

– Poate că nu.

– Nu-ți face griji.

Căldura din glasul lui era ca mierea în lumina soarelui, iar degetele lui îmi mângâiau ușor ceafa. Am simțit în clipa aceea un val de mânie ațintită asupra lui, că până și cu o nevastă care îl aștepta acasă, el tot nu se simțea legat de reguli sau împiedicat de promisiunile pe care le făcuse. Valul de furie a venit de nicăieri și a pierit la fel de iute cum a apărut. Era apropierea de Artemis pe care o simțeam aici, gândul tulburător că, și fără să mă mărit cu Meleagru, tot mi-aș fi încălcat jurământul. Eram invidioasă pe lipsa lui de griji, chiar dacă mă întrebam cum poate să uite atât de ușor.

– Tot mai avem de ajuns acasă. Mai e o grămadă de timp pentru lupte, a zis Meleagru.

O grămadă de timp să dobândesc gloria pentru Artemis. Poate că asta ar îmbuna-o. În plus, chiar dacă n-am cules eu însămi Lâna de pe ramură și nu i-am spintecat eu pe războinicii născuți din țărână și n-am înjugat eu însămi un taur care scotea flăcări pe nas, am fost unul dintre argonauți, și ne întorceam victorioși, oricum am fi dobândit acea victorie.

Luna era sus, deasupra noastră, când Medeea și Iason au apărut zorind spre corabie de-a lungul golfului. Au venit plescăind prin apa mică, să ajungă la noi. Le-am aruncat o frânghie, și ei s-au urcat pe ea la bord.

Lumina argintie cădea asupra ei, iluminând fiecare pată adâncă și întunecată cu care îi era stropită rochia.

– S-a săvârșit, a zis Iason, trecându-și brațul în jurul umerilor ei, când a condus-o la proră.

Mările se deschideau în fața noastră, Lâna era în siguranță la bord și ne puteam întoarce, în sfârșit, acasă, la bordul corabiei *Argo*. Victoria scânteia, tangibilă precum o nestemată pe care puteam s-o culegem și s-o ținem în palmă, și cu toate că rochia mânjită de sânge a Medeei ne amintea de prețul pe care l-am plătit, în aer se simțea un fior de exaltare, în timp ce puneam din nou mâna pe vâsle.

Când am înconjurat promontoriul, ceva a zburat jos și iute pe deasupra punții. Cu toții am întors capetele, am cercetat întunericul din spatele nostru ca să vedem de unde a venit, și am văzut forma corabiei din Colchida profilându-se amenințător. Încă una a zburat pe deasupra, ciufulindu-mi părul.

– Trag cu săgeți!

Am sărit pe bancă, mi-am luat arcul și am trimis la rândul meu o serie de săgeți spre corabia care ne urmărea. Medeea fusese atât de încrezătoare că nu ne vor fugări, dar era limpede că le subestimase ori loialitatea, ori frica.

Peste apele liniștite, am auzit mormăieli și gemete, acolo unde săgețile mele se înfigeau în carne, și sunetul greoi al trupurilor ce se prăbușeau pe puntea tare din lemn. În jurul meu, jumătate din argonauți vâsleau cu furie, și cealaltă jumătate aruncau cu sulite și trăgeau cu săgeți la rândul lor.

Sângele îmi fierbea în vene, mușchii îmi cântau, mintea îmi era la fel de sigură și concentrată precum brațul. Dușmanul rămânea în urmă; vedeam panica stârnită la bordul corabiei lor, în timp ce mateloții alergau de colo-colo, ferindu-se de săgețile mele, și am simțit atunci o mulțumire sălbatică.

Nici măcar n-am perceput durerea; abia am simțit-o când m-a lovit. Doar groaza din ochii lui Meleagru când s-a întors către mine, și atunci am simțit sângele cum îmi șiroiește peste claviculă, coborând pe piept, iar când m-am uitat în jos, arăta atât de absurd, încât la început nu puteam să înțeleg ce este.

Creștea parcă din pieptul meu, cu capătul împodobit cu pene, în vreme ce vârful ascuțit, din cremene, era îngropat adânc în carnea mea. Era ca un vis, lumea din jurul meu se înclina și se rostogolea, iar eu alunecam în jos, tot mai în jos, până când totul s-a făcut negru.

Lumina frântă a lunii peste valuri. Părul ei lung și negru, care îmi mângâia pieptul. Măinile ei, reci și catifelate pe pielea mea.

Acum simțeam durerea, o agonie ce îmi zvâcnea adânc în umăr. Încet, ceața se risipea, și începeam să recunosc din nou formele din jurul meu.

Medeea îmi zâmbea, și am simțit un parfum înțepător, care îmi amintea de adâncurile pădurii. Mi-a apăsât ceva rece și umed pe locul dureros, ceva ce emana mirosul acela de pământ, iar eu am icnit când am simțit deopotrivă îngheț și arsură.

M-am luptat să mă ridic în capul oaselor, s-o împing la o parte, dar acum erau alte mâini pe mine, care mă țintuiau la pământ.

– Te vindecă, spunea Meleagru, iar eu mă zvârcoleam de durere, dar chiar și în timp ce mă luptam, simțeam cum vederea mi se limpezește tot mai mult, pe măsură ce focul rece îmi gonia prin rană, iar agonia se stinge în urma sa.

Medeea mi-a pus palma pe frunte.

– Ai să trăiești.

Mai mult decât atât. La început am fost frustrată, cu brațul legat în pânze și neputând decât să stau pe bancă, inutilă, incapabilă să vâslesc. Dar oricare o fi fost alifia pe care a folosit-o Medeea, și-a făcut repede efectul. După câteva zile, durerea s-a potolit într-atât, încât nu mai era decât un disconfort surd, cu toate că Medeea încă scutura din cap când o rugam să mă lase să iau din nou vâsla în mână.

– Încă o săptămână, a spus ea.

– O săptămână? am repetat eu.

Perspectiva așteptării se întindea fără sfârșit în fața mea, însă Medeea era de neclintit.

– Dacă îți deschizi iarăși rana și ți-o agravezi, s-ar putea să nu mai fii în stare niciodată să tragi cu arcul, m-a avertizat.

Am acceptat fără nici o tragere de inimă. Meleagru stătea de vorbă cu mine plin de zel, iar Orfeu îmi cânta povești când îl rugam. Așa cum mi-a făgăduit Medeea, rana s-a lipit la loc de parcă nici n-aș fi fost atinsă vreodată.

– Săgețile tale i-au doborât pe cei mai mulți dintre ei, mi-a zis Meleagru. Ultima lor săgeată, cea care te-a lovit pe tine, le-a fost cea

de pe urmă încercare disperată. Am scăpat după aceea, datorită ție.

Se schimbase ceva, mi-am dat seama, în felul în care mă privea acum restul echipajului. Că Peleu încă mă detesta, nu aveam nici o îndoială. Iason nu avea nici el mai multă afecțiune față de mine. Eram destul de convinsă că amândoi ar fi fost bucuroși dacă săgeata aceea ar fi lovit cu o precizie fatală. Știau însă la fel de bine ca oricine altcineva că datorită mie lăsaserăm dușmanul în urmă. Era lupta după care tânjiseam pe toată durata călătoriei, și chiar și cu umărul rănit, nu-mi doream decât să fi avut parte de mai multe.

Navigarea noastră lină nu a durat prea mult. O furtună s-a înălțat dinspre asfințit, norii au acoperit soarele și, încă o dată, am fost azvârliți în haos. Furtunile aruncau corabia încolo și înapoi pe marea deschisă, vânturile ne împingeau atât de tare în toate direcțiile, încât am crezut că n-o să se sfârșească niciodată. Când am ajuns în sfârșit, aruncați de valuri, în marele râu Eridan, asta ar fi trebuit să ne aducă ușurare, însă aici se afla lacul despre care cântase Orfeu. Era locul unde se prăbușise Phaethon, fiul lui Helios, și își găsisese moartea. Băiatul îi ceruse tatălui său să-l lase să conducă și el carul soarelui, dar n-a avut forță să-și stăpânească armăsarii, așa că a tras soarele înflăcărat până jos, pe pământ, pârjolind frunzele din copaci, dând foc pământului și lăsând totul în urma sa mort și înnegrit. Ca să pună capăt dezastrului, Zeus și-a azvârlit fulgerul spre băiatul nesăbuit, și acolo i s-a prăvălit trupul. Când am trecut pe lângă locul acela, am văzut fumul care se înălța de pe suprafața apei, căldura bolborosind din trupul său ce mocnea etern. Duhoarea de arsură amenința să ne sufoce, deja îngreșoșiți și slăbiți cum eram după furtuni.

Era limpede că nu puteam pur și simplu să fugim de crima pe care o săvârșiserăm, omorându-l pe Apsyrtus, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată. Medeea își ucisese fratele pe insula lui Artemis și, cu fiecare clipă ce trecea, riscam mânia zeiței, fiindcă o adăposteam. Iar dacă Artemis cobora să ne pedepsească pentru crima aceea, oare ce pedeapsă ar fi pregătit pentru mine? M-am înfiorat la gândul că păcatul nostru ar fi putut s-o cheme pe pământ, că insulta Medeei i-ar fi atras acum atenția asupra noastră.

Încă o dată, Medeea a fost cea care a venit cu soluția. Aveam să pornim spre insula Aea, ne-a spus ea, unde se afla mătușa ei. Ea avea puterea să îndeplinească ritualurile care să-i spele pe Medeea și pe Iason de murdăria pe care o purtau cu ei, să-i purifice de uciderea unei rude de sânge. M-am întrebat de ce ne-ar ajuta sora lui Aeetes, dar Medeea era de neclintit în convingerea sa.

Iar când avea să se sfârșească totul, a adăugat ea, de parcă tocmai atunci i-ar fi trecut prin minte gândul acela, ea și Iason aveau să se căsătorească.

Vânturile s-au potolit când a vorbit ea, iar noi am înaintat iarăși iute. Numai Medeea și Iason au debarcat pe insula lui Circe. Aerul părea mai ușor de respirat fără ei la bord; greutatea care atârname deasupra noastră de la uciderea lui Apsyrus se risipise acum.

– Deci vom avea o nuntă, mi-a spus Meleagru, pe când îi priveam pe cei doi cum dispar pe o cărare șerpuită ce se îndepărta de plajă.

Insula era mică; un loc pașnic și solitar.

– De ce ar vrea să se mărite cu Iason? m-am întrebat eu cu voce tare.

Știam că asta o să-l amuze pe Meleagru; știam că îi plăcea necuviința mea, obiceiul meu de a da glas gândurilor pe care aș fi putut învăța să le țin doar pentru mine dacă aș fi crescut într-o casă elegantă sau într-un palat, ca toți ceilalți. Dar eu chiar voiam să știu.

– Este a doua propunere de însurătoare pe care Iason o primește în călătoria asta, a remarcat Meleagru, ironic. Poate că unele femei se lasă impresionate de faptul că e conducătorul unei astfel de expediții. Nu și tu, firește.

– Nu și eu.

Priveam chiparoșii cum se leagănă delicat în briza parfumată și soarele cum se scufundă în ligheanul mării, transformând apele în aur topit.

– Hypsipyle însă încerca să asigure viitorul insulei Lemnos. Era datoră ei de regină să încerce să-l convingă să rămână, alături de cât mai mulți bărbați.

– Așadar, nu crezi că îi e dor de el?

– Sper că nu.

Dar dacă ar fi aflat, asta i-ar fi rănit orgoliul, am presupus eu. Că a refuzat să fie rege peste cetatea ei și a adus acasă o mireasă străină, o vrăjitoare care și-a trădat tatăl și și-a ucis fratele. Dacă Hypsipyle îl aștepta să-și țină promisiunea și să se întoarcă la ea, asta ar fi fost o lovitură dureroasă.

– Mă întreb dacă s-a mai gândit vreun pic la ea, dacă s-a mai gândit vreun pic la Lemnos de când am plecat.

– Acum nu mai contează, a spus Meleagru, ridicând din umeri.

Un fuier subțire de fum se înălța din adâncurile insulei.

– Regina din Lemnos încerca să-și salveze cetatea. Însă Medeea nu mai are casă. Dacă se mărită cu Iason, va căpăta Iolcos.

– Ai văzut ce poate să facă. N-are nevoie de Iason să-i ofere siguranță. Ar putea să obțină singură tot ce-și dorește.

– Poate că ție așa ți se pare.

– Ce vrei să spui?

Mi-a întâlnit privirea.

– Tu ai crescut liberă. Îți faci propriile alegeri, la fel de ușor cum respiri. Pentru alții, nu e la fel. Mai ales pentru cineva care a trăit cum a trăit ea, cu un tată precum Aeetes.

Am fost surprinsă de perspectiva lui.

– Nu mi-am dat seama că te-ai gândit atât de mult la asta.

– Mă gândesc la tine.

Intensitatea tonului său m-a luat prin surprindere. Eram obișnuită să ne purtăm relaxați unul cu altul. Nu știam cum să răspund când era serios.

– Păi, poate că ea și cu mine nu suntem atât de diferite, am zis eu. La urma urmei, suntem singurele femei care s-au alăturat argonauților.

Nu prea credeam asta însă. Asemănările dintre noi se sfârșeau aici.

Când Iason și Medeea au ieșit iar din desișul copacilor, călcau cu pași ușori. Se pare că Circe îi făcuse serviciul cerut, și mizeria ce se agățase de ei se risipise. Erau nerăbdători să pună și mai multă distanță între noi și Colchida, să se asigure că vom răzbate până departe, unde Aeetes nu ne mai putea ajunge.

Ceva mai târziu, în timp ce navigam mai departe, un crâmpei de melodie plutea spre noi peste valuri, iar eu am simțit cum capul mi se întoarce irezistibil către sursa lui. Vântul s-a schimbat, melodia a dispărut, și i-am văzut pe ceilalți cum se uită în jur, cuprinși de frenezie, ca să încerce s-o regăsească. Era ceva cu totul fermecător la fragmentul minuscul pe care îl prinsesem și am simțit o disperare să aud mai mult, aproape ca și cum m-aș fi putut arunca peste bord să înot spre cântecul acela, ca să ajung acolo mai repede.

Orfeu a sărit de unde moțăia, cu lira la picioare. A luat-o și a început să cânte o melodie zgomotoasă și captivantă, bătând din picioare în ritmul muzicii. Am fost zăpăcită, o clipă m-am simțit iritată, iar apoi mintea a început să mi se limpezească, și fuioarele de ceață care se furișaseră pe neobservate s-au risipit din nou. Orfeu cânta din liră și din gură, astupând orice alt sunet, iar acum, când m-am uitat în depărtare, am văzut uscatul, o plajă aurie și siluete întinse pe nisip. Siluetele lor au devenit mai clare; erau femei, dar toate erau înaripate, și din spinările lor țâșneau niște pene lungi și arcuite. Aveau

gurile deschise, chipurile schimonosite când am trecut pe lângă coastă, și abia când nu le-am mai văzut, Orfeu s-a oprit din cântat, a tras adânc aer în piept și ne-a explicat.

– Sirene, ne-a spus. Asta sunt. Au fost odinioară nimfe ale Persefonei, dar când a fost răpită de Hades, mama ei, zeița Demetra, le-a oferit aripi ca s-o poată ajuta s-o caute pe fiica ei. Ea era sub pământ, departe, unde ele n-o puteau ajunge, iar când au renunțat în cele din urmă, și-au făcut sălaș aici. Cântecele lor e frumos, mai frumos ca orice muzică pe care pot eu s-o cânt. Îi înnebunește pe mateloți, îi face să se arunce în mare ca să ajungă la ele, dar aici valurile sunt periculoase, iar stâncile, ascuțite și tăioase. Oricine încearcă e sfâșiat în bucăți înainte să ajungă pe țărmul lor.

Când am auzit numele Persefonei, m-am gândit la Artemis. M-am întrebat dacă știe că prietena ei e jelită până hăt, dincolo de mări. Deși îi eram recunoscătoare lui Orfeu că ne apăra de cântecele lor ademenitor, mi-am dorit să fi existat o cale să le văd mai de aproape. Mă simțeam atrasă de ele pentru altceva decât farmecele lor. Mânia lor, m-am gândit, furia lor din cauza fetei răpite, asta le făcea să pedepsească orice bărbat pe care-l vedeau.

În seara aceea, ne-am oprit pe insula Drepane, a feacilor. Legenda spunea că aici a îngropat titanul Cronos secera cu care și-a castrat propriul tată. Aici urmau să se căsătorească Medeea și Iason. Am ridicat dintr-o sprânceană când am auzit asta. Nu părea de bun augur pentru căsătoria lor.

Localnicii au fost amabili și primitivi când am debarcat și ne-au adus mâncare și vin. Au venit și nimfele din râuri și din păduri, cu chipurile drăgălașe și luminoase, și toată lumea era dornică să audă poveștile noastre și să vadă Lâna scânteietoare.

Medeea o ținea adunată în brațele ei, iar lâna aurie, strălucitoare prindea razele soarelui, și lumina se răsfrângea pe chipul ei. Era atât de radioasă și de efervescentă, strălucind de împlinire, când m-a chemat la ea.

– Atalanta, vino cu mine, ajută-mă să mă pregătesc.

M-am dus. Atât de puternic era efectul pe care îl avea. M-a condus pe țărm în jos, până la stâncile care se ridicau dincolo de nisip, pășind ușor prin iarba înaltă. Pe când mergeam, se înălța în jur un zumzet de albine; erau pretutindeni unde mă uitam, grăsuțe și mulțumite, rostogolindu-se toropite din florile viu colorate și plutind peste petale catifelate și parfumate.

M-a condus într-o peșteră cu podeaua acoperită de nisip, la intrarea

căreia creșteau flori din belșug.

– Ce e asta? am întrebat.

– Aici vreau să fac patul nupțial. A mângâiat Lâna pe care o ținea în brațe, iar pe buze îi juca un zâmbet visător. Nu-i așa că e frumos?

Era. Însă expresia de pe chipul meu trebuie că mi-a trădat sentimentele. Nu-mi venea să cred că o femeie atât de puternică precum Medeea se putea lega de un bărbat ca Iason, că ar accepta de bunăvoie să-și asume unicul rol de nevastă a lui.

– Mereu am crezut că atunci când mă voi mărita, le voi avea alături pe surorile și slujnicele mele, să mă ajute cu pregătirile, a zis ea. Că mă vor înveșmânta într-o rochie aurie, că îmi vor atârna coliere la gât, îmi vor strecura brățări sclipitoare pe brațe și mă vor încununa cu nestemate.

M-a luat de braț și m-a condus în peșteră. Lumina era blândă și slabă, și erau flori împrăștiate peste tot prin interiorul peșterii, cu tulpinile împletite laolaltă, flori în nuanțe înflăcărâte de roșu și oranj. Un pat simplu din lemn stătea în centru, acoperit cu pături de lână.

– Nimfele, a zis ea, arătând cu capul spre pat și flori. Ele mi-au pregătit toate astea. Și tu ești singura femeie care se află aici cu mine.

Trebuia, așadar, să mă ridic la înălțimea așteptărilor.

– Nu știu nimic despre nunți, i-am spus.

– Și te întrebi care e motivul pentru care aceasta va avea loc.

Am strâns tare din buze.

Mi-a făcut semn să iau o margine a Lânii și a făcut un pas în spate, ținând de cealaltă margine, astfel că s-a desfășurat întinsă între noi. Scânteia, ireală, de parcă ar fi fost infuzată cu raze de stele, ceva nepământean și de necuprins. A scuturat-o ușor, ca să se unduiască, trimițând valuri sclipitoare pe suprafața ei pufoasă, și a întins-o pe pat. Am lăsat și eu marginea din mână, lăsând-o pe pat. N-am putut să rezist să nu-mi odihnesc palma pe ea încă o dată și să simt cât era de moale.

– Am jurat să nu mă mărit niciodată, am zis eu în cele din urmă.

– Și ești bucuroasă să-ți ții jurământul?

– Sigur că da. De ce să vreau un soț?

Ea a râs.

– Cele mai multe dintre noi nu și-au închipuit niciodată viața fără un bărbat. Ce crede tatăl tău despre promisiunea asta?

– Tatăl meu m-a părăsit pe un deal când m-am născut. A sperat că o să vină un lup după mine sau că o să mor de foame ori de frig.

– Dar tu ai supraviețuit. Chipul i s-a întunecat când a vorbit. Mai

bine lupul sau frigul mușcător decât un tată ca al meu. Și apoi întinericul a trecut, ca o furtună de vară, și acum zâmbea din nou. Așa că avem asta în comun, Atalanta. Tați căroră nu le-a păsat de noi. Care n-au simțit niciodată o clipă de iubire pentru altcineva din viața lor.

– Nu știu, am răspuns. Nu l-am cunoscut niciodată. Știu doar că nu m-a vrut.

– Și eu am știut asta, în fiecare zi în care am trăit alături de al meu. Nu suntem singurele fete care au astfel de tați. Sunt mai răspândiți decât ai crede. Îmi spunea poveștile lor, așa cum alți tați deapănă povești despre iubire și fericire. Nycteus, care și-a amenințat fiica minunată cu niște pedepse de temut, atunci când a fost siluită de Zeus. Danae, altă victimă a lui Zeus, altă fată al cărei tată a învinovățit-o și a alungat-o împreună cu pruncul ei pe mare, într-un cufăr pecetluit, sperând că acolo își va găsi mormântul. Echetus, care și-a orbit fiica pentru crima de a fi privit un bărbat. Acesta era genul de soț pe care mi l-ar fi ales tatăl meu, dacă ar fi avut șansa să o facă.

– Dar nu mai ești în puterea tatălui tău, am zis eu. Poți să-ți alegi singură soțul; sau poți să alegi să nu ai nici unul.

– Și dacă aș alege viața asta, aș fi ca tine? a întrebat Medeea. O aventurieră care pornește la drum alături de eroi, luptă în bătălii și doarme pe jos, pe pământul tare?

A ridicat mâinile și le-a dus întristată la gură. Pielea ei catifelată, obrajii cu gropițe, părul lucios și finețea rochiei, chiar dacă nu era rochia de mireasă aurie la care visase... era adevărat că nu arăta ca o războinică. Dar pe de altă parte, văzusem ce poate să facă.

– De ce nu? am întrebat. Ai curajul și spiritul care îți trebuie.

A clătinat din cap.

– Am luptat în fiecare zi din viața asta. Nu vreau să mă mai încaier cu dușmanii; nu vreau să mai dau piept cu durerea și suferința și moartea. Am obosit de lupte. Când a venit corabia voastră în Colchida, am văzut o altă viață. Un bărbat altfel decât tatăl meu, nu un tiran crud, nu un călău sadic. Un bărbat care poate să-mi ofere un cămin și copii, o viață fără frică.

Am văzut-o, strivită într-o astfel de viață precum cea pe care a descris-o, și oricât mi-aș fi închipuit, nu puteam să potrivesc imaginile. O femeie care putea să urce pe un munte în crucea nopții ca să-și pregătească poțiunile; o femeie care putea să îmblânzească un șarpe grozav, să conducă o corabie plină de bărbați, să urzească moartea fratelui ei și s-o înfăptuiască fără urmă de remușcare, ea voia să-i ofere

prunci lui Iason și să trăiască în liniște și pace câți ani mai avea de trăit?

– Iason nu e un bărbat ca tatăl tău sau, poate, ca al meu, ori ca alții despre care vorbești. Dar asta nu înseamnă că e bărbatul cu care ar trebui să te măriți.

– Dar tu de unde știi? Trăsăturile chipului i-au fost cuprinse de hotărâre; am văzut că vorbele mele au căzut pe piatră seacă. Tu singură ai spus că nu știi nimic despre nunți sau soți sau căsătorie. Atunci cum poți să spui că alegerea mea e greșită?

– E adevărat, nu știu.

Știam doar ce simțeam, la fel de sigur precum pământul de sub tălpi. Viața pe care o descria era una pe care știam că eu nu mi-o voi dori nicicând. Era motivul pentru care simțeam ușurare când îmi aminteam că Meleagru are deja o nevastă, că nu avea să-mi ceară niciodată acest lucru.

– Poate că n-am ales persoana potrivită care să mă ajute la nuntă. A râs încet când a spus-o însă; nu era nici urmă de incriminare în vocea ei. Dar o să ne urezi toate cele bune, măcar?

Ca să fiu sinceră, credeam că o să mi se împotmolească vorbele în gât dacă aș încerca. Nu era vorba că nu-mi plăcea de ea; nu voiam s-o jignesc sau s-o întristez.

– I-a făgăduit altei femei că o să se întoarcă și o s-o ia de nevastă, să știi, am zis eu.

– În schimb m-a ales pe mine.

Oare? Ea îl alesese pe el, asta era sigur. Însă el s-a lăsat purtat de val, i-a îngăduit să-l zgâlțâie încolo și înapoi. Și într-o bună zi s-ar putea să se uite în jur și să se întrebe cum de a ajuns unde a ajuns, de parcă n-ar fi avut cum să împiedice asta.

– Sper că nu vei fi dezamăgită, am spus eu.

– Poți să pleci, Atalanta. N-am nevoie de ajutorul tău; mă descurc singură.

Chiar și așa, a vorbit fără ranchiună, deși ar fi avut tot dreptul să se simtă jignită de spusele mele, de neputința mea de a-mi face vorbele mai ușor de acceptat. Eram bucuroasă să fiu eliberată, s-o las cu patul ei sculptor, pierdută în propria-i reverie.

În seara aceea, o oaie a fost sacrificată, vinul a fost amestecat și noi ne-am luat torțele și am cântat în cinstea căsătoriei lui Iason cu Medeea. Am cântat și eu cu ceilalți, sperând că zeii îi vor binecuvânta, îndoindu-mă însă că o vor face.

Am rămas acolo încă trei zile. Medeea și Iason nu se grăbeau să

renunțe la confortul ospitalității de care ne bucuram. Asta îmi amintea neplăcut de Lemnos, însă de data asta simțeam o nerăbdare asemănătoare și din partea altor argonauți. Expediția se sfârșise, și cei mai mulți erau dornici să se întoarcă acasă. Când Iason și Medeea au încuviințat însă și am plecat de pe insulă, am intrat drept în altă furtună, o vijelie zgomotoasă care ne-a măturat zile întregi pe mare și ne-a împins într-un golf sufocat de alge și învăluit în ceață, unde *Argo* a eșuat violent. Când am coborât, zdruncinați bine și cu genunchii moi, expresia gravă de pe chipul lui Anceu ne-a spus ce trebuia să știm. Eram naufragiați. Aici, valurile erau prea imprevizibile, pământul pustiu și sărac, un vid de cețuri plutitoare.

– Hai să mergem, l-am îndemnat pe Meleagru. Să căutăm de mâncare, să căutăm oameni, orice ne-ar putea ajuta.

– Atalanta și cu mine o să mergem, a strigat el. O să ne familiarizăm cu uscatul și o să ne întoarcem cu ce am reușit să aflăm.

Asta nu părea să-i înveselească pe tovarășii noștri. Am simțit înflăcărată că trebuie să vin înapoi cu un strop de speranță. Tânjeau atât de tare după o călătorie lină spre casă de-acum încolo, și iată-ne că dădeam piept cu încă un obstacol.

Am căutat ore în șir. Până și optimismul neobosit al lui Meleagru s-a scurs de tot până seara, când tot ce găsiserăm era o pustietate aparent nesfârșită, învăluită într-o ceață care nu se ridica niciodată.

Părea cu neputință, dar tocmai când am ajuns din nou la argonauți, am auzit un tropăit de copite. Un cal uriaș, cu coama de aur strălucitor, a trecut pe lângă noi în galop; argonauții strigau că venise din mare, un semn din partea zeilor. Aveam să ne luăm după urmele lui pe nisip, și el avea să ne conducă la adăpost.

A trebuit să tragem corabia după noi, ridicând-o cu niște frânghii uriașe. Mă obișnuisem cu arsura din umeri după ore de vâslit, dar asta era o cu totul altă suferință, iar urmele de copite de pe nisip păreau un lucru atât de mărunț în care să ne punem toate speranțele. Urmele ne-au condus prin ceață însă, peste niște câmpii nisipoase atât de uscate și de pline de praf, încât gâturile ni s-au uscat și cârâiam în loc să vorbim, până când am ajuns în sfârșit la o priveliște uluitoare. O livadă cu un izvor cu apă dulce, unde ne puteam potoli setea cu lăcomie.

În mijlocul livezii, un șarpe zăcea mort, cu trupul neînsuflețit înconjurând un măr înalt. Un șarpe imens, cu trupul gros, aproape la fel de mare precum cel pe care îl fermecase Medeea, în Colchida. Solzii lui în formă de romb erau străpuși de o ploaie de săgeți, iar din

râni îi curgea o substanță rău mirositoare.

Lângă el creșteau trei copaci diferiți: un plop, un ulm și o salcie. M-am uitat la cel din urmă, convinsă că voi vedea o scurtă mișcare, iar apoi ea a pășit înainte, subțire, sfioasă și delicată. O driadă, atât de timidă, încât abia dacă ne privea în față pe vreunul dintre noi.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Medeea.

– Un bărbat, un nepoftit aici, în grădina Hesperidelor, chitit să fure merele de aur, a șoptit driada. Munca noastră era să le îngrijim, dar a lui a fost să le fure. A ucis șarpele cu săgețile lui otrăvite și i-a zdrobit capul cu ciomagul său uriaș, până la moarte. Era fioros, de neoprit.

Am făcut ochii mari.

– Cum arăta?

Driada s-a chircit.

– Voinic. Cu barbă. Purta pe umeri o blană de leu.

– Heracle!

Strigătul s-a înălțat din cercul nostru, iar zgomotul a speriat-o și a țâșnit de îndată, pierdută printre copaci, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Șarpele era ucis de curând, așa că am pornit în căutarea camaradului nostru pierdut, dar se pare că plecase deja. Asta a dat însă curaj echipajului să știe că mai călătorea și acum, că probabil își vedea din nou de muncile sale. Această misiune era atât de asemănătoare cu a noastră: o comoară de aur, păzită de un șarpe monstruos. M-a făcut să mă întreb ce părere ar fi avut Heracle de felul în care a câștigat Iason probele în Colchida. Același gând trebuie să-i fi trecut prin minte și lui Iason; abia dacă s-a încruntat, pe când ceilalți aclamau.

Dincolo de livadă era un golf cu ape liniștite și aerul limpede și scânteietor până hăt, la orizont. Am lansat iar corabia la apă, cu inima ușoară. Vântul de la miazăzi ne-a împins mai departe, spre casă.

Se întrevedea sfârșitul călătoriei noastre. Pe măsură ce trecea ultima noapte înstelată pe care aveam să o împărțim, am descoperit că îmi aleg cuvintele adresate lui Meleagru cu mai multă atenție ca înainte. Amândoi știam că povestea se sfârșește, și nici unul dintre noi nu voia să vorbească despre asta. Rareori vorbiserăm despre casă, dar acum se profila în fața noastră, iar tăcerea noastră pe tema asta umplea tot spațiul dintre noi, până când Anceu a strigat în cele din urmă că se vede Pagasae. Călătoria argonauților se sfârșea, noi eram victorioși, dar în pofida bucuriei mele, mă simțeam mai nesigură decât atunci când ne imbarcaserăm în golful acela, spre necunoscut; mai

dezrădăcinată și neancorată ca atunci când am pornit spre marginea lumii. Eram acasă, dar nu mai eram femeia care plecase, iar în sufletul meu mă întrebam dacă îmi voi putea relua viața pe care am dus-o întotdeauna, dacă mă aștepta acolo, sau dacă pădurea se întinsese peste absența mea ca și când nici n-aș fi fost vreodată acolo.

La Pagasae, nu ne-a întâmpinat nimeni. Am tras corabia pe nisip, în golful de unde plecaserăm cu atâtea luni în urmă. Mă așteptasem să zăresc o gloată atrasă la vederea corabiei, oameni nerăbdători să vadă Lâna cu ochii lor, adunați să audă poveștile din călătoria noastră. În schimb, am plescăit prin apa mică și am ieșit pe o plajă pustie.

– O să pornim spre palatul din Iolcos, a declarat Iason. Unchiul meu nu a venit să ne întâmpine. Poate e dezamăgit că am reușit. O să-l forțăm să respecte condițiile pe care le-a pus: am adus înapoi Lâna, iar tronul îmi aparține, oricât n-ar vrea el să mi-l cedeze.

Nu mă uitam la Iason, în timp ce își ținea discursul. Privirea mea era asupra Medeei. Chipul ei era indiferent și impenetrabil, dar era ceva în expresia ei care mă făcea să mă simt neliniștită. Ea, o exilată, crezuse că sosește aici regină. Mă îndoiam că spectacolul plin de hotărâre al lui Iason o convinsese.

– Poate că pregătesc un ospăț în cinstea ta, a zis ea, cu glas dulce. În cinstea noului lor rege și a tuturor argonauților cutezători.

Am ajuns la palat pe jos, într-o dispoziție confuză. Pe când ne apropiam de uscat, fuseseră multe discuții entuziasmăte la bord, despre sărbătoarea pe care o anticipam în seara asta. Știam că echipajul se așteptase să se laude cu aventurile noastre și să se bucure de confortul unui palat măreț și de atenția admiratorilor înflăcărați înaintea să se întoarcă fiecare la regatul său, unde ar fi avut parte din nou de același lucru. În schimb, când am sosit, porțile înalte din lemn de stejar erau închise și zăvorâte. Am ridicat privirea la zidurile înalte, la turnurile de veghe din colțuri. Am văzut un licăr de soare răsfrângându-se pe un coif de bronz, și capătul ascuțit al unei săgeți îndreptat în jos, spre noi. Nu urma să avem parte de o întoarcere triumfătoare.

Medeea se întorsese cu spatele la Iason. Acum, Acast era cel surprins de privirea ei.

– Ce fel de om e tatăl tău? a întrebat ea. Avea glasul dulce și liniștit, dar el s-a înfiorat puțin în flacăra de bronz a privirii ei. E un om de cuvânt?

Înainte ca Acast să poată răspunde, am auzit sunetul greu al zăvoarelor care se deschideau. Porțile au început să se îndepărteze, iar

eu m-am încordat, pregătită de orice ne-ar fi așteptat dincolo de ele.

Pelias, cu coroana pe cap și mantia pe umeri, flancat de gărzi. Zâmbetul îi era subțire și întins. Privirea i s-a dus drept la Lâna din brațele lui Iason.

Cu coada ochiului, îi urmăream pe arcașii din vârful zidului, să surprind orice mișcare, cât de mică. Lângă mine, Meleagru avea mâna pe sabie. Înainte, asta m-ar fi încântat. Chiar și după ce am fost rănită, nu m-am plâns decât că n-am avut parte de mai multe bătălii. Însă perspectiva unui război ca să-l urcăm pe Iason pe tron nu mă entuziasma deloc.

Cu toate acestea, la poartă nu s-au declanșat ostilitățile. Pelias ne-a întâmpinat cu vorbe bune și ne-a oferit ospitalitatea sa. Eram convinsă că ar fi preferat să ne răpună pe toți pe loc. A pocnit din degete, ca să-și cheme sclavii să ne conducă în camerele pe care le pregătiseră, făgăduindu-ne băi, vin și un ospăț mai târziu. Nici pomeneală să-l facă rege pe nepotul său.

Am aruncat o privire înapoi la copacii de dincolo de zidurile cetății, la întinderea vastă a pădurii și la munții aliniați sub ceruri. Imboldul de a fugi era aproape irezistibil. Spre asfințit, departe, dincolo de munții aceia, se găsea Arcadia. Spre răsărit, marea se întindea către țărmuri îndepărtate și nenumărate insule, hrănită de râuri reci și adânci, ce te puteau duce în adâncurile pământului pe care-l încingeau.

– Haide, Atalanta, a zis Meleagru, și mi-am dat seama că restul intrau pe porți.

M-am smuls din gândurile mele și m-am luat după ei.

Curtea era presărată cu paie, și în aer zăbovea un iz de bălegar. Căinii scânceau și lătrau, iar femeile dădeau zor cu oale grele și teancuri de pânze împăturite în brațe. Eram conduși în clădire, și am avut grijă să fim departe de ochii Medeei când l-am tras pe Meleagru de pe coridorul cel lat într-o cămaruță laterală.

– Ai să rămâi? am șoptit eu iute.

– Cum adică?

Meleagru s-a uitat în jur. Eram într-un fel de cămară, iar pe lângă pereți erau ulcioare late de pământ, pe jumătate cât noi de înalte.

– Am câștigat Lâna, am spus. Asta m-a trimis Artemis să fac. Nu s-a sfârșit acum?

Părea neîncrezător.

– Pelias n-o să cedeze fără luptă.

– N-am de gând să mai lupt încă o dată pentru Iason.

– Unde ai să te duci?
– Acasă, firește, am răspuns, surprinsă de întrebarea lui. O să-i dau vestea lui Artemis. Și apoi...

M-am oprit. Apoi ce? Nesiguranța mușcătoare pe care o simțisem pe corabie devenea tot mai rea cu fiecare oră. Oare avea să mă primească înapoi, la vechea mea viață? Oare avea să mă trimită în altă expediție? Sau avea să vadă tot ce am făcut și să mă considere nedemnă să mai fiu vreodată campioana ei? Habar nu aveam.

– Chiar Atalanta să fie în fața mea, singura femeie de pe *Argo*, care acum refuză perspectiva unei bătălii?

Glasul îi era relaxat, cu o tachinare blândă, dar în ochi avea o umbră de tristețe.

– Doar nu vrei să iei parte la asta? am întrebat. Expediția s-a sfârșit.

– Hai să mai așteptăm o noapte. Să vedem care e planul lui Iason.

Am pufnit disprețuitor.

– Nu contează care e planul lui Iason. Al Medeei contează.

– Doar făgăduiește-mi că n-o să te furișezi de aici la adăpostul întinericului, a zis Meleagru. Încă se poate ajunge la o înțelegere cu Pelias. I-a făgăduit tronul lui Iason în fața întregii curți. Dacă nu-și încalcă promisiunea, ar trebui să iei parte la sărbătoare. Ți-ai câștigat locul.

Era adevărat.

– Mai aștept noaptea asta, am zis. Apoi plec.

Mai târziu, am plecat împreună pe furiș de la ospăț, fugind din sala aglomerată, plină de fum, de la lumânările fixate pe pereți, și de gălăgie, cântece și râsete. În mijlocul tuturor, Pelias era în centrul atenției, vorbea vioi despre familie, cu cele trei fiice ale sale adunate în jurul lui, iar de pe buze îi ieșeau minciuni, în timp ce privirile îi țâșneau înainte și înapoi, între noi și Lâna de Aur. Gărzile stăteau înșiruite de-a lungul pereților, tăcute și atente, cu sulitele pregătite. Iason, gânditor și nesigur, așteptând o declarație fățișă de refuz. Și Medeea, cu chipul ca o mască zâmbitoare, de liniște și pace, dar cu ochii aurii mocnind de o hotărâre mută.

Mie nu-mi păsa ce făceau. Între pereții nevăruiți ai cămăruței din piatră în care fusesem condusă mai devreme, eram doar noi doi. Odaia era umbrită, aerul liniștit și cald, singura lumină era licărul palid al stelilor ce se zărea prin deschizătura îngustă a unei ferestre. Doar noi doi și un nou sentiment presant, o dorință disperată, o nevoie de a-mi întipări povestea asta în memorie, cât încă mai puteam.

Mai târziu, a adormit lângă mine, iar inima îi bătea egal, regulat sub

palma mea. Am ridicat privirea spre fâșia de cer și am simțit o adiere blândă ce intra unduios în odaie, ca răsuflarea pădurii, proaspătă și verde și îmbibată de parfumul primăverii, așa cum mi-o aminteam din peștera mea. Părea atât de aproape acum, o chemare pe care n-o puteam ignora. M-am uitat la chipul bronzat al lui Meleagru și i-am ridicat mâna, cu bătăturile din palmă lăsate de vâsle, identice cu ale mele, întrebându-mă cum s-a simțit Persefona când a pășit între cele două lumi. Dacă, atunci când s-a întors acasă, i-a fost dor vreodată de ceea ce a lăsat în urmă.

Palatul a fost trezit de urlete. Un cor de tânguieri ce se înălțau tot mai sus în aer. Meleagru și cu mine am sărit în picioare, într-o clipă am înțeles amândoi ce se petrece și am întins mâinile după arme. Pelias trebuie că hotărâse să nesocotească legea sacră a ospitalității; trebuie că-i asmuțise pe soldați împotriva argonauților, în timp ce noi dormeam. Nu vrusesem să lupt pentru Iason, dar dacă eram atacați, nu exista altă cale.

Nu era ce credeam. Urletele erau de jale, nu de avertizare. În timp ce alergam pe coridoare, căutând încăierarea, cuvintele au început să prindă formă.

– Regele a murit!

Am încetinit și m-am oprit la un colț, cuprinsă de o senzație de greață când am înțeles ce s-a întâmplat.

În sala tronului, cele trei fiice ale lui Pelias plângeau. Sala era plină de bărbați, nobili și sfetnici de la curte, care mergeau încolo și înapoi, frângându-și mâinile. Și Acast, în mijlocul lor, cu o expresie mai gravă decât i-am văzut-o vreodată, până și în cele mai întunecate zile ale călătoriei noastre.

Ne-a văzut și a desfăcut brațele, chemându-ne la el.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Medeea a fost.

Așadar, asta întrezărisem în ochii ei, seara trecută.

– Unde e acum?

– S-a dus. Și ea, și Iason, au fugit amândoi cu Lâna.

Meleagru l-a întrerupt.

– N-au rămas să preia conducerea palatului? Atunci de ce...?

Bocetele fiicelor căpătau o notă înfierbântată, sunetul gemetelor lor răsună dureros în spațiul aglomerat, izbindu-se de pereți și sunându-mi în urechi.

– Gărzile mele s-au dus să-i prindă, când ne-am dat seama...

Acast vorbea, dar abia îl auzeam din pricina haosului. Soseau și mai

mulți argonauți, răvășiți din paturi, duhnind a vinul băut în seara trecută.

A fost nevoie de toată dimineața pentru ca starea de calm să se refacă puțin și să aflăm ce s-a întâmplat.

– Am fost dezamăgit că tatăl meu nu și-a ținut promisiunea făcută lui Iason, ne-a spus Acast. Speram că-l pot convinge să se țină de cuvânt. Dar înainte să apuc să o fac, Medeea le-a găsit pe surorile mele, care auziseră despre vrăjile pe care le-a învățat în Colchida, despre felul în care și-a folosit magia ca să-l ajute pe Iason. A spus că speră să câștige recunoștința tatălui meu, ca să-i ofere pașnic lui Iason cetatea Iolcos. Cât timp ospățul încă nu se terminase, le-a arătat un truc, conducându-le afară, la grajduri, în toiul nopții. Acolo, a ucis un berbec bătrân și l-a readus la viață, oferindu-i din nou tinerețea. Le-a promis că poate să facă același lucru și cu Pelias, amăgindu-le pentru ca ele s-o conducă în camera lui, în timp ce el dormea.

Noi ne uitam lung. Era limpede ce s-a întâmplat mai apoi.

– Când a fost găsit de dimineață, cu gâtul tăiat, surorile mele au știut că au fost înșelate. Acast a tras aer în piept, prelung și tremurător. Și-a încălcat promisiunea în fața lui Iason. N-a visat în viața lui că ne vom întoarce cu Lâna. A greșit, nu zic nu, dar chiar și așa, sunt fiul lui. A fost ucis prin trădare și înșelăciune. Nu puteam îngădui ca ucigașii lui să rămână și să preia tronul în asemenea fel. Am luat cu mine gărzile palatului, ca să-i înfrunt pe Iason și Medeea. Le-am oferit o corabie, le-am spus să plece chiar acum, și în schimb, eu nu voi încerca să răzbun moartea tatălui meu.

„Și ți-a mers de minune“, am gândit eu. Acast, care luptase alături de Iason, rivalul tatălui său, tot ajunsese să pună mâna pe sceptrul regal. Am privit în jos, la cicatricea netedă de pe umărul meu, unde Medeea mă unsese cu balsamurile ei vindecătoare, salvându-mi viața. M-am întrebat unde o fi fugit, ea și Iason, și dacă va găsi viața pe care o căuta cu atâta disperare; dacă vor reuși să găsească un loc care să-i primească. Mi-am dat seama că speram ca acest lucru să se întâmple.

Acast ne-a rugat să rămânem pentru riturile funerare. Au fost jertfiți câțiva boi, cu coarcele împodobite de panglici, iar pulpele au fost arse în cinstea zeilor, în timp ce restul cărnii a fost friptă pentru cetățenii îndoliați. În seara aceea, Meleagru și cu mine am luat un ulcior cu vin de la palat și ne-am plimbat prin cetate, luând înghițituri lungi. Acum abia dacă-mi mai păsa să mă ascund de restul argonauților, de cei care erau încă aici. Mi-am amintit cum m-am simțit când m-a condus pe aceleași străzi către Pagasae, ca să mă alătur lor. Pădurea în care l-am

cunoscut fusese împodobită cu flori de vară târzie, iar în aer plutea o ceață aurie în prag de toamnă. Acum eram iarăși aici, în timp ce pământul se trezea din nou, odată cu sosirea primăverii. Nu părea că trecuse destul timp cât să se schimbe totul atât de mult cum se schimbase. M-am gândit la cum erau lucrurile înainte. Înainte să aud poveștile lui Heracle, despre fărădelegile pe care le săvârșise și muncile pe care trebuise să le facă drept pedeapsă. Înainte să știu ce fel de bărbat era Iason, un erou ale cărui isprăvi fuseseră înfăptuite de soția lui, care îi promisese mai întâi unei femei și apoi alteia că le va fi bărbat, la fel de neglijent ca un copil ce trece de la o jucărie la alta. Înainte să-l cunosc până și pe Meleagru, care uitase de nevasta lui ca să se culce cu mine. Și eu? Fusesem prinsă în mrejele aventurii, iar acum, aceasta aproape că se încheiase.

– Astăzi a venit un vestitor din Calydon, a zis Meleagru, scurgându-și în gură ultima picătură de vin. A sosit în toiul haosului, cu vești de la tatăl meu.

– A auzit deja că ne-am întors? Te cheamă să te întorci acasă?

Am simțit un junghi de tristețe, deși la ce altceva mă așteptam?

– Spune că un mistreț fioros se dezlănțuie prin cetate. E mai mare decât toți din câți a văzut până acum. Se spune că l-a trimis Artemis drept pedeapsă.

Am devenit brusc neliniștită.

– Pedeapsă pentru ce?

– Tatăl meu i-a neglijat cultul la ofrandele recoltei. A trimis după vânători, și norocul face ca această chemare să coincidă cu întoarcerea noastră acasă. Colții și blana fiarei o să-i fie dăruite oricui reușește s-o răpună.

– Deci te întorci să-l vânezi?

– Atalanta.

Am ridicat privirea spre stele, iar în cap simțeam o amețală plăcută, ca efect al vinului.

– Doar nu crezi că aș veni.

– Tatăl meu, regele, cheamă cei mai buni vânători de pe meleagurile astea. Tu ești aceea și o știi bine. De ce să nu vii?

Am trasat formele constelațiilor, lăsându-mi vederea să se împăienjenească, lăsând stelele să se involbureze și să scânteieze una într-alta, până când n-am mai putut suporta tăcerea.

– Cum aș putea să vin la Calydon cu tine? am zis și mi-am îngăduit să-l privesc. Întotdeauna fusesem în stare să-i citesc fiecare emoție pe chip; el nu spunea niciodată un lucru când voia să spună altceva.

Acolo e casa ta. Acolo e nevasta ta.

M-a cuprins rușinea chiar în timp ce spuneam asta. Nu mă gândeam niciodată la ea. Așa stăteau lucrurile. Eram departe de casă, departe de promisiunile pe care le făcusem altora. Nu ne făcuserăm niciodată promisiuni unul altuia.

Mi-a luat mâna în palme.

– Și dacă n-ar fi?

– Ce vrei să spui?

– Dacă n-aș avea nevastă?

Am scuturat din cap, nedumerită.

– Dar ai.

– Aș putea să plec. Cu tine, să plecăm amândoi împreună. După vânătoarea mistrețului.

Mi-am tras mâna, să mă eliberez din strânsoarea lui.

– Despre ce vorbești?

– Te iubesc.

Aerul era împovărat de cuvintele pe care le ținuse nerostite, pe care sperasem să nu le spună în veci.

– Am jurat să nu mă mărit niciodată.

– Amândoi am încălca un jurământ.

Eu am tras adânc aer în piept.

– Nu pot.

Am privit în jos. Nu voiam să văd durerea de pe chipul lui.

– Chiar poți să-ți închipui cum ar fi să te întorci în pădure? a întrebat el, dar eu nu am răspuns. Aș renunța la regat, a zis el. Mi-aș părăsi familia. Am putea să mergem undeva departe, oriunde am putea să fim împreună.

Adierea s-a înțețit, un curent proaspăt, suflând dinspre munții împăduriți ce se înălțau în spatele cetății și purtând cu el parfumul pământos de stejari și chiparoși.

– Nu.

Tăcerea care a urmat a fost dureroasă. Când ne-am cunoscut, mi-a spus povestea cu visul mamei sale, cu bușeanul pe care l-a smuls din foc ca să-l facă invulnerabil. Poate că săbiile și sulițele și săgețile îi ricoșează din carne, dar iată aici o rană la care nu m-aș fi așteptat nicicând, care îl sfâșia în fața mea.

– O să vin la Calydon, pentru vânătoarea mistrețului, am zis, căci era tot ce mă puteam gândi să-i ofer. Dar după ce se termină, am să plec.

– Și dacă n-aș fi însurat? a întrebat el, înghițind în sec.

Îmi păstram în minte imaginea lui Hypsipyle și a Medeei, un scut ce mă apăra de chipul lui Meleagru. Mi-am amintit cât de mult am admirat tăria și curajul lui Hypsipyle în lupta de a-și revendica cetatea, dar apoi i-a oferit-o lui Iason. Medeea avea puterea de a vrăji monștri și de a vindeca răni mortale, farmece care îi aduceau lumea la picioare, și totuși a încercat să se coboare la nivelul unei vieți alături de el. Eu nu aveam de gând să fac la fel.

– Ar fi același lucru.

Pauza care a urmat a fost mai îngrozitoare decât orice altceva am avut de înfruntat în călătoria noastră. Prin toate acele pericole, avusesem un țel pentru care să lupt și înfruntaserăm totul împreună. Acum eu eram cea care abătea lovitura asupra lui și numai eu eram cea care o putea alina, dar alesesem să-i întorc spatele.

– Atunci tatăl meu îți va fi recunoscător pentru ajutorul tău în doborârea fiarei, a spus Meleagru în cele din urmă. Tot Calydonul îți va fi.

Am dat din cap aprobator, dar ochii mă usturau.

– Au fost de acord să vină și câțiva dintre ceilalți argonauți. Pornim mâine. O să fie o călătorie lungă. În noaptea asta ar trebui să dormim.

Detestam tonul protocolar pe care îmi vorbea, dar știam că era numai vina mea.

– Mă duc să-i adun, să nu-i las să bea prea mult, a continuat.

– Pare înțelept. Și puțin probabil.

Zâmbetul lui era vlăguit, iar clipa, dureros de diferită față de curgerea lină a conversațiilor noastre obișnuite.

– Pe mâine, la răsărit, atunci, a zis el. La porțile cetății.

Și spunând acestea, s-a întors și s-a strecurat pe străzi, cu mantia fluturând în urmă.

M-am întors singură la palat. Cu toate că trupul mă trăda, tânjind să-l invit în odaia mea, am simțit și un val de ușurare.

În siguranța oferită de ușa zăvorâtă, aveam să-mi îngădui să simt milă pentru amândoi, doar în noaptea asta. Dar mâine avea să fie un nou început.

De dimineață, căruțele au fost încărcate, caii nechezau și scurmau țărâna cu copitele, iar mai mulți argonauți se adunau la porțile cetății. Castor și Polux, Idas de asemenea, Telamon, Eurytion, Echion și Anceu. Nici urmă de Orfeu, am remarcat cu un oarecare regret, dar Peleu era acolo și privea încruntat. Am fost șocată să-l văd, dar Meleagru părea indiferent și dădea instrucțiuni în față de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Nu aveam de gând să las prezența lui Peleu să mă facă să șovăi. Era o vigoare în aer pe care o simțeam înviorându-mi plămânii, o claritate luminoasă a zilei, ce părea plină de o hotărâre care ne dădea energie. Avea să dureze câteva zile până să ajungem la Calydon, ne explica Meleagru, dar terenul era cunoscut. Aici nu erau uriași sau vrăjitoare sau furtuni care să ne abată de la traseul nostru.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost preferabil să fie. Mă îngrijoram din pricina plictiselii călătoriei, fără tovarășia relaxată a lui Meleagru, pe care ajunsesem să mă bazez. La început așa mi s-a părut. Mergeam în spate, după căruțe, și mă uitam în sus la lanțul muntos ce se înălța impunător în fața noastră, amintindu-mi cum gonisem prin pădurile dese de pe versanți, în drum spre Pagasae. Mă delectam cu mirosurile și sunetele și priveliștile, iar sentimentul că eram din nou aproape de casă era mai copleșitor decât m-am așteptat.

Nu a durat mult până când Meleagru a ajuns în pas cu mine, ca întotdeauna. O vreme, nu am vorbit, dar când îi aruncam câte o privire piezișă, avea un aer meditativ și calm, nu părea să țină ranchiună sau să fie gata să se lanseze în vreo altă declarație. Încordarea din corp mi s-a mai topit; eram bucuroasă să mă aflu în aer liber, să mă mișc, să aud cântec de păsări și să simt căldura blândă a soarelui pe spinare.

În cele din urmă, am spart tăcerea.

– Spune-mi la ce să mă aștept în Calydon.

– E frumos, a zis el. Cred că e cel mai frumos dintre meleagurile pe care le-am cunoscut vreodată. Câmpiile sunt mereu pline de rod, recoltele se întind cât vezi cu ochii. Podgoriile noastre sunt binecuvântate, animalele noastre pasc mulțumite, pădurile sunt îmbelșugate, iar râurile, pline de pește.

Îmi dădeam seama că îşi alege cu grijă cuvintele; acum, purtarea lui era marcată de formalitate, ceva nou şi deranjant. Dar pe măsură ce vorbea, începea să se relaxeze, şi am simţit cum o parte din vechea lejeritate se strecoară din nou între noi.

– Din ce veşti a trimis tatăl meu, se pare că mistreţul a distrus mare parte din toate astea. A călcat totul în picioare, a sfâşiat vitele şi a făcut prăpăd peste tot.

– Abia aştept să ajung, am spus.

El a râs.

– Toată lumea o să fie foarte bucuroasă când o să ajungi.

Înnoptam în tot felul de cătune de pe drum. Nu mi-era dor de trasul frânghiilor ca să legăm corabia în fiecare seară, şi nici de durerea din umeri de la atâta vâslit sau de usturimea din obraji jupuiţi de vânt şi stropi săraţi. Oriunde rămâneam, eram întâmpinaţi cu zâmbete călduroase de către gazde pregătite să împartă cu noi puţinul pe care-l aveau, în schimbul poveştilor noastre.

Meleagru nu m-a mai rugat să plec cu el. Am început să mă întreb dacă a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine; că tot ce am împărţit a rămas în urmă, dincolo de valuri, ceva ce părea deja doar un vis. Apoi îi surprindeam privirea când stăteam aşezaţi în cerc şi străfulgerarea unei amintiri mă tulbura, ca o piatră aruncată într-o baltă liniştită.

După mai multe zile şi nopţi, ne-am trezit în ultima dimineaţă cu Meleagru care ne spunea că suntem aproape de Calydon. Aveam să sosim acolo până la căderea nopţii.

Abia atunci am început să simt o oarecare nelinişte. Nu mă temeam de mistreţ. Mă temeam de întâlnirea cu familia lui Meleagru; cum avea să fie să dau ochii cu nevasta lui după tot acest timp?

Când ne-am apropiat de oraş, am văzut totul limpede. Copacii de pe marginea drumului erau scrijeliţi, cu ditamai scobiturile săpate în coaja străveche. Unii erau doborâţi cu totul, spintecaţi de nişte colţi mult mai mari decât oricare alţii pe care îi văzusem vreodată.

În timp ce mergeam, amploarea dezastrului devenea şi mai mare. Câmpurile despre care îmi povestise Meleagru, care trebuiau să fie pline de recolte înalte până la brâu, erau turtite la pământ, iar porumbul necopt era smuls din pământ şi împrăştiat pe noroiul răscolit de copitele monstrului. În podgorii, viţa-de-vie era prăbuşită, şi strugurii, zdrobiţi. Vitele zăceau moarte sau în pragul morţii, sângele li se usca la soare pe rănille sălbătice, iar muştele bâzâiau în nori deşi în jurul lor, înălţându-se când treceam pe lângă ele şi apoi năpustindu-se la loc, ca să-şi continue ospăţul.

Regele a venit în grabă să ne întâmpine, frângându-și mâinile de agitație, cu mantia pe umeri, coroana pe cap și înconjurat de slujitori. Nu era nimic la acest bărbat obosit și neliniștit, împovărat de griji, care să-mi amintească de fiul său adoptiv. Meleagru l-a îmbrățișat pe rege, salutându-l călduros. Am profitat de momentul reîntâlnirii lor ca să-i observ pe însoțitorii săi. Lângă el era o femeie a cărei frumusețe rece, regală m-a împietrit pentru o clipă. A întins brațele spre Meleagru, trăgându-l la piept, iar când el a făcut un pas în spate, i-am văzut chipul luminat de bucurie.

– Tatăl meu, regele Eneu, a spus el, și mama mea, regina Altea.

– Suntem atât de bucuroși că te-ai întors, a spus regele. Atât de bucuroși că ți-ai adus tovarășii să stârpească năpasta abătută asupra regatului nostru. S-a uitat la noi, cântărindu-ne fără îndoială numărul și forța. S-a oprit când m-a văzut, dar nu a spus nimic. Și alți eroi au răspuns chemării mele, a continuat. Mai mulți bărbați viteji sunt gata să se alătore alor tăi, vânători pricepuți și puternici, deși până acum mistrețul s-a dovedit prea șiret și prea vânjos pentru ei.

– Cu Meleagru care să-i conducă, nu vor avea nici o problemă, a spus regina. Cu toate că vorbele ei erau încrezătoare, privirea ei mă sfredelea, vădind îndoială și, cel puțin așa mi s-a părut, un ușor dispreț. Apoi a înclinat capul și i-a zâmbit lui Meleagru. Unchii tăi, Plexippus și Toxeus, s-au oferit să te ajute.

Doi bărbați voinici au pășit în față și l-au bătut pe umeri pe Meleagru.

– Vă mulțumesc, le-a spus el și le-a zâmbit larg.

Bărbații despre care vorbise regele se apropiau acum, un grup de luptători înarmați. Săbiile și sulitele sclipeau în lumina după-amiezii, și o haită de ogari le alergau la picioare.

– Meleagru, a spus primul dintre ei, când au ajuns lângă noi. Am venit la chemarea tatălui tău. Am urmărit mistrețul și i-am găsit bârlogul. Am încercat să-l ademenim afară, dar de fiecare dată ne-a scăpat. Cu mai mulți bărbați – m-a văzut și a șovăit –, putem să-l prindem în capcană.

Meleagru a încuviințat din cap.

– Vă mulțumesc.

A arătat spre noi cu brațul întins și ne-a rostit, rând pe rând, numele. Am urmărit să văd ce reacție au avut ceilalți când a ajuns la mine. Cei mai mulți bărbați au părut surprinși, nedumeriți preț de o clipă, când au înțeles că mă număr printre vânători și nu sunt doar o însoțitoare de drum. Unul dintre ei a strâmbat batjocoritor din buze,

aruncând o privire la tunica mea scurtă și zăbovind asupra pulpelor mele goale.

– Numele meu e Caenus, a spus primul vorbitor. Aceștia sunt Leucip, Hippothous, Dryas, Phyleus, Nestor, Lelex, Panopeus, Hipomene, Pirithous și Tezeu.

Ultimul dintre ei se uita lung la mine, cu amestecul acela tipic de desconsiderare și dorință, însă numele Hipomene a fost cel care mi-a atras atenția.

Stătea cumva mai ascuns, în spatele grupului, dar când s-au răsfirat, l-am văzut mai limpede. Fusesse doar o întâlnire trecătoare, cu atâta timp în urmă, dar mi-am evocat amintirea unui tânăr, cu pielea mânjită de cenușă, în timp ce în jurul nostru copacii erau cuprinși de flăcări ce țâșneau până spre cerul întunecat. O scânteie de recunoaștere pe chipul lui mi-a confirmat bănuiala. Știa cine sunt. Își amintea.

– Mai sunt încă destule ore de lumină ca să-l ademenim afară, spunea Caenus, în timp ce se uita la cerul senin.

– Atunci pornim acum, a spus Meleagru.

– Ești sigur? a întrebat tatăl lui. N-ai prefera să luați masa cu noi, să vă odihniți în noaptea asta, și mâine-dimineață să vă treziți gata revigorați?

Meleagru a râs.

– Suntem gata și acum, a spus, și noi toți am încuviințat.

Nu eram deloc obosiți de pe drum; eram cu toții cuprinși de nerăbdare, dornici să facem treaba pentru care veniserăm.

– Te conducem la bârlogul lui, a zis Caenus.

Am adunat arme din căruțele pe care le aduseserăm, fiecare dintre noi echipat cu sabie și sulică. Meleagru a tras niște plase de vânătoare, făcute sul și legate laolaltă. Căinii erau nerăbdători, cu urechile ciulite, ochii atenți și boturile adulmecând în aer, în timp ce ne așteptau comenzile.

– Pe aici.

Am pornit încotro ne-a arătat Caenus. Meleagru era lângă mine, dar eram conștientă de prezența lui Hipomene în spatele nostru. Voiam să-i vorbesc, să-l întreb cum de ajunsese aici, dar nu era momentul potrivit. Eram concentrați, hotărâți să ne ocupăm de sarcina dată, și pe când ne apropiam de pădure, am uitat de orice altceva. Nu mai exista decât vânătoarea.

Pădurea era răcoroasă și ușor întunecată, iar lumina cădea în umbre verzi, catifelate. Am avut grijă să urcăm în liniște pantele, printre

plantele dese, și apoi le-am văzut: urme adânci în pământul moale. Eram pe poteca mistrețului.

Am convenit în tăcere să formăm un șir lung, cu plasele de vânătoare întinse și cu armele în mână. Cei care conduceau ogarii i-au lăsat liberi, și câinii au țâșnit înainte, iar pădurea liniștită a prins a răsună de corul lătraturilor lor. Păsările au zburat speriate din copaci, iar apoi, din partea îndepărtată a șanțului, am auzit mugetul furios al fiarei. S-a năpustit spre noi cu o viteză de necrezut, izbind cu colții în sălciile mlădioase, doborându-le la pământ în timp ce scutura din cap și se repezea drept spre haita de câini. Ogarii au fost aruncați în aer, așa uriași și puternici cum erau, schelălăind când au izbit pământul. Prin aer zbârnâiau sulite, însă mistrețul tot se apropia. Era mai mare decât cel mai voinic taur, cu ochii lui mici și goi tiviți cu roșu și cu spume bolborosindu-i între fălci. Se izbea dintr-o parte în alta, sulitele se înfingeau în trunchiurile copacilor din spatele său, iar cele care-l loveau ricoșau, zadarnice, din pielea lui groasă și plină de peri. Înfuriat, s-a năpustit drept spre Hippasus, și l-am văzut pe acesta din urmă cum se prăbușește la pământ, iar urletele i se înalță amestecate cu mârâitul mistrețului și lătratul câinilor. Era pe jos, cu trupul contorsionat de durere, și ținându-se cu mâinile de coapsă, de unde sângele îi curgea printre degete. Învălmășeala era copleșitoare, zgomotul asurzitor și panica amenințau să ne facă să ne pierdem cumpătul.

Mistrețul a atacat din nou, iar bărbații se dădeau din calea lui, în timp ce animalul venea ca o vijelie printre ei. Se zbătea încolo și încoace, cu corpul lui masiv, doborând la pământ patru bărbați, după care s-a cabrat, gata să-i calce în picioare, când Hipomene a sărit înainte și și-a aruncat sulita în el. Cu toate că a ricoșat din coasta fiarei, i-a distras atenția suficient pentru ca Hipomene să-i ajute pe bărbați să se ridice în picioare, gâfâind și cu răsuflarea tăiată.

M-am pitit după un trunchi de copac căzut, iar palmele îmi alunecau pe suprafața lustruită a arcului. M-am forțat să respir, să-mi liniștesc pulsul tunător. Acum aveam în mâini arcul, statornic și liniștitor, și m-am cățarat pe buștean, luând mistrețul la țintă. Zgomotul s-a stins; nu mai exista nimic în afară de mine și de săgeata pe care o fixam în arc, de coarda pe care am întins-o, de grumazul mistrețului.

Săgeata a zburat, șuierând prin aer. A lovit animalul drept sub ureche și, cu un fior triumfător, am văzut cum sângele începe să-i curgă din rană. Mistrețul scutura din capul uriaș, amețit și împleticindu-se o clipă. Anceu a profitat de confuzia lui, a ridicat

secură și a scos un strigăt de luptă fără cuvinte, în timp ce s-a năpustit asupra lui.

Mistrețul a ridicat capul și s-a repezit spre el. Vârful crud și ascuțit al colțului său galben s-a înfipt adânc în pântecul lui Anceu, și i-am văzut chipul cum se schimonosea și ochii i se măreau, în timp ce cădea pe spate.

Pirithous a alergat spre el, dar Tezeu i-a strigat să se întoarcă, să-și arunce sulita de la o distanță sigură. Plexippus a aruncat-o pe a lui; a ricoșat din coastele mistrețului și a căzut pe pământ, urmată repede de cea a lui Toxeus. Am azvârlit-o și eu pe a mea, dar fiara s-a răsucit, și sulita a nimerit, în schimb, în copacul din spate. Înainte să mă pot mișca, Meleagru a sărit în fața mea, în calea mistrețului, mai aproape decât îndrăznise oricine altcineva. A aruncat o sulită, suficient de tare cât să se înfigă în spinarea animalului, oprindu-l pe loc, și atunci a țâșnit agil mai aproape de el, îngropându-i a doua sulită adânc în grumaz.

Dintre fâlci i-au țâșnit spume, un torent de sânge și spumă, în timp ce animalul tremura și, o clipă mai târziu, s-a prăvălit zgomotos pe o parte. Prea uluită ca să aclam, mă uitam lung la trupul său, neștiind sigur preț de o clipă dacă nu cumva se va ridica din nou, însă pieptul ce se înălța și cobora i s-a oprit, și în pădure s-a lăsat liniștea.

Pe măsură ce am înțeles că s-a sfârșit, vânătorii au venit în față, unul câte unul, mai întâi timid. Fiecare bărbat și-a înfipt sulita în leșul animalului, ridicând apoi vârfurile mânjite de sânge. Eu mi-am smuls sulita din trunchiul copacului, m-am apropiat de leș și am făcut la fel. Atunci Meleagru m-a prins de braț și l-a ridicat spre cer. Apăsându-i capul cu un picior, le-a strigat celorlalți:

– Atalanta a fost prima care l-a rănit! Pielea și colții mistrețului îi aparțin!

– Ai înnebunit?

Frații reginei erau în fața noastră, cu chipurile roșii de furie.

– Fiecare dintre noi a slăbit fiara înainte s-o dobori tu! Fata asta n-a făcut nimic deosebit!

Plexippus și-a șters stropii de salivă din barbă, dar umerii lați îi tremurau de mânie.

Toxeus a scuipat pe jos.

– Nu contează ce a făcut la vânătoare, ci cum speră că o să-i mulțumească ea pentru asta mai târziu; de-asta vrea să-i ofere ei trofeul. Ești un netot, nepoate, mereu ai fost așa, dar n-avem de gând să te lăsăm să ne umilești, și pe noi și pe tine, oferindu-i ei toată

gloria.

Cu o clipă în urmă, mă concentrasem cu toată ființa mea pe biruirea mistrețului. Acum, setea mea de sânge mocnea iarăși și aveam chef să-mi înfig pumnul drept în figura lui Plexippus.

– Săgeata mea i-a străpuns pielea, am zis. Sulițele voastre nici nu l-au atins; abia dacă le-am remarcat măcar.

– Taci din gură, a șuierat Plexippus, în același timp în care Toxeus a mârâit:

– Cum îndrăznești să-mi întorci vorba, femeie?

Am încercat să-mi smulg brațul din mâna lui Meleagru, ca să ajung la ei, dar strânsoarea lui era ca de fier în jurul încheieturii mele, în timp ce îi privea pe unchii săi și nu-i venea să creadă.

Câțiva dintre ceilalți mormăiau și ei în semn de aprobare, dând din cap înfumurați și batjocorindu-l pe Meleagru. M-am uitat la ceilalți argonauți, să văd care mă susține. Bietul Anceu era mort, cu măruntaiele împrăștiate pe pământul pădurii.

– Toxeus are dreptate în privința lor, a intervenit Peleu, cu un rânet pe față. I-am văzut eu pe *Argo*; știu eu de ce o favorizează acum.

– Atalanta i-a străpuns prima pielea; e pricepută la vânat, a protestat Castor, dar unii dintre cei veniți cu Caenus au început să-și bată joc de el, acoperindu-i vorbele. Printre ei, Tezeu și Pirithous erau cei mai gălăgioși.

Soarele scăpăta repede, umbrele se întindeau ca niște lujeri întunecați peste luminiș. Îl auzeam încă pe Hippasus cum geme încet; Hipomene era lângă el, ștergându-i fruntea muribundului cu tunica lui, cu privirea țâșnind frenetic între prietenul său însângerat și cearta care clocotea unde stăteam noi, ceilalți. Căinii se furișau încolo și înapoi, neliniștiți de schimbarea din atmosferă.

– Atalanta l-a făcut prima să sângereze, a spus Meleagru, cu vocea fermă. Săgeata Atalantei i-a provocat prima rană. Eu am ucis mistrețul, eu hotărâsc cine primește prada.

Asta a fost prea mult pentru Plexippus; a scos un muget și a țâșnit spre mine. Nu mă așteptam, iar Meleagru încă mă ținea de încheietură, așadar, când Plexippus s-a izbit cu toată puterea în mine, forța greutății sale m-a dezechilibrat, făcându-mă să mă împiedic și să mă prăvălesc la pământ. Plexippus era deasupra mea, pumnii lui cărnoși mă apucau de gât, lăsându-mă fără aer. Dar înainte să-i pot înfige genunchiul în burtă ca să mă eliberez, fața i s-a pleoștit de mirare. Ochii înnebuniți și injectați i s-au golit, când mâinile i-au căzut de pe gâtul meu și capul i s-a lăsat în piept.

L-am îmbrâncit, cuprinsă de scârbă, și am văzut ce s-a întâmplat, în aceeași clipă cu Toxeus.

Meleagru stătea deasupra trupului lui Plexippus, cu sabia înfiptă în spinarea unchiului său.

Toxeus l-a atacat pe Meleagru. Am văzut totul ca printr-un vis care se desfășura în fața ochilor mei. Meleagru, cât de caraghios să creadă că poate să fie băiatul lui Eneu, acest bărbat de o grație feroasă, înalt și puternic, care își dădea capul pe spate, cu chipul întors către cer. Toată sălbăticia și forța tatălui său, Ares, s-au întrupat dintr-odată în el, când și-a smuls sabia din trupul unchiului său și a înfipt-o, deja stacojie de sângele lui Plexippus, drept în inima lui Toxeus.

Liniștea a fost spartă de trîlul unei privighetori îndepărtate. Un pâl de flori albe, mărunte își expirau parfumul dulce către noi. Nu mai era nici un sunet, doar gâlgâitul final al lui Hippasus, înainte ca pleoapele să i se închidă de tot.

Patru dintre oamenii noștri erau morți, alături de jumătate de duzină de ogari. Mistrețul monstruos zăcea în mijloc, umflat și grotesc. Razele muribunde ale soarelui luminau chipul lui Meleagru.

Am făcut un pas precaut spre el, și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Mă durea pieptul de compasiune pentru disperarea crudă pe care o vedeam în el.

– Haideți, a zis Castor. Trebuie să ne întoarcem la cetate, să le dăm vestea. Glasul lui era sumbru și plat. Mistrețul a murit, gata cu distrugerile. Bărbații aceștia au greșit că i-au refuzat victoria Atalantei, a mai spus, înghițind în sec.

La auzul acestor vorbe, unii au pufnit pe nas, aspru și disprețuitor.

– Adevărat, a spus Polux. Și au plătit prețul pentru asta.

Tezeu s-a întors pe călcăie, îndepărtându-se printre copaci. L-a urmat prietenul său, Pirithous, după care încă vreo doi dintre ceilalți. Peleu mi-a mai aruncat o ultimă privire ostilă și s-a dus după ei, lăsând trupul neînsuflețit al lui Anceu acolo unde zăcea. Eu aveam obrajii înfierbântați, furia îmi era neostoită, însă simțeam un imbold disperat să desfac ce s-a întâmplat, să mă întorc și să-mi fac corpul să se miște mai iute, să evit atacul lui Plexippus și să împiedic să se petreacă toate astea.

Hipomene a vorbit.

– Sunt invidioși, amărăți că o femeie a fost prima. Nu știau ce poate să facă. S-a ridicat în picioare. Putem să-i fim cu toții martori lui Meleagru.

Mintea mi se mișca atât de leneș, încât nici măcar nu mă gândisem

la urmările pe care le avea de înfruntat Meleagru. Nu mă gândisem că se făcea vinovat nu doar de crimă, ci și de uciderea propriilor neamuri.

Mistrețul era prea mare pentru ca noi, cei rămași, să-l putem clinti din loc. Alții aveau să fie nevoiți să se întoarcă după el. Tot corpul meu se revolta la gândul de a-i lua colții și pielea, așa cum fusese făgăduit. Nu voiam să mai văd niciodată vreo parte din animalul acesta.

Ceilalți au apucat trupurile neînsuflețite și le-au ridicat cu blândețe, ca să le care înapoi în cetate. Eu mergeam alături de Meleagru, în urma lor. Nu a spus nici un cuvânt până nu am ajuns aproape de marginea pădurii.

– Aș mai face-o o dată, a zis el, oprindu-se cât încă eram printre copaci. Abia dacă-i distingeam expresia în întuneric, dar glasul îi era aspru. Meritau să moară.

Nu puteam să-i sufăr durerea. Voiam să-l iau în brațe, să-i alung suferința și să-i ofer alinare. Dar nu voiam nici să-l îndurerez mai mult. Nu voiam să-i ofer iubire doar ca să i-o iau înapoi mai târziu. Mai mult ca orice, îmi doream să nu-mi fi acordat trofeul. Așa pătimas cum mi-l doream, așa de înflăcărat cum știam că e al meu de drept, acum aș fi dat orice ca el să se întoarcă acasă cu victoria nepătată. Astfel, când aș fi plecat, l-aș fi lăsat cu o amintire triumfătoare, în locul acestui dezastru înfiorător și pângărit.

– Ai auzit ce a spus Hipomene. Cuvintele mele păreau nepotrivite, un ciot de lemn într-o vijelie năprasnică. El și ceilalți o să povestească ce s-a întâmplat, o să spună că n-ai avut de ales.

– Eu știu că e adevărat, a spus. Dar tatăl meu...

– Ești salvatorul Calydonului, am insistat. Ai ucis mistrețul; nimeni altcineva din pădure n-a putut s-o facă.

– I-am salvat de mistreț, dar i-am ucis pe frații reginei, a zis el. Sânge din sângele meu.

– Toți cei care au venit la vânătoare știau că îi poate costa viața.

– Din pricina mistrețului, da; chiar și din pricina unei sulite aruncate aiurea. Dar nu așa.

– Mama ta te iubește, am spus eu. O să prețuiască mult mai mult viața fiului său decât pe a fraților ei. O să înțeleagă că a trebuit s-o faci.

Mi-am amintit cum m-a măturat rece cu privirea, cum m-am înfiorat sub ochii ei, și m-am cutremurat, îndoindu-mă de vorbele mele chiar în timp ce le rosteam.

– Haide, am zis și l-am luat de braț. Hai înapoi în cetate, îngenunchează la picioarele tatălui tău și explică-i ce s-a întâmplat. O să fii iertat.

Și l-am condus afară din pădure, peste câmpurile unde mistrețul făcuse ravagii, spre torțele aprinse din cetate.

În fața casei regale, domnea haosul. Trupurile neînsuflețite ale lui Plexippus și Toxeus erau depuse în dreptul intrării cu colonade, înfășurate în mantii. Se adunase o mulțime, iar în mijloc, tatăl lui Meleagru se ținea de cap, și mama lui era în genunchi lângă frații ei morți, cu trupul scuturat de un tremur violent, în timp ce suspina.

Cu fiecare pas pe care îl făceam, am simțit îndemnul să fug. Meleagru ținea capul sus în timp ce ne apropiam, deși chipul îi era o mască goală, care îl făcea să arate ca un străin.

Mulțimea a tăcut când ne-a văzut, și s-a așternut o liniște sinistă, spartă doar de plânsul reginei.

– Meleagru, a zis regele, schimbându-se brusc la față.

Regina a ridicat capul cu o smucitură. Când ne întâmpinase, înainte de vânatoare, demnitatea și frumusețea ei imperială o înălțaseră, o făcuseră superioară și impunătoare. Acum, când am văzut-o, am făcut un pas în spate din pricina șocului: dărele zgrunțuroase care îi sângerau pe obraji, unde își zgâriase cu unghiile pielea netedă, sfâșiind-o. În ochi îi fulgera o patimă furibundă, care o făcea să arate ca un animal încolțit.

– E adevărat? a șuierat ea. Tu i-ai ucis?

Meleagru se uita drept la mama lui. Eram obișnuită să-i văd chipul împărțit de zâmbetul larg, atât de tânăr, de chipeș și de blând; acum era gol, îngrozit, palid de durere și de frică. Mi s-a strâns inima pentru el. Tânjeam să-l apăr de condamnarea lor, dar eram sigură că dacă aș fi vorbit, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile.

– Au încercat să-i fure trofeul Atalantei, a început el, iar eu am tresărit la auzul tremurului din glasul său.

– Deci pentru ea a fost.

Regina a scuipat cuvintele acelea de parcă ar fi sufocat-o.

– Am..., a început Meleagru, dar regina a sărit în picioare. În ea clocotea o nebunie arzătoare, ceva primordial și crud, care m-a făcut să-mi înfig bine picioarele în pământ, și la fel a simțit și Meleagru, se pare, fiindcă a împietrit acolo, mut.

– Mi-ai ucis frații. L-ai lăsat pe tatăl meu fără băieții lui și i-ai nenorocit bătrânețile. I-ai răpit Calydonului cei mai voinici dintre bărbați. Nu ești fiul meu, nu se poate, a vorbit ea, dar apoi, preț de o

clipă, o vulnerabilitate înfiorătoare i-a spulberat fațada. Apoi însă, expresia i s-a înăsprit din nou, iarăși numai piatră și gheață. Ar fi trebuit să las focul să mistuie bușteanul când erai doar un prunc. N-ar fi trebuit niciodată să încerc să le înșel pe Parce. Ar fi trebuit să te las să mori.

Când s-a întors și a fugit printre coloane, rochia i-a fluturat în urma ei. Mă temeam să mă uit la chipul lui Meleagru.

Regele a plecat capul.

– Nu te poți întoarce aici.

De undeva din gloata din jurul lui, s-a auzit un icnet; cineva se lupta să ajungă în față. Era o femeie, frumoasă și elegantă, cu o rochie fină, cusută cu fir de aur, care îi cădea până la glezne, un colier ce îi strălucea la gât, cu fața mânjită de lacrimi și ochii îndurerăți.

– Nu, a implorat ea. Ai milă de noi, de fiul tău, de mine.

Privirea îi țâșnea de la rege la Meleagru, înainte și înapoi.

Am tresărit și am simțit că mi se face greață, când mi-am dat seama cine trebuie să fie. Când am sosit în Calydon, mă pregătisem să o văd, dar nu a fost acolo să ne întâmpine. Probabil aștepta, în schimb, întoarcerea victorioasă a soțului ei de la vânătoarea mistrețului, fără să presimtă un astfel de deznodământ.

A alergat la Meleagru, și-a aruncat brațele în jurul gâtului său, i-a plâns în umăr. L-am privit cum o înconjoară cu brațele, cum se uită la tatăl lui, peste capul ei.

– Eu am ucis mistrețul, a zis el. Lasă-mă să explic ce s-a întâmplat mai apoi; lasă-mă să-i spun mamei că frații ei au fost primii care s-au întors împotriva noastră; dacă pot s-o fac să înțeleagă, dacă pot să cer iertarea zeilor...

Acum, pe chipul lui Eneu curgeau lacrimi.

– Dacă zeii te iartă..., a început, iar preț de o clipă, am simțit speranță.

Însă Meleagru s-a împleticit înapoi, cu chipul schimonosit brusc de agonie. Corpul i s-a chircit, și el a căzut în genunchi. Am auzit-o pe nevasta lui țipând, urlând, când și-a dat seama ce se întâmplă. Meleagru se zbătea la pământ, și ea s-a aruncat lângă el, încercând să-l țină nemișcat, dar el se smucea încolo și înapoi, iar de pe buze i se revărsa un șuvoi de cuvinte.

„Ard“, am auzit, „ard în flăcări“, și am văzut atunci cum se lupta cu disperare să scape de flăcările ce nu erau acolo, cum era mistuit dinăuntru, cum se rostogolea pe jos, încercând să stingă infernul pe care nu-l vedea nimeni, până când, în cele din urmă, a rămas

nemișcat, moale și tăcut, cu ochii dați peste cap.

Nevasta lui l-a apucat de umeri, implorându-l să se trezească.
Zadarnic însă.

Regina avusese parte de răzbunare.

Meleagru era mort.

Am fugit. În pădure, lumina argintie și rece era înghițită de umbrele care mă pândeau, în timp ce goneam peste rădăcinile încâlcite, iar ramurile îmi biciuiau fața. Respiram cu niște icnete disperate, nu trăgeam destul aer cât să-mi umplu plămânii, nu era suficientă distanță în urma mea ca să-mi spele imaginile din minte.

Îmi tot apăreau în fața ochilor, iar și iar. Nevasta lui, întinsă peste trupul său, felul în care ceilalți au venit cu blândețe să o dea la o parte, iar ea s-a luptat cu ei. Tatăl lui, prăbușindu-se la pământ, incapabil să mai încaseze încă o lovitură, și curtenii care au dat zor să-l sprijine. Ceilalți argonauți, cu chipurile sumbre.

Și Meleagru, zbătându-se în agonie, în ultimele sale clipe. Meleagru, cenușiu și nemișcat. Meleagru, dispărut din propriul corp, rămas acum doar o cochilie goală ce zăcea în țărână.

Meleagru, îmbujorat de fiorul victoriei, cu piciorul pe capul mistrețului. Cântând la bordul corabiei *Argo*. Aprinzând focul în întunericul altei nopți, departe de aici, trăgându-mă în brațele sale sub stele. Greutatea trupului său, părul lui moale încurcat printre degetele mele, zâmbetul lui larg și vesel. Nu puteam să nu-l văd, iar lacrimile mă orbeau. M-am gândit că dacă fug destul de repede, aș putea să scap.

Nici măcar eu nu puteam să fug la nesfârșit. În cele din urmă, am fost silită să-mi recunosc durerea din picioare, arsura din piept; în cele din urmă, a trebuit să încetinesc, să-mi domolesc ritmul și să mă uit, în sfârșit, în jurul meu, ca să văd unde mă aflu.

Nu știam. Alergasem orbește, nesăbuită, gândindu-mă doar că voiam să mă îndepărtez de scena aceea îngrozitoare. Acum habar nu aveam unde mă aflu și nu exista nici un navigator, nici un Tiphys la cârmă, nimeni care să studieze cerul și care să-mi traseze itinerarul. M-am oprit și m-am învățit pe loc, uitându-mă în sus la stele, printre ramuri.

Unde ar fi trebuit să merg? Lâna era câștigată, indiferent ce nume aș fi dat acelei victorii. Mistrețul monstruos nu mai devasta Calydonul; Meleagru plătise cu viața, iar mie nu-mi adusese nimic. Gloria pe care o căutasem în compania bărbaților curajoși nu fusese altceva decât un miraj scânteietor, ceva ce se făcea praf și pulbere, oricând mă

apropiam.

Eram singură în pădure, așa cum fusesem întotdeauna.

Am tras aer în piept, adânc și tremurător, și am închis ochii. Mi-a apărut imaginea mistrețului însângerat, sunetul urletelor lui Meleagru îmi răsuna în minte, dar le-am alungat pe toate. Am lăsat sunetele delicate ale pădurii să-mi pătrundă în urechi: foșnetul frunzelor și șuierul încet al aerului, când o bufniță s-a repezit de pe o creangă. Am deschis ochii din nou și am privit unde cădea lumina lunii, deslușind ce urme reușeam să identific, ce cale să urmez ca să mă conducă la apă, la siguranța și supraviețuirea pe care mi le-am oferit întotdeauna singură. Mi-am lăsat instinctele să șteargă groaza și șocul, și am mers mai departe.

*

Zilele următoare nu au avut nici un scop. Am mers. Am găsit ce îmi trebuia ca să nu mor de foame. Mă gândeam doar să pun un picior în fața celui alt și să merg mai departe. Am recunoscut semnele altor vânători și le-am urmat până într-un sat. Nu era Calydon; asta era tot ce mă interesa. M-am prezentat la prima casă pe care am văzut-o, fiindcă obiceiul ospitalității cerea să mi se ofere hrană și un pat înainte ca oricine să-mi pună vreo întrebare, înainte să dea glas curiozității pe care o stârneam. De ce am căutat tovărășia altor oameni nu era ceva la care să mă gândesc măcar până nu m-am auzit întrebându-i în ce direcție se află pădurea din Arcadia.

Simțeam o osteneală până în oase, pe care n-o mai cunoscusem niciodată. Energia nestăvilită care mă îmboldise întotdeauna mă părăsise, lăsând în locul ei o oboseală grea și bolnavă. Nu puteam să caut vreo aventură, nu puteam să pornesc pe cont propriu sau să caut altă ceată de camarazi de drum. O tristețe necunoscută dinlăuntrul meu, un puț al durerii, îmi rostogolea lacrimile pe obraji, în timp ce eu mergeam greoi mai departe, zi după zi.

Și nu credeam că e doar mahnire de dorul lui Meleagru. Așa dureros cum era să mă gândesc la felul în care murise, îmi luasem deja rămas-bun de la el; îl trimisesem înapoi la nevasta lui și nu mi se rupsese sufletul să o fac. Îmi doream să fie încă în viață. Îmi doream să nu fi mers niciodată în Calydon. Dar nu-mi doream niciodată să fie cu mine.

Nu știam cum să îndrept nimic: tristețea, oboseala, ceața care mi se așternuse pe creier. Așa că am respectat indicațiile pe care mi le-au dat gazdele și mi-am urmat impulsul care mă mâna înainte, cu toate că habar nu aveam ce o să fac când o să ajung acasă.

În timp ce mergeam mai departe singură, mă târguiam cu mine

însămi în minte. Poate că Artemis avea să se arate milostivă, îmi spuneam; poate că avea să treacă cu vederea jurământul pe care-l încălcasem, în favoarea gloriei pe care i-o aduceam acum. Dacă mândria ei față de isprăvile mele îi depășea mânia provocată de nesupunerea mea, aş fi putut să mă întorc. Apoi, cu siguranță, aveam să mă scutur de indispoziția asta și să o iau de la capăt, să găsesc altă expediție: una mai bună de data asta, una mai demnă de mine.

Cu toate că planul acesta prindea formă în mintea mea, nu-mi dădea energie așa cum speram. Mă împresurau tot felul de dureri, îmi simțeam corpul de parcă n-ar mai fi fost al meu. Când mă trezeam, abia reușeam să-mi dezlipesc pleoapele, să mă smulg din somnul greu și fără vise în care mă cufundam noapte de noapte, dar care nu mă înviora deloc. Mă sileam să mănânc, dar tot ce-mi trecea dincolo de buze îmi făcea măruntaiele să se răzvrătescă.

Am ignorat totul, de parcă tăria voinței ar fi fost de ajuns cât să-i ordone corpului să fie cuminte, să se poarte ca întotdeauna. Însă timpul trecea. Lăstarii verzi din pământ înfloriseră de mult, într-o explozie de culoare. Zilele se lungeau, soarele dogorea asupra mea, în timp ce eu mă târam mai departe și tot mai departe, și în cele din urmă n-am mai putut să ignor ce se întâmpla.

Frunzele se pregăteau să-și schimbe culorile, când m-am oprit pe creasta înaltă, privind în jos la coronamentul încă verde în mare parte, dar presărat cu auriu, stacojiu și oranj. M-am uitat multă vreme în jos. Adânc în inima pădurii, peștera mea mă aștepta. Parcă simțeam mirosul mușchiului catifelat de pe coastele stâncoase, auzeam orăcăitul grav al broaștelor în heleșteul nemișcat. Îmi era totul atât de viu în fața ochilor.

Mi-am odihnit o palmă pe pântec, în timp ce mă uitam într-acolo. Și mai departe, ascunse de toată lumea, în afară doar de cei mai hotărâți, se aflau dumbrăvile sacre ale lui Artemis. Ogarii ei zăceau gâfâind la umbra de la poalele copacilor lași și impunători, epuizați după vânătoare. Nimfele erau cocoțate pe stânci, râzând și cântând, în timp ce Artemis își lăsa tunică să-i cadă de pe umeri și se strecura în apa limpede și răcoroasă. Contururile netede și musculoase ale trupului ei: coapsele lungi, pântecul catifelat, sânii mici. Trupul meu fusese oglinda trupului ei, dar nu mai era așa.

Pe îndelungatul drum de întoarcere, oboseala și vuietul neabătut al grețurilor se mai domoliseră cu timpul, însă au lăsat în loc ceva mult mai rău. Pe când îmi recăpătam niște fărâme de energie și durerea din sânii umflați se risipea, bănuiala că încă era ceva foarte în neregulă nu

facea decât să se întetească.

Stând acolo, m-am gândit la Altea, cum a apucat lemnul carbonizat pe care l-a păzit atâția ani și l-a azvârlit în flăcări, privind cum se umple de scânteii și se preface în cenușă. M-am gândit la Artemis, care m-a lăsat să fiu crescută în pădurea ei, la mulțumirea scrisă pe chipul ei când mi-a povestit despre izvorul Arethusei, când a transformat-o pe Callisto, când mi-a cerut jurământul și apoi m-a trimis departe. M-am gândit la ursoaica mamă care m-a luat de pe munte, la felul în care își alunga puii pe care i-a crescut, întorcându-se împotriva lor, gonindu-i ca să poată fi liberă. M-am gândit la regina care mi-a dat naștere, dar care nu a luptat să mă păstreze. Acelea erau mamele pe care le cunoșteam.

Am simțit mișcarea sub palmă, unda dinăuntru, care răspundea atingerii mele.

Fuseam cea mai iute, cea mai puternică, cea mai bună dintre toți. De-asta mă alesese Artemis să-i fiu campioană. Navigasem în toată lumea, luptasem cu monștri, înfruntasem moartea. Am făcut tot ce puteau face și bărbații de lângă mine, ba chiar mai mult.

Însă asta, umflătura asta mică și rotundă pe care o simțeam în căușul palmei, asta avea să mă ducă la pierzanie.

S-a ivit din pădure, la fel de iute și de imprevizibilă ca întotdeauna. Nu-mi venea să cred că atâta timp crezusem că se mișcă precum o muritoare. Acum, că petrecusem timp printre oameni, cei mai grozavi eroi pe care îi avea lumea de oferit, știam că nici unul nu-i putea egala pasul agil și forța lipsită de orice efort. Totul la ea strălucea argintiu și straniu.

M-a măsurat din cap până în picioare și i-am simțit privirea amplă ca pe un foc rece care mi-a cuprins tot corpul. S-a oprit asupra curburii nefamiliare a pântecului meu, însă ochii ei n-au trădat nimic. Dacă știa deja, dacă m-a văzut că vin, nu aveam să știu niciodată, decât dacă alegea să-mi spună.

Nu puteam să mă fac mică. Am ridicat bărbia și nu mi-am lăsat privirea să șovăie.

– Am câștigat Lâna, am spus, cu o voce fermă.

– Și favoritul Herei a fugit în Corint cu nevasta-i vrăjitoare, pătat de sângele neamurilor lui, a zis ea.

Cum de uitasem muzica vocii sale? Șoapta frunzelor foșnitoare, curgerea melodioasă a apei peste pietre, fiecare ecou sălbatic al pădurii se suprapunea în tonul ei.

– Mândrul erou al lui Zeus a renunțat încă o dată la expediție și la

munci pentru un rege inferior, a continuat.

Mi-a întâlnit privirea. Am simțit-o ca pe primul fior al unei adieri reci prevestind furtuna.

– Fiul lui Ares a murit de mâna mamei sale, a zis.

– Și eu m-am întors la tine.

– Promisiunea pe care ai făcut-o?

– Nu m-am măritat.

Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că văd un licăr de surpriză la îndrăzneala mea. Oare se așteptase să-i cad la picioare și să plâng? Credea că o s-o implor să mă ierte? Doar nu uitase atât de multe despre mine, încât să creadă că așa așa face.

– Ai uitat să ții seama de povețele mele? a zis ea, iar în glasul ei auzeam amenințarea unui tunet îndepărtat. Când ți-am spus cum suferă femeile, când ți-am ordonat să te ții departe de bărbați?

– M-ai trimis pe o corabie cu cincizeci de bărbați. Acum simțeam cum îmi urcă fierbințeala în piept. Am petrecut luni de zile printre ei, am împărțit mâncarea și băutura cu ei, am înfruntat furtuni și bătlui împreună. Am luptat pentru Lâna ta și am adus-o acasă. Aș fi murit ca să pun mâna pe ea, ca tu să ai parte de glorie.

În ochi îi scăpăra disprețul.

– Când am auzit că *Argo* s-a întors victorioasă, am așteptat să te întorci pe dată în pădure, a spus ea. Că m-ai nesocotit ca să te duci după mistrețul pe care l-am trimis în *Calydon*, asta a fost prima mea bănuială cu privire la nesupunerea ta. Am urmărit vânătoreea. Am văzut ce s-a întâmplat.

Am simțit arsura dezamăgirii ei, singura clipă când am crezut că o să mă destram.

– Atunci de ce n-ai venit la mine? am șoptit.

Mi-am închipuit privirea ei rece, uitându-se cum fug din *Calydon*. Cât de singură și de dărămată eram. Și ea fusese acolo tot timpul.

– Te-am lăsat se te întorci singură, a răspuns ea. Nu avea pic de milă; învățasem asta de multă vreme. Să văd că te întorci la mine. Poate că m-aș fi arătat în călătoria ta, doar că am văzut înaintea ta semnele inconfundabile ale celui alt lucru pe care l-ai făcut.

Și-a coborât privirea spre pântecul meu umflat și era limpede ce vrea să spună. M-am pregătit pentru ce avea să urmeze, pentru ce avea să abată asupra mea.

– Nimfele nu pot să afle niciodată ce ai făcut, a zis ea, iar eu nu am închis ochii, nu m-am rugat de ea și nici nu am tremurat.

Munții din spatele ei erau tăcuți, noaptea, întunecată și nepăsătoare.

Nu exista nici un cerc de femei neliniștite în jurul nostru, care să privească cum mă pedepsește.

Am inspirat parfumul verde și familiar al aerului pe care îl adoram. Eram recunoscătoare că n-a sărit la mine pe când mă întorceam spre casă, că măcar am ajuns înapoi aici încă o dată.

– Rămâi ascunsă, Atalanta, a zis ea.

Mă holbam la ea, fără să înțeleg.

– Lasă-le pe toate să creadă că ai pierit după vânătoarea mistrețului, a zis, cu chipul încordat de hotărâre. Nu poți aduce un prunc în pădure, nu pot să îngădui așa ceva. Nimfele mele trebuie să-și respecte jurământul. Nu pot vedea că scapi nepedepsită după ce l-ai încălcat. A întors capul, de parcă ar fi ascultat după ceva în pădure, iar inima mi-a tresăltat la răgazul la care nu mă așteptasem și la frumusețea fioroasă a profilului ei în lumina lunii. Însă ai câștigat Lâna, și pentru asta, îți îngădui să pleci nestingherită.

Am simțit cum mi se mișcă pământul sub picioare, când mi-a mai aruncat o ultimă privire.

– Poți să trăiești așa cum ești, Atalanta. Dar ți-ai pierdut locul printre nimfele mele. Apoi a tăcut, și totul s-a oprit în loc, de parcă pădurea din jurul ei ar fi amuțit ca să o asculte. Chipul ei era lipsit de orice urmă de milă, când mi-a rostit ultimele cuvinte. Nu poți să te mai întorci niciodată acasă.

După ce a dispărut, am rămas acolo până s-a lăsat din nou amurgul, privind cum umbrele se întind peste coastele muntelui, iar culorile se șterg și se contopesc într-un gri amorf. Oricât de lacom aș fi cercetat cu ochii pădurile întunecate de la picioare, oricât de nerăbdătoare aș fi visat să alerg din nou printre copacii aceia, să fiu la fel de iute și de puternică și de liberă ca atunci când am fost aici ultima oară, mă întorsesem doar ca să văd totul de la depărtarea asta.

Dacă n-ar fi existat dovada de netăgăduit a promisiunilor mele încălcate, aș fi putut să-mi spun că Artemis m-ar fi primit înapoi, că am câștigat destule pentru ea cât să mă ierte pentru Meleagru, sau chiar că poate n-ar fi aflat niciodată despre noi doi. Dar așa nu puteam să-mi ocup locul în suita ei; nu puteam să mă scald în izvoare împreună cu celelalte și să-mi spun poveștile. Mă temusem că această călătorie avea să mă schimbe prea mult ca să mă mai întorc, că aveam să mă fac prea mare pentru căminul pe care l-am iubit mereu, că aveam să tânjesc după mult mai multe lucruri. Și ar fi putut fi adevărat, dacă n-ar fi fost asta. Tocmai lucrul care mă făcea să-mi doresc confortul lucrurilor vechi și cunoscute, siguranța liniștită și

simplitatea zilelor dinainte, era motivul pentru care nu mă puteam întoarce.

Pentru mine nu mai exista nici un loc.

PARTEA A PATRA

Artemis mă alungase, iar eu nu puteam s-o sfidez, dar nu puteam nici să pornesc într-o altă călătorie lungă, chiar dacă m-aș fi putut gândi la un loc unde să merg. Nu știam sigur cât timp mai aveam până să-mi vină sorocul și eram îngrozitor de conștientă de noua mea vulnerabilitate. Nu puteam să alerg și să lupt cum o făcusem întotdeauna. Fără să-mi dau seama, am făcut alegerea când m-am aventurat înapoi. Trebuia să-mi găsesc un loc aici, la marginea pădurii din Arcadia, aproape de casă, dar oprită pentru totdeauna să mai pun piciorul în ea.

Poate că eram mai stângace, mai puțin agilă decât înainte, dar puteam încă să vânez la marginile pădurii, ținându-mă destul de departe de orice loc în care m-ar fi putut vedea nimfele. Aveam forța să adun și să tai lemne de foc, să aduc apă și să îndeplinesc orice alte treburi mai erau necesare. Puteam să-mi găsesc un loc unde să rămân, am hotărât, până ce avea să se nască pruncul, și apoi... și apoi nu știam sigur ce trebuia să fac.

Am ridicat privirea spre munții care mă înconjurau, întrebându-mă pe ce lespede goală m-or fi părăsit părinții mei. Am încercat să-mi închipui cum s-a întâmplat, nu prin ochii înroșiți de plâns ai pruncului care țipa, ci prin ochii celui care a lăsat jos copilul și a plecat. M-am întrebat cât a durat până s-au stins țipetele.

Mi i-am imaginat pe ceilalți argonauți și m-am întrebat ce făceau acum. Se întorceau la regatele lor sau își găseau noi expediții. Puteam să mi-l închipui pe Heracle, cu merele de aur furate de la Hesperide, aruncate într-un sac pe care-l ținea pe umăr. Asta câștigau eroii: trofee strălucitoare, pe care le puteau arăta în fața lumii, ca să-și dovedească rezistența și curajul. Eu luptasem alături de ei; eram mai bună decât ei. Înfrânsesem orice îndoială și reținere pe care ar fi putut-o avea oricine în privința mea, dar iată ce aduceam eu înapoi; nu fructe de aur îngrijite de nemuritori, nu vreun trofeu scăldat în glorie, ci o povară hrănită de propriul meu corp, de corpul care până acum nu mă dezamăgise niciodată. Mă făcea să spumeg de mânie și am jurat că nu aveam să mă las distrusă de asta. Eram chiar mândră pe Meleagru, fiindcă a murit și m-a lăsat cu povara asta. Cine putea să numere pruncii pe care i-or fi lăsat în urmă tovarășii mei de călătorie? Și nici

măcar unul dintre ei nu s-ar fi gândit de două ori la asta. Atunci eu de ce să o fac?

Furia mă ajuta să merg mai departe. Am găsit un sat, iar acolo am dat peste o casă dărăpănată unde trăia un vânător bătrân, împreună cu nevasta lui. Am făcut un târg cu ei. Le-am demonstrat priceperea mea, m-am oferit să mă ocup de muncile gospodărești mai obositoare, pe care ei deveneau prea plătânzi ca să le mai facă, și în schimb ei mi-au oferit un pat în coliba lor și un loc la masă. Erau recunoscători, fiindcă nu aveau copii care să-i îngrijească în anii de pe urmă, atât de recunoscători, încât mi-a fost ușor să-i descurajez să pună întrebări despre silueta mea rotunjită.

De dragul pruncului, dar și de dragul lui Meleagru, îi găsisem o casă. Eu nu aveam să-i părăsesc copilul pe coasta vreunui munte.

Întâi mi s-a părut straniu să dorm sub un acoperiș în fiecare noapte, fie și unul atât de vechi și de dărăpănat ca acesta. Mi-era dor de întinderea cerului deasupra mea. Uneori, în timp ce zăceam trează, tânjeam atât de tare după libertate, după forma întunecată a corabiei *Argo* care estompa stelele din urma ei, după promisiunea unei noi călătorii și a unui nou meleag cu fiecare răsărit, încât ranchiuna îmi întorcea stomacul pe dos, și fierea îmi opărea gâtul.

În ziua în care s-a născut, am simțit o teroare necunoscută, o groază profundă și primitivă, care s-a deschis înăuntrul meu, în timp ce priveam spre copacii de dincolo de coliba noastră. Artemis venea să le ajute pe femeile care nașteau; mă temeam să-i văd silueta prinzând contur, s-o văd cum aleargă grațios, părăsind adăpostul pădurii pentru a veni în ajutorul unei mame deznădăjduite, doar ca să vadă acolo chipul meu. Însă copacii au rămas neclintiți și tăcuți și doar răsuflarea blândă a vântului le înfoia frunzele. Am strâns din dinți în timpul durerilor tot mai mari, simțind podeaua aspră sub genunchi, în timp ce țineam ochii pironiți asupra interiorului întunecat și îndepărtat al pădurii, unde ramurile se împleteau, vrând să simt aerul acela umed și răcoros pe față, prospețimea verde, tivită cu mușchi.

Artemis nu a venit. Mi-am spus că nu avea de ce să vină, că nu m-am zbatut în chinurile facerii. Că am putut s-o fac fără îndrumarea sau ajutorul ei, chiar dacă ar fi fost dispusă să mi le ofere. Pruncul s-a născut, și am privit-o pe nevasta vânătorului cum îl ridică în brațe, cu chipul radiindu-i de încântare. I-a lipit obrazul cald și rotund de obrazul ei aspru și zbârcit. Am văzut că avea ochii lui Meleagru și, prea obosită ca să plâng, m-am întors cu spatele la amândoi și am dormit.

I-am dat un nume inspirat de muntele unde nu l-am părăsit, Parthenopaeus, și l-am lăsat în grija bătrânei. Dormea într-o colibă, nu pe un deal golaș. Cunoștea părinți umani, nu fiarele sălbatice din pădure. Mă uitam la pumnii lui grăsuți, pe care îi flutura în leagăn, și mă întrebam dacă, într-o bună zi, zeul războiului, cu ochii săi negri, avea să-și conducă nepotul în luptă, dacă avea să se ridice la înălțimea destinului formidabil care trebuia să-i aparțină: sângele meu de războinică, amestecat în venele lui cu sângele lui Meleagru.

Depart, dincolo de locul unde se afla satul, vedeam versanții unde sălășluia Artemis, însă, conștientă de edictul ei, mă țineam mereu la distanță. Pe măsură ce Parthenopaeus se făcea mai puternic și putea să reziste mai mult fără laptele meu, mă îndepărtam din ce în ce mai mult. În lunile care au trecut, am găsit izvorul cel mai proaspăt, unde curgea apa cea mai rece și mai limpede. Vânam, cu cățeaua vânătorului la picioare. Îi plăcea să alerge cu mine, să meargă mai departe decât o lăsase el vreodată, peste culmile cele mai îndepărtate pe care le puteam vedea, însă mereu pe la margine, niciodată în inima sălbatică a pădurii. Cu cât era mai mare distanța dintre mine și interiorul slab luminat al colibeii, umplut de țipetele ascuțite ale lui Parthenopaeus, cu atât mai mult simțeam revenirea vechii Atalante. Când alergam cu Aura și îi auzeam tropăitul ritmic al labelor pe pământ, în urma mea, iar gulerul lățos de blană de la grumazul ei se unduia în vânt și ea mă împungea nerăbdătoare cu capul în palmă când ne opream să ne tragem răsuflarea, începeam să mă simt ca în zilele de dinainte de *Argo* și rămâneam buimacă pentru o clipă. Mă întorceam, căutând drumul înapoi spre peștera mea, atentă să aud râsul delicat al vreunei nimfe, și atunci trebuia să mă scutur bine ca să mă întorc în prezent.

Când lumina de pe cer se scurgea, ne întorceam în sat și aduceam tot ce strânseserăm – o pradă însângărată, un ulcior plin ochi cu apă, un săculeț cu fructe coapte. Îl priveam pe Parthenopaeus cum își îndeasă în gură fructele de pădure, cu fața mânjită de sucurile lor roșii și dulci, în timp ce stătea mulțumit în poala bătrânei, dându-și capul pe spate ca să o privească, răsucindu-i o șuviță de păr cărunt între degetele lipicioase. Îmi îngăduiam să-mi închipui că Meleagru l-ar putea vedea pe fiul lui, cât de mândru ar fi de băiețelul pe care l-am făcut împreună, și eram bucuroasă, bucuroasă că aici îi era atât de bine. Eram și mai recunoscătoare însă pentru fiecare răsărit care îmi vestea eliberarea de el.

Îmi revenise forța, la fel și energia, și simțeam deja niște fiori slabi de speranță. Artemis nu venise să mă mai pedepsească și mai mult. Poate că tăcerea ei continuă îmi era unica pedeapsă. Așa crud cum mi se părea, încă trăiam în trup de om; încă aveam viață. Era și asta ceva.

Am văzut imediat urmele celui alt vânător. Aura și cu mine aveam, de obicei, muntele doar pentru noi. Alesesem versanții cei mai puțin primitivi, cei cu fețele cele mai periculoase, tufele cele mai dese și mai țeptoase, unde era cel mai greu să găsești puțină umbră. Unde nu aveam să fim deranjate de nimeni.

Oricine ar fi fost, nu lăsase multe urme, dar suficiente, cât să le recunosc îndată. Am încetinit, m-am oprit și m-am întors încet, privind în toate direcțiile, ca să văd unde ar putea fi. Aura ședea pregătită, adulmecând, cu botul ridicat în aer. A scâncit puțin la ceva, poate vreo rămășiță de miros. Am întins mâna spre ea, o comandă mută să stea nemișcată. Apoi am dat din cap, iar ea a pornit pe furiș, și am încercat amândouă să facem cât mai puțin zgomot.

Eram curioasă să știu cine ajunsese până aici, cine altcineva s-ar aventura atât de departe, când zonele împădurite de la poalele muntelui găzduiau o mulțime de animale care o zbugheau printre copaci, precum și fructe coapte și apă răcoroasă din belșug. Aici, sus, era mai probabil să dai peste un leu de munte care dădea târcoale decât peste o căprioară. Mie nu mi-era teamă; oricine ar fi fost, nu conta. Dar simțeam ceva în aer, o clipă suspendată, ultima răsuflare înainte ca totul să se schimbe. Mai simțisem asta și înainte să mă alătur argonauților. Îmi dădea niște presimțiri sumbre. Nu mai aveam încredere în viitor, așa cum avusesem atunci.

Când am ajuns la un afloriment stâncos, imediat sub vârful cel mai înalt, am tras adânc aer în piept și m-am îmbărbătat. Nu era un loc peste care să dai din greșală. Oricine ar fi fost, sigur mă cunoștea, poate chiar mă și urmărise, și nu mă puteam gândi la nici o ființă muritoare în viață care să poată face așa ceva.

Am expirat, mi-am încordat umerii și am ieșit de după stâncile proeminente.

Am făcut ochii mari de uimire.

– Tu erai, am spus.

Stătea acolo, cu un aer timid, și se simțea o prudență în postura lui, de parcă eu aș fi fost ceva imprevizibil. M-am uitat lung la el, profilat cu cerul în spate, cu claia de păr negru și ochii căprui aprinși, care mă priveau la rândul lor. Mi-au străfulgerat prin gând amintiri de ultima dată când l-am văzut: izul ca de fier al sângelui mistrețului plutind greoi în aerul din luminiș, unde exaltarea se prefăcuse atât de iute în groază. Meleagru, zvârcolindu-se pe jos, cuprins de flăcări pe dinăuntru, în timp ce noi priveam neputincioși.

– Atalanta, nu știam dacă o să-ți amintești...

– Hipomene, l-am întrerupt și am văzut că, acum, umerii îi erau mai lați, umflați de mușchi, iar liniile drepte ale maxilarului său erau umbrite de o barbă neagră. M-ai urmărit?

El a lăsat privirea în jos.

– După mistreț, m-am întors aici. Am prieteni nu departe. Am auzit zvonuri, povești despre o femeie din pădure, una prea iute, pe care nu poți decât să o întrezărești în goana ei. Știam că tu trebuie să fii aceea.

– Ai rămas mult? am întrebat, poticnindu-mă în cuvinte. În Calydon, adică. După...

A scuturat din cap.

– Se spunea că Meleagru avea să adune altă ceată de luptători, că avea să fie o altă expediție, una și mai măreață decât cea a argonauților. De-asta m-am dus acolo de la bun început. După ce a murit Meleagru, regina și-a pus capăt zilelor. Cetatea era în doliu; bărbații care se alăturaseră vânătorii s-au despărțit. Nimeni nu a vrut să rămână.

Am înghițit în sec. Era greu să-mi amintesc cât de plin de speranță fusese Meleagru înainte de vânătoare și cum totul s-a destrămat atât de repede.

– De ce ai venit aici, sus? l-am întrebat. De ce mă cauți?

Eram impresionată însă că a reușit.

– Eroii de pe *Argo* s-au despărțit, fiecare s-a dus la casa lui, a zis el. Dau ospete în locuințele lor frumoase, unde poeții cântă despre cum au câștigat ei Lâna. Poveștile se răspândesc mai iute decât ciurma sau incendiile; le auzim pretutindeni unde mergem.

– Și?

– Am obosit să aud mereu aceleași și aceleași povești. Nu vreau să stau într-un salon și să ascult amintiri scăldate în vin despre cât de curajoși au fost cu toții. Îmi amintesc cum a fost la vânătoria mistrețului, cum ceilalți au luat-o la fugă, în timp ce tu luptai. De-asta am venit să te gălesc.

I-am simțit vorbele ca apăsându-mi pe o vânătaie. Instinctiv, îmi doream să fiu departe de el, de durerea pe care o stârnea prezența lui și de sentimentele pe care le evoca.

– De ce ai crezut că eu aș vrea să te văd?

A mers. Tonul meu aspru i-a mai stins entuziasmul, doar puțin, dar suficient cât să mă mulțumească întrucâtva.

– Când am auzit că ești aici, că te-ai întors în Arcadia, m-am gândit că poate te pregătești pentru altceva, că poate Artemis te va trimite din nou undeva, și dacă ai nevoie de un echipaj...

Mă înfuria să-l aud cum descrie lucrurile la care visasem noapte de noapte, în coliba aceea sufocantă, ascultând plânsetele unui prunc, ceva intim și tainic despre care nu vorbisem niciodată cu nimeni. Am clătinat din cap.

– Nu e nimic. Nici o expediție nouă, nimic de căutat. Sunt vânătoare, așa cum am fost și înainte, și nu am nevoie de nimeni care să mă ajute cu asta. Cu siguranță nu de tine.

A tăcut. Am lăsat vorbele să mi se așeze, după care m-am întors către Aura, care stătuse răbdătoare lângă mine în timpul întregii conversații.

– Haide, i-am spus, și cățeaua a sărit în picioare, dornică să alerge din nou.

– Pe tine nu te pomenesc. Glasul lui a ajuns la mine când îi întorsesem deja spatele, gata să dispar înapoi printre copaci, unde nu avea nici o șansă să mă mai găsească vreodată. M-am oprit. Eram disperată să mă îndepărtez, însă asta mi-a stârnit, fără voia mea, curiozitatea. În cântecele lor. De cele mai multe ori, nu spun că o femeie a fost pe corabie cu ei. Nu îți pomenesc numele când enumeră eroii; și asta se întâmplă acum, când expediția pe *Argo* e încă proaspătă în amintirile oamenilor. Ce o să spună în anii care vor veni? O să-și mai amintească cineva că ai fost acolo măcar?

Am devenit brusc încordată.

– Cum îndrăznesc să mă lase pe dinafară?

– Nici unul dintre ei nu vrea să-și amintească. Nici unul dintre ei nu vrea să rămână imortalizat în sălile lor că Atalanta a fost una dintre ei. Că o femeie a fost la fel de bună ca ei, și cu siguranță nu vor să se știe

că ai fost mai bună. Se spune că ai cerut să mergi cu ei, dar ai fost refuzată, că Iason nu a permis așa ceva, așa că i-ai oferit o mantie pe care s-o ia cu el în schimb, că doar un simbol al tău a fost acolo, cu ei.

Am încercat să-mi șterg furia de pe chip înainte să mă întorc spre el. Mi-am păstrat vocea cât mai rece și fermă.

– Tu știi că mint. Și alții o să știe.

– Oamenii își amintesc ce vor. O să înghită poveștile despre *Argo* și o să uite bucuroși că ai fost acolo vreodată. Dacă trăiești în obscuritate, vânând în pădurea asta, tot ce va rămâne vor fi zvonurile. Nimeni n-o să știe cine ai fost sau ce ai făcut.

Simțeam cum pumnii mi se încheștează, simțeam ispita covârșitoare să-i opresc cuvintele cu ei, să-l dobor la pământ și să-l snopesc în bătaie.

– Părăsește muntele acesta, i-am spus. Nu încerca să mă mai găsești vreodată.

A dat să protesteze, dar licărul din ochii mei l-a făcut să tacă.

– Să nu te mai întorci, l-am prevenit, apoi am fugit.

Până și Aura se străduia să țină pasul cu mine, în timp ce goneam pe pantele abrupte. Gândul că foștii mei camarazi se lăfăiau în saloanele lor spațioase, lăsându-se scăldați în laude – laude pentru faptele mele, pe care ei le primeau ca și cum li s-ar fi cuvenit –, mă umplea de o furie bubuitoare, până când am crezut că o să-mi plesnească pieptul. Au fost recunoscători pentru priceperea mea când trăgeam cu săgeți în dușmanii noștri, dar acum se prefăceau că nici n-am fost acolo, că au supraviețuit doar datorită istețimii lor, de parcă ar fi avut destulă. Fără mine, poate nici n-ar fi părăsit Lemnos, n-ar fi ajuns niciodată în Colchida, să cucerească Lâna. Am scrâșnit din dinți. Infernul acesta emoțional, atât de urât, era ceva ce nu voiam să vadă Hipomene, ceva ce nu voiam să arăt nimănui. Asta fiindcă eroii de pe *Argo* puteau să spună orice aveau chef, iar eu nu aveam ce să fac. Artemis mă părăsise, la fel ca tatăl meu, când a dat ordinul ca trupușorul meu să fie aruncat pe deal. Nu aveam să mai pornesc în nici o expediție, nu în numele ei.

M-am oprit, cu răsuflarea iute și întretăiată. Furia încă mi se dezlănțuia în corp, dar am auzit din nou în gând cuvintele lui Hipomene, iar acum, că șocul indignării trecuse, le-am auzit că se așază altfel în mintea mea.

În loc să-mi vestească întoarcerea triumfătoare, în loc să-mi traseze o nouă sarcină, Artemis mă părăsise să mă zbat în josnicie, să fiu uitată, la fel cum argonauții îngăduiau cu atâta bucurie. Nu mai era

stăpâna mea; nu mai stabilea ce să fac mai departe.

Nu eram legată de nici o promisiune făcută ei sau oricui altcuiva. Faptul că l-am văzut din nou pe Hipomene mi-a adus aminte de ce am pierdut, dar m-a făcut să mă gândesc și la ce am dobândit în schimb. Clădisem o viață pentru mine și fiul meu, iar de acum înainte, avea să depindă de mine să-mi hotărâsc singură soarta.

Îi spuseseam lui Hipomene să nu se întoarcă, totuși m-am uitat după el în următoarele zile. Am cutreierat mai departe, am stat mai multă vreme departe de colibă, uneori chiar mi-am petrecut nopțile în peșteri sau la adăpostul copacilor. Uneori mă trezeam în întuneric și mă gândeam că sunt din nou pe vreun țărm îndepărtat, așteptându-mă să aud răsuflarea lui Meleagru lângă mine. M-am trezit că mă întreb cum sunt povestite isprăvile argonauților, ce episoade erau înflorite și pe care le-aș recunoaște ca adevărate. De când cu groaza vânătorii mistrețului din Calydon, îmi alungasem atât de multe dintre acele amintiri. Nu mai voiam să stau cu mintea la ele. Detestam că nu mă puteam gândi la aventurile noastre fără să-l văd pe Meleagru, sprinten și plin de viață în mintea mea, detestam felul în care imaginea aceea făcea loc de fiecare dată dezolării stârnite de moartea lui. Până și amintirile plăcute pe care le aveam despre călătoria noastră fuseseră întunecate atâta vreme de sentimentul meu de vinovăție față de modul în care se sfârșise totul. Durerea pe care i-o pricinuisem înaintea vânătorii. Faptul că prezența mea acolo fusese ceea ce stârnise mânia unchilor săi și dusese la vărsarea de sânge. Mânia mea că el a putut fi atât de nesăbuit încât să mă proclame victorioasă în fața tuturor.

Însă acum, ieșind în zorii proaspeți, după ploaie, în lumea curățată și înnoită încă o dată, am încercat să-mi dau voie să-mi amintesc fără durere. M-am văzut așa cum mă descriesese Hipomene. Mă căutase ca eroină de pe *Argo*, cineva care avea motive să simtă mândrie, nu rușine. În locul munților neprimitori, am luat-o pe Aura la o plimbare lungă și întortocheată prin păduri și pe pajiști. Pe o cărare lungă, presărată cu flori, m-am oprit și mi-am dat jos arcul din spinare. Aura a mers puțin în cerc, apoi s-a trântit în iarbă, cu capul pe labe, privindu-mă cu ochii ca un lichid întunecat, când am potrivit prima săgeată. Am mijit ochii și am țintit spre un copac îndepărtat, după care am eliberat săgeata. Tremurând, s-a înfipt drept în mijlocul trunchiului, iar eu am simțit cum, adânc în pântec, mi se înfiripă un mic sentiment de exultare. Trecuse ceva timp de când nu mai trăsesem la țintă doar pentru bucuria exercițiului.

M-am lăsat în voia ritmului acelei mișcări familiare. În spatele meu,

Aura căsca, dezvelindu-și colții și gingiile roz. Pleoapele i-au coborât, iar aburul luminii blânde a soarelui și bâzâitul mulțumit al insectelor printre flori au liniștit-o până a adormit.

M-am dus în pas alergător la trunchiul de copac, ca să-mi adun săgețile. Impregnat în mine era instinctul de a nu lăsa nici o urmă a trecerii mele, de a mă asigura că nimeni nu va ști că am fost acolo. Am smuls tare de o săgeată, care era înfipită adânc în lemn, iar tija mi s-a frânt în pumn și mi-a intrat în palmă. Am blestemat în șoaptă, în timp ce sângele îmi curgea de sub pielea sfâșiată.

Undeva printre copaci, auzeam susurul slab al apei peste pietre. L-am urmat, nerăbdătoare să-mi spăl rana.

El era pe malul iazului când l-am găsit, cu genunchii trași la piept și coatele sprijinite ușor pe ei, privind undele de la suprafața apei, aparent căzut pe gânduri.

Mi-am dres glasul, aproape stânjenită, iar el a ridicat privirea spre mine, surprins.

– Nu-ți face griji, am spus. N-am venit să te gonesc.

A ridicat din sprâncene.

– Nu te-am urmărit. Nu știam că ești aici.

– Știu.

Am îngenuncheat și mi-am înmuiat palma în apă. Răcoarea mi-a pișcat carnea vie a răni, apoi a lăsat loc unui zvâcnet amorțit. Fuiore rozalii de sânge s-au învârtit prin apă și apoi au dispărut.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat.

– Așchii, o săgeată ruptă. Tu ce mai faci aici? Locuiești în apropiere?

– Nu departe, a răspuns. Dar călătoresc deja de ceva vreme și m-am gândit să mai rămân puțin înainte să merg mai departe.

M-am întrebat de ce nu voia să meargă acasă.

– Ți-e dor de locul de unde vii?

– Uneori, puțin. Nu destul cât să mă întorc. Vrei ceva cu care să-ți legi palma?

Am ridicat mâna din iaz, am scuturat apa și am văzut că sângele începe să se umfle din nou în broboane mici și rotunde.

– Da, mulțumesc. De ce nu vrei să te întorci?

Mi-a întins un petic de material vârat în centura lui. L-am luat și i-am remarcat finețea, căderea grea, felul în care îmi scăpa printre degete. Era o țesătură mai fină decât cele cu care eram obișnuită. Mi-am legat-o în jurul palmei, și puncte mici și stacojii au prins a trece imediat prin ea.

– De ce nu mă întorc? Nu vreau să mă duc înapoi și să mă stabilesc

acolo, a zis el. Până să-mi dau seama, vor fi trecut douăzeci de ani și nu voi fi văzut mare lucru dincolo de zidurile cetății.

- Așadar, încă mai cauți o expediție? O călătorie?
- Te-ai răzgândit?
- Nici pe departe.
- Atunci te-ai întors acasă și vrei să rămâi?
- Asta nu e casa mea.

Mi-a apărut în fața ochilor imaginea peșterii mele. Am făcut un pas în spate și m-am ghemuit la marginea apei, nici ridicându-mi în picioare, dar nici lăsându-mă să mă așez pe pământ. Cumva, descopeream că vreau să mai stau de vorbă cu el.

– Nu vrei să pornești iar la drum? a întrebat. Să ridici pânzele și să găsești un loc nou?

Cuvintele i s-au revărsat iute și părea că le regretă deja. Poate credea că o să dispar vijelios, așa cum făcusem data trecută.

M-am așezat pe pământul moale.

- Nu ca expediția argonauților, am spus. Niciodată.
- Serios? a făcut, cu un aer vădit interesat.

Am strâmbat din nas.

– Nu a fost o expediție atât de eroică pe cât ai crede. Medeea a câștigat Lâna, datorită farmecelor ei. Noi am fost acolo doar să privim. A fost un artificiu, indiferent ce zic acum cântecele despre izbânda noastră.

Am văzut dezamăgirea de pe chipul lui.

– Dar sigur a fost mare lucru să ajungeți măcar până în Colchida, nu-i așa?

– Presupun că da, am zis eu, încuviințând din cap. Asta e adevărat.

Mi-am înfipt degetele în trestiiile ce creșteau lângă mine și le-am smuls din pământ, răsucindu-le.

– Am crezut că e începutul unei aventuri, că la întoarcere o să mai fie și altă expediție, una mai bună. Dar după vânătoarea mistrețului... M-am întors aici.

Am încercat să nu-mi las chipul să mă trădeze, să nu dau vreun indiciu despre ce s-a întâmplat după aceea.

– Poate n-ar trebui să fii așa dornic să pleci în aventură. S-ar putea să descoperi că nu e cum te aștepti.

– Centaurii m-ar fi ucis dacă n-ai fi fost tu, a spus el, pe un ton marcat de o intensitate bruscă. De-asta n-am crezut nici una dintre poveștile despre *Argo* care nu te recunoșteau și pe tine. Eu am fost salvat de Atalanta înaintea lor.

Am răs.

– Tu ai încercat să mă salvezi primul, din câte îmi amintesc.

Am văzut cum în obraji îi urcă o umbră de culoare.

– După cum s-a dovedit, nu era necesar.

– Centaurii sunt puternici, iar aceia erau smintiți de băutură. Ai fost nebun să încerci; curajos, dar nebun.

– Ei bine, n-am vrut să mă mai trezesc și altă dată într-o asemenea situație. Am plecat, am învățat să lupt mai bine și am devenit mai puternic.

– Și acum vrei o șansă să-ți dovedești priceperea?

– E altceva decât ce au făcut argonauții?

– Nu, presupun că nu. Dar exact la asta mă refer: și eu am crezut că o să-mi dovedesc puterea mergând în expediție, și până la urmă s-a sfârșit în viclenie și dezonoare. Iason a fost exilat. Meleagru a murit. Iar eu nici măcar nu apar în cântece. Mă face să mă întreb care a fost rostul, am zis și am făcut o pauză. Nu m-aș mai alătura niciodată expediției altcuiva.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, Aura a apărut cu pași moi în lumină. Se uita de la mine la Hipomene și, pe când îl privea din cap până-n picioare, și-a dezvelit colții.

– Nu-ți face griji, Aura. Am mângâiat-o pe cap și m-am întors spre Hipomene. Curând se face întuneric.

L-am văzut cum se uită neîncrezător la albastrul limpede de deasupra capului. Însă eu tot mai aveam de strâns apă și lemne de foc pe care să le aduc la coliba vânătorului.

– Dacă mai rămâi, o să ne mai vedem. Eu trec pe aici în fiecare zi, sau cel puțin prin apropiere.

– Mi-ar plăcea.

Părea nerăbdător. Speram să nu încerce din nou să mă convingă să fug cu el în cine știe ce expediție la care visa. Dar nu m-a deranjat să am pe cineva cu care să stau de vorbă.

L-am lăsat acolo și am făcut un ocol lung înapoi spre sat, ca să adun cele de trebuință. Umbrele se lungeau deja, când am ajuns la coliba părăginită și atât de familiară.

Soția vânătorului se uita să vadă când mă întorc, cu Parthenopaeus agitat în brațe. Obrajii îi erau roșii ca focul și sprâncenele mici i se adunaseră în mijlocul frunții.

– Îi dau dinții, a explicat ea.

Arăta obosită, și părul i se desfăcea din cocul răsucit în vârful capului.

Am pus jos buștenii pe care îi căram într-o mână și am întins butoiul cu apă pe care-l adusesem cu cealaltă.

– Vrei să-l țin puțin în brațe?

A încuviințat din cap, recunoscătoare, a luat apa, și eu am primit la schimb trupușorul fiului meu. Era mult mai greu acum decât ultima dată când îl ținusem în brațe, ceva ce făceam rareori de când era în stare să se țină pe picioare și să umble singur. Ochii mari îi erau precauți; a întors capul să se uite după ea. Nu opunea rezistență, dar nici nu se simțea comod la mine în brațe.

M-am temut că o să înceapă să plângă în semn de protest, așa că l-am dus înapoi la cărarea pe unde tocmai venisem, sporovăind întruna fără sens, ca să-i distrag atenția de la supărarea lui, umblând încolo și înapoi. Soarele scăpăta în spatele munților, într-o vâlvătaie stacojie; i l-am arătat și el a întors fața să privească, iar strălucirea ca de foc i-a luminat expresia severă.

Și apoi am auzit pașii care coborau dintre copaci, silueta care s-a desprins din întuneric și glasul său, care a răsunat plin de uimire:

– Atalanta?

Am închis ochii pentru o clipă, dorindu-mi cu ardoare să dispară. Apoi m-am întors, iar copilul din brațele mele era acum o imagine de netăgăduit, și am văzut șocul din ochii lui, gura căscată în jurul cuvintelor care îl părăsiseră, în timp ce se zgâia la Parthenopaeus.

Nevasta vânătorului a fost cea care a spart tăcerea dintre noi. Firea ei amabilă și primitoare m-a salvat de orice întrebări sau explicații imediate; l-a văzut pe Hipomene și l-a invitat de îndată să se așeze lângă foc și să mănânce cu noi. Gazda și oaspetele au fost deopotrivă amabili, iar conversația lor politicoasă a umplut spațiul înghesuit, în timp ce eu nu ziceam nimic. Am văzut cum privirea lui Hipomene se întoarce iar și iar spre Parthenopaeus, zăbovind asupra ochilor negri și expresiei serioase a fiului meu, atât de deosebită de zâmbetul cald al tatălui său.

Hipomene era blând, nu cerea atenția copilului și nici nu era zgomotos în vreun fel care să-l tulbure pe cel mic. Eu priveam, o umbră la marginile pălăvrăgelii lor, până când am văzut că băiatul îi zâmbește. Simțeam cum fumul mă sufocă, pereții mă strâng între ei, și am sărit în picioare, ca să ies în răcoarea binevenită a serii.

Nu era departe în urma mea. M-am întors cu fața spre el.

– M-ai urmărit până aici? După ce te-am lăsat în pădure, ai venit după mine?

El a ridicat brațele.

– Nu, n-am făcut așa ceva.

Părea puțin surprins de nota mânioasă din tonul meu, dar am simțit acolo și o ușoară defensivă. Venise să mă caute, eram convinsă, și mă înfuria că descoperise tocmai ceea ce voiam să ascund. Înainte îmi plăcuse să stau de vorbă cu el; îmi amintea de zilele lipsite de griji de la începutul călătoriei sau chiar de vremurile dinainte, când nu aveam nimic mai urgent de făcut decât să stau într-o dumbravă cu Callisto sau cu vreuna din celelalte nimfe, ori poate chiar cu Artemis. O vreme fără complicații, fără responsabilități. Acum el trecuse hotarul și intrase în cealaltă parte a vieții mele, iar de aici nu mai era cale de întoarcere.

Am pufnit disprețuitor.

– Deci ai dat peste mine din întâmplare?

– Nu din întâmplare, nu. Te căutam. Și-a trecut mâna prin păr și l-a dat la o parte de pe față, cu un aer de frustrare. Nu știam de nimic din toate astea; doar am auzit că locuiești într-unul din satele de aici și trebuia să te regăsesc.

– Ei bine, m-ai regăsit.

Aceasta era urmarea compromisului pe care-l făcusem când îmi dădusem fiul să fie crescut de săteni. Când trăiam în sălbăticie, nu fusesem altceva decât un mit pentru vânătorii care treceau pe acolo. Dar oricât de iute aş fi ţâşnit prin pădurile de aici, tot în acelaşi loc mă întorceam. Eram împovărată de el, ancorată în lumea muritorilor, încercând să-mi plătesc datoria faţă de perechea care îmi oferise un acoperiş deasupra capului.

– N-am vrut să dau buzna în viaţa ta, a spus. Doar că am auzit o veste, ceva ce credeam că o să vrei să afli.

– Dacă e o veste despre vreo expediţie sau altă adunare de eroi sau ceva de felul acesta, cred că ştii acum de ce nu pot să plec.

A încuviinţat încet din cap, deşi încă părea nedumerit.

– De ce n-ai zis nimic despre Parthenopaeus până acum?

Am oftat. Parfumul iasomiei de care bătrâna se îngrijea cu atâta atenţie se revărsa în adierea vântului, iar florile delicate, în formă de stea, se deschideau în faţa întunericului. Liniştea blândă a nopţii, sălbăticia străveche, din care odinioară simţisem cu atâta tărie că fac parte, era cu totul opusă faţă de dezacordul sâcâitor pe care-l simţeam acum.

– Hai să ne plimbăm, am spus eu, preferând să ne îndepărtăm de colibă, de hornul fumegând şi de florile cultivate, şi să trecem de hotarele satului.

Mergea lângă mine, fără să insiste să-i răspund. Mi-era mai uşor să vorbim aşa, fără să-l privesc în faţă.

– E fiul lui Meleagru, am zis. După ce am plecat din Calydon, m-am întors aici. Am crezut că poate aş reuşi să mă întorc la Artemis, dar când am înţeles că am rămas grea, am ştiut că nu pot. Am renunţat la protecţia şi sprijinul ei, am zis şi am tras adânc aer în piept. Când m-am născut, tatăl meu m-a lăsat să mor nu departe de aici.

– Ştiu asta, a zis el.

I-am aruncat o privire surprinsă.

– Nu am vrut să fac la fel cum a făcut tatăl meu. I-am găsit lui Parthenopaeus un cămin şi nişte părinţi dispuşi să-l crească. În schimb, eu îi ajut în gospodărie, până când o să se facă mai mare şi o să pot să plec din nou. Dar de-asta nu pot să pornesc în vreo nouă aventură; Artemis nu mai are alte planuri pentru mine. Nu mai sunt campioana ei.

– Dar dacă ai putea s-o faci în numele tău, şi nu în numele ei?

Am simţit cum iritarea îmi bolboroseşte în vene.

– Ai văzut coliba unde crește fiul meu. Cunoști palatele și casele bogate de unde vin ceilalți argonauți. Corăbiile sunt scumpe. Fără Artemis care să mă îndrume, nu pot să plec singură și n-am de gând să mă alătur altei cete de bărbați.

– Puteai să-l duci înapoi la Calydon, a spus Hipomene. Să-i dai regelui nepotul să-l crească. Eneu are aur și comori.

– Regina Calydonului și-a ucis propriul fiu, am protestat eu, scuturând din cap. N-aș putea să-l las pe Parthenopaeus acolo, la fel cum nu l-am putut lăsa pe un deal. În plus, tu singur ai zis că era haos în cetate când ai plecat.

Îmi trecuse prin minte și gândul la soția lui Meleagru, la ce răzbunare ar putea să poarte în suflet dacă ar ști.

– Era mai sigur pentru el să crească aici.

Hipomene a încuviințat încet din cap.

– Motivul pentru care am venit după tine e că... am auzit o veste. Acum nu sunt singurul care te caută.

Am devenit brusc încordată.

– Cine mă mai caută?

– După ce te-am văzut azi, m-am întors la prietenii mei. Mi-au spus că se răspândește vestea unui mesaj de la regele Iasus. Tatăl tău. A dat sfară în țară că vrea să te găsească.

– Tatăl meu? am bolborosit eu. Nu crede că sunt moartă?

– Probabil a auzit altceva. Chiar dacă argonauții își spun cu toții propriile versiuni cu privire la călătorie, există oameni care te-au văzut plecând pe corabie din Iolcos, care sunt siguri că au întrezărit o femeie cu părul împletit și o tunică scurtă, urcând la bord. Împreună cu zvonurile care au existat dintotdeauna despre o femeie care vânează prin pădurile acestea, poveștile au ajuns, una câte una, până la el. A auzit că fiica lui a supraviețuit și că l-a însoțit pe Iason. Dacă o crede că e adevărat sau nu, asta nu știu, dar a trimis vestitori care să răspândească mesajul că vrea să vii acasă.

– Acasă? M-a lăsat să mor. Nu am avut casă lângă el; am avut doar casa pe care mi-a oferit-o Artemis. De ce are impresia că m-aș întoarce?

Am întors capul, privind spre copacii întunecați, nevrând să mai văd compasiunea din ochii lui Hipomene.

– Nu știam dacă vrei să auzi asta, dar m-am gândit că ar trebui să știi. Însă acum, că te-am văzut aici, cu copilul, vestea asta nu îți mai oferă altă opțiune?

– Ce opțiune? Să mă duc la omul care a încercat să mă omoare?

Pentru ce?

– Ai spus că nu vrei să mai faci parte niciodată din expediția altcuiva. Că Artemis n-o să te ajute și că nu ai nimic. Dar nu-i adevărat; ești fiică de rege, și acum el vrea să te recunoască.

Am râs, surprinsă de cât de amar suna. Nu credeam că îmi pasă destul cât să-i port pică tatălui meu; abia dacă mă gândisem vreodată la el.

– Crede că aş putea ține loc de un fiu, până la urmă, dacă zvonurile despre mine sunt adevărate. A auzit că are o războinică drept fiică.

– Vrea să știe dacă așa e. Vrea să mergi la palat; a făgăduit că acum o să te recunoască. Dacă te duci, o să vadă că ești Atalanta, cea care spun unii oameni că ești, egală cu eroii de pe *Argo*. Dacă nu, poate o să creadă că sunt adevărate celelalte versiuni.

– De ce mi-ar păsa? Nu contează ce crede despre mine.

– Dacă te întorci, toată lumea o să știe cine ești. Și o să ai parte de sprijinul unui rege pentru orice vei face mai departe.

– N-am nevoie de sprijinul lui. Nu vreau nimic din ce are să-mi ofere, i-am zis, căci numai gândul acela mă scârbea. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Mă bucur că am aflat de la tine. O să am grijă să nu fiu văzută.

Îi simțeam frustrarea, cât de atent căuta să spună mai mult, dar s-a abținut.

– N-o să spun nimănui că ești aici.

– Și..., am șovăit.

– N-o să spun nimic nici despre Parthenopaeus, firește.

– Mulțumesc.

Nu s-a putut abține totuși să nu mai spună ceva.

– Pot să mă întorc aici, pot să te mai văd?

– Dacă ai grijă să nu fii urmărit.

– Desigur.

Eram nespus de ușurată că nu pleca. Era mai multă alinare decât îmi dădusem seama în a avea pe cineva aici care mă lega de viața mea de dinainte, chiar și într-un fel atât de mărunț. Cineva care mă cunoscuse pentru puțin timp în celelalte vieți pe care le dusesem. Era un sentiment singuratic să știu că nimfele m-ar respinge, dacă aş încerca să mă întorc la ele, că aş înfrunta mânia zeiței care odinioară se mândrea cu mine. Dar Hipomene nu mă judeca. Era ceva plăcut în așteptarea de a-l revedea și în faptul că nu trebuia să-mi ascund responsabilitățile față de fiul meu.

În noaptea aceea însă nu am dormit. Fără voia mea, am lăsat

cuvintele lui Hipomene să mi se furișeze înapoi în minte. Îl disprețuiam pe tatăl meu, sigur că da. Gândul să mă prezint în fața lui, să creadă că faptele mele s-ar putea reflecta asupra lui, era respingător. Să creadă că aș fi suficient de bună cât să țin locul fiului pe care nu l-a avut niciodată, să-și închipuie că m-aș întoarce și aș ocupa acel loc. Am azvârlit deoparte păturile subțiri din lână, gândindu-mă că aș vrea să ies în întuneric, să alerg până ce aveam să scap de mânie și aveam să gâfâi cu răsuflarea tăiată. Însă, cumva, picioarele m-au dus la Parthenopaeus. M-am uitat la el, cu brațele și picioarele răsfirate ca o stea, cu pieptul catifelat care îi urca și îi cobora încet și cu obrazul rotund.

Eram mai bună decât tatăl meu, de o sută de ori mai bună. Îmi îndeplinisem datoria față de fiul meu, oricât s-ar fi răzvrătit instinctul meu. Dar încercând să-mi las deoparte ura față de tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată, mă întrebam dacă Hipomene nu avea cumva dreptate când spunea că regele avea ce să-mi ofere.

Nu mă interesa deloc să moștenesc tronul, dar asta nu însemna că Iasus nu avea nimic din ce îmi doream. Vânătorul și nevasta lui erau deja bătrâni. Sărăcia lor se vedea în păturile roase și aspre pe care le-am aruncat la o parte, în coliba prăpădită, în obrajii lor subțiri ca hârtia și în oboseala din ochii lor. Avuția lui Iasus putea să le ofere confort, putea să-i întrețină până ce Parthenopaeus avea să crească mai mare.

Ar fi însemnat că puteam să plec, fără urmă de vinovăție sau îngrijorare pentru ce lăsam în urmă.

Nu știam exact ce voia Iasus de la mine. Dar în timp ce priveam copilul cum doarme, am început să mă gândesc că, poate, merita să aflu.

– Și de ce te-ai răzgândit?

Hipomene era plin de energie, pășind înaintea cu zel, iar ochii îi sclipeau de fiecare dată când mă uitam la el.

– Vreau să știu ce are regele de oferit, am răspuns. Mă tot uitam în urmă și mă așteptam s-o văd pe Aura la picioarele mele, dar o lăsasem la colibă.

Mi se strânsese inima s-o sărut de rămas-bun și s-o las să stea atât de ascultătoare unde îi spusese. Nu știam cât timp aveam să fiu plecată și voiam să rămână să-i apere pe bătrâni și pe Parthenopaeus, în absența mea. Simțeam un junghi de fiecare dată când mă întorceam și îi simțeam din nou lipsa.

Mă întrebam de ce îmi vine mai greu s-o părăsesc pe cătea decât pe

fiul meu, dar m-am gândit că această călătorie era spre binele lui.

– Cum spuneai și tu, e un om bogat, am continuat. Până acum, asta n-a fost important pentru mine. Aveam tot ce îmi trebuia în pădure. Dar Parthenopaeus nu poate să trăiască așa cum am trăit eu. Fiul meu are sângele lui Ares. Dacă va avea și bogăția unui rege, va putea să facă orice își dorește.

Iar dacă, întorcându-mă la Iasus, veștile despre mine aveau să se răspândească pe toate meleagurile din jur și să contrazică poveștile pe care le cântau poeții despre *Argo*, atunci poate că și Artemis avea să le audă. Poate ar fi fost suficient cât să mă ajute să-i reintru în grații.

Ne-am cufundat în tăcere, în timp ce mergeam. Când mă uitam la Hipomene, expresia lui era îngândurată.

– Cât de departe trebuie să mergem? am întrebat în cele din urmă.

– Ca distanță, nu e departe. Dar e munte, ne încetinește. Mi-a aruncat o privire. Sau mă încetinește pe mine, cel puțin.

– Atunci când m-au părăsit, nu m-au dus prea departe.

– Cetatea tatălui tău se află în umbra muntelui Parthenion, a spus Hipomene.

Călătorisem atât de departe pe mare, dar știam atât de puține despre meleagurile unde crescusem.

– De unde știi? am întrebat.

– Mi-am petrecut atâta timp călătorind prin părțile astea, a explicat el. Am părăsit casa tatălui meu și am pornit să explorez cât pot din pădure, am învățat să vânez și să supraviețuiesc dacă dau piept cu orice se află în codru... poate doar în afară de centauri, a spus, zâmbind jalnic. Am vrut să învăț lucrurile de care aveam nevoie.

– De ce a trebuit să pleci ca să le înveți?

O umbră i-a traversat chipul.

– Fratele meu a murit. A fost dureros pentru toată lumea, și eu n-am vrut să rămân.

– Îmi pare rău.

Mi-am amintit de neastâmpărul pe care l-am simțit după ce am pierdut-o pe Callisto. Înțelegeam de ce acea pierdere l-a îndemnat să găsească un alt loc, unde să nu existe nimic care să-i amintească de jalea pe care o simțea.

Terenul abrupt începea să se îndrepte, iar panta devenea mai blândă și mai ușoară. Am ajuns la niște drumuri de pământ, la câmpii punctate, din loc în loc, de spinările lănoase ale oilor, iar în depărtare se vedeau clădiri.

– E în fața noastră, mi-a spus Hipomene. Până diseară, ajungem la

palatul tatălui tău.

Mi s-a strâns stomacul de nerăbdare. Sentimentul acesta se aduna în mine la fel ca atunci când ne apropiam de țărături necunoscute, când aruncam frânghiile cu care legam corabia și săream de pe ea, fără să știm ce avea să ne întâmpine. Nu știam cum va fi să văd chipul omului care încercase să mă ucidă și nu reușise, omul care nu văzuse nimic în mine decât o dezamăgire, omul care mă lăsase pradă vitregiilor naturii și care, fără să vrea, îmi oferise o viață diferită de a tuturor celorlalți.

Era întuneric când am ajuns, dar palatul era luminat pe toate părțile de făclii aprinse. Umbrele dansau peste zidurile netede din piatră și pe porți, unde două santinele țineau în mână sulite lungi, cu vârfuri sclipind violent în lumină.

– Cine ești tu? a întrebat una dintre santinele, cu glas grav și bănuitor.

Lângă mine, l-am simțit pe Hipomene cum se încordează.

Am pășit în lumină ca să mă vadă limpede, înaltă cât un bărbat, dar cu cozile împletite în jurul capului. Am văzut cum ei fac ochii mari, și atunci am vorbit, clar și răspicat.

– Spuneți-i regelui că fiica lui s-a întors.

Am văzut cum uimirea le inundă amândurora chipurile și am zâmbit.

– A trimis vorbă să mă întorc, așadar, spuneți-i că sunt aici. Spuneți-i că sunt Atalanta, vânătoarea din Arcadia și eroina de pe *Argo*.

Sala tronului din palatul regelui Iasus era una întinsă și strălucitoare. Focuri ardeau în boluri joase, aroma uleiurilor parfumate atârna greoaie și dulceagă în aer, iar pereții erau o explozie de culoare: frize în nuanțe vii, ce zugrăveau scene nesfârșite cu lupte și zei, animale sălbatice și eroi cu săbiile în mână. Dalele de pe podea străluceau, mesele lungi erau încărcate cu platouri și pocale din aur, iar tatăl meu stătea pe tron, cu o mantie bogată de purpură pe umeri și inele cu nestemate pe degete. Bărbia i se odihnea în palmă, în timp ce îmi cerceta chipul. Nu-mi dădeam seama la ce se gândea.

Stăteam în fața lui, cu Hipomene alături, iar cuvintele pe care tocmai le rostisem parcă pluteau între noi. Vorbisem fără ranchiună: o prezentare calmă a faptelor vieții și isprăvilor mele. Am avut grijă ca glasul meu să nu trădeze nici o urmă de învinuire, lăsând doar mândria să-mi inspire discursul, în timp ce țineam capul sus și recitam tot ce am făcut. Sala era plină, nobili bogat înveșmântați erau așezați la mese, serviți de sclavi, în vreme ce un muzician cu o lăută cânta un cântec, subțire și tremurător față de armoniile glorioase ale lui Orfeu. Cu toții tăcuseră la auzul declarației mele, și acum ochii tuturor erau asupra mea.

În cele din urmă, Iasus a vorbit.

– Și tovarășul tău?

Hipomene mi-a aruncat o privire, înainte să vorbească.

– Eu sunt Hipomene, fiul regelui Megareus din Onchestus. Eu i-am adus Atalantei vestea despre mesajul Măriei Tale și am condus-o până aici.

Nu-mi puteam ascunde șocul de pe chip. Fiu de rege? A ridicat ușor din umeri, de parcă n-ar fi avut nici o importanță.

Iasus a fluturat din mână către sclavii de lângă el.

– Pregătiți odăi pentru oaspeții noștri, a spus el. Au călătorit de departe. Aduceți apă să se îmbăieze. Mai întâi, Hipomene și Atalanta, luați loc și mâncați cu noi.

Regele nu dădea nici un semn că ar fi crezut ce am spus; nu a ținut nici un discurs de acceptare a identității mele. Curtoazia lui fadă mă irita, era genul de ospitalitate pe care ar fi oferit-o oricărui călător care venea la palat. Poate că n-ar fi trebuit să mă surprindă că lăsa să

se vadă atât de puțin. Un om care a putut să aleagă soarta copilului său cu atâta răceală era cu siguranță calculat, cineva care avea să țină orice emoție ferecată în spatele unei măști de nepătruns. După o zi de mers pe jos, m-am așezat lângă Hipomene. Platourile cu carne friptă miroseau îmbietor, iar brânza sfărâmicioasă și vinul rubiniu-închis erau prea apetisante ca să le pot rezista.

Tatăl meu voia să vin înapoi cu un motiv. Eu venisem încoace ca să descopăr ce puteam să iau de aici, cum m-ar fi ajutat, într-un sfârșit, sângele meu să trag foloase. Dar firește că regele avea propriile sale intenții și nu părea că avea să le dezvăluie până nu era mulțumit – că eram într-adevăr fiica lui, că aveam să mă dovedesc utilă.

Frigul mi-a intrat în oase. Nu întâlnisem pe nimeni înrudit cu mine până atunci; îmi trecuse prin minte că poate avea să existe un fel de atracție, dar n-am simțit nimic.

– Unde este mama mea? am întrebat, iar limba mi s-a împleticit în cuvântul nerostit până atunci.

Iasus m-a privit rece peste masă.

– Regina a murit, cu ceva ani în urmă.

Am simțit un fior de îngrijorare din partea lui Hipomene, dar de ce aș fi jelit o femeie pe care n-o cunoscusem niciodată?

Iasus a luat o înghițitură lungă de vin și apoi a lăsat jos pocalul, cu o precizie atentă.

– Deci, Atalanta, a spus el. Povestește-mi despre călătoria pe corabia *Argo*.

Se făcuse de mult noapte, când m-am dus, în cele din urmă, în dormitorul ce îmi fusese pregătit. Așa cum ne-a fost promis, o vană era umplută cu apă caldă și uleiuri parfumate, iar eu mi-am dat jos tunica și am intrat recunoscătoare în apă. Iasus îmi auzise poveștile; toți bărbații de la masa noastră își lungiseră gâturile ca să asculte. Eram destul de încrezătoare că i-am convins pe toți.

Am lăsat apa să-mi aline mușchii obosiți, iar aburul se înălța în fuioare parfumate în jurul meu. Cu toate că trupul mi-era cuprins de o osteneală plăcută, mintea încă nu-mi stătea locului. Când apa a început să se răcească, am ieșit și m-am înfășurat într-o pătură moale, eliberându-mi părul din cozile strânse și lăsându-l să-mi cadă pe spate. Am observat că fusese lăsată o rochie pentru mine, atârnată pe un scaun. O lămpiță ardea cu flacără mică, iar lumina ei se reflecta sclipitoare în liniile netede ale unei vase de cristal. Am scuturat rochia. Nu semăna cu nimic din ce ținusem în mâini până atunci. Îmi amintea de Hypsipyle; rochia era de un albastru aprins, o nuanță

asemănătoare cu aceea pe care o purtase ea, prinsă cu o închizătoare strălucitoare din argint, căzând în falduri grele până la pământ.

Am lăsat-o la loc pe scaun și am îmbrăcat din nou tunica.

Apoi m-am dus să-l găesc pe Hipomene.

A fost uluit să mă vadă la ușa lui.

– Ce faci aici? m-a întrebat, apoi a aruncat o privire de-a lungul coridorului, de parcă ar fi fost îngrijorat că ar putea să ne vadă cineva.

– Vreau să vorbesc cu tine. Hai să ne plimbăm.

– Acum?

– Da, acum.

Pentru o clipă, a părut gata să protesteze, dar s-a gândit mai bine. Și-a aruncat o mantie pe umeri și a venit după mine.

Am ieșit din palatul liniștit, în grădini. Știam de ce e precaut Hipomene. Asta era lumea lui, nu a mea. În pădure, eu puteam să cutreier oriunde pofteam. Cu argonauții, la fel. Aici, dacă Iasus ar fi auzit că femeia care susținea că e fiica lui iese la plimbare cu un bărbat în toiul nopții, asta ar fi fost de ajuns ca să mă alunge din nou, dacă nu și mai rău. „Lasă-l să încerce“, m-am gândit, „am mai fost alungată la viața mea.“ Firește, voiam să obțin lucrurile după care venisem, iar din acel motiv umblam pe furiș și mă strecuram printre umbre, în timp ce ne grăbeam să ieșim din lumina torțelor și să ajungem la adăpostul întunericului. Am lăsat aerul proaspăt al nopții să-mi umple plămânii. Eram atât de bucuroasă că nu crescusem între zidurile acestea.

– Și ce părere ai despre Iasus? a întrebat Hipomene.

Undeva în grădină, susura o fântână. Noi stăteam acolo unde se adunau umbrele. Nu puteam să-i disting expresia.

– Nu cine știe ce, am răspuns.

– Pare că te-a crezut când vorbeai despre argonauți.

Am încuviințat din cap.

– Probabil ajută că am adus cu mine un prinț, care să garanteze pentru mine. De ce nu mi-ai spus că tatăl tău e rege?

El a oftat.

– Ți-am spus că fratele meu a murit. A fost ucis de un leu, unul care ne-a chinuit cetatea neconținut. La fel ca mistrețul din Calydon. S-a dus să încerce să-l ucidă, dar fiara l-a răpus. Tatăl meu a fost distrus. A oferit tronul și mâna surorii mele drept recompensă oricui ar fi putut să omoare leul și să-i răzbune băiatul.

– Tronul pe care ar trebui să-l moștenești tu?

A tăcut îndelung.

– Eu aveam altă mamă decât fratele și sora mea. Tatăl meu m-a crescut în palatul său, dar n-a fost niciodată la fel. Eu am ieșit cu fratele meu în ziua când a murit. N-am putut să-l salvez. Când m-am întors să le spun că a murit, și leul încă e liber, am știut că, în ochii tatălui meu, sunt un netrebnic. Am plecat. Am vrut să devin mai puternic și n-aș fi reușit niciodată dacă aș fi rămas acolo, unde toată lumea credea că eu ar fi trebuit să fiu cel mort.

Mi-am amintit de Medeea, în peștera ei nupțială, când mi-a spus că sunt la fel ca ea, că amândouă suntem fiicele unor tați care nu ne-au vrut. Eu mă retrăsesem atunci, căci nu voisem să găsesc nici o asemănare între noi. Găseam mai multă compasiune în suflet pentru Hipomene. Poate grație sincerității și firii sale deschise, sau poate că mă mai înmuiasem de atunci.

– Trebuia să fie recunoscător că ai supraviețuit, am spus eu.

El a râs încet, fără amărăciune.

– Acum nu mai contează. Cred că Iasus te va recunoaște mâine, a spus apoi, schimbând repede subiectul.

Eu am pufnit disprețuitor.

– Poate că el mă va recunoaște. Dar eu n-o să-l recunosc niciodată pe el.

– Dar o să-ți fie de folos. Și fiul tău poate să ducă o viață mai bună. A dat să spună mai mult, apoi a șovăit. Pot să te întreb ceva despre Parthenopaeus?

Adierea mi-a ridicat părul, mângâindu-mi ceafa.

– Eu te-am întrebat despre trecutul tău, poți să întrebi și tu despre al meu.

– De fapt, nu e tocmai despre Parthenopaeus, a zis el. Mă întrebam... dacă n-ar fi murit Meleagru, ce s-ar fi întâmplat?

M-am înconjurat cu brațele, bucuroasă de întunericul care mă ferea de ochii lui.

– Orice s-ar fi întâmplat, aveam de gând să plec din Calydon după vânătoarea mistrețului.

– L-ai iubit?

M-am întrebat dacă ar fi avut îndrăzneala să mă întrebe asta în cazul în care am fi fost în palat.

– Niciodată. Tot timpul, cât am fost pe *Argo*, am fost bucuroasă că e însurat. Am fost bucuroasă că, la sfârșitul expediției, putea să se ducă acasă la nevasta lui, că știam că va exista un sfârșit, am explicat eu și m-am întrebat dacă asta mă făcea să par cu inima de piatră. Am crezut că și el simte la fel, dar a spus că vrea s-o părăsească. Eu i-am spus să

nu facă asta.

– De ce?

– Artemis m-a avertizat, înainte să părăsesc pădurea, că există o profeție: dacă m-aș mărita vreodată, m-aș pierde. Am promis că n-o voi face. Oricum, nu aveam de gând să mă mărit; nu mi s-a părut cine știe ce pierdere.

– Dar Meleagru...

– Nu m-aș fi măritat niciodată cu el, cu sau fără profeție.

Fusese un abandon nesăbuit și entuziast, iar eu riscasem crezând că voi scăpa basma curată.

– Atâția argonauți erau însurați, atâția trebuie că au lăsat copii în urma lor. Nu m-am purtat mai rău decât oricare dintre bărbați. Mai bine, de fapt, fiindcă eu nu l-am părăsit pe Parthenopaeus.

– Ești mai bună și decât tatăl tău, a spus el, cu blândețe.

– Și tu ești mai bun decât al tău. Puțini bărbați sunt în stare să ucidă singuri un leu. Probabil erai tânăr și neîncercat. N-a fost vina ta.

– Îți mulțumesc, a spus el și s-a oprit, după care a continuat. Ție leul nu ți-ar fi pus nici o problemă, firește.

Era genul de lucru pe care l-ar fi spus Meleagru, doar că el ar fi râs. Hipomene avea ceva mai dulce, o sinceritate care era pe cât de blândă, pe atât de dezarmantă.

– Firește.

Orice urmă de tensiune dintre noi se risipise. Eram foarte bucuroasă că a venit cu mine în locul acesta straniu, care ar fi putut să-mi fie cămin.

– Cred că acum pot să dorm. Hai să ne întoarcem înăuntru.

Am făcut la fel de puțin zgomot la întoarcere ca atunci când am ieșit. I-am spus noapte bună și m-am strecurat înapoi în camera mea. Patul era prea moale, iar așternuturile, prea luxoase. Nimic nu era cum trebuie. Am ațipit și m-am tot trezit din când în când, până ce lumina zorilor mi-a scăldat odaia.

*

Am mijit ochii la țințele din depărtare, vopsite pe bucăți din lemn, apoi m-am uitat din nou la regele Iasus. Era flancat de curteni, un pâl de nobili adunați să privească. A ridicat mâna să se facă liniște, iar vocea lui a tunat în curtea deschisă.

– Zvonurile despre Atalanta au ajuns la palatul nostru cu ceva vreme în urmă. Au fost voci care insistau că o femeie a pornit alături de bravii argonauți, că priceperea ei în mânguirea arcului este fără egal, chiar și în rândul bărbaților. Nu s-a mai văzut niciodată o femeie ca

ea. Explicația forței și priceperii ei era că a fost crescută departe de ochii oamenilor, la adăpostul pădurii, cu zeița Artemis drept învățătoare. Când soția mea a dat naștere unei fete, am lăsat-o pe versanții muntelui ce dă spre pădurea aceea. Aveam nevoie de un fiu care să-mi moștenească tronul, așa că pe fată am lăsat-o în voia sorții. Acum, în fața noastră stă o femeie care susține că ea este Atalanta, că a navigat pe *Argo* și l-a însoțit pe Iason în căutarea Lânii de Aur, și că este fiica mea. Nu mi-a fost dăruit un fiu, dar s-ar zice că Parcele mi-au trimis o fiică pe potrivea oricărui fiu cu care aş fi putut să fiu binecuvântat.

A făcut o pauză, lăsând loc unei tăceri dramatice.

– Iată șansa să dovedești că ești, într-adevăr, Atalanta și fiica mea, femeia care poate să tragă cu săgeți mai bine ca orice muritor și pe care numai Artemis însăși o întrece.

În rândul mulțimii s-a iscat un murmur de anticipare.

Discursul lui mă irita. Cât de ușor vorbea despre cum mă lăsase să mor. Viața mea nu valorase nimic pentru el până acum, când s-a gândit că putea să facă din mine un spectacol pentru publicul său, că eu aveam să dau o reprezentație în fața lor, ca să-mi dovedesc valoarea. Am lăsat mânia să crească în mine și apoi să se domolească, închegându-se sub forma unei hotărâri de neclintit. Nu erau pregătiți pentru ce puteam să fac. Habar nu aveau cine sunt eu de fapt.

– Artemis mi-a arătat chiar ea cum să cioplesc arcul acesta, am răspuns, dându-l jos de pe umeri și ținându-l sus, să-l vadă toată lumea. Ea m-a învățat cum să-l folosesc.

M-am uitat la Hipomene, care îmi zâmbea la rândul lui. Am simțit încrederea lui în mine, caldă și statornică. Apoi m-am întors, am potrivit săgeata și am întins coarda. Am ținut-o nemișcată pentru o clipă, urmând exemplul lui Iasus, cu tăcerea de efect. Simțeam cum își țineau cu toții răsuflarea.

Apoi am slobozit-o, lăsând-o să descrie un arc simplu și desăvârșit, până în mijlocul primei ținte. Cu o mișcare lină, am scos următoarea săgeată din tolbă, am țintit și am tras. Iar și iar, cu o mișcare atât de exersată și de abilă, încât abia dacă o remarcam. Corpul meu era fluid, controlat, se mișca în ritmul instinctelor pe care mi le rafinasem încă din copilărie.

S-a terminat într-o clipită. Fiecare dintre săgețile mele se înfipsese adânc în inima unei ținte. Când m-am întors, am văzut exultarea de pe chipul lui Iasus și uluirea mulțimii pe care o adunase.

Eram cuprinsă de o euforie care mă furnica pe dinăuntru; după atâta

timp petrecut la vânătoare doar eu cu Aura, aveam impresia că zilele victoriilor publice erau de mult apuse. Așa că nu am tresărit când Iasus m-a luat de încheietură și mi-a ridicat brațul în aer, noi doi, unul lângă altul în fața mulțimii.

– Nici o altă femeie din lume nu poate să reușească o asemenea ispravă, a declarat el, iar eu am vrut să-i spun că nici vreun bărbat nu mi este pe potrivă, dar mi-am mușcat limba. Este fără îndoială Atalanta, din echipajul argonauților, campioana lui Artemis, așadar, o cred că îmi este fiică. Prin urmare, o accept ca fiind a mea, unicul meu copil, sânge din sângele meu.

S-a pornit un ropot de aplauze. Am surprins privirea lui Hipomene, care părea ușor îngrijorat de cuvintele lui Iasus, poate anticipându-mi mânia. Însă pentru asta venisem aici. Aveam statutul numelui său, acces la privilegiile și puterea lui, întocmai cum îmi doream.

Însă el nu terminase.

– Oricine se va însura cu fiica mea îmi va moșteni regatul, a spus el, iar la auzul acestor cuvinte, am început să înțeleg cât de greșit calculasem totul. Trimiteți soli cu vestea că îi caut un soț curajoasei și frumoasei Atalanta.

Mi-am smuls încheietura din mâna lui, cu mai multă forță decât am vrut, iar el s-a clătinat ușor. Pieptul încă îmi tresălta de încântarea pe care o simțisem cu doar câteva clipe în urmă, de fiorul propriei forțe, de entuziasmul meu neînfricat.

– Am jurat că nu mă voi mărita, am zis eu, cu glas puternic și limpede, cât să mă audă toți ascultătorii adunați. Nu există bărbat care să-mi fie vreodată pe potrivă.

Îl vedeam pe Iasus cum își recapătă sângele-rece.

– În pădure, poate îți permiteai să trăiești așa. Însă te-ai întors aici, vrând să-ți revendici dreptul din naștere. Ești fiică de rege, și dreptul din naștere e căsătoria. Va trebui să cutreierăm Grecia în lung și în lat ca să găsim un pețitor demn de mâna ta, a zis, cu un rânjet pe față, dar fii convinsă că îl vom găsi.

Simțeam că toată lumea își ține răsuflarea, iar tăcerea dintre noi era ascuțită ca o lamă de cuțit.

Mi-am recăpătat și eu sângele-rece și am vărsat o provocare zeflemitoare în cuvintele pe care le-am rostit.

– Găsește un bărbat care mă poate întrece la alergat; acela e singurul bărbat cu care mă voi mărita.

Iar el a zâmbit. S-a întors cu fața la mulțime și a desfăcut brațele într-un gest expansiv.

– Acesta să fie mesajul cu care plecați de aici, a ordonat el. Vom ține o întrecere de alergare, iar bărbatul care poate să alerge mai repede ca Atalanta va câștiga mâna fiicei mele. Apoi a zăbovit aproape iubitor asupra următoarelor cuvinte. Orice bărbat care pierde întrecerea își va pierde și viața. Asta să fie provocarea. Așa vom găsi un soț care să merite mâna fiicei mele.

În mulțime s-a stârnit o zarvă entuziastă. Iasus s-a îndepărtat de mine, dar eu am rămas împietrită, uitându-mă lung la Hipomene și întrebându-mă ce ar trebui să fac acum.

– O să plec, i-am mormăit.

Ne plimbam prin livezile palatului, cu pomi încărcăți cu pere coapte și mere ce creșteau din belșug, precum și rodii de un roșu aprins, care atârnav grele pe crengi. Praful se stârnea în jurul sandalelor mele ponosite, cu fiecare pas agitat. Tânjeam să merg mai repede, să ajung printre copacii care creșteau liber, nu captivă în luxul acesta meticulos întreținut.

– A fost o nesăbuiță să vin aici, de la bun început.

– Putem să plecăm acum, înainte să sosească vreun pretendent plin de speranță, a zis Hipomene. Hai să fugim și gata.

Imaginea chipului îngâmfat al lui Iasus mi-a apărut în minte și mi-am încheștat maxilarul.

– Și să mă păcălească atât de ușor?

Hipomene mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Dacă pleci, n-o să primească ce vrea.

– Poate că da. Poate că pentru el e doar un joc. Crede că ori va ajunge să mă ofere drept trofeu la concursul lui, ori că m-a pus pe fugă, prea înfricoșată ca să concurez.

– Dacă te crede prea înfricoșată ca să concurezi, habar n-are cine ești.

– Nici un bărbat nu poate să câștige în fața mea, am spus. Poate că n-o să găsească pe nimeni care să riște măcar.

– O să vină destui, a zis Hipomene. Toată lumea o să vrea s-o vadă pe femeia care susține că e din rândul argonauților.

„Și toți bărbații o să vrea să mă învingă“, m-am gândit eu. Era o ocazie cu care s-ar delecta. O șansă să mă pună la punct, să-i arate femeii care se crede la fel de bună ca eroii că ea nu poate ține pasul cu ei.

– O să particip la întrecere.

– Serios?

– Ce am de pierdut? O să întrec orice bărbat suficient de prost cât să încerce.

– Iasus o să-i ucidă pe toți.

– E alegerea lor să participe. O să-i arăt lui Iasus că nimeni nu mă poate învinge. O să vadă că nu sunt o fiică pe care s-o poată controla.

Hipomene părea tulburat.

– Eu n-am încredere în rege. Dacă găsește o cale să te saboteze?

Am clătinat din cap.

– M-a subestimat. Crede că nu sunt destul de iute. Nu-și dă seama ce pot să fac, nici chiar după ce i-am arătat.

– Și când o să rămână fără pretendenți dispuși să-și riște viața?

– Atunci eu o să-mi stabilesc condițiile, am răspuns și am început să simt o undă de entuziasm. E mai bine decât orice aș fi putut să cer. Cursa asta o să dovedească dincolo de orice îndoială cine sunt cu adevărat. O să devin legendară în întreaga Grece. Dacă Iasus e disperat după un moștenitor, ei bine, atunci eu am deja un fiu.

– O să-l accepte pe Parthenopaeus? a întrebat Hipomene, cu glas sovăielnic.

– O să-l accepte, după ce o să înving toți concurenții pe care poate să-i găsească și o să înțeleagă cum sunt eu cu adevărat.

– Deci n-ai de gând să pleci? Rămâi să te întreci cu ei?

M-am oprit din mers. În depărtare, vedeam bărbați lucrând în podgoriile de dincolo de palat, cărând coșuri grele cu struguri, sub soarele pârjolitor. Și mai departe se vedeau munții, iar cu mult în spatele lor, știam că marea întinsă scânteia în lumina aurie, iar valurile se involburau cu mici creste albe, înspumate. O lume întreagă dincolo de munți, gata să fie cucerită.

– O să mă întrec cu ei.

– Atunci n-o să-ți urez nici noroc, nici să ai parte de grațiile zeilor, a spus Hipomene. N-ai nevoie de așa ceva. O să-i învingi pe toți.

Știam că e convins de ceea ce spune, așa că m-am întrebat de ce tot părea încă îngrijorat și pe când rostea acele cuvinte.

În zilele ce au urmat, mă furișam de pe domeniul regal înainte de ivirea zorilor și alergam încetișor până când ajungeam destul de departe cât să știu că n-o să mă vadă nimeni de la palat. Atunci îmi dădeam frâu liber să alerg, să mă depășesc singură, să încerc să fug mai departe și mai iute, până ce simțeam că tălpile îmi zboară peste pământ, de parcă aș fi putut să fac un salt peste versanții abrupti ai munților și să zbor peste întinsul mărilor.

Numai Hipomene știa unde merg. Mă aștepta să mă întorc la punctul de plecare, cu o butelcuță cu apă rece și proaspătă, pe care o dădeam pe gât recunoscătoare și îmi turnam ce mai rămânea pe fruntea scaldată în sudoare, răzând însuflețită. Știam că e neliniștit, că bănuia vreun fel de viclenie din partea lui Iasus, însă eu știam că n-am de ce să-mi fac griji.

Eram încrezătoare că vor veni destui pretendenți; era tocmai felul de provocare care s-ar fi adresat direct orgoliilor lor. Când au început să sosească, erau întocmai așa cum mă așteptasem. Bărbați viguroși și sănătoși, care străluceau de viață; bărbați crescuți cu profesori care să-i învețe să se lupte cu săbiile, genul de bărbați care veneau în grupuri să vâneze în pădurea mea, sunând din corni și lăsându-și câinii să alerge liberi. Bărbați care credeau că lumea le aparține, care își închipuiau că eu sunt doar un alt trofeu pe care puteau să-l câștige.

Când s-au adunat douăzeci și patru, Iasus a dat ordin ca prima întrecere să aibă loc în dimineața următoare. Trebuiau să se împartă în două grupuri, a poruncit el. Cei mai nerăbdători aveau să se întreacă în prima zi. Orice bărbat care nu putea ține pasul cu mine avea să-și piardă capul la stâlpul de sosire. Dacă nu avea să existe un câștigător între primii doisprezece, al doilea grup urma să primească o șansă în ziua următoare.

I-am remarcat pe cei care vociferau să fie în primul grup, care se îmbrânceau să ajungă în față. Cei mai zgomotoși, cei mai nerușinați, ale căror glasuri răsunau în sala cea mare în fiecare seară, când concureau să spună poveștile cele mai impresionante.

– S-a stabilit, a tunat vocea lui Iasus printre ei. Vă veți întrece în zori.

Am dormit neîntoarsă în noaptea aceea. În ziua următoare, când am ieșit sub cerurile tivite cu fuioare trandafirii, părea că și pretendenții dormiseră bine. Nici unul dintre ei nu-și trăda vreo emoție; nu aveau nici o umbră întunecată sub ochi, care să dezvăluie o noapte petrecută foindu-se în pat.

Fusese pregătită o pistă pentru întrecere, cu stâlpi înalți, înfipti în pământ, ca să marcheze traseul. Acesta avea să ne ducă printr-o vale lungă și verde, cu munții înălțându-se în jurul nostru, fioroși și abrupti. Nu aveau unde să fugă, din momentul în care începeau să priceapă cât de lipsită de speranță le era sarcina. Spectatorii s-au dus la locurile lor, iar în aer s-a înălțat un zumzet de discuții nerăbdătoare, speculații binevoitoare despre care dintre bărbați avea să iasă victorios.

Pretendenții au început să-și ocupe locurile. Înainte, îi văzusem ca pe o gloată gălăgioasă, un grup de bărbați răsfățați și aroganți pe care puteai să-i schimbi fără probleme unul cu altul, însă acum începeam să observ diferențele dintre ei: unul cu un zâmbet lejer și un nas care se vedea că a fost rupt la un moment dat, altul cu o expresie disprețuitoare și o linie a maxilarului atât de cizelată, încât parcă era

sculptat în marmură, altul cu ochii călduroși și plini de speranță, și încă unul cu o cicatrice albă, zimțată de-a latul brațului. Acești bărbați erau tineri, convinși, fără îndoială, de isprăvile lor trecute că vor avea succes și acum. Din senin, mi s-a făcut milă de ei.

Înainte ca Iasus să apuce să vorbească, am ridicat brațul și le-am cerut atenția.

– Asta e ultima voastră șansă, am zis eu. Am făcut parte dintre argonauți, am alergat alături de cei mai mari eroi în viață de pe meleagurile noastre, bărbați care erau fii de zei. Nici unul dintre ei n-a putut să mă prindă; eram mai iute decât toți. Vă rog să țineți cont de avertismentul meu; nici unul dintre voi nu trebuie să participe la întrecerea asta. Mergeți acasă acum, până nu e prea târziu.

În liniștea scurtă care a urmat, am crezut că m-am făcut auzită. Însă doar câteva clipe mai târziu, din rândul bărbaților au izbucnit râsete, care i-au cuprins apoi și pe spectatorii adunați. Numai Hipomene rămăsese serios.

Mi-am amintit povestea pe care mi-au spus-o nimfele despre Artemis, dreaptă și răzbunătoare, cum l-a transformat pe vânătorul Acteon într-un cerb, astfel încât propriii săi câini să-l sfâșie drept pedeapsă pentru insolența față de zeiță. Simțeam gust de sânge în gură.

– Nici măcar n-o să încep să alerg până când ultimul dintre voi nu ajunge la stâlpul de la jumătatea traseului, am scuipat eu. Tot nu veți avea nici o șansă.

Bărbații n-au făcut decât să râdă și mai tare.

Iasus a ridicat din sprâncene.

– Atalanta v-a oferit un avantaj generos. Primul dintre voi care ajunge la linia de sosire înaintea ei va fi ginerele meu. Dacă ajunge ea prima, veți muri.

Cu toții s-au așezat pe poziții. A răsunat cornul. Bărbații au țâșnit în vale, dând iute din picioare, sărind peste pământ cu pași mari.

Eu stăteam și mă uitam la ei. Simțeam privirea lui Iasus asupra mea, curioasă. Am zâmbit, lăsând mânia să se umfle în mine, metal topit în venele mele. Grupul de alergători era strâns, un nod de bărbați unul pe potriva altuia. Când s-au apropiat de stâlpul de la jumătatea traseului, gata să se întoarcă, m-am lăsat pe vine. Simțeam pământul moale sub tălpi, iar adierea era călduță în razele soarelui de dimineață. Când ultimul dintre ei a cotit, am țâșnit și eu înainte.

Peisajul trecea pe lângă mine ca prin ceață. Am întrezărit chipurile lor pe când alergau înapoi în josul văii, spre linia de sosire, o

străfulgerare de guri deschise și ochi cășcați. Fără nici un efort, am mărit viteza. Am țâșnit în jurul stâlpului de la jumătate, am văzut norul de praf din urma picioarelor alergătorilor chiar în fața mea, iar apoi am ajuns în mijlocul lor, strecurându-mă printre coatele lor ieșite în afară și picioarele care goneau frenetic, inspirând căldura și sudoarea preț de o clipă, după care am ieșit din nou în aer curat, lăsând în urmă tunetul insistent al pașilor lor. În fața mulțimii, Iasus a rămas cu gura căscată când m-a văzut cum trec înainte, iar bărbații, disperați, s-au pierdut în urma mea.

Mă învârteam în jurul stâlpului de sosire, îmbujorată de triumf. Groaza situației lor i-a izbit din plin pe alergători, și au început să se împrăștie, bărbații care cu doar câteva clipe în urmă pufniseră la gândul că ar putea să le fie frică.

Soldatii lui Iasus înaintau fără remușcări. I-am aruncat o privire regelui, cu chipul acum impasibil, în timp ce îi urmărea pe претенdenții osteniți cum se străduiesc să fugă, doar ca să fie prinși, unul câte unul, de gărzi.

Când soarele s-a înălțat peste copaci, lumina dimineții s-a revărsat în vale. Din locurile lor înfrunzite, păsările au început să cânte. Suspinele și rugămințile chinuite erau un contrapunct discordant la corul lor.

Bărbatul cu nasul rupt s-a răsucit și s-a smuls din strânsoarea unui soldat, năpustindu-se înainte ca să scape, iar sunetul răsuflării sale era ascuțit și chinuit în timp ce fugea. Alt soldat a aruncat sulita și i-a străpuns umărul bărbatului. Am auzit urale din partea spectatorilor, când a căzut.

L-am văzut pe Hipomene că întoarce privirea, însă eu nu-mi puteam desprinde ochii de la bolovanul unde fiecare dintre ei era adus și forțat să îngenuncheze, cu ceafa moale dezgolită. Lama securii sclipea în soare, când călăul o ridica deasupra capului. Scotea un sunet dezgustător când spinteca deodată și carne și os.

Mai văzusem bărbați murind; eu însămi trăsesem săgeata fatală de mai multe ori decât puteam să număr. În înflăcărea luptei, nu tresărisem niciodată. Însă nu mai fusesem martoră la o asemenea paradă de ucideri cu sânge-rece. Cu toate astea, vrusesem să-i văd umiliți; vrusesem să-i văd pedepsiți.

Iasus era neclintit. Dacă era furios că îmi dovedisem spusele, nu a arătat acest lucru. Când a murit și ultimul dintre претенdenți, s-a întors cu fața spre mulțime. Atmosfera jovială făcuse loc unei senzații mai întunecate, sălbătice.

– O să le așezăm capetele în fața palatului, a anunțat Iasus. Dacă nici mâine nici un bărbat nu va câștiga, o să facem la fel cu capetele lor, drept avertisment pentru viitorii concurenți. Bărbații aceștia au crezut că sarcina dinaintea lor va fi ușoară. Cei care aleargă mâine știu acum că nu-i așa. Bărbatul care o va învinge pe Atalanta trebuie să fie mult mai bun decât concurenții de astăzi; trebuie să fie un bărbat de o precepere și o viteză extraordinare. Trimiteți iarăși vorbă! Răspândiți vestea despre ce s-a întâmplat astăzi aici. Nici un bărbat obișnuit n-o poate învinge pe fiica mea. Ginerele meu trebuie să fie unul dintre cei mai voinici eroi din toată Grecia.

Dacă sperasem că asta va fi de ajuns, că aceste douăsprezece morți îi vor arăta lui Iasus cât de inutil era planul său, acum înțelegeam că am greșit. Asta nu avea decât să-l îmboldească mai departe, să facă întrecerea și mai captivantă.

M-am gândit cum ar fi să fac asta iar și iar. Câte morți va mai trebui să văd până când va renunța.

Iasus s-a îndepărtat țănoș. Mantia lui, de un stacojiu aprins, îi flutura în urmă. Mulțimea a început să se împrăștie, iar gărzile, să adune trupurile neînsuflețite ale pretendenților.

Eu am început să merg de-a lungul pistei. Nu știam sigur încotro merg, dar nu suportam să mă întorc la palat.

Hipomene m-a atins ușor pe umăr.

– Tu le-ai spus să nu se ia la întrecere cu tine, a zis el. Au știut care e pedeapsa.

– Știu.

M-am sprijinit de un bolovan și mi-am întors fața către soare.

– Poate că Iasus supraestimează numărul celor care vor mai fi dispuși să încerce.

– Întotdeauna sunt bărbați care vor să-și facă un nume. Poate nu la fel de mulți ca aceștia, tineri, aroganți și amăgiți. Vor veni cei neîndurători, care nu se dau în lături de la nimic ca să-și asigure nemurirea în legende, bărbați brutali, în căutarea gloriei, bărbați care vor să fie cu orice preț la fel de faimoși precum Heracle.

Pentru Heracle, prețul plătit fusese viața nevestei și a fiicei sale. Vieți nevinovate, femei ale căror nume nu vor fi amintite niciodată la fel ca al lui, sacrificate în flăcările care au forjat destinul unui erou.

– Așadar, bărbați care cunosc miza, am spus eu.

– Asta înseamnă că o să te întreci în continuare? Merită măcar?

Am auzit o ușoară tristețe în vocea lui. Probabil detestase să vadă execuțiile chiar mai mult decât mine.

– Dacă merită, ca să cumpăr libertatea mea și siguranța fiului meu? Cred că da.

M-am oprit, încercând să înăbuș întrebarea sâcâitoare dacă aceasta era lumea în care voiam să crească Parthenopaeus.

Mă durea capul. Poate că acum îmi doream să nu fi venit niciodată aici, dar o făcusem, iar acum era prea târziu ca să mai plec. Și știam că oricine ar fi venit nu ar fi putut să mă întrecă niciodată. Dacă și ultimul erou al Greciei trebuia să moară aici, atunci așa să fie.

Nu aveam de gând să renunț. Aveam să câștig.

La întoarcere, hotărârea aceasta mi-a călăuzit pașii pe lângă spectacolul înspăimântător pe care îl ordonase Iasus în fața palatului. Am șovăit, doar puțin, când am văzut în sala cea mare chipurile pretendenților din al doilea grup. Erau așezați în jurul unei mese lungi din lemn, cu mâncarea dinaintea lor neatinsă, fără vreun pic din camaraderia sau râsetele din seara precedentă. M-am oprit înainte să intru de tot în sală și m-am întors pe călcâie. Nu aveam să mănânc acolo.

Afară, în curte, statui ale unor tineri erau dispuse în cerc, pe margini, iar fiecare ținea sus câte o torță aprinsă. Coloanele erau înfășurate în flori, și deasupra mea stelele sclipeau pe cer. Totul era atât de liniștit.

Am auzit pași ușori în spatele meu și m-am întors, așteptându-mă să fie Hipomene. În schimb, era unul dintre pretendenți, cu chipul chinuit.

– Ce faci aici? am întrebat.

– N-am putut să rămân înăuntru.

Chipul său arăta dureros de tânăr în lumina flăcărilor.

– De ce ai venit aici?

A ridicat din umeri. Vedeam cum îi tremură chiar și în timp ce încerca să arboreze o expresie plină de curaj.

– Tatăl meu m-a trimis, a spus. Sunt fiul lui cel mai mic, nu-i sunt de nici un folos. „Du-te și fă o partidă bună“, mi-a spus. „Sau nu te mai întoarce deloc.“

Gura i s-a schimonosit și m-am gândit că poate încearcă să nu plângă.

– Du-te, l-am îndemnat eu încet. Am aruncat o privire în jur, să mă asigur că nu ne-a văzut nimeni. Fugi acum, cât ceilalți se ospătează.

– După ce s-a întâmplat azi, regele a pus gărzi pe fiecare drum care iese din cetate, altfel n-ar mai avea nici un concurent. Și în plus, unde să mă duc? Tatăl meu n-o să mă primească înapoi dacă dau greș. Și...

și asta o să se întâmple.

– Atalanta?

Era Hipomene, care venea din grădină spre curtea unde stăteam noi.

– Ai face bine să te întorci, i-am spus tânărului. Înainte să observe careva că lipsești.

A înghițit în sec, un sunet dureros, iar apoi și-a îndreptat umerii. A dat din cap spre mine și a plecat.

– Ce a fost asta? a întrebat Hipomene.

– Nici măcar nu voia să participe la întrecere. Băteam darabana cu degetele pe buza bazinului mic din piatră de lângă mine. Tatăl lui l-a obligat să vină.

– Așa or fi venit și alții, a spus Hipomene. Nici unul dintre ei nu s-a oferit să fie în primul grup. Dacă vreunul dintre bărbații aceia ar fi câștigat, aceștia ar fi putut să se ducă înapoi acasă.

– Dacă ar fi fost primiți înapoi fără să reușească.

Hipomene a schițat un zâmbet cam trist.

– Trebuie să existe și învinși. E un concurs.

– Iar eu n-o să fiu unul dintre ei, am zis și am ridicat brațele. Ce altceva să fac?

Și-a frecat ceafa și am observat cum i se mișcau lin mușchii brațelor pe sub piele. Forța lui era tăcută și discretă, nu ca a претенdenților care se întindeau și își flexau mușchii în dimineața asta înainte de cursă, mergând țănoș prin fața mulțimii, ca păunii iubiți ai Herei. Părea obosit, mult mai istovit de evenimentele de peste zi decât îmi dădusem seama, dar chiar și așa, căuta o vorbă bună, o amabilitate.

– Credeam că ai hotărât ce să faci. S-a schimbat ceva, de fapt?

Am strâns din buze și am căzut pe gânduri. Un liliac bătea din aripi deasupra noastră, iar în iarba înaltă țărâiau greierii. Îmi doream să fiu departe, departe de torțele luminoase și de sculpturile cu detalii fine. Departe, unde întunericul îmi era un prieten cunoscut. Nu ca aici, unde se întâmplau lucruri îngrozitoare și la lumina zilei, unde monștrii zâmbeau sub chipurile omenești.

– Cred că ar fi mai bine ca Parthenopaeus să crească fără un sfaț decât să ajungă un om ca tatăl meu. Dar... Am întors privirea de la Hipomene și m-am uitat spre hăul amorf al grădinilor întunecate. Nu pot să-i las să spună că Atalanta a fugit de întrecere. Numele meu e rostit peste tot, așa cum mi-am dorit să fie. Trebuie să particip. O să spună că am fost o lașă, că temperamentul meu femeiesc nu s-a putut ridica la înălțimea provocării. E mai rău decât să fiu uitată. Aș fi făcută de rușine, am zis și am scos un oftat adânc. Dar mi-aș dori să

nu fie nevoie să moară cu toții.

El a întins mâna și mi-a pus-o pe umăr.

– Nu e vina ta.

Atingerea lui era caldă.

– Pe poteca de dincolo de livezi, e un templu al lui Artemis, am spus eu. L-am văzut mai devreme. Mă duc acolo acum.

– E o idee bună.

– Ne vedem la răsărit, am spus și m-am grăbit să mă afund în întuneric.

Cu cât mă îndepărtam mai mult de palat, cu atât mai mult făcliile erau înghițite de noapte și cu atât mai bine mă simțeam. Am coborât pe poteca prăfuită, pe lângă pomii cu fructe, până când am văzut altă lumină în fața mea. Flacăra ce ardea în fața templului zeiței.

Era o construcție modestă, simplă și fără pretenții. Aruncasem o privire înăuntru, când mai trecusem pe lângă ea, dar evitasem să intru. Acum era părăsită, și flacăra singură dansa în bolul puțin adânc, iar moliile roiau în lumina sa caldă.

M-am strecurat printre cele două coloane din piatră din față. Înăuntru, aerul mirosea a cedru, o aromă liniștitoare de pădure. În mijloc se înălța o statuie a lui Artemis. Era puțin stângace, dar am simțit oricum un fior în suflet. Parcă trecuse o viață de când o văzusem ultima oară. Nu știam dacă aveam să mai dau vreodată ochii cu ea.

Știam ce ar face ea dacă ar fi cineva suficient de nesăbuit încât să o provoace. N-ar avea nici un dram de milă.

Am așteptat acolo multă vreme, stând în umbre, adunându-mi hotărârea. Fusesem printre prea mulți oameni, trăisem prea mult timp după regulile lor. Asta îmi înțeptoșa vederea, îmi rodea încrederea și siguranța și mă făcea să-mi pun la îndoială instinctele care mă ținuseră în viață în toți acești ani. Trebuia să-mi amintesc cine sunt, cine am fost dintotdeauna. O femeie neînfricată.

M-am trezit fără vreun sentiment de nerăbdare sau de entuziasm, doar cu o senzație de inevitabilitate. Aveam să fac ce trebuia, dar nu simțeam nici o plăcere la gândul de a trimite încă doisprezece bărbați la moarte.

Jos, pe pista pentru întrecere, am zărit aceeași mulțime, același șir de gârzi, aceeași secure întinsă pe bolovanul neted, care purta încă petele de ieri.

Erau acolo și cei doisprezece bărbați, un grup tăcut și supus, fiecare rătăcit în propria-i concentrare intensă. Unii dintre ei ridicau privirea

spre cer, poate chemând zeii în ajutor, în timp ce alții se uitau în pământ.

Eu mă mișcam de pe un picior pe altul acolo unde stăteam, prea plină de o energie agitată ca să stau locului. Abia așteptam să se termine.

Când Iasus a făcut un pas în față, am avut o senzație de ușurare. Și-a făcut declarațiile, ne-a amintit tuturor ce se întâmplase cu o zi în urmă și la ce sarcină grozavă se înhămau pretendenții.

Însă în dimineața asta, tocmai când alergătorii își ocupau locurile lângă mine, iar vestitorii ridicau trompetele la gură ca să dea semnalul de start, s-a auzit o voce, care a strigat:

– Și eu o provoc pe Atalanta! Lăsați-mă și pe mine să alerg.

Glasul mi-era cunoscut, dar nu părea cu puțință. Groaza m-a împiedicat să mă întorc și să găsesc confirmarea.

S-a auzit un freamăt de răs în vocea lui Iasus, când a vorbit.

– Hipomene? Vrei să te oferi să fii bărbatul Atalantei?

– Vreau.

Am închis ochii, și fiecare tendon din corpul meu își dorea ca Hipomene să se oprească.

– Sunt un pretendent demn de fiica Măriei Tale, a zis Hipomene. Sunt fiu de rege. Am luat parte la celebra vânătoare a mistrețului din Calydon.

– Și poți să alergi?

Din rândul spectatorilor s-au auzit chicoteli.

– Pot, a zis, dar eu știam, și o știa și el, că îl întrecusem de nenumărate ori. Iar dacă va fi să câștig, a continuat el, vă cer să-i lăsați pe ceilalți pretendenți să scape nevătămați.

– Accept provocarea ta, Hipomene. Poate că zeii îți zâmbesc astăzi, a adăugat Iasus, cu o voce mieroasă.

Spre groaza mea neîncrezătoare, Hipomene a venit și s-a ghemuit lângă mine.

Strigătul s-a auzit înainte să apuc să fac ceva.

– Concurenți, fiți gata!

– Ce faci? am șuiert eu în secundele înghețate care au urmat.

– În felul ăsta, nimeni nu trebuie să moară.

Privirea lui a susținut-o pe a mea preț de o clipă chinuitoare, o străfulgerare puternică de apropiere înainte să sune trompetele și alergătorii să țâșnească înainte, propulsați ca săgețile dintr-un arc. M-am lăsat pe călcâie, urmărind praful cum se învolutează în jurul gleznelor bărbatilor. Mă simțeam de parcă mi-ar fi stors cineva tot aerul din piept. Ce l-o fi apucat? Cuvintele lui îmi apăreau repetat în minte: „Nimeni nu trebuie să moară“. Credea oare că îl voi lăsa să câștige? Atât de convins era de prietenia noastră, încât își puna viața în joc pentru ea?

Hipomene era mai iute decât ceilalți, trecând lejer în față. Grupul a rămas în urmă, și eu mi-am pironit privirea asupra lor, așteptând clipa când aveau să treacă de stâlpul de la jumătatea traseului. Corpul îmi fremăta de nerăbdare, și mintea mi s-a golit de orice gând în afară de cel legat de alergare.

M-am năpustit înainte, cu pași lungi și ușori, iar copacii și munții goneau pe lângă mine mai iute ca oricând. Vântul îmi mugea în urechi; nu exista nimic pe lume în afară de mine. Abia am observat când am ajuns în pas cu alergătorii, când am țâșnit în jurul lor până la silueta din față, închizând fără nici un efort spațiul dintre noi.

Tocmai când eram gata să trec pe lângă el, am văzut cu coada ochiul că umbla după ceva și am încetinit doar o clipită ca să văd ce face. Avea un săculeț de pânză legat la brâu, în mână îi strălucea un obiect auriu, iar apoi l-a aruncat chiar în fața mea, pe pistă. Am simțit freamătul aerului când a zburat pe lângă fața mea și n-am putut să mă abțin. M-am întors să văd ce e.

Se rostogolise la marginea pistei, arătând nepotrivit în praful și mizeria de pe jos. Strălucea atât de tare, încât ai fi zis că nici măcar nu aparține țărâmului omenesc.

M-a cuprins un impuls. Am țâșnit înapoi, l-am cules de pe jos și am rupt-o din nou la fugă, prinzându-l cu ușurință din urmă pe Hipomene. M-am uitat la globul auriu pe care îl țineam în mână, neted și surprinzător de greu. Nu era o sferă, cum crezusem la început; în vârf avea o adâncitură, din care ieșeau o codiță de aur și o frunză

sculptată cu incizii delicate care îi trasau nervurile.

Un măr făcut din aur, uluitor de frumos. Știam că înseamnă ceva, că există o poveste pe care am mai auzit-o înainte, și tocmai când amintirea a prins să se limpezească, l-am văzut lângă mine, cum vâra mâna în săculeț și aruncă un al doilea măr. De data asta, brațul lui a fost mai puternic; mărul a zburat mai departe decât primul.

Linia de sosire era sub ochii noștri, chipurile din mulțime, o amestecătură de guri care țipau, un delir frenetic. Mi-am încleștat maxilarul, am țâșnit din nou înainte, lăsându-l pe Hipomene în urma mea, împreună cu mărul acela.

„Dar tot aș putea să câștig cu ușurință“, mi-am spus. Nu a fost o decizie conștientă; picioarele mele au cotit în căutarea celui de-al doilea măr. Acum știam ce sunt: merele de aur ale Hesperidelor. Dăduserăm peste distrugerea lăsată în urmă de Heracle, când jefuise grădina sacră, ca să le culeagă. Mi-am adus aminte de driada care plângea.

Am sărit înapoi cu agilitate pe pista de alergare. Picioarele lui Hipomene goneau cu furie. Am alergat și am parcurs tot spațiul gol dintre noi, puteam să-i ating spinarea, iar apoi am trecut din nou de el.

Am aruncat o privire în urmă, doar pentru o secundă. Pelicula de sudoare de pe fruntea lui, hotărârea din încleștarea maxilarului, scopul din ochii lui – ceva ce voia să știu, un mesaj pe care mi-l transmitea cu merele astea, dar pe care eu nu-l puteam înțelege.

Al treilea s-a rostogolit pe lângă picioarele mele și a ieșit de pe pistă.

M-am silit să gândesc. Merele de aur erau un trofeu prezentat Herei, regina olimpienilor, la nunta ei cu Zeus. Heracle și le dorea, așa cum Iason își dorea Lâna; o emblemă a statutului său legendar, o dovadă în fața lumii că era cel mai grozav dintre eroi, că putea să ia ceea ce nici un muritor obișnuit n-ar fi sperat vreodată să posede.

Și acum, puteau fi ale mele.

S-a stârnit o zarvă nemaipomenită în rândul spectatorilor atunci când am țâșnit într-o parte, ieșind de pe pistă, urmărind ultimul măr care s-a rostogolit și s-a oprit destul de departe de traseu. L-am apucat și, ținându-le stângace pe toate trei la piept, am alergat înapoi unde se afla acum Hipomene, la câțiva pași de linia de sosire. Timpul parcă a încetinit, era la doar câțiva centimetri de mine, cotul lui era chiar în fața brațului meu; alerga lângă mine; amândoi eram gata să ajungem la stâlp, dar eu eram puțin în fața lui, și zumzetul strigătelor răsună dintre munții stâncoși, reverberând până în ceruri.

Și chiar înainte să ajung acolo, cu un efort imens, am rămas în spate. Hipomene a țâșnit pe lângă mine și, cu o mișcare ca o rafală, a trecut de ultimul stâlp. S-a aruncat la pământ, apoi s-a întors pe spate, gâfâind cu disperare, uitându-se lung la cer. Iasus ridica pumnii, încântat.

Ceilalți alergători se străduiau să înainteze, dar pe chipuri le mizea înțelegerea bucură. Mulțimea striga numele lui Hipomene, el era ridicat în picioare și încoronat cu o cunună de ramuri și frunze răscucite. El era câștigătorul, nu eu, și ceilalți nu trebuiau să moară.

S-a eliberat din mulțimea de simpatizanți și a venit unde stăteam eu, cu mâna încă pe stâlpul de sosire.

– Am vrut să-ți explic. Glasul îi era grav, ca să nu fim auziți, dar răsuflarea încă îi ieșea cu icnete iuți și tremurate de efort. N-am putut să-ți spun despre mere, am făgăduit...

Am clătinat din cap.

– La început, n-am înțeles.

– Puteai să mă învingi cu ușurință, chiar și cu merele, a spus el.

– Și să te las să mori?

– Dacă așa voiai. Eu am vrut doar să-ți dau de ales. Privirea îi era sinceră, pironită asupra ochilor mei, iar cuvintele îi ieșeau acum mai iute din gură. Puteai să câștigi oricum și să iei merele. Dacă le-ai fi câștigat pe ele și întrecerea în același timp, ai fi dovedit că ești egală lui Heracle, iar asta ți-ar fi oferit toată faima pe care ți-o puteai dori. Puteai să pleci de aici fără rușine; puteai să mă învingi și să iei merele, și nimeni n-ar fi îndrăznit să se mai ia vreodată la întrecere cu tine. Iasus n-ar mai fi avut concurenți dornici să alerge, așa că n-ar mai fi avut nici o putere asupra ta sau a lui Parthenopaeus. Reputația ta ar fi rămas nepătată.

Am zâmbit.

– La ce bun reputația mea dacă mi-aș fi lăsat prietenul să moară? Ce fel de erou aș fi fost?

A ridicat din umeri.

– Unul ca toți alții. Mă bucur că ești altfel. Am sperat... am sperat să fie așa. Pentru că știi că nu trebuie să ne cununăm la porunca lui Iasus. Putem să plecăm de aici. Nu e nevoie să respecti înțelegerea; acum poți să faci orice vrei.

– N-ai făcut asta ca să fii soțul meu?

Obrajii lui, deja roșii de la întrecere, s-au preschimbă într-un stacojiu și mai închis.

– Sigur că nu. Mi-ai spus despre oracol. Mi-ai spus că n-o să te măriti

niciodată. Am vrut să te ajut să găsești o cale să scapi de înțelegerea asta, fără vreo moarte inutilă, fără să fii nevoită să-ți compromiți faima.

– Dar cum ai făcut rost de mere?

Iasus venea spre noi, cu brațele desfăcute. Hipomene vorbea acum și mai repede.

– Când tu te-ai dus la templul lui Artemis, eu m-am rugat la Afrodita să mă ajute. M-a auzit, și ea a fost cea care mi-a dat merele de aur. De ce, nu știi.

Am ezitat, nedumerită. Iasus a ajuns la noi și l-a bătut pe Hipomene pe umăr, strălucind de o bucurie triumfătoare. Eu eram prea preocupată să simt vreo iritare, cu atât mai puțin umilința pe care voia, fără îndoială, să o simt.

De ce Afrodita? Știam de rivalitatea dintre ea și Artemis, de ura pe care o simțea pentru zeița care le cerea adeptelor ei să întoarcă spatele acelor patimi și dorințe cu care se desfăta Artemis. M-am întrebat de ce s-a îndreptat Hipomene către ea, și de ce ea ar fi binevoit ea să-l ajute.

Poveștile pe care mi le spusese nimfele îmi reveneau acum șuvoi în minte. Afrodita și Artemis se mai certaseră din pricina unor muritori, fiecare ranchiunoasă pe cealaltă fiindcă se băga peste adeptii ei, fiecare hotărâtă să câștige mai mulți adoratori pentru ea însăși. Știam asta; îmi aminteam de ce mi-au povestit despre Persefona și felul în care Artemis s-a răzbunat prin intermediul lui Adonis. Ce mai trofeu pentru Afrodita dacă ar fi putut s-o cucerească tocmai pe protejata lui Artemis!

Și Afrodita răspundea rugămintelor izvorâte din iubire. Ca să-i ofere lui Hipomene ajutorul cerut, trebuie să fi văzut în sufletul lui și să fi știut ce simte, indiferent ce a spus el despre prietenia noastră. Și-a riscat viața de dragul mândriei mele. Era pregătit să moară, ca eu să pot reuși.

Iar acum, risca totul din nou. O zeiță căreia i-ai fi zădărnicit planurile ar fi fost nemiloasă dacă n-ar fi primit ceea ce ceruse. Și din câte îmi dădeam seama, nu putea să fi cerut decât o singură condiție din partea lui Hipomene, în schimbul merelor.

Acum eram convinsă. Afrodita i-ar fi oferit aceste trofee cu promisiunea că m-aș mărita cu el, ca să se asigure că Artemis nu va mai putea niciodată să pună mâna pe mine. Dacă, în schimb, eu aș fi plecat de aici cu merele și fără nici un soț, asta ar fi fost de ajuns ca să reintru în grațiile ocrotitoarei mele, și poate că aș fi putut să-i aparțin

din nou lui Artemis. Însă nu aveam nici o îndoială că Hipomene ar fi plătit un preț îngrozitor pentru asta; și el știa, probabil, lucrul acesta, chiar dacă mă îndemna să plec.

Iasus se uita la mine, nerăbdător. Orice o fi spus, nu auzisem din pricina gândurilor mele învălmășite.

– Ce e? am întrebat.

Simțeam mâini pe umeri, o greutate rece așezată pe claviculele mele. Am privit în jos și am văzut un șirag de pietre lustruite, pe care cineva mi-l prindea în jurul gâtului.

– Căsătoria va avea loc pe dată, spunea Iasus.

Hipomene scutura din cap.

– Dar cum rămâne cu ritualurile? Nu s-a respectat nici o tradiție, nu s-au făcut pregătiri, nici ofrande. Cum poate o nuntă să aibă loc așa, și mai ales una regală? Cu siguranță ar trebui să așteptăm, să facem aranjamentele potrivite.

Se bâlbâia disperat. Încerca din nou să mă salveze.

Eu i-am pus mâna pe braț.

– De ce pregătiri avem nevoie? am spus eu, iar el a căscat gura, cu un gest de uimire aproape comic.

În piept mi s-a înălțat un hohot de râs, un val brusc de veselie. M-am întors către rege.

– Nimic nu e obișnuit la situația asta. Am făcut o înțelegere cu tine și o voi cinsti. Ne vom căsători aici.

Am inspirat adânc. Aerul era neclintit și tăcut. Nici urmă de mânie divină, de furia lui Artemis pogorâtă în urma dezvăluirii mele.

Mi-am dres glasul și am spus:

– Acum.

A fost o nuntă făcută în grabă, atât de pripită, încât mi s-a părut că are un iz de panică. Presupun că Iasus se temea să nu dispar. La urma urmei, demonstrasem destul de bine că nimeni nu ar fi fost în stare să mă prindă dacă aş fi fugit.

O burniță fină plutea în aer, învăluind vârfurile munților în vârtejuri de nori. Părul îmi era umed, șuvițe scăpate din coadă mi se lipeau de față și de ceafă, iar picături reci îmi coborau pe șira spinării. Încă eram desculți, după întrecere, și picioarele ne erau acoperite cu praful care ne păta până și tivul tunicii. Eram conștientă de mâinile lui Hipomene care îmi cuprindeau încheieturile, de behăitul oilor de pe câmpurile din apropiere, conduse acum la sacrificiu, în speranța că zeii vor privi cu ochi buni căsătoria noastră. Libațiile turnate, zâmbetul vesel al lui Iasus, ușurarea delirantă de pe chipurile tinerilor cărora li se îngăduise să trăiască. Merele strălucind pe lespede unde, astăzi, nimeni nu a trebuit să moară.

M-am gândit la bărbatul care a părăsit pe deal pruncul plângând. La ursoaica sătulă de puii ei, mârâind la ei să dispară. La tăcerea pădurii de când mă întorsesem din aventuri, obosită și deznădăjduită și cu mușchii dureroși, tânjind după compasiunea lui Artemis, care n-a venit niciodată. La chipul ei, rece și gol când mi-a spus să nu mă întorc niciodată. La singurătatea de după ce am născut.

Și acum, la Hipomene, cu iubirea lui blândă, prin care se sacrifică pe sine. Înfruntând pedeapsa lui Iasus sau a Afroditei, orice ar fi trebuit ca să mă elibereze pe mine.

Pe pista de întrecere unde ne-am căsătorit, mi-am luat rămas-bun de la condițiile impuse de Artemis asupra vieții mele și de la cererile formulate de tatăl meu. Pentru prima dată, alegerea îmi aparținea. Lasă-l pe Iasus să creadă că el a ales pentru mine; ce mai contează?

Nu trebuia să fiu o adeptă obedientă a lui Artemis, care să sară să-i îndeplinească fiecare comandă; nu trebuia să fiu o eroină după modelul lui Iason sau al lui Heracle sau al vânătorilor mânioși care hăituiseră mistrețul din Calydon. Nu aveam de gând să încerc să mă modelez ca să fiu precum unul dintre ei, un bărbat neîndurător, care luptă doar pentru propriul interes și caută numai gloria. Eu eram altfel decât toți.

Burnița s-a preschimbat într-o ploaie iute, un torent neașteptat, care a împrăștiat mulțimea. Am răs când i-am privit cum se risipesc, cum Iasus își ținea mantia deasupra capului, în timp ce fugea. Hipomene și cu mine am rămas singuri, iar praful de pe pistă se îngroșa acum și se făcea noroi sub ropotele neabătute de ploaie.

– Nu vrei să-i urmezi? m-a întrebat Hipomene. Să te întorci la palat? Am clătinat din cap.

Pe buze i s-a ivit zâmbetul, un răsărit lent, care alunga ultimele umbre.

– Și cum rămâne cu Iasus? Nu vrei să revendici ce îți aparține?

– Nu vreau nimic de la Iasus, am răspuns. Am văzut destul din lumea asta, cât să știu că n-ar fi trebuit să vin deloc încoace.

– Și Parthenopaeus?

– Îi e mai bine acolo unde se află acum.

– Păi, și asta e tot? Pleci fără nimic?

– Nu chiar.

I-am luat fața în palme și l-am sărutat. Buzele lui erau moi și calde; mirosea a ploaie și a pământ, a parfum proaspăt de pin, a izvoare limpezi precum cristalul, vioaie, reci și revigorante.

S-a retras puțin, fruntea lui a atins-o pe a mea, și de pe buze i-a scăpat un icnet ca un început de râs.

– De când ți-am văzut chipul, după ce m-au lăsat centaurii fără cunoștință, nu m-am gândit la altceva decât la tine.

Știam că e adevărat. Până acum, nu recunoscusem în sinea mea că îl iubeam și eu. Nu am desprins de sărutul nostru nici o parte a ființei mele; nu mi-era teamă de tandrețea, de emoția dintre noi. Cu Hipomene îmi puteam îngădui să simt totul, pasiunea și iubirea, laolaltă. L-am luat de mână și mi-am împletit degetele cu ale lui.

– Haide.

A aruncat o privire în urmă, în timp ce îl conduceam pe versantul ce ne scotea din vale.

– Cum rămâne cu merele?

M-am oprit. M-am uitat la ele, cum străluceau aurii prin ceața umedă, de parcă ar fi pulsant și s-ar fi unduit cu o energie fremătătoare. Un trofeu care putea dovedi vrednicia unui erou în fața lumii întregi.

Pașii îmi erau siguri și mă trăgeau spre mere, ca un fir înfășurat la loc pe mosor. Am întins mâna să-l ating pe cel mai apropiat dintre ele, de o netezime dură și neclintită.

L-am împins și l-am lăsat să se rostogolească până la buza lepezii, unde a rămas o clipă suspendat, după care a căzut pe iarbă cu o

bufnitură ușoară.

– Le lăsăm și pe ele, am spus eu.

Norii se adunau deasupra capetelor noastre, în timp ce noi fugeam pe drumul care ne adusese în cetate, trecând pe lângă palat, unde bătaile ritmice de tobe însoțeau notele răsfirate ce curgeau dintr-o liră, strigătele vesele, cântecele ca niște izbucniri bruște, glasurile înălțate să sărbătorească un ospăț de nuntă fără mireasă sau mire. M-am întrebat cât de mult i-ar fi trebuit lui Iasus să-și dea seama că trofeul i-a scăpat printre degete, că nu mai avea o fiică cu care să se laude. Orice ne-ar fi oferit el – comori sau corăbii sau expediții –, orice aș fi făcut eu cu resursele lui, ar fi fost în numele lui, iar eu nu aveam de gând să îngădui așa ceva vreodată. Pentru mine nu însemna nimic dacă numele meu era uitat în săli precum a lui, nerostit de oameni ca el, dacă se stingea din cântecele și amintirile bărbaților ale căror păreri nu aveau nici o valoare pentru mine. Avusesem nevoie să văd merele de aur ca să-mi dau seama de asta, însă acum o știam prea bine.

Am alergat mai departe prin ploaie, dincolo de hotarele cetății, și ne-am afundat împreună în sălbăticie.

Templul era năpădit de vegetație, iedera urca pe zidurile sale distruse, mușchiul sufoca pietrele, și măcăcinii se încâlceau la intrare. Ne poticniserăm în dumbrava unde se înălța, în inima pădurii, luminat de o rază palidă a lunii. Cerul întunecat se limpezise, și aerul era perfect neclintit, greu în jurul nostru, îngroșat de o căldură stranie și scăldat în parfumul siropos al vrejurilor de caprifoi care creșteau nestăpânite prin toată dumbrava.

Ultimele dăre ale răsului nostru se stingeau după noi, ferigile erau călcate în picioare, piepturile ne plesneau de bucurie, până când ne-am oprit aici, de parcă am fi convenit că asta ne era destinația. Parfumul copleșitor al florilor mă amețea; când l-am tras în piept, lent și năucitor, aerul cald și înmiresmat mi-a încețoșat simțurile.

– Haide.

L-am tras de mână și l-am condus spre ușa deschisă, fără să-mi pese dacă spinii îmi zgâriau pulpele. Era ca un vis, prin vene îmi curgea un val de euforie, și nu era doar bucuria alergării sau fiorul evadării noastre. Era altceva în pădure, o prezență în dumbravă, care nu semăna cu nici una din câte mai cunoscusem până atunci. Ceva care mă atrăgea la altarul acela păraginit, unde mi-am lipit palma de piatra rece, căutând ceva care să mă liniștească, să mă trezească la realitatea ființei mele. Nu semăna deloc cu răsuflarea vântului care o purta pe

Artemis, iute de picior, cu tunica fluturându-i în urmă, în dumbrăvile ei cele sacre, unde pădurea se trezea la viață în prezența ei. Aceasta, orice ar fi fost în dumbravă cu noi, plutea prin aer, moale și dulce și periculoasă, ceva străvechi și seducător, care pusese stăpânire pe noi. Parfumul de trandafiri, dens și siropos, ca al florilor care însemnaseră pajiștea Afroditei cu atâtea ani în urmă. „De ce s-ar afla Afrodita aici?“, m-am întrebat, și răspunsul mi-a răsărit în minte.

„Merele“, m-am gândit, „darul Afroditei pe care l-am lăsat în urmă, pe care l-am aruncat în noroi.“

Însă nu-mi mai puteam înțelege destul de clar gândurile, erau prea alunecoase, îmi scăpau printre degete ca peștii pe care încercam să-i culeg din râu, așa cum o făceau urșii cu atâtea ani în urmă.

Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Ochii lui Hipomene erau visători și încețoșați, pradă aceleiași transe care mă cuprindea și pe mine. Transa Afroditei, vraja Afroditei, pe care o arunca acum asupra noastră, drept pedeapsă pentru merele pe care le-am disprețuit. Partea lucidă din mintea mea striga în semn de avertisment, dar nu puteam lupta cu ce se întâmpla, nici eu și nici el.

– Rhea, a spus el, arătând spre o sculptură de pe perete, trecându-și degetul mare peste formele ce ieșeau în relief.

M-am uitat la ele printre umbrele mișcătoare. Rhea, zeița despre care îmi povestise odată Artemis. Rhea, care stăpânise pădurea asta înaintea oricui altcuiva. Rhea, mama zeilor, mama munților, mama lumii. Era conturată cu aur, scânteind în lumina slabă, cu o coroană înaltă și o rochie vaporeasă, cu lei din piatră dând târcoale la picioarele ei. Deci acesta a fost templul ei, lăcașul ei sacru de cult. Parcă era potrivit să fie aproape înghițit de natură, recuperat de vrejuri și de plante, care trudeau printre pietre, chemându-l înapoi în pământ, sălbăticiindu-l.

– Trebuie să fugim, am mormăit eu. Să ne ascundem aici.

Iar el a încuviințat din cap, amețit.

Parfumul greu al trandafirilor s-a risipit când am înaintat mai mult înăuntrul templului. Acum simțeam din nou mirosul lui Hipomene, parfumul proaspăt de munte, aroma de pământ, de mușchi și piatră din interiorul templului. Abia dacă m-am gândit unde ne aflăm, parcă nici n-am văzut sculpturile în lemn ale zeităților străvechi stând de strajă în jurul zidurilor ruinate, Rhea mai înaltă decât toți ceilalți, cu ochii săi vopsiți ațintiți asupra noastră.

L-am sărutat drept în fața ei, în ochi îmi sclișeau fulgere, o intensitate nerăbdătoare care ardea orice alte gânduri din mintea mea.

Gândul de care încercasem să mă agăț, îngrijorarea că Afrodita cea răzbunătoare ne conducea într-o capcană, nu mai conta acum. Frica aceea s-a risipit ca un fuior de nor, când l-am tras pe Hipomene mai aproape de mine, iar mâinile lui îmi coborau pe spinare, părul i se încălcea în degetele mele, și nimic altceva nu mai exista în lume în afară de noi doi.

Flăcările se dezlănțuiau înăuntrul meu, un infern ce ștergea orice chibzuire coerentă, orice lucru care m-ar fi ținut departe de el. Dacă vraja Afroditei a fost cea care ne-a prins în mreje, dacă farmecele ei ne-au încetoșat mințile, atunci eram prinși în ele împreună. Noaptea de dincolo de zidurile templului era încă senină și vigilentă, dar în sanctuarul său întunecat, noi eram tot ce conta.

După aceea, am zăcut cu răsuflarea tăiată pe podeaua goală, unde în sfârșit se strecura o adiere prin ușa deschisă. Căldura rău-prevestitoare care atârnase atât de greu în aer se făcuse scrum, risipindu-se în freamătul delicat care mângâia frunzele chircite, împrăștiate prin jur, ridicându-le ușor și apoi așezându-le din nou pe podea.

M-am ridicat într-un cot, cu părul despletit, și mi-am trecut cealaltă mână peste cicatricea albă și netedă, acolo unde sulița centaurului străpunsese umărul lui Hipomene, în noaptea în care ne-am cunoscut. Eram gata să vorbesc, când vântul a prins a șuiera din nou, mai zgomotos de data asta, făcând frunzele să salte în urma sa. Am simțit un fior pe șira spinării și, dintr-odată, parcă m-a luat în stăpânire o luciditate neașteptată.

Din nou, o pală de vânt s-a înălțat în templu, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, cu părul fluturând, în timp ce încă o rafală a șuierat pe lângă mine. Atunci i-am auzit glasul.

Grav și primitiv, un glas la fel de străvechi precum universul. Rhea.

„Animale“, a hârâit ea, și cuvintele s-au adunat unul peste altul, ca valurile care se sparg și se retrag. „Ca animalele... templul meu... în sanctuarul meu... atât de nerușinați.“

Hipomene m-a apucat de braț, și cu cealaltă mână mă ținea strâns de mijloc. Vraja se risipise; acum înțelegeam totul, și el la fel. Afrodita ne condusesese aici, în templul Rheeli, și ne lăsase copleșiți de înflăcărarea iubirii. Artemis îmi spusese că Rhea a părăsit pădurea aceasta, însă ea era aici și a văzut ce am făcut. Ne-am privit unul pe altul, fără cuvinte, în timp ce vântul se întetea din nou, un urlet discordant, care se făcea tot mai zgomotos, până ce ne-am apăsât urechile cu palmele, și eu am strâns tare din ochi, încercând să alung ce se întâmpla. Frunzele se învolburau, zburau în jurul nostru, în timp

ce ea se dezlănțuia, și apoi, dintr-odată, au căzut pe jos. Totul a rămas neclintit, și zeița însăși parcă și-a ținut răsuflarea pentru o clipă.

Am simțit-o mai întâi în ceafă: o senzație ca o zgârietură, ceva mărunț, care încerca să iasă din mine răsucindu-se prin piele, o mie de înțepături mărunte. Apoi, o undă care mi-a scuturat tot corpul, prinzându-l într-o convulsie puternică. Am crezut că zeița mă ținea strâns, că mă azvârlea dintr-o parte în alta, însă mișcarea venea din propriul meu corp, un corp care parcă nu-mi mai aparținea, forma mădularilor mele mi-era necunoscută, simțeam în mine o presiune ce creștea și căpăta o intensitate insuportabilă, și am avut dintr-odată convingerea înspăimântătoare că țâșnesc afară din carnea mea, că nu mai pot fi ținută în frâu. Un urlat a încercat să-mi iasă forțat din gât, în schimb a ieșit un mârâit ca un tunet, gutural și crud, pe care nu l-am recunoscut.

Nu mai eram ceea ce fusesem. Iar când am ridicat capul, care avea acum o greutate diferită, arcuirea gâtului nouă și stranie, l-am căutat pe Hipomene în întuneric. Ochiul care mă privea era verzi-aurii și tivit cu negru, pironit asupra mea cu aceeași panică pe care o simțeam și eu.

Însă teroarea din urmă cu o clipă începea să se topească. Năvălea acum un șuvoi de senzații noi. Picioarele mele, întotdeauna puternice și musculoase înainte, s-au încordat acum, gata să țâșnească cu o forță nouă, diferită. O putere îmi fremăta prin tot corpul, o putere mai mare decât orice cunoscusem vreodată până atunci.

Am simțit-o pe zeiță cum mă lovește peste cap, palma ei reverberând pe blana aurie care mă învelea acum. I-am văzut degetele răsucindu-se în coama roșcată a leului de lângă mine, a iubitului meu, însă, atunci când ne-a poruncit să o rupem la fugă, m-a cuprins bucuria, o bucurie animalică, pură, care eclipsa tot ceea ce am mai simțit vreodată.

Am fugit împreună în noapte.

EPILOG

Îmi vâr fața în coama lui deasă și lăptoasă. El își dă capul pe spate, cu gâtul spre cer, cu fălcile deschise larg și colții sclipind în razele joase ale soarelui. Se lasă la pământ, odihnindu-și botul pestriț pe labelle uriașe, care par atât de moi, în afara ghearelor întunecate cuibărite în blană.

Eu mă las pe crupă și simt întinderea delicioasă a picioarelor din față, desfătându-mă o clipă îndelungată înainte să-mi eliberez energia strânsă și să fac o săritură înainte. Corpul meu e aproape de pământ, labelle mele calcă zgomotos țărâna, iarba înaltă care mă înconjoară se unduiește când țâșnesc prin ea. Alerg cu o grație fluidă și o viteză mai mare decât oricare pe care am atins-o vreodată în viața mea de dinainte, iar forma trupului meu e mlădioasă și sinuoasă și în armonie desăvârșită cu lumea din jurul meu. Mușchii mi se unduiesc lin pe sub blana mătăsoasă, ușor și fără efort, în timp ce eu gonesc pe lângă copacii de la marginea pădurii, trecând pe lângă satul unde trăiește Parthenopaeus. Crește puternic și sănătos, dobândește o pricepere neobișnuită pentru luptă și vânătoare și nu-i lipsește niciodată viața pe care am căutat-o mai demult pentru el. Destinul îl așteaptă într-o bună zi; deocamdată, se joacă de-a săbiile cu ceilalți băieți, folosind crengi de copac pentru antrenament; sculptează cu răbdare forma unui arc, înclinându-l într-o parte și în alta, mijind ochii la o țintă imaginară; cară saci cu orz și butoaie cu apă, își dezvoltă forța și își rafinează hotărârea. Când zărește leii care gonesc aproape de el, nu fuge cuprins de panică precum ceilalți săteni. Ridică atunci chipul către noi, fără să-i fie frică.

Alerg mai departe, prin aerul parfumat al serii, peste versanții abrupti ai munților. În fața mea, o văd pe Artemis cum își conduce carul, cu căprioarele blânde în față, cu arcul reflectând lumina înflăcărată a soarelui care se scufundă dincolo de orizont, într-o vâlvătaie oranj, triumfătoare. Întinde mâna când mă apropii, furia față de femeia care am fost odinioară i s-a stins, acum, că sunt altceva, și mă mângâie pe creștet, pe după urechi, iar fiorul atingerii ei îmi străbate șira spinării, coborând până la coada din care plesnesc, și îmi scapă un mârâit de plăcere, apoi alerg din nou, și mai iute, până în vârful cel mai înalt, de unde văd lumea întinsă la picioarele mele,

largă și nemărginită.

Oracolul m-a avertizat că mă voi pierde, dar s-a întâmplat tocmai pe dos. Sunt eu însămi acum, mai mult ca niciodată. Sunt neîmblânzită, sunt liberă.

Sunt Atalanta.

MULȚUMIRI

Mi-a adus atât de multă bucurie scrierea acestui roman și, ca de obicei, n-aș fi reușit singură. Îi mulțumesc în primul rând lui Juliet Mushens, agenta și zâna mea cea bună, care continuă să facă minuni și să-mi transforme viața. De asemenea, le sunt etern recunoscătoare tuturor celor de la Mushens Entertainment, pentru tot sprijinul și toată bunătatea lor.

Redactoarele mele, Caroline Bleeke și Flora Rees, m-au provocat și inspirat în crearea celei mai bune versiuni a romanului *Atalanta*. Încurajările lor mi-au reînnoit constant entuziasmul și dragostea față de scris și mi-au oferit atât de multă încredere și curaj să mă autodepășesc, în timp ce perspectiva și înțelepciunea lor mi-au insuflat un scop și claritatea necesară pentru a vedea calea de urmat. Sunt foarte mândră că am ajuns până aici împreună!

Mă simt extrem de norocoasă că am ocazia să lucrez cu toată lumea de la Wildfire și Flatiron și să am niște echipe extraordinare care îmi promovează cărțile în Regatul Unit și în Statele Unite. Mulțumirile mele se îndreaptă, în mod deosebit, către Alex Clarke, Elise Jackson, Caitlin Raynor și Amelia Possanza, dar și către toți cei implicați în toate etapele călătoriei, de la prima ciornă la corectură, la publicare, și nu numai! Și îi sunt etern recunoscătoare Tarei O'Sullivan, pentru corectura atât de meticuloasă.

Etapea cea mai satisfăcătoare este întotdeauna cea în care țin în sfârșit cartea în mâini, iar această etapă este și mai deosebită pentru că am cei mai buni și mai talentați designeri de coperte – Micaela Alcaino în Regatul Unit și Joanne O'Neill în Statele Unite. Lucrează spectaculos, tăindu-ți răsuflarea de fiecare dată, și este întotdeauna emoționant să văd ce au mai creat, și cred că la *Atalanta* amândouă s-au întrecut din nou pe ele însele! (Și îi mulțumesc în mod deosebit lui Jojo, ogarul Micaelei, pentru că a fost cea mai frumoasă muză pentru copertă.)

Atalanta este o eroină atât de specială a mitologiei grecești, o femeie neînfricăată, pricepută și ambițioasă, o forță redutabilă, dar care are și o inimă mare, plină de compasiune. Am fost atrasă în povestea ei de imaginea pruncului culcușit lângă frații ei ursuleți și, pe măsură ce am descoperit mai multe despre ea, a reușit cu adevărat să-și țeasă vraja

sălbatică în jurul meu. Mi-a plăcut foarte mult să îi rescriu rolul în legenda argonauților și sper că acest roman le oferă și altora șansa să o iubească așa cum o iubesc eu. Le mulțumesc tuturor librarilor, bloggerilor literari și cititorilor care mi-au scris, mi-au împins cărțile în mâinile altora, au făcut fotografii superbe și au răspuns în atâtea moduri sincere și minunate la romanele mele; să știți că apreciez totul în fiecare zi. Mulțumesc familiei și prietenilor, care m-au susținut întotdeauna.